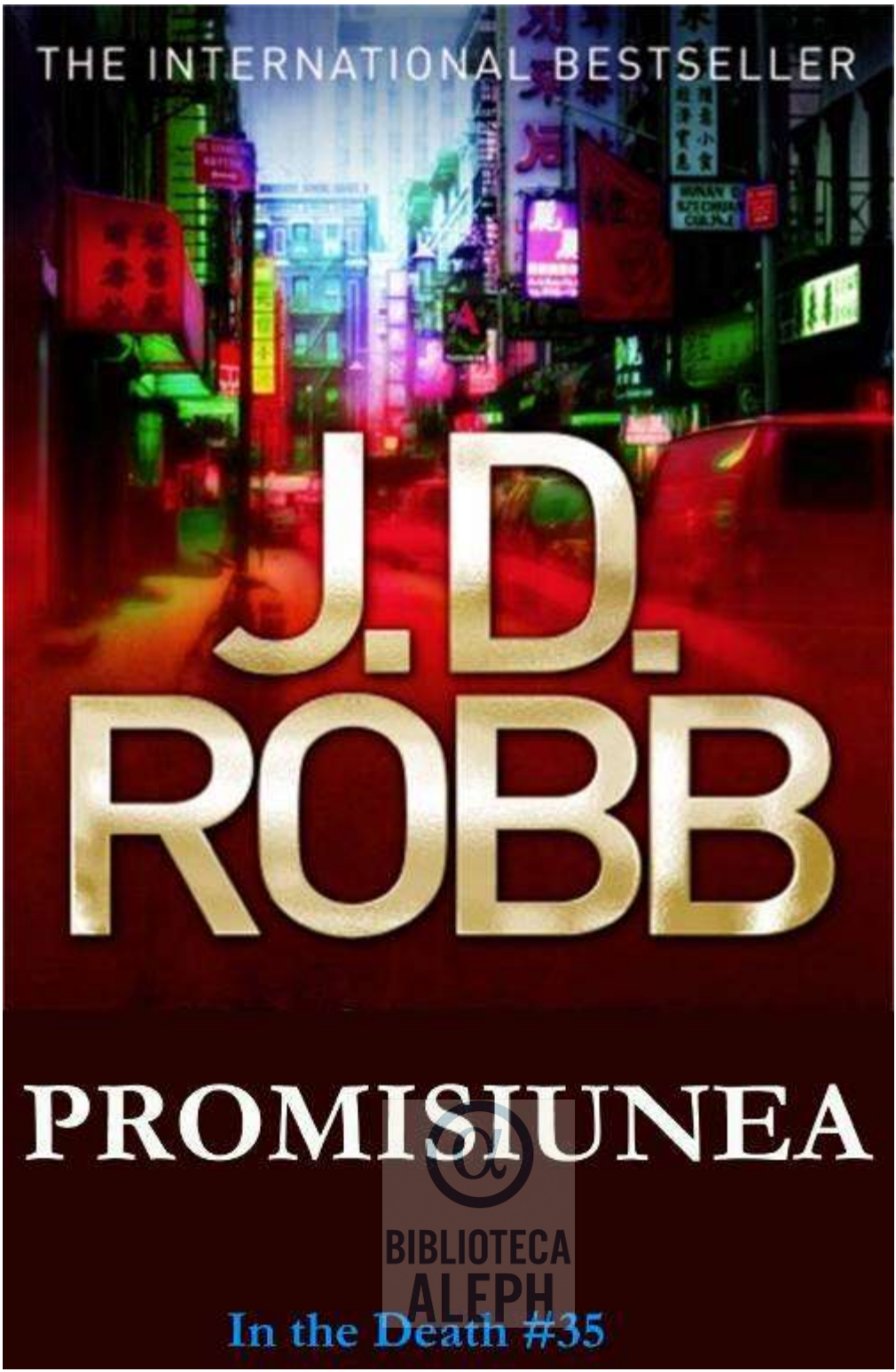

BIBLIOTECA ALEPH

J. D. ROBB

(Nora Roberts)

PROMISIUNEA

[In the Death #35]

Traducerea de
BOGDAN CHIRCEA

Editura **LIDER**
2012

ISBN: 973-629-298-9

Promises in Death
Copyright © 2009 by J.D. Robb
Toate drepturile asupra acestei ediții
în limba română aparțin Editurii LIDER

PROLOG

A fost moartă din clipa în care a răspuns la *link.* Nu avusese nicio reținere în legătură cu cel care o sunase și nici cu graba cererii sale. De fapt, plăcerea și surescitarea puseră stăpânire pe ea de vreme ce renunță la planul de a se culca devreme. Cu mișcări grațioase și operative, se îmbrăcă repede, adunând ce-i trebuia.

Dădu o raită prin apartamentul ei drăguț, comandând luminile pe faza slabă și își aminti să comute pe modul „somn" pisicuța-robot pe care i-o făcuse cadou iubitul ca să-i țină de urât.

Îi dăduse numele Sachmo.

Mieună, clipi din ochii verzi strălucitori și se făcu ghem. Îi mângâie afectuos blana albă și mătăsoasă.

— Mă întorc repede, murmură ea, făcând o promisiune pe care nu avea de unde să știe că nu și-o va ține.

Deschise ușa aruncând o privire în apartament, zâmbi spre buchetul de trandafiri roșii, înfloriți uimitor de pe masa de lângă fereastra de la stradă și se gândi la Li.

Încuie ușa pentru ultima oară.

Respectându-și obiceiul de mult înrădăcinat, o luă pe scări. Era o femeie zveltă, cu un trup atletic și ochi de un albastru intens. Părul blond îi depășea umerii ca o cortină dată în lături, lăsând să i se vadă chipul drăgălaș. Avea treizeci și trei de ani, o viață fericită, cochetând vag cu iubirea alături de un bărbat care îi făcea cadou pisicuțe și trandafiri.

Se gândi la New York, la viața ei de aici, la acest bărbat care reprezenta un capitol nou, pe care îl parcurgea cu plăcere, pagină cu pagină, și îl descoperea.

Alungă acest gând, revenind la locul în care trebuia să se ducă, la ceea ce avea de făcut. La mai puțin de zece minute de la apel, coborî în fugă primul rând de trepte și se întoarse la următorul.

Avu la dispoziție o clipă pentru a percepe mișcarea când ucigașul îi ieși în cale. Încă una pentru a fi surprinsă când îi recunoscu chipul. Însă nu destul, nu suficient pentru a vorbi înainte ca arma cu aer comprimat să îi izbească zona mediană a trupului și să o doboare.

Își reveni printr-o tresărire cu o arsură și sânge pe piele. O trecere bruscă de la întuneric la lumină. Lovitura armei îi lăsase trupul amorțit, lipsit de ajutor, cu toate că mintea îi era limpede. Se lupta și se încorda în carapacea paralizată. Se uită în ochii ucigașului. În ochii unui prieten.

— De ce?

Întrebarea era lipsită de forță, dar trebuia să fie pusă. Trebuia să existe un răspuns. Întotdeauna exista un răspuns.

Primi răspunsul când muri în subsolul aflat cu cinci etaje mai jos față de apartamentul ei cochet, unde trandafiri roșii înfloreau, iar pisicuța torcea molcom în somn.

1

Eve ieși de la duș și intră în cabina de uscare, în timp ce aerul cald se mișca în vârtejuri în jurul ei, închise ochii și se legănă. Apucase să doarmă opt ore și se trezise suficient de devreme ca să se desfete cu ceea ce considera a fi terapie cu apă.

Treizeci de ture de bazin, o tură în piscina cu jeturi, urmate de treizeci de minute de duș fierbinte. Era un mod al naibii de plăcut să începi ziua.

Ziua precedentă fusese una rodnică, încheind un caz în două ore. Dacă cineva are de gând să-și ucidă *cel mai bun prieten* și să facă să pară că ar fi fost un jaf, n-ar trebui să fie prins având asupra sa unitatea de mână înregistrată a prietenului mort.

Depusese mărturie la tribunal într-un caz anterior și, în ciuda prestanței, afectării și emfazei oratorice, avocatul apărării nu reușise să-i fisureze mărturia nici cât un fir de păr.

Și, ca o încununare a zilei, cinase acasă cu soțul ei și văzuseră un film la video. În plus, făcuseră o excelentă partidă de sex înainte să doarmă opt ore.

Pentru moment, viața nu era deloc rea.

Cât se poate de mulțumită, luă halatul din spatele ușii fără întrerupere, apoi se opri, se încruntă și-l studie. Era scurt, mătăsos și de culoarea cireșelor negre.

Era cât se poate de sigură că nu-l mai văzuse până atunci.

Ridicând din umeri, îl îmbrăcă și ieși din baie.

Existau modalități pentru ca o dimineață bună să devină și mai bună, se gândi ea, și în față avea ceea ce se afla în capul listei. Roarke își bea cafeaua în salon și trecea în revistă rapoartele bursiere ale dimineții afișate pe ecran.

Acelea erau mâinile care făcuseră miracole cu o noapte înainte, una ținând cana de cafea, iar cealaltă mângâind pisica grasă și lenevă. Ochii în două culori ai lui Galahad deveniseră două fante în extaz - înțelegea bine de ce.

Gura aceea frumos sculptată îi răvășise întreaga ființă, îi provocase valuri de plăcere, apoi o lăsase inertă și satisfăcută.

Mai aveau puțin până să împlinească doi ani de căsnicie, reflectă ea, și pasiunea dintre ei nu dădea niciun semn că ar păli. Drept dovadă, inima îi tresări când el întoarse capul, iar ochii lui albaștri îi întâlniră pe ai ei.

„Simțise el asta? se întrebă ea. Era oare cu putință să simtă de fiecare dată? Tot timpul?"

El îi zâmbi și atât încuviințarea, cât și plăcerea i se zugrăviră pe chipul acela care, gândi ea prostește făcea probabil pe zei să lăcrimeze de plăcere.

Se ridică, se apropie de ea - înalt și zvelt - ca să-i ia fața în mâini. Doar o fluturare a degetelor acelora îndemânatice pe pielea ei înainte ca gura lui să o descopere pe a ei era suficientă pentru a-i face o dimineață și mai bună să devină sclipitoare.

— Cafea? o întrebă el.

— Mda. Mulțumesc.

Era polițist cu vechime, șefă la omucideri, o cățea dură după propria ei definiție. Și genunchii îi tremurau ca piftia.

— Mă gândesc că ar trebui să ne luăm câteva zile libere.

Roarke programă *AutoChef*-ul să facă o cafea și - dacă își cunoștea suficient de bine iubitul - micul dejun pe care intenționa să o oblige să-l mănânce.

— Vreau să zic prin iulie, poate. În cinstea aniversării noastre. Dacă poți să le strecori pe undeva printre dominația mondială și achizițiile planetare.

— Ciudat că ai adus vorba despre asta.

Puse cafeaua ei pe masă, apoi două farfurii. Părea că meniul cuprindea ouă și bacon. De pe canapea, Galahad tresări și deschise ochii. Roarke abia dacă întinse un deget spre el și îi spuse ferm „Nu". Și pisica se lăsă să cadă la loc lată.

— Eu mă gândeam la câteva săptămâni.

— Poftim? Noi? Plecați? Săptămâni? Nu pot să…

— Da, da, infracțiunea o să pună stăpânire pe oraș în iulie 2060 și-l va transforma într-un morman de cenușă fumegândă dacă locotenentul Dallas n-o să fie aici să-l slujească și să-l protejeze.

Irlandezul împleti puțin mister în vocea lui în vreme ce luă pisica inertă și o lăsă pe podea, ca să-i facă loc pe canapea lui Eve.

— Poate, murmură ea. În plus, nu văd cum ai putea să dispari săptămâni la rând când trebuia să conduci nouăzeci la sută din afacerile universului cunoscut.

— Nu sunt mai mult de cincizeci la sută.

Își luă din nou cafeaua, așteptând-o și pe ea să i se alăture.

— În orice caz, ce rost ar avea să le am pe toate și pe tine, dragă Eve, dacă nu aș petrece timpul cu tine, departe de munca ta și a mea?

— Probabil că aș putea să-mi iau o săptămână liberă.

— Eu mă gândeam la patru.

— *Patru?* Patru săptămâni? Asta înseamnă o lună.

Ochii lui râdeau pe deasupra gurii cănii.

— Nu mai spune! Cred că ai dreptate.

— Nu pot să-mi iau liber o lună. O lună înseamnă… o lună!

— În comparație cu ce? Cu o găină?

— Ha! Uite, poate aș reuși să forțez nota până la zece zile, dar…

— Trei săptămâni.

Eve se încruntă.

— A trebuit să anulăm de două ori anul acesta planurile pentru un weekend rapid în afara orașului. O dată din cauza slujbei tale și o dată din cauza slujbei mele. Trei săptămâni.

— N-aș putea să-mi iau mai mult de două. Nici dacă…

— Două jumate. Împărțim diferența la doi.

Îi dădu o furculiță. Ea se încruntă cu ochii la tacâm.

— Tot timpul ai urmărit să ajungi la două și jumătate.

El îi luă mâna și l-o sărută.

— Vezi că ți se răcesc ouăle.

Smulsese mărturisiri de la criminali de temut, informații amenințătoare de la turnători soioși, dar nu reușea niciodată să câștige sută la sută o negociere în fața lui Roarke.

— Și unde am merge în cursul acestor grozave două săptămâni și jumătate?

— Ție unde ți-ar plăcea să mergi?

Acum ea zâmbi. Cui îi trebuia sută la sută?

— O să mă gândesc.

Mâncă, se îmbrăcă, fericită că își îngăduise să nu se *grăbească*. Pe când își punea hamul cu arma, se gândi să se mai desfete cu o cană de cafea înainte să o pornească spre Sediul Central al Poliției.

Comunicatorul ei emise un semnal. Îl scoase din buzunar și văzând scris „Dispecerat" pe afișaj, se comută complet pe modul polițist.

El urmări schimbarea. Îl fascinase întotdeauna felul în care ochii aceia de culoarea whisky-ului puteau să devină din blânzi, chiar surâzători, plați și goi. Acum stătea dreaptă, cu trupul înalt și zvelt încordat, cu picioarele lungi puțin depărtate, cu cizmele lipite de podea. Chipul ei, toate unghiurile lui încântătoare, nu afișau nicio

expresie. Gura generoasă care fusese curbată cu câteva clipe înainte, devenise neutră.

— Dallas.

Dispeceratul, locotenent Eve Dallas. Întâlnire cu polițiștii în Strada 23 Vest. Subsolul unui bloc de apartamente rezidențiale. Posibilă omucidere, femeie.

— Recepționat. Am plecat. Contactează-l pe detectivul Delia Peabody. Ne vedem acolo.

— Bine că ți-ai luat micul dejun, comentă Roarke în timp ea își vârâ comunicatorul la loc în buzunar.

Își trecu degetul ușor, în jos, peste adâncitura din bărbia ei.

— Mda, n-o să mai beau o ultimă cană de cafea. În definitiv, nici femeia de pe Strada 23 Vest n-o să mai bea vreuna.

Traficul sufoca străzile. Primăvara, își spuse Eve, făcându-și anevoie loc prin aglomerație, vremea narciselor și a noilor turiști. Își croi drum până pe Strada 7, unde nimeri un culoar liber pe o distanță de zece cvartale întregi.

Având geamurile lăsate, pătrunse aerul înmiresmat al orașului care o dezmierdă și-i zburli părul castaniu tuns scurt.

Tarabele ambulante emanau un miros de sendvișuri cu ouă și zaț de cafea, o echipă de muncitori care atacase cu picamerele o bucată bună dintr-un trotuar împrăștia o duhoare de praf de piatră. Zgomotele lor, simfonia de claxoane când ajunse din nou într-un blocaj rutier, tropăitul picioarelor pe pavaj când pietonii se grăbeau la zebră creau muzica urbană pe care o înțelegea.

Îi privi pe vânzătorii ambulanți, care aveau sau nu aveau licență, întinzându-și mesele în speranța de a prinde navetiștii de la prima oră sau turiștii care se treziseră deja și porniseră în căutarea micului dejun. Șepcile de *baseball* și tricourile înlocuiseră fularele groase și mănușile. Piețele deschise dezvăluiau imaginea lăzilor cu fructe sau

a florilor, o abundență plină de culoare care hrănea și trupul și sufletul.

Un travestit trecut ușor de un metru nouăzeci și cinci se plimba alene cu o pereche de pantofi subțiri, albaștri, cu tocuri cui. Își scutură pe spate podoaba de păr auriu când gustă delicat un pepene, să vadă dacă e copt. Așteptând la semafor, Eve observă o femeie mărunțică, trecută bine de o sută de ani, coborând de pe șaua scuterului. Travestitul și centenara păreau să discute amical în timp ce-și alegeau fructele.

Nu aveai încotro decât să iubești New Yorkul, își spuse Eve când nu schimbă culoarea semaforului. Sau să stai naibii departe de el.

Își croi drum prin Chelsea, în perfectă armonie cu orașul ei.

La numărul 525, trase pe dreapta, paralel cu șirul de mașini deja parcate, punând în funcțiune semnalul *la datorie,* și ignoră înjurăturile înverșunate și gesturile grosolane ale concitadinilor ei newyorkezi. Rareori se întâmpla ca în acest oraș viața și moartea să fie o simplă călătorie.

Își agăță insigna de sacou, luă trusa de teren din portbagaj, apoi se apropie de polițistul în uniformă de la intrarea principală.

— Ce-avem aici?

— Un cadavru la subsol, femeie, în jur de treizeci de ani. Nici un act de identitate, nicio bijuterie, nicio geantă, nimic. Este îmbrăcată, deci nu pare fi o crimă cu mobil sexual.

O conduse în timp ce vorbea.

— A fost găsită de un locatar și copilul acestuia când au coborât să scoată bicicleta puștiului din boxă. Copilul fusese pedepsit sau așa ceva. În orice caz, ei au anunțat. Tipul crede că poate locuiește aici sau pe-aproape. Posibil să o fi mai văzut, dar nu e sigur. L-a luat pe puști de-aici cât a putut de repede și nu s-a uitat prea bine.

Coborâră pe scări, cizmele și pantofii de poliție tropăind pe metal.

— Nu am văzut nicio armă, dar are arsuri aici.

Își atinse cu degetele carotida.

— S-ar părea că a fost atacată.

— Vreau ca doi ofițeri să bată la toate ușile. Cine, ce și când a văzut. Ai grijă, locatarul și puștiul să fie sub supraveghere. Nume?

— Terrance Burnbaum. Pe puști îl cheamă Jay. Îi supraveghem la șase-zero-doi.

Încuviință din cap spre cei doi polițiști care asigurau scena și își porni reportofonul. „Locotenent Eve Dallas, am sosit la scenă la 5:25, Strada 525 Vest. Partenera mea e pe drum. Voi afla dacă clădirea are un responsabil sau un administrator care locuiește aici. Dacă e așa, vreau să vorbesc cu el."

Mai întâi inspectă zona. Pardoseală din beton, boxe, conducte, pânze de păianjen. Nicio fereastră, nicio ușă. Nicio cameră de supraveghere.

— O să vreau toate discurile de securitate de la intrări și de pe casa scărilor. Să-l găsesc pe administrator.

A momit-o aici jos, gândi Eve, și deschise trusa ca să scoată flaconul de sigiliu. Sau a adus-o cu forța. Poate că a coborât să ia ceva și a fost atacată. N-avea pe unde să scape.

Studie cadavrul din locul în care stătea în picioare, acoperindu-și mâinile și ghetele cu izolator. Zveltă, fără a părea slabă. Avea capul întors, părul lung și blond acoperindu-i chipul. Părul avea o anumită strălucire și îmbrăcămintea era de bună calitate.

Nu era o femeie de stradă, gândi ea. Nu cu un asemenea păr, cu asemenea haine, având unghiile îngrijite la mâna pe care o putea vedea.

— Victima este întinsă pe partea stângă, cu spatele la scări. Nu există urme vizibile pe pardoseala de beton. Pare curată. Burnbaum a mișcat cadavrul?

— El spune că nu. Zice că s-a dus la ea, i-a luat încheietura mâinii. A spus că era rece și nu avea puls și și-a dat seama. L-a scos pe pușți de aici.

Eve dădu ocol cadavrului și se lăsă pe vine. Ceva declanșă o alarmă în creierul ei, un fel de groază grețoasă în stomac. Ridică perdeaua de păr.

O clipă, o fracțiune de secundă, totul înăuntrul ei îngheță.

— Fir-ar al naibii. Fir-ar al naibii. E una de-a noastră.

Polițistul care rămăsese cu ea se apropie cu un pas.

— E polițist?

— Mda. Amaryllis Coltraine. Introdu numele, acum, imediat. Fă-mi rost de adresa ei. Detectiv Coltraine. Fir-ar, ce porcărie.

Morris, gândi ea. Of, fir-ar al dracu'!

— Aici locuiește, locotenente. Stă în patru-zero-cinci, clădirea asta.

Îi luă amprentele pentru că trebuia să o facă, trebuia să fie oficial. Groaza plină de greață se transformă într-o furie rece. „Victima este identificată ca fiind detectivul Amaryllis Coltraine. Poliția New York. Adresa asta, apartamentul patru-zero-cinci."

Îi dădu la o parte sacoul subțire.

— Unde ți-e arma, Coltraine? Unde ți-e nenorocita aia de armă? Au folosit-o asupra ta? Te-au omorât cu propria ta armă? Nicio rană defensivă vizibilă, hainele nu par să fie deranjate. Niciun semn de violență asupra trupului, cu excepția arsurilor de pe gât, provocate de arma cu aer comprimat. Ți-a pus propria armă la gât, nu-i așa? încărcată la maximum.

Auzi pașii de pe scări și ridică privirea, văzând-o pe partenera ei care cobora.

Peabody emana o prospețime primăvăratecă. Avea părul tuns la nivelul gâtului, cu un aer obraznic învăluindu-i fața pătrată. Purta un sacou roz și balerini roz - o alegere de culoare pe seama căreia

Eve ar fi avut o mulțime de comentarii răutăcioase în oricare alte împrejurări.

— Drăguț din partea lor că au așteptat până am intrat oficial în tură, zise Peabody veselă. Ce-avem aici?

— Este Coltraine, Peabody.

— Cine?

Peabody se apropie, privi în jos și toată culoarea din obraji îi pieri.

— Dumnezeule. Dumnezeule. E iubita lui Morris… Oh, nu.

— Nu are arma asupra ei. Posibil să fie arma crimei. Dacă e aici, trebuie s-o găsim.

— Dallas.

Ochii lui Peabody erau scăldați în lacrimi. Eve le înțelegea, le simțea și ea în gât. Dar clătină din cap.

— Avem timp de asta mai târziu. Mai târziu. Domnule polițist, vreau să iei un om și să-i verificați apartamentul, să vă asigurați că e curat. Vreau să știu rezultatul, oricare ar fi. Acum.

— Da, domnule.

Auzise în vocea lui - nu lacrimile, ci furia care mocnea. Aceeași care i se răsucea și ei în stomac.

— Dallas, cum ai de gând să-i spui?

— Lucrează la scena crimei. Asta facem acum. Aia o să fie mai târziu. Și nici nu avea un răspuns. Caută-i arma, tocul, orice altceva care ar putea să-i aparțină. Lucrează la locul crimei, Peabody. Eu o să mă ocup de cadavru.

Scoase instrumentele cu mâinile sigure și se apucă de treabă. Și alungă întrebarea din minte. Întrebarea cum avea de gând să-i spună legistului, cum să-i spună prietenului ei că femeia care îi făcea ochii să strălucească era moartă.

„Ora decesului, douăzeci și trei patruzeci."

După ce făcu tot ce-i stătu în putință, Eve se ridică.

— Ai avut noroc? o întrebă ea pe Peabody.

— Nu. Dulapurile astea… Dacă ucigașul ar fi vrut să scape de armă și să o ascundă, ar fi avut o mulțime de locuri potrivite.

— O să-i trimitem pe cei de la Scena Crimei să se ocupe de asta.

Eve își frecă spațiul dintre ochi.

— Trebuie să vorbim cu tipul care a descoperit crima și cu fiul lui și să ne ocupăm de apartamentul ei. Nu putem să-i lăsăm să o ridice înainte să afle Morris. Nu poate afla în felul ăsta.

— Nu. Doamne, nu.

— Stai să mă gândesc.

Eve își pironi privirea într-un perete.

— Află în ce tură lucrează. Nu-i lăsăm pe cei de la morgă să o ridice până nu…

— Polițiștii știu că victima e o colegă, Dallas. O să înceapă să se răspândească vestea. Polițist. Femeie. Adresa asta sau numai zona. Dacă Morris aude zvonurile…

— Fir-ar să fie. Ai dreptate. Ocupă-te tu aici. Polițiștii îl supraveghează pe Terrance Burnbaum și pe fiul lui la șase-zero-doi. Mai întâi vorbește cu ei. Nu-i lăsa să o ia de aici, Peabody.

— Nu-i voi lăsa.

Peabody citi textul de pe comunicator.

— Un lucru bun - Morris intră în tura de noapte. Nu are cum să fie la morgă atât de devreme.

— Mă duc la el acasă. Mă ocup eu.

— Iisuse, Dallas. Glasul îi tremură, Iisuse!

— Dacă termini la șase-zero-doi înainte să mă întorc eu, apucă-te de apartamentul ei. La milimetru pătrat, Peabody. „Pașii, își reaminti Eve. Respectă toți pașii. Gândește-te mai târziu la suferință, la legătura cu EDD, dar așteaptă să câștigi un avans mai întâi. Toate comunicațiile ei, toate datele ei. Polițiștii îl caută pe administrator, așa că îi confiscă discurile de securitate. Nu…”

— Dallas.

Peabody vorbi cu o voce slabă.

— Știu ce trebuie să fac. Tu m-ai învățat ce să fac. Voi avea grijă de ea, poți avea încredere în mine.

— Știu. Știu.

Eve se luptă să expire aerul care se încăpățâna să îi blocheze gâtul.

— Nu știu ce să-i spun lui. Cum să i-o spun.

— Nu există o cale ușoară.

Nici n-ar putea să existe, gândi Eve. Nici nu ar trebui să existe.

— Te anunț când… după ce termin.

— Dallas.

Peabody se apropie și o prinse pe Eve de mână.

— Spune-i, dacă ți se pare potrivit, spune-i că-mi pare rău. Foarte rău.

Încuviințând din cap, Eve plecă. Ucigașul o luase tot pe acolo, își spuse ea. Era singura ieșire. Urcase aceleași trepte, ieșise pe aceeași ușă. Redeschise trusa fără să fie sigură dacă trăgea de timp sau doar își făcea treaba. Însă scoase ochelarii, studie încuietoarea de protecție, tocul ușii și nu descoperi nicio urmă de forțare.

Era posibil să fi folosit cardul lui Coltraine, cugetă ea. Asta dacă se afla acolo și a atacat-o când a coborât.

Fir-ar să fie, nu putea *să vadă.* Nu-și putea limpezi mintea ca să vadă. Urcă la următorul nivel, repetă procesul la ușa din spate a clădirii, cu același rezultat.

Un locatar, cineva căruia îi deschisese un locatar - inclusiv victima - un maestru sau o persoană foarte experimentată în forțarea încuietorilor.

Studie camera de supraveghere de deasupra ușii din spate. Închise apoi ușa și o blocă în vreme ce un polițist cobora în fugă spre ea.

— Apartamentul e curat, locotenente. Patul e făcut, nu sunt vase împrejur. Ordine și curățenie. Luminile erau lăsate pe faza slabă. A, și avea o pisicuță-robot de companie. Era pusă pe modul somn.

— I-ai văzut arma, insigna?

Polițistul încleștă maxilarele.

— Nu, domnule. Am găsit un seif în dulapul din dormitor. Cât să-i încapă arma, cătușele și tocurile lor. Nu era nimic acolo. Seiful nu era încuiat. Nu i-am văzut insigna, locotenente. Nu am căutat-o, dar…

— Ce faci cu insigna când nu ești de serviciu noaptea, polițist… Jonas?

— O pun pe comodă.

— Mda. Încui arma, lași insigna pe comodă. Poate deasupra seifului, dar oricum într-un loc ușor accesibil. Detectivul Peabody supervizează acum. Nu vreau să i se afle numele, ai înțeles? Nu vreau nicio scăpare. Să nu iasă nicio șoaptă de aici până la ordinul meu. Ai înțeles?

— Da, domnule.

— Aici, jos, zace unul dintre ai noștri. Merită să îi arătăm atâta respect.

— Da, domnule.

Ieși din clădire cu pași mari, apoi se opri pe trotuar și respiră. Doar inspiră. Ridică privirea și urmări norii care pluteau pe cer. Cenușiu pe albastru. Așa trebuia să fie, își spuse ea. Așa trebuia să fie.

Se duse la mașină și o descuie. Blocat în spatele ei, un șofer scoase capul pe geamul mașinii și scutură pumnul spre ea.

— Ai dracului de polițiști! strigă el. Aveți impresia că sunteți stăpânii străzilor sau ce?

Își imagină că se duce la geamul lui și-i trage un pumn în figură. Fiindcă unul dintre polițiștii pe care îi înjura zăcea mort pe beton, într-un subsol fără ferestre.

Probabil că o parte din imaginea aceasta i se întipărise pe chip, în privirea rece și dură. Bărbatul își retrase capul în mașină, ridică geamul și blocă ușile.

Eve îl mai țintui o clipă cu privirea, urmărindu-l cum se făcea mic în spatele volanului. Urcă apoi în mașină, stinse luminile și demară.

Trebuia să caute adresa lui Morris și folosi computerul de bord. Ciudat, își spuse ea. Nu fusese niciodată acasă la el. Îl considera prieten, și încă unul bun - nu doar o cunoștință de la serviciu sau un tip cu care avea de-a face. Însă rareori se întâlneau în afara slujbei. Oare de ce?

Poate din cauză că ea se ferea să socializeze așa cum te ferești de o extracție dentară? Posibil.

Știa că îi plăcea muzica și că era înnebunit mai ales după *jazz* și *blues.* Cânta la saxofon, îmbrăcat ca o vedetă rock dintr-un cartier din orașul de sus și avea mintea plină de fleacuri interesante, uneori de neînțeles.

Avea umor și profunzime. Și un mare respect pentru morți. O mare compasiune față de cei care deplângeau moartea cuiva.

Acum era vorba despre femeia pe care… oare o iubise cu adevărat? se întrebă Eve. Poate, poate. Cu siguranță ținea foarte mult la femeia aceea, la polițistul care era mort. Iar acum el era cel care deplângea moartea cuiva.

Norii începură să cearnă o ploaie măruntă de primăvară, de felul aceleia care mai mult stropește decât împroașcă parbrizul. Dacă era de durată sau se întețea, vânzătorii ambulanți deschideau șiruri de umbrele. Magia comerțului din New York. Traficul vehiculelor încetinea și traficul pietonilor se accelera. Iar pentru o vreme, străzile păreau lucioase ca niște oglinzi negre. Contrabandiștii își

trăgeau glugile pe cap sau se înghesuiau în adăposturi până trecea furtuna. În cazul unei ploi mai lungi de o oră, ar fi fost mai ușor să găsești un diamant pe jos decât un taxi liber.

Binecuvântat fie New Yorkul, cugetă ea, până te mănâncă de viu.

Morris locuia în Soho. Ar fi putut să-și dea seama. Omul acela care alesese să fie doctorul morților avea ceva boem, exotic, artistic.

Avea un tatuaj cu Doamna cu Coasa, își aminti ea, tatuaj pe care-l observase din întâmplare când o sunase la miezul nopții și nu se obosise să închidă legătura video. Cu toate că el era în pat și cearșaful abia dacă îl acoperea.

Era un bărbat foarte atrăgător. Deloc de mirare că Coltraine…

O, Doamne. O, Doamne.

Trase de timp, involuntar, căutând un loc de parcare pe stradă. Artiștii își păzeau lucrările sau le cărau de pe micile standuri pentru a le feri de ploaie. Aici locuiau cei prea sofisticați ca să se mulțumească cu magazinele la modă, printre nenumăratele mici restaurante, cluburi cu clientelă stabilă și localuri de noapte.

Găsi un loc, la trei străzi distanță de locuința lui Morris. Și merse prin ploaie, printre pietonii care se grăbeau și fugeau în jurul ei, căutând se adăpostească de ploaie.

Urcă treptele până la intrarea principală și dădu să apese pe butonul soneriei. Nu putu. El ar vedea-o pe ecran și asta i-ar da prea mult timp de gândire, sau ar începe să o interogheze, iar ea nu ar putea răspunde. În loc să sune, îi violă intimitatea și își folosi matrița ca să pătrundă în holul micuț de la intrare, împărțit cu ceilalți locatari.

O luă pe scări, mai câștigă puțin timp și ajunse în fața ușii lui. Ce să-i spună?

Nu ne punea problema să aplice procedura standard în acest caz. Nu se punea problema să folosească formula consacrată: *Regret să vă informez că… Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.* Nu în cazul

ăsta, nu când era vorba de Morris. Rugându-se să-i vină o inspirație divină, să fie ceva potrivit, apăsă pe butonul soneriei.

În secundele care se scurseră, pielea i se răci. Inima îi bubuia. Auzi zgomotul încuietorii, urmări lumina încuietorii lui făcându-se din roșie verde.

Morris îl deschise și zâmbi.

Avea părul lăsat liber. Nu-l mai văzuse niciodată cu părul revărsat pe spate, neprins. Era îmbrăcat cu pantaloni negri și un tricou tot negru. Ochii lui exotici, migdalați păreau puțin somnoroși. Simți somnul din vocea lui când o salută.

— Dallas. Ce prezență neașteptată în pragul ușii mele într-o dimineață ploioasă!

Eve sesiză curiozitatea. Nu alarmă, nu îngrijorare. Știa că fața ei nu trăda cu nimic. Deocamdată. Încă o secundă sau două, își puse ea. Încă vreo câteva secunde până o să-i frângă inima.

— Pot să intru?

2

Lucrările de artă de pe pereți într-o combinație eclectică de culori îndrăznețe și puternice de forme ciudate până la desenele în creion reprezentând femei în stadii diferite de goliciune.

Era un spațiu deschis, bucătăria în negru și argintiu continuându-se cu zona de *dining* într-un roșu aprins, ce apoi cotea, pentru a face loc zonei decorată de *living.* Scările deschise argintii șerpuiau în sus către etajul doi, de asemenea deschis, înconjurau doar de o balustradă strălucitoare.

Spațiul acela dădea o senzație de mișcare, poate datorită energiei tuturor acelor culori, își spuse ea, ori tuturor pieselor care făcea parte integrantă din el și temelor de interes expuse acolo.

Boluri, sticle, pietre, fotografii își disputau întâietatea față de cărți - nici nu era de mirare că Morris și Roarke se potriveau atât de bine - și cu instrumentele muzicale, cu sculpturi reprezentând dragoni, un mic gong din alamă și ceea ce aprecie ea că ar fi un craniu uman adevărat.

Urmărindu-i reacțiile, Morris îi făcu semn către canapeaua lungă, fără brațe.

— Ia loc. Pot să-ți ofer o cafea acceptabilă. În niciun caz calitatea întâi cu care ești obișnuită.

— Nu, e-n regulă.

Însă în gând își spuse da, să mă așez să beau cafea. Să nu fac treaba pentru care am venit.

El îi luă mâna.

— Cine a murit? E cineva dintre noi.

Degetele lui se încordară peste ale ei.

— Peabody…

— Nu. Peabody… nu e ea.

Îngreunându-și și mai mult situația, își spuse în gând. „Morris, este vorba de detectivul Coltraine."

Citea pe chipul lui că nu înțelegea, că nu făcea legătura între întrebarea lui și răspunsul ei. Și făcu singurul lucru posibil. Îi înfipse cuțitul în inimă.

— A fost ucisă azi-noapte. E moartă, Morris. S-a dus. Îmi pare rău.

Morris îi dădu drumul la mână și făcu un pas în spate, depărtându-se de ea. De parcă întrerupând contactul acela, ar fi oprit realitatea. Ar fi oprit totul în loc.

— Ammy? Vorbești despre Amaryllis?

— Da.

— Dar...

Se opri să nu dea glas negării. Eve știa că primele întrebări din mintea lui erau: Ești sigură? N-ar putea fi o greșeală? Trebuie să fie o greșeală. Însă Morris o cunoștea și nu irosi cuvintele.

— Cum?

— Acum să ne așezăm.

— Spune-mi cum.

— A fost ucisă. Se pare că chiar cu propria armă. Ambele arme lipsesc. Facem cercetări. Morris…

— Nu. Încă nu.

Chipul lui devenise neutru și calm, o mască sculptată dintr-una din pietrele lui șlefuite.

— Spune-mi doar ce știi.

— Nu am prea multe date deocamdată. A fost descoperită azi-dimineață, în subsolul clădirii ei, de un vecin și de fiul lui.

Momentul decesului a fost apreciat în jurul orei douăzeci și trei și patruzeci, noaptea trecută. Nu există semne de luptă la locul crimei și nici în apartamentul ei. Nu are răni vizibile, cu excepția urmelor de pe gât produse de arma cu aer comprimat. Nu avea niciun act de identitate asupra ei, nici bijuterii, geantă, insignă sau armă. Era complet îmbrăcată.

Rostind aceste cuvinte văzu fluturând ceva peste chipul lui, o pulsare a feței, și înțelese. Violul agrava întotdeauna o crimă.

— Deocamdată nu m-am uitat pe înregistrările camerelor de sub supraveghere fiindcă trebuia să te anunț. Peabody a rămas la locul crimei.

— Trebuie să mă îmbrac. Trebuie să mă îmbrac și să intru în tură. Să intru în tură și să o văd.

— Ba nu. Spune-mi în cine ai cea mai mare încredere, pe cine vrei și vom aranja ca acea persoană să facă autopsia. În niciun caz nu o s-o faci tu.

— Nu tu hotărăști. Sunt legistul-șef.

— Cuvântul meu are întâietate. Și tu și eu știm la fel de bine că relația ta cu - își înghiți cuvântul victimă, - detectivul Coltraine înseamnă că trebuie să declini acest caz. Stai un minut, oricât minute ai nevoie, să te pui de acord cu asta. Nu poți să lucrezi cazul ăsta, Morris, de dragul tău și al ei.

— Și crezi că o să stau cu mâinile în sân? Că o să stau să mă uit și să las pe altcineva să o atingă?

— Nu-ți cer să stai cu mâinile în sân. Însă îți spun că nu o să te ocupi tu de cazul ăsta.

Când el se întoarse și o luă în direcția scărilor Eve îl apucă de braț cu un gest simplu.

— O să te opresc.

Vorbi liniștit simțindu-i mușchii brațului zvâcnit.

— Dă-mi una, urlă, azvârle cu ceva, fă ce vrei. Dar o să te opresc. De-acum încolo este și a mea.

În ochii lui apăru furia, înnegrindu-i. Eve se pregăti să încaseze o lovitură, dispusă să suporte asta din partea lui. Însă furia se topi în durere. De data asta, când el se întoarse, Eve îi dădu drumul.

Morris se îndreptă spre fereastra lungă, largă și privi afară larma și animația cartierului Soho. Își puse palmele pe pervaz și se aplecă, astfel încât brațele să preia o parte din greutatea pe care nu mai puteau să o susțină picioarele.

— Clipper.

Acum vocea îi era la fel de aspră ca și privirea cu câteva clipe în urmă.

— Ty Clipper. Vreau ca el să se ocupe de ea.

— O să am grijă de asta.

— Purta, întotdeauna purta un inel pe degetul mijlociu al mâinii drepte. O turmalină roz, pătrată, înconjurată de baghete mici din turmalină verde. Ca o centură de argint. Părinții i l-au făcut-o cadou când a împlinit douăzeci și unu de ani.

— Bine.

— Ai spus subsolul blocului ei. Nu avea de ce să se ducă acolo. Sunt acolo numai boxe. Nu avea boxă. Mi-a spus odată că se cerea un preț ridicol pentru cuștile alea mici. M-am oferit să depozitez la mine ce voia să păstreze, dar mi-a spus că nu a adunat prea multe lucruri. Totuși, avea nevoie de loc să se desfășoare. Ce căuta acolo?

— O să aflu. Îți promit, Morris, îți promit că o să aflu cine a făcut asta și de ce.

Morris încuviință dând din cap, dar nu se întoarse către ea, ci rămase cu privirea ațintită la mișcare, culori, viață.

— Există un loc în tine, când ai o legătură cu un polițist, - ca prieteni, ca iubiți, chiar și ca parteneri - care cunoaște riscul acestei legături, al implicării. M-am ocupat de suficiente cazuri de polițiști

morți ca să știu care sunt aceste riscuri. Însă trebuie să lași totul deoparte, să blochezi totul, pentru că trebuie să păstrezi legătura aceasta. Asta e ocupația ta, asta ești tu. Dar știi, întotdeauna știi, și totuși când se întâmplă, pare imposibil.

— Cine știe mai bine decât mine ce înseamnă moartea? Mai bine decât noi? spuse el, de data asta întorcându-se. Și cu toate astea, pare imposibil. Era atât de plină de viață. Iar acum nu mai este.

— Cineva i-a răpit viața. O să-l găsesc.

Morris încuviință din nou din cap, reuși să ajungă până la canapea și se prăbuși.

— Mă îndrăgosteam de ea. Am simțit că se întâmpla - căderea aceea prelungă, înceată. Voiam s-o luăm încet, să ne bucurăm de asta. Încă ne mai descopeream unul pe celălalt. Eram în continuare în faza în care atunci când intra în cameră, când îi auzeam vocea, când simțeam mirosul pielii ei, totul în mine cânta.

Îți lăsă capul în mâini.

Alinarea nu era principala abilitate a lui Eve. Peabody, își spuse Eve, ar fi găsit cuvintele potrivite, tonul potrivit. Ea nu putea să facă altceva decât să-și urmeze instinctul. Se apropie de canapea și se așeză alături de el.

— Spune-mi ce pot să fac pentru tine și o voi face. Spune-mi ce-ți trebuie și îți aduc.

Poate din cauză că-l apelase pe numele mic, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată, el se întoarse. Iar când se întoarse, îl luă în brațe. El nu o evită, nu încă, și își ținu obrazul lipit de al ei.

— Trebuie să o văd.

— Știu. Dă-mi puțin timp. O să avem noi grijă de ea în locul tău.

Morris se retrase din îmbrățișare.

— Trebuie să mă interoghezi. Pornește-ți reportofonul și dă-i drumul.

— Bine.

Rutina, își spuse ea. Nu era și asta un fel de alinare?

— Spune-mi unde ai fost aseară, între orele douăzeci și unu și douăzeci și patru.

— Am lucrat până aproape de miezul nopții, câteva ore suplimentare, ca să pun la punct niște chestii birocratice. Eu și Ammy plănuiam să plecăm câteva zile săptămâna viitoare. Voiam să ne luăm un weekend prelungit. Memphis. Am făcut rezervări la un han vechi. Intenționam să facem un tur al grădinilor, să vedem Graceland, să ascultăm muzică. Am vorbit cu câțiva din schimbul de noapte. Pot să-ți dau nume.

— Nu am nevoie. O să verific asta și continuăm. Ți-a povestit ceva despre cazurile pe care le avea? Despre o persoană care o îngrijora?

— Nu. Nu vorbeam prea mult despre serviciu. Era un polițist bun să știi. Îi plăcea să găsească răspunsuri și era organizată și corectă, însă slujba nu era viața ei. Nu era ca tine. Pentru ea, jobul era doar o ocupație, nu se identifica cu el. Însă era inteligentă și capabilă. De câte ori ne intersectam la serviciu, asta ieșea în evidență.

— Dar latura personală? Foști?

— Am început să ne întâlnim la scurt timp după ce a fost transferată aici din Atlanta. Și cu toate că nu forțam lucrurile și le lăsam să… se petreacă de la sine, niciunul dintre noi nu se întâlnea cu nimeni altcineva. A avut o relație serioasă în timpul colegiului. A dura doi ani. A fost cuplată un timp cu un polițist, dar a spus că prefera ca regulă, relațiile obișnuite. A spus că își încălcase regula cu mine. Știu că mai fusese cineva, cineva serios, și că se sfârșise înainte să fie transferată la New York.

— S-a plâns în legătură cu vreun vecin, cu cineva din blocul său care o hărțuia?

— Nu. Îi plăcea grozav micul ei apartament. Familia ei este în Atlanta, Dallas.

— Știu. O să-i anunț și pe ei. Vrei să iau legătura cu cineva din partea ta?

— Nu. Mulțumesc.

— Nu am adus un consilier pentru situații dureroase, fiindcă…

— Nu vreau un consilier pentru asta.

Își apăsă degetele pe ochi.

— Am cheia de la apartamentul ei. Cred că o să vrei să ți-o dau.

— Da.

Așteptă până când el urcă scările argintii și umblă de colo-colo prin living până când el se întoarse cu un card-cheie.

— Ea avea o cheie de la acest apartament?

— Da.

— Schimbă-ți codurile.

Morris oftă adânc.

— Da, bine. Vreau să mă ții la curent. Vreau să fiu implicat în asta.

— O să te țin la curent.

— Vreau să fiu implicat în toate astea. Am nevoie de asta.

— Lasă-mă să mă gândesc. O să iau legătura cu tine. Dacă vrei să vorbești cu mine, îți stau la dispoziție zi și noapte, toată săptămâna. Dar trebuie să mă întorc la treabă, la ea.

— Spune-i lui Ty… Spune-i să pună Eric Clapton pentru ea. Oricare disc din colecția mea. Îl plăcea foarte mult muzica lui.

Morris se apropie de lift și trase grilajul.

— Aș vrea ca părerile de rău să însemne ceva. Peabody… mi-a spus să-ți transmit asta și din partea ei.

Urcă în lift, uitându-se în ochii lui până ce trase grilajul și ușa se închise.

La întoarcere, luă legătura cu Peabody de pe drum.

— Cei de la criminalistică i-au găsit arma?

— Negativ.

— Fir-ar să fie. Mă întorc la locul crimei. Ia legătura cu morga. Legistul-șef Morris l-a desemnat pe Ty Clipper să se ocupe de acest caz. A cerut ca legistul să pună Eric Clapton în timpul autopsiei.

— O, doamne. Cum se simte? Cum…

— Rezistă. Ai grijă să se înțeleagă că astea sunt indicațiile lui Morris. Sunt pe drum spre voi. O să-i verificăm apartamentul împreună, milimetru cu milimetru.

— Tocmai voiam să mă apuc de treaba asta. Am vorbit cu Burnbaum și cu puștiul lui. Nu au niciun fel de informație. Nici întrebările din ușă în ușă nu au dus la nimic. Camerele de securitate…

— Lasă. Mă pui la curent când ajung acolo. Mai am zece minute.

Întrerupse legătura. Avea nevoie de liniște. Doar liniște până se relaxa din încordarea emoțională. Nu-i era de niciun folos lui Amaryllis Coltraine să se lase răscolită de durerea din ochii unui prieten.

Odată ajunsă înapoi la apartament, așteptă până când echipa de la morgă scoase cadavrul.

— Merge direct la Clipper, zise Eve tăios. Este polițist. Are prioritate.

— Știm cine este.

Cineva din echipă se întoarse după ce cadavrul fusese urcat în mașină.

— Nu e numai polițist, e iubita lui Morris. O să avem grijă de ea, locotenente.

Mulțumită, Eve se duse înăuntru și o luă pe scări până la apartamentul lui Coltraine. Folosindu-se de cheia-card pe care i-o dăduse Morris, descuie și o găsi pe Peabody înăuntru.

— A fost greu, zise Peabody după ce-i aruncă o privire. Se vede. Atunci mai bine trec peste asta. Camerele de securitate? Le-am verificat în fugă. Nu apare nimic la intrarea din spate. Pe acolo

trebuie să fi intrat și a bruiat camera. Se ocupă de asta Departamentul de Echipamente Electronice. Camera de la intrarea din față a funcționat în permanență. Am văzut imaginile când s-a întors acasă, în jurul orelor optsprezece, cu o mapă - care e aia - și o pungă cu mâncare pentru acasă. Nu a mai ieșit, cel puțin nu prin față. Sunt camere și pe casa scărilor, dar au fost manipulate. Și camerele de la intrarea din spate și camerele de pe scări au fost închise de pe la douăzeci și două treizeci până pe la miezul nopții. Sunt camere și în lift, dar astea au funcționat permanent. Nu a luat liftul. Vecinul confirmă că de obicei o lua pe scări.

— Înseamnă că ucigașul o cunoștea, îi cunoștea obiceiurile, înseamnă că a abordat-o pe scări.

— Chiar acum se ocupă de scări, de sus până jos, o echipă de la criminalistică.

— Ca s-o omoare atât de repede, atât de simplu, ucigașul trebuia să știe că ieșea. Așa că ori era alt obicei al ei, ori a momit-o să iasă. O să-i verificăm convorbirile, însă dacă așa a fost, a folosit *'link*-ul de buzunar și apoi i l-a luat. E o persoană pe care o cunoștea. Un prieten, un fost iubit, unul dintre informatorii ei, cineva din clădire sau din apropiere. Cineva de care nu se ferea.

Eve se uită de jur-împrejur prin apartament.

— Impresii?

— Nu cred că a plecat constrânsă în vreun fel. Prea sunt toate la locul lor ca să fi fost altfel și cum rămâne cu pisica-robot?

Când Peabody făcu un gest spre ea, Eve se încruntă la ghemul de blană care dormita.

— I-am verificat înregistrările. A pus-o pe modul de somn la douăzeci și trei și optsprezece minute. Nu mi se pare deloc o chestie pe care ar face-o cineva aflat la ananghie.

Eve cercetă camera plimbându-se de colo-colo. Avea un ceva feminin, genul de femeie aferată.

— Ucigașul ia legătura cu ea prin intermediul *'link*-ului de buzunar. Hai în oraș să bem ceva sau m-am certat îngrozitor cu iubitul, vino la mine să îți plâng pe umăr. Nu, nu.

Eve scutură din cap, intră în dormitorul mic, unde stătea un munte de perne pe patul făcut ordonat.

— Avea cătușele la ea. Majoritatea polițiști lor își iau arma, dar nu aș vedea-o pe ea luându-și cătușele, ca să se ducă să bea ceva.

— Unul dintre informatorii ei. Hai să ne întâlnim în nu-știu-ce-loc, la nu-știu-ce-oră. Am o chestie tare pentru tine.

— Mda, asta ar fi mers. Vorbim cu șeful ei, cu partenerul ei, cu unitatea ei, să vedem de ce se ocupa. Poate că s-a dus să se întâlnească cu vreun informator sau cu cineva în care nu avea deplină încredere. Cătușele reprezentau o asigurare în plus. Și totuși, criminalul a prins-o cu garda jos și a omorât-o fără să i se opună.

— Nu se aștepta să se întâlnească cu el pe scările blocului. Avea garda jos și asta a fost.

Eve tăcu. Trebuia să digere un timp ipoteza, să o întoarcă pe toate fețele.

— Hai să vedem ce putem găsi aici.

Se apucară de treabă, căutând în sertare, în dulapuri, prin haine, prin buzunare. Morții nu au intimitate și Eve gândea ca un polițist; Coltraine ar fi știut și ar fi acceptat acest lucru.

Dădu peste sertarul cu mărunțișuri în noptiera de lângă pat - uleiuri de corp, câteva jucării - și trebui să alunge imaginea lui Morris și a lui Coltraine rostogolindu-se goi pe pat, imagine care tot căuta să i se cuibărească în minte.

— Îi plăcea lenjeria drăguță, comentă Peabody răscolindu-i sertarele. Are multe piese. Sexy, provocatoare. Îi plăceau lucrurile frumoase. Sticlele mici, lămpile, pernele. Sertarele sunt ordonate și organizate, nici pe departe ca ale mele. Nu are o groază de *lucruri*,

știi? Nu e dezordine. Și ce este aici nu e o amestecătură, toate sunt de același gen. E un apartament foarte drăguț, ca să mă exprim la fel.

Eve se apropie de o măsuță cochetă dintr-un colț, pe care se afla un sistem compact de comunicații și date. În singurul sertar îngust al mesei găsi o agendă. Însă când încercă să afișeze datele, accesul îi fu interzis.

— E polițist. Și-a pus parolă, zise Eve. Trebuie să le atragem atenția celor de la Departamentul tehnic în legătură cu asta. Vreau ca să le iau la sediu.

Află și alte lucruri despre victimă în timpul cercetărilor. Peabody avusese dreptate, îi plăceau lucrurile frumoase. Nu era împopoțonată și înzorzonată; doar feminină. Fără înghesuială, fără aglomerare, fiecare lucru era la locul lui. Trandafirii din sufragerie erau adevărați și proaspeți.

Găsi o cutie cu nimicuri în care erau bilete de la florării, toate trimise de Morris. El afirmase că niciunul dintre ei nu mai avusese pe altcineva de luni de zile. Cel puțin în privința florilor, gândi Eve, avea dreptate.

Asta nu însemna că nu mai avusese vreo relație în afară se asta. Când o femeie iese din casă la ora aceea din noapte, e foarte posibil să fie vorba de o întâlnire amoroasă.

Și totuși, nu-i suna bine. O văzuse pe Coltraine cu Morris. Simțise atracția dintre cei doi.

— Clădire securizată, zise Eve cu voce tare. Un apartament drăguț, compact, un animăluț robot de companie. Mobilă frumoasă, îmbrăcăminte frumoasă. Nici una, nici alta fără măsură. E selectiv Nu are multe bijuterii, dar, din nou, ceea ce are e de calitate.

— La fel și produsele de îngrijire a părului, balsamurile, interveni Peabody. Știa ce-i place, ce i se potrivește și aia folosea. Eu, una am un sertar plin cu rujuri pe care le-am folosit o dată cel mult, rimel și prostii pentru păr. Parfum. O singură marcă. Niște resturi de

mâncare chinezească în frigider, vidate, ceva mâncare vegetariană, apă și sucuri îmbuteliate. Două sticle de vin.

— Are un iubit, dar locuiește singură. Trusa de toaletă pentru bărbați probabil că e a lui Morris. O să-l întrebăm mai târziu, nu o s-o trimitem direct la laborator. Cămașa bărbătească, boxerii, șosetele, pantalonii par să fie ale lui. Deși nu sunt prea multe de la Morris în apartamentul ăsta. Probabil că stăteau mai mult la el acasă. Al lui e de vreo patru ori mai mare decât ăsta și e bine amplasat, în apropiere de restaurante, cluburi, cafenele, galerii. De unde a știut ucigașul că azi-noapte ea avea să fie aici? O urmărea? Trebuia să-l fi întrebat pe Morris cât de des erau împreună, dacă aveau un program stabil.

— Dallas, l-ai menaja. I-ai lăsat timp să-și revină. O să-l întrebăm mai târziu.

— Ucigașul nu a intrat aici. Ar fi fost prea periculos. De ce să riște să fie văzut? Nu, a luat legătura cu ea pe *'link*-ul de buzunar.

— Poate că stabiliseră întâlnirea dinainte.

— De ce să fi riscat? Ar fi putut să spună cuiva - lui Morris partenerului, șefului. Diseară mă întâlnesc cu X; atunci am fi vorbit cu X, în loc să ne tot întrebăm cine naiba o fi. Morris era de serviciu, ea știa asta. Așa că nu îl mai sună la ora aia să-i spună că iese în oraș din nu știu ce motiv. Își ia pur și simplu lucrurile, închide pisica și pleacă. Îl cunoștea pe ucigaș sau pe cel care a pus chestia asta la cale.

— Hai să-i chemăm pe cei de la criminalistică și să cerem Departamentului tehnic să ridice aparatura. Se uită la ceasul de la mână. O să trecem mai întâi pe la morgă și pe urmă anunțăm familia.

— Mă ocup eu de asta. Tu i-ai spus lui Morris, zise Peabody. O să-i anunț eu familia.

— În regulă. Pe urmă o să vorbim împreună cu partenerul ei, cu echipa și cu șeful ei.

În mașină, Peabody se întinse pe locul din dreapta, uitându-se pe geam.

— Dallas? E o chestie care mă roade și vreau să mă descarc.

— Ai fost afurisită și răzbunătoare din cauză că s-a combinat cu Morris.

— Da. Peabody rosti cuvântul ca o ușurare. Nici măcar nu o cunoșteam, aproape că n-o cunoșteam deloc și chiar m-am întrebat, știi cine naiba mai e și asta, de vine și se fâțâie pe-aici și se dă bine pe lângă Morris al nostru? O prostie, pentru că eu sunt cu MacNab și oricum nu am avut niciodată nimic de-a face cu Morris în afara unor fantezii ocazionale, perfect acceptabile și sănătoase. Însă am hotărât că nu doar de asta nu-mi place. Iar acum ea e moartă și mă simt ca naiba din cauza asta.

— Știu. Și eu mă simt la fel. Mai puțin chestia cu fanteziile.

— Cred că asta mă face să mă simt ceva mai bine.

Ridică din nou privirea, studiind profilul lui Eve.

— Chiar nu ai avut nici cea mai mică fantezie cu Morris?

— Nu, Iisuse!

— Măcar una mică. De exemplu, că te duci la morgă într-o în noapte și e ciudat de pustiu, așa că intri în sala de autopsie și acolo dai peste Morris. Gol pușcă.

— Nu! Încetează să-mi mai umpli capul cu prostiile astea. Dar, ciudat, ceva din greața apăsătoare din stomacul lui Eve se risipi. Tu şi cu McNab nu vă regulați suficient de des ca să nu mai ai fantezii libidinoase cu un coleg? Și tocmai în sala aia de autopsie, care-ți dă fiori.

— Nu știu de ce. Morga îți dă fiori, însă Morris e groaznic de sexy. McNab și cu mine ne regulăm, slavă Domnului. Chiar noaptea trecută am…

— Nu vreau să aud niciun detaliu despre cum o faci tu cu McNab.

— Tu ai adus vorba.

— Ceea ce dovedește cât de mult mi-au afectat sănătatea psihică fanteziile tale bolnave cu Morris.

Peabody înfruntă remarca cu o ridicare nepăsătoare din umeri.

— Morris a vrut ca cineva anume să se ocupe de Coltraine?

— Clipper.

— Ty Cel Mortal? Apropo de sex. Cum se face că atât de mulți legiști sunt absolut nepăsători?

— E un mister care m-a preocupat toată cariera.

— Nu, serios. Clipper e oau. E gay și are un partener, dar e o depărtare pentru ochi. Partenerul lui e artist. Pictează oameni, vreau să zic, literalmente. *Bodypainting*. Sunt împreună de vreo șase ani.

— De unde știi tu toate astea?

— Spre deosebire de tine, îmi place să aflu detalii din viețile oamenilor, mai ales când e vorba de sex.

— Cel puțin, dacă Clipper tot n-are treabă cu femeile, nu o să ai fantezii sexuale și cu el.

Peabody își țuguie buzele gânditoare.

— N-am cum să mă abțin. Doi tipi goi, vopsele pentru corp, eu… O, da, nenumărate posibilități.

Eve o lăsă pe Peabody să își savureze momentul. Știa că este mai ușor să te gândești la sex sălbatic decât la moartea unui a polițist, decât la durerea unui coleg și prieten.

Momentul acesta trecu destul de repede. Când sosiră la morgă și o luară prin tunelul lung, cu faianță albă, starea de spirit se schimbă. Nu era vorba doar de moarte, de crimă. Obiectivitate era prejudiciată de efectele pierderii personale.

Se intersectară cu o tehniciană care se opri și își vârî mâinile în buzunarele halatului lung și alb.

— Ah, Clipper folosește laboratorul lui Morris. Nu știu dacă... dacă Morris o să treacă pe-aici sau, în sfârșit… așa că poate, când vorbiți cu el, îi spuneți… Suntem toți alături de el.

— În regulă.

— Facem tot ce ne stă în putință.

Tehniciana ridică din umeri neputincioasă aruncând un:

— Fir-ar să fie!, apoi se depărtă.

Eve intră în sala de autopsie în care lucra de obicei Morris. În locul lui era medicul legist Ty Clipper, un trup musculos de peste un metru optzeci, îmbrăcat într-o bluză bleu și pantaloni kaki. Își suflecase cu grijă mânecile până la cot și îmbrăcase o pelerină transparentă.

Avea părul acoperit cu o bonetă lipită de cap. Un barbișon scurt, îngrijit, adăuga o notă distinctivă ținutei lui conservatoare şi atrăgea atenția asupra chipului său osos. Ceea ce șoca la Clipper erau ochii. Imenși, cu pleoape grele, erau de culoarea chihlimbarului și contrastau șocant cu tenul lui închis.

— Nu am terminat. Îmi pare rău.

În voce se simțea ceva din Cuba lui natală.

— Ce-mi poți spune?

— Nu a fost violată. Nu există nicio dovadă de atac sexual sau de activitate sexuală. Asta o să conteze foarte mult pentru Morris.

— Da, așa e. Ca un murmur, pe fundal se auzea un bărbat invocând-o în cântec pe o femeie, Layla. Eric Clapton?

— Da.

— Și asta o să conteze foarte mult pentru el.

Eve încuviință și merse mai departe.

Coltraine era întinsă pe masa de autopsie.

— Nu prezintă răni defensive.

Eve studie cadavrul așa cum făcea cu orice dovadă.

— Niciun alt semn de violență, cu excepția arsurilor de pe gât.

— Are niște vânătăi mici pe omoplați și pe ceafă.

Clipper făcu un semn spre monitorul calculatorului și accesă scanarea.

— De genul celor cu care te-ai alege dacă te-ai lovi cu spatele de un perete.

— A fost îmbrâncită, împinsă.

— Posibil. Moartea a survenit la scurt timp după aceea. Arsurile de pe gât sunt compatibile cu o armă cu șocuri presată pe zona respectivă. Arsuri de contact. I-ați găsit arma?

— Nu.

— Până n-o găsiți, nu pot să confirm dacă a fost arma crimei sau dacă a fost folosită alta. Doar că rănile sunt compatibile cu arsurile de contact provocate de o armă de tipul celei folosite de poliție.

— Dacă a fost folosită propria ei armă, cum mama dracului a dezarmat-o? O îmbrâncește pe spate, se lovește de perete. Nu e destul, cel puțin nu pentru un polițist. Nu există nicio tăietură, nicio urmă de cătușe. Întrucât Clipper nu i le oferi, cum ar fi făcut Morris, Eve luă singură o pereche de microochelari și se aplecă asupra lui Coltraine ca să o examineze. Nu are urme de abraziune la încheieturile mâinilor și nici pe glezne. Uite. Aici. Pe biceps. Seringă de presiune?

— Cred că da.

— Cum s-a putut apropia suficient de mult, fără ca ea să riposteze, și să-i administreze injecția?

— Examenul toxicologic e plin de semne de întrebare. Ai dreptate, nu există semne de violență în exteriorul corpului. Dar există în interior.

Eve ridică privirea la Clipper, apoi începu să studieze ceea ce dezvăluia incizia în Y.

— Ce caut?

— Organele ei interne prezintă indicii de suferință.

— Este un efect al decesului. Însă îl urmă și privi mai îndeaproape. A încasat o lovitură?

— Trebuie să fac mai multe teste ca să fiu sigur. Înțeleg că vrei răspunsuri rapide, adăugă el sesizând manifestarea de nerăbdare a lui Eve, dar…

Eve dădu din cap, făcând sforțări să se exteriorizeze mai puțin.

— Morris te-a vrut pe tine, aș spune eu, pentru că ești meticulos și precis. Spune-mi care e ipoteza ta. N-o să te presez cu nimic.

— O armă cu șocuri cu rază mare de acțiune, atac frontal. Între un metru și un metru și jumătate. Lovitură directă.

— Care ar fi pus-o la pământ și ar fi lăsat-o inconștientă. Primește lovitura, asta o proiectează în peretele casei scărilor și se prăbușește. Trebuie să o tragă până la subsol. Nu există semne că ar fi fost târâtă. Înseamnă că a luat-o pe sus. Sau poate că nu a fost un singur agresor. Așa că au cărat-o. De ce n-a terminat cu ea în casa scării și cu asta basta?

Pentru că voiau ceva de la ea, să-i spună ceva sau să afle de la ea ceva, continuă Eve. Așa că ei sau el o cară până jos și o trezeşte din leșin cu o injecție-amfetamină, adrenalină. Durerea, gândi Eve, au trezit-o ca să simtă durerea. Să se simtă neajutorată. Corp paralizat de arma cu șocuri, dar mintea limpede. Ca să-i spună ceva, să o întrebe ceva. Iar când au terminat, au redus-o la tăcere. Înseamnă că și-a dat seama ce urma. De când i-au apăsat arma șocuri pe gât, a știut.

Își scoase ochelarii și-i aruncă deoparte.

— I-au folosit propria armă. Au folosit-o ca s-o ucidă fiindcă e mai insultător, mai înjositor. Au prins-o în cursă pe casa scărilor, au pus-o la pământ. Au cărat-o jos, au trezit-o și au ucis-o. În decurs de circa douăzeci de minute. Rapid, i-au luat arma, legitimația, insigna, *`link*-ul, bijuteriile. De ce bijuteriile? Restul e logic. E profesionist, dar asta cu bijuteriile e o chestie de amator. Așadar, ce? Doar pentru că poți? Doar pentru că vrei? Suveniruri, amintiri?

— Pentru că în felul ăsta i-au luat tot? dădu Peabody glas întrebării. Chestia asta o lasă deposedată. O lasă îmbrăcată, poate fiindcă nu e vorba de acel gen de forță sau violență, chiar de acel gen de umilire. Însă îi iau ceea ce e important pentru ea și o lasă întinsă pe jos. Fără nimic.

— Poate. Eve încuviință din cap. Poate că da. Cred că Morris n-o să dea pe-aici astăzi, i se adresă Eve lui Clipper. Însă dacă trece, fă tot ce trebuie să faci, indiferent cât îți ia, ca să-l ții departe de ea până când e…

— Promit.

3

Eve străbătu în viteză sediul poliției. Preferă scările în locul liftului pentru a evita să se trezească închisă într-o o cutie la un loc cu alți polițiști. Trecu pe lângă suficient de mulți polițiști în uniformă, în civil, detectivi, subofițeri - ca să-și dea seama că se dusese vorba.

Când intră în biroul ei, orice mișcare, orice discuție încetară. Și ştiu că trebuia să li se adreseze.

— La unsprezece și patruzeci de minute azi-noapte, detectivul Amaryllis Coltraine a fost ucis de una sau mai multe persoane necunoscute. Fiecare membru al acestei divizii se poate considera înştiinţat sau va fi înștiințat cum că orice învoire programată poate fi, și mai mult ca sigur va fi, anulată până la rezolvarea acestui caz. O să aprob ore suplimentare pentru toți cei care vor fi convocați să se alăture echipei de investigații. Aceia dintre voi care vor avea nevoie de învoiri din motive personale sau alte probleme, vor treimi să primească aprobarea mea și vor fi nevoiți să aibă un motiv al naibii de bun.

— Nu se vor face declarații de presă, oficiale sau neoficiale, în acest caz, fără aprobarea mea. Puteți să vă considerați toți însărcinaţi cu acest caz. De-acum este al nostru.

Intră în birou și se duse direct la AutoChef să-și comande o cafea. Abia îşi luase cana aburindă, când în spatele ei intră detectivul Baxter.

— Locotenente.

— Zi repede, Baxter.

— Vroiam să-ți spun că eu și Trueheart mai avem de lămurit niște lucruri la un caz. Ar trebui să terminăm cât de curând. Orice ai nevoie, munca fizică, alergătură, hârțogăraie, eu și băiatul meu, continuă el, referindu-se la ajutorul său, îți stăm la dispoziție. Lasă-le dracului de ore suplimentare, Dallas. Nu asta ne interesează acum.

— În regulă.

La asta sperase și ea, însă simți o satisfacție să își vadă așteptările împlinite.

— O să vorbesc cu șeful ei, cu partenerul ei, cu cei cu care a lucrat în Atlanta. O să cer copii ale dosarelor cazurilor ei, deschise-închise, precum și de pe însemnările ei. Și o să am nevoie de ochi odihniți să se uite peste ele. O să vreau să fie interogați toți vecinii. Toată lumea cu care venea în contact în mod obișnuit. Vecinii, tipa de unde își cumpăra de mâncare, cel care îi aducea pizza. Orie relații anterioare, orice relații actuale. Prietenii, barmanul de la bar pe care îl frecventa. Vreau să aflu absolut totul despre ea.

— Morris…

— O să mă întorc la el, dar deocamdată are nevoie de timp. Până termini tu cu detaliile, o să am multă treabă pentru tine și Trueheart.

— În regulă. Eu, mmm… mi s-au cam aprins călcâiele după ea acum câteva luni.

— Baxter, ție ți se aprind călcâiele după tot ce e de genul feminin.

El zâmbi timid, apreciindu-i încercarea de a păstra un ton lejer.

— Ce-aș putea să spun? Femeile sunt cel mai bun lucru pe lume. Mi-a răspuns puțin la flirt, știi? Dar nu avea ochi decât pentru Morris. Nu există cineva care să nu sară să lucreze la cazul ăsta, pentru că a fost polițist. Dar fiecare va sări mai sus, mai rapid, fiindcă este vorba despre Morris. Am vrut doar să-ți spun asta.

— Anunță-mă când îți finalizezi cazul.

— Da, domnule.

Își duse cafeaua în birou și constată că avea mai multe mesaje. Unele erau din partea presei, gândi ea, pe acestea urmând să le lase pe seama celor de la relații publice până la noi ordine.

Eve sortă mesajele, pe unele le transmise mai departe, pe alte le lăsă în așteptare, pe altele le păstră. Și îl deschise pe cel din partea comandantului ei. Asistentul administrativ al lui Whitrley îi transmisese mai departe ordinele. Trebuia să se prezinte la raport de cum punea piciorul în birou.

Lăsă cana de cafea deoparte, se ridică și se întoarse în biroul comun.

— Peabody, ia legătura cu locotenentul lui Coltraine și aranjează-mi o întrevedere cât mai repede posibil. Cere-i să stabilească întâlniri asemănătoare cu partenerul sau partenerii ei. Eu mă duc la Whitney.

De-ar fi avut mai mult timp la dispoziție, își spuse Eve în gând străbătând labirintul sediului Central al Poliţiei în direcția domeniului comandantului Whitney. Era timpul să-și pună ordine în gânduri, să înceapă agenda crimei, să-și sistematizeze notițele, să înceapă cercetarea rece și scormonitoare în viața polițistului mort. Dar când te cheamă Whitney, te prezinți fără întârziere.

Nici el nu o lăsă să aștepte. În momentul în care pătrunse în anticameră, secretara o direcţionă către sanctuarul interior.

Whitney se ridică de la birou și umplu încăperea cu prezența lui. Afişa funcția de comandă așa cum un bărbat afișează un costum croit perfect pentru talia lui. Și o merita, gândise Eve dintotdeauna, pentru că o câștigase pas cu pas.

Deși stătea în spatele unui birou în loc să bată străzile, funcția de comandă era croită pentru un polițist.

— Locotenente.

— Domnule.

Nu-i făcu semn să se așeze. Aveau să discute în picioare. O studie o clipă, solemn, cu fața lată și întunecată și cu privirea rece.

— Raportează.

Îi prezentă raportul rapid, direct, până la cel mai mic detaliu, în același timp punându-i pe birou copii pe disc ale investigației de la locul crimei.

— Aranjez întâlniri cu locotenentul, partenerul ei, și toate persoanele din bloc, care ar putea să-mi furnizeze informații sau detalii.

— Morris are alibi.

— Da, domnule. A fost la serviciu și există martori, precum și discuri de supraveghere și jurnalul său, care susțin mărturia. Nu există niciun motiv să pierdem timpul cu verificări. E curat.

— Bine. Asta e bine. Spune-mi care e scenariul, Dallas. Punctul tău de vedere.

— Era acasă. Fie a primit un apel pe *'link*-ul de buzunar, fie stabilise anterior o întâlnire - nu se poate confirma în acest moment dacă personală sau oficială. Seiful pentru armă era deschis și gol. Are compartimente pentru armă și o pereche de cătușe, precum și tocuri pentru ambele. Pentru armă a folosit un toc de talie.

Personal, Eve prefera hamul fiindcă îl simțea și-i simțea greutatea.

— A ieșit din casă înarmată.

— Da, domnule. Înclin să cred mai curând că a ieșit pentru o treabă legată de slujbă, nu una socială. Din cauza cătușelor. Însă deocamdată nu o cunosc. Încă nu știu ce fel de polițist era.

Whitney dădu din cap.

— Continuă.

— A părăsit apartamentul undeva după unsprezece și optsprezece minute. Asta este ora la care și-a trecut animalul-robot de companie pe modul somn. Și-a setat alarma și a coborât pe scările. Wits spune că ăsta era obiceiul el. A fost luată prin

surprindere pe casa scării, printr-un atac frontal. A încasat o lovitură care a izbit-o cu spatele de perete. Atacatorul a cărat-o la subsolul clădirii și i-a administrat un stimulent încă necunoscut, ca s-o aducă în simțiri. La unsprezece și patruzeci. I s-a pus la gât o armă, posibil chiar a ei, și s-a tras. Le-am cerut celor de la Departamentul Tehnic să verifice camerele de securitate. Știm că a fost bruiată camera de la intrarea din spate. Pe acolo a intrat și când am examinat-o încuietoarea mi s-a părut în regulă. Prin urmare, ori a avut un cart-cheie și codul, ori este foarte priceput. Îi cunoștea obiceiurile și a știut că o să coboare pe scări. A luat legătura cu ea, iar ea s-a dus să se întâlnească cu el. Așa văd eu lucrurile. Îl cunoștea pe ucigaș.

— Deocamdată, presa va fi direcționată spre departamentul de relații publice. În niciun caz, moartea unui polițist nu va fi subiect de presă. Dacă se schimbă ceva, te anunț. Ești liberă să numeşti câți oameni consideri că ai nevoie în echipa de investigații. Din nou, dacă se schimbă ceva, vei fi informată. De-acum, asta este prioritatea numărul unu a tuturor departamentelor implicate. Vreau copii de pe toate rapoartele, pe măsură ce apar sau sunt redactate.

— Da, domnule.

— Ai la dispoziție tot ce dorești în acest caz, locotenente.

— Am înțeles.

— O să vorbesc cu familia ei cât de curând, ca și cu locotenentul ei. Presupun că vor dori un serviciu funerar în Atlanta, dar vom organiza și noi o slujbă aici. Te voi anunța după ce se va stabili.

— Voi avea grijă ca divizia să fie informată asupra detaliilor.

— Te-am reținut destul. Înainte să pleci, vreau să te întreb ceva personal. Morris are tot ce-i trebuie?

— Asta aș vrea și eu să știu. Nu-mi dau seama ce s-ar mai putea face pentru el în acest moment. Cred că relația lor începuse să devină foarte serioasă.

Whitney încuviință din cap.

— Atunci ne vom face datoria și vom descoperi răspunsurile pentru el.

— Da, domnule.

Se întoarse la muncă, se închise în birou ca să-și revadă notele, să deschidă jurnalul crimei și să-și înceapă avizierul.

— Dallas?

— Rapoartele laboratorului deja apar, zise Eve când intră Peabody. Nu a trebuit să amenințși nici să mituiesc pe nimeni ca să le primesc atât de rapid. Nu doar din cauză că a fost ucis un polițist. Ci fiindcă polițistul era iubita lui Morris. Au îndopat-o cu un stimulent - suficient cât să fie conștientă și vigilentă, dar incapabilă să se miște sau să se lupte. Nici o urmă pe ea. Nicio amprentă pe exterior, pe ușa din spatele clădirii. A folosit izolator și probabil că a șters-o pentru mai multă siguranță. Niciun fel de amprente. Organele interne prezintă traumatisme puternice de pe urma șocului. Dacă ar fi trăit, ar fi fost într-o stare foarte proastă. Ucigașul nu și-a asumat niciun risc, dar a fost atent și posedă suficiente cunoștințe ca să știe ce doză să folosească pentru a o doborî, să rămână la pământ, dar să rămână în viață. Până când și-a terminat treaba.

— Am vorbit cu poliția din Atlanta. Am aranjat să se asigure un consilier de suferință pentru părinții și fratele ei.

— Bine. Asta e bine.

— Locotenentul ei e dispus și poate să vorbească cu noi oricând. Au lucrat în echipă, așa că a fost parteneră sau a făcut echipă cu toți din secție.

— Atunci vom vorbi cu toată lumea din unitatea ei. Hai să-i dăm drumul.

Peabody se uită la panou și la poza de legitimație a lui Coltraine.

— Era într-adevăr frumoasă. Se întoarse către Eve, am început chestionarea locatarilor și Jenkinson a spus că are ceva timp, așa că dă o mână de ajutor cu asta. Am verificat la Departamentul Tehnic. McNab a zis că au situația sub control. Și au trimis deja pe cineva să îi ia unitatea de acasă. Din casa ei de polițist.

— Știu ce vrei să spui.

— Mi-a mai spus că a salvat pe unitatea de acasă, a păstrat e-mail-uri de la Morris. Unele amuzante, unele romantice, altele sexy. Oftă în timp ce coborau pe rampă. Și unele de la părinți, de la fratele ei, de la prieteni din Atlanta. Le ținea în documente separate. Erau și chestii de la muncă. Le sortează acum. Ultima transmisie pe *'link* e de ieri, de la opt seara. De la Morris. A vorbit cu ea în timpul pauzei de cină. Ieri nu era nimic altceva pe unitatea de acasă. A lucrat în tura de la opt la patru după-amiază.

— Trebuie să aflăm când și-a luat mâncarea chinezească, dacă și-a luat-o singură sau i-a fost livrată.

— Chinezească?

— Resturile din bucătărie. Avea o pungă când a venit acasă, e pe înregistrările de securitate. Când a comandat-o, s-a oprit în drum spre casă sau a adus-o de la serviciu? Începe să verifici locul de unde se ia pentru acasă și pe cele care fac livrări la domiciliu în apropierea clădirii ei.

— În regulă.

— În raportul legistului se menționează că a mâncat în jur de șapte și jumătate și a băut un pahar de vin. A folosit dispozitivul de reciclare, așa că nu a mai rămas mare lucru pentru laboratorul pentru criminalistică. Hai să aflăm dacă a mâncat singură. O să refacem fiecare pas al ei, din momentul în care s-a trezit de dimineață.

— L-ai întrebat pe Morris dacă au fost împreună în noaptea dinaintea morții?

— Nu. Fir-ar să fie. Nu. Ar fi trebuit. Fir-ar să fie! Se opri în gang și își scoase *'link-ul* de buzunar. Lasă-mă singură, Peabody.

Formă numărul lui Morris. Nu se aștepta să răspundă, așa că fu trecută direct pe mesageria vocală.

„Morris, sunt Dallas. Îmi pare foarte rău că te deranjez. Vrea să stabilesc o cronologie pentru ziua de ieri. Când poți, dacă poţi spune-mi dacă ai fost împreună cu detectivul Coltraine ieri dimineață, ar…"

— Da.

Pe ecran apăru chipul lui Morris. Avea ochii tulburi, întunecați și goi.

— A rămas aici noaptea trecută. Am luat cina într-un bistro de după colț. La Jaq's. Pe la opt, cred. Și pe urmă am venit aici. A plecat ieri-dimineață pe la șapte. La șapte și ceva. Intra în tura de dimineață.

— În regulă. Mulțumesc.

— Am vorbit de două ori cu ea ieri. M-a sunat după-amiază și am sunat-o eu acasă, în pauza de cină. Era bine. Nu-mi amintesc care a fost ultimul lucru pe care i l-am spus eu sau pe care mi l-a spus ea. Am încercat, dar nu pot.

— Nu contează care a fost ultimul lucru. Contează toate lucrurile pe care vi le-ați spus unul altuia în ultimele luni, astea contează. Trec pe la tine mai târziu dacă vrei…

— Nu, dar mulțumesc. O vreme mi-e mai bine să fiu singur.

— Frumos din partea ta că i-ai spus asta, comentă Peabody când Eve își vârî *'link*-ul înapoi în buzunar. Mă refer la toate lucrurile pe care și le-au spus unul altuia.

— Nu știu dacă a fost potrivit sau a fost o prostie. Asta mi-a venit.

Secția lui Coltraine era înghesuită între o piaţă coreeană și un magazin cu delicatese evreiești, de o sluțenie de parcă ar fi trecut

printr-un război urban. Cutia aceea din beton poate că rezistă la un atac cu bombă, dar nu avea nicio șansă să capete un premiu de frumusețe.

Înăuntru mirosea a polițiști. Cafea de calitate îndoielnică, transpirație, amidon și săpun ieftin. Polițiști în uniformă tropăiau de colo-colo în pantofi butucănoși, venind de la obiective sau îndreptându-se către ele, în vreme ce civilii pătrundeau înăuntru trecând prin controlul de securitate. Eve își întinse insigna către un scanner, li se verificară amprentele, și ei și lui Peabody, și pătrunseră înăuntru.

Se îndreptă direct spre ghișeul sergentului de la informații și-i vâră insigna sub ochi. Era un veteran cu privirea dură și chipul colțuros, care arăta de parcă la micul dejun se delecta cu un castron cu cuie.

— Locotenent Dallas și detectiv Peabody de la Centru. Avem întâlnire cu locotenentul Delong.

Privirea aceea dură se fixă pe chipul lui Eve.

— Voi ați pus mâna pe cazul ăsta?

Nu trebui să precizeze care caz - nici pentru Eve și nici pentru poliţiştii care l-ar fi putut auzi.

— Exact.

— Brigada optsprezece e la etajul doi. Scările sunt acolo, liftul dincolo. Aveți vreun fir?

— Abia am început să-l cercetăm. În ultimele zile, a venit cineva din afară să discute cu ea, cineva cu care ar trebui să stăm de vorbă?

— Nu-mi vine nimeni în minte. Dacă vrei să arunci o privire în registru, mă ocup să ajungă la tine. La fel și restul turelor de la informații.

— Mulțumesc, sergent.

— Nu știu ce fel de polițist era, însă nu a trecut niciodată prin fața ghișeului ăstuia fără să salute. Asta spune ceva despre om - că găsește o clipă să dea bună dimineața.

— Da, cred că așa e.

O luară pe scările deschise, metalice și Eve simți privirile polițiștilor petrecând-o până la etajul doi. Sala brigăzii era mai mică decât biroul echipei sale - și mai liniștită. În încăpere erau înghesuite șase birouri, patru fiind ocupate. Doi detectivi lucrau la calculator, alți doi erau ocupați cu *'link*-urile. Funcționarul public pe post de secretar ședea la un pupitru scurt. Eve observă că avea ochii roșii și pielea foarte albă înroșită, ca și cum ar fi plâns de curând. Lui Eve i se păru că era foarte tânăr.

— Locotenent Dallas și detectiv Peabody. Vrem să vorbim cu locotenentul Delong.

— Da, vă așteptam… vă așteaptă.

Din nou, Eve se simți urmărită de privirile polițiștilor. De data aceasta se întoarse și-i privi și ea, pe rând, în timp ce activitatea din sala brigăzii încetă. Văzu furie, resentimente, durere și o oarecare măsurare. Ești destul de bună să reprezinți pe unul dintre noi?

Iar printr-un perete din sticlă văzu un bărbat despre care presupuse că era Delong, ridicându-se de la birou și apropiindu-se.

Era puțin sub înălțimea medie, părea să aibă între patruzeci şi cincizeci de ani și era solid - lat în umeri. Purta un costum gri-închis, cămașă albă și cravată gri. Avea părul negru și ondulat, pieptănat pe spate, dezvăluind un chip subțire, ochii și gura trădând încordare.

— Locotenente, detectiv.

Le strânse mâinile amândurora.

— Să intrăm, vă rog.

Tăcerea îi învălui în încăperea cu pereții din sticlă. Delong închise ușa.

— Mai întâi, țin să vă precizez că vă puteți baza pe întreaga mea colaborare și a brigăzii. Orice și oricând aveți nevoie.

— Mulțumesc.

— Am făcut deja copii de pe toate dosarele detectivului Coltraine și am obținut aprobarea Departamentului Tehnic să ridicați aparatura electronică. Am făcut copii și de pe dosarul ei de personal și de pe evaluările mele. Ridică un plic mare. Peabody îl luă și-l vârî în mapă. Puteți să vă folosiți de biroul meu sau de una dintre boxe ca să vorbiți cu membrii echipei. Sus avem o mică sală de conferințe, dacă vi se pare mai potrivită.

— Nu vreau să te scot din birou, locotenente, sau să-i fac pe oamenii tăi să se simtă ca și cum ar fi luați la întrebări de un alt polițist. Sala de conferințe e în regulă. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, locotenente. Știu că e greu să-ți pierzi un subaltern.

— E destul de greu și atunci când știi că a murit în timpul serviciului. Măcar știi. Dar așa… Îmi puteți spune ceva?

— Credem că i-a fost întinsă o cursă pe casa scărilor, în blocul în care locuia, și a fost dusă în subsol. Nu i-am găsit arma. E posibil să fi fost omorâtă cu ea. La ce lucra?

— Un jaf în Chinatown, o spargere la un magazin de aparatură electronică - s-au furat vreo două cutii de *`link*-uri și computere de buzunar, un furt auto - atacuri armate. Găsești totul în dosare.

— A raportat vreo amenințare la adresa ei?

— Nu. Nu a raportat. Duc o politică a ușilor deschise. Suntem o echipă mică. Dacă intervine ceva, de regulă aflu.

— Pe cine avea ca partener?

— Lucrăm în echipă. Într-un moment sau altul a lucrat cu toți cei de aici. De obicei, îi dădeam parteneră pe Cleo. Detectiv Grady. Se potriveau bine. Însă de cazul jafului s-a ocupat împreună cu O'Brian.

— Cum se înțelegea cu restul echipei?

— S-a adaptat imediat. Am avut și unele frecușuri. Îți dai seama, venită din sud și felul în care arăta… Însă și-a văzut de treburile ei şi şi-a câștigat respectul. Vreau să spun că echipa mea merge foarte bine. Ammy se potrivea.

— Ce fel de polițist era?

Delong oftă scurt.

Era serioasă. Un om al detaliilor. Organizată, cu spirit de observație. Lucra un caz până la sfârșit, nu se plângea de ore suplimentare, nu se zgârcea cu hârțogăria. Era o valoare. Rezolva partea de cazuri care îi revenea. Nu era ostentativă, nu voia să iasă în evidență. Era constantă. Își făcea munca.

— Și viața personală?

— Nu era indiscretă nici sub aspectul ăsta. Toată lumea știe că era combinată cu Morris. Am o echipă de patru oameni. E greu să ai secrete. Era fericită. Dacă a avut necazuri, nu le-a împărtășit, nu a lăsat să se vadă.

— De ce s-a transferat din Atlanta?

— Am întrebat-o cum ai fi întrebat-o și tu. Mi-a spus că începuse să se simtă prinsă în rutină, că avea nevoie de o schimbare a decorului, a rutinei. Aș vrea să fi avut răspunsuri. Aș vrea să pot să-ți spun ceva clar. Îți cunosc reputația, locotenent. Și a ta, detectiv, adăugă el, înclinând din cap către Peabody. Deși o parte din mine ar vrea ca echipa mea să se ocupe de acest caz, știu că Ammy e pe mâini bune cu voi.

— Mulțumesc. Dacă ne spui unde e sala de conferințe, am vrea să începem. Dacă partenerul ei obișnuit, detectivul Grady, e disponibil, am vrea să discutăm cu el mai întâi.

— Vă conduc.

În încăpere se afla o singură masă lungă, o mulțime de scaune care scârțâiau, două ecrane cât peretele, un panou mare alb și un AutoChef învechit.

Peabody încercă cafea cu lapte.

— E mai rea decât a noastră. Nu credeam că e posibil. O să mă duc până la automat să-mi iau un suc. Tu vrei?

— Mda, mulțam.

Așteptând, Eve se gândi la Delong. Înțelegea. În cazul în care Coltraine ar fi murit în exercițiul funcțiunii, sub comanda lui, ar fi fost vorba de sentimente de vinovăție, durere și furie. Dar cel puțin ar fi știut de ce. Ar fi însemnat că băiatul rău ar fi câștigat în ziua aceea. Ar fi știut cine a făcut-o și chiar dacă ar fi trebuit ca băiatul rău să fie vânat, rămâne faptul că ar fi știut.

Eve își puse reportofonul și carnețelul de notițe pe masă. Scoase computerul de buzunar ca să se pună la curent în privința detectivului Cleo Grady.

Treizeci și doi de ani, medită Eve. Detectiv gradul trei, cu o vechime de opt ani. Venită în New York din Jersey. Niciodată căsătorită, locuia singură, fără copii. Mai multe citații și o mulțime de avertismente disciplinare. Făcea parte din echipa lui Delong de trei ani, transferată la cerere de la Unitatea Specială de Victime. Părinții pensionari în Florida. Fără frați sau surori.

Ridică privirea când Grady bătu în tocul ușii.

— Detectiv Grady, locotenente.

— Ia loc.

Se citea și în ochii ei, își spuse Eve, furia și resentimentele. Și în linia subțire a buzelor. Cleo avea părul blond tuns scurt, drept lins și se vedea o pereche de cercei albaștri minusculi în lobii urechilor. Ochii de un albastru-închis, aproape marin, ai lui Cleo rămaseră fixați asupra lui Eve cât timp traversă încăperea.

Avea în jur de un metru șaizeci și doi înălțime și un corp solid dar cu forme. Era îmbrăcată cu pantaloni maro simpli, o cămașă albă și un sacou subțire din piele deasupra. Ca și Eve, prefera tocul de umăr.

— Șefu' vrea să cooperăm, așa că vom coopera.

Avea o voce repezită, sonoră, cu note puțin aspre.

— Dar ar trebui să fie cazul nostru.

— Dacă ar fi fost vorba despre partenerul meu sau un membru al echipei mele, probabil că aș considera la fel. Însă nu este cazul tău. Detectiv, ne aflăm aici în misiune.

Se opri când Peabody intră în sală și închise ușa.

— Am luat niște apă și Pepsi, zise Peabody și puse sticlele pe masă.

Cleo o salută cu o mișcare din cap.

— Cel puțin ai putea să-mi spui ce știi.

— Poți să vorbești cu locotenentul tău despre asta. L-am pus la curent. Poți să faci pe dura cu noi, dar n-o ajuți cu nimic pe detectivul Coltraine.

— Dacă urmărești să scoți la iveală murdării despre ea…

— De ce am face-o? Nu suntem de la Afacerile Interne. Suntem de la Omucideri. Colega ta de echipă a fost ucisă, detectiv Grady. Așa că las-o baltă. Tu și Coltraine ați fost în mai multe rânduri parteneri.

— Mda, șefu' crede că ne completam una pe cealaltă.

— Interacționați și la nivel personal? Social?

— Bineînțeles că da. De ce să nu…

Dădu din nou din cap și ridică o mână. Luă o sticlă cu apă pe care la început o refuzase, deșurubă capacul și bău.

— Uite ce e, poate că-mi pare rău pentru atitudinea asta, dar e greu. A făcut parte din echipa mea și am ajuns să fim prietene. Lucram al naibii de bine împreună, poți să te uiți prin dosarele cazurilor noastre și ai să vezi. Și ne-am împrietenit ca să ajungem să ne petrecem uneori timpul liber împreună. Un pahar după serviciu sau o masă. Poate numai noi două, ori poate împreună cu alții din

echipă. Și nu era întotdeauna vorba de slujbă, să știi. Vorbeam despre nimicurile obișnuite. Păr, slăbit și bărbați.

— Erați apropiate, comentă Peabody.

— Mda. Aveam fiecare viața ei, dar treceam peste asta. Sigur ştii cum e. Când lucrezi cu o altă femeie, ajungi la tot felul de lucruri despre care nu ai putea vorbi cu un bărbat.

— Ți-a povestit despre iubiți din trecut, prieteni bărbați, tipi care voiau să se combine cu ea?

— Se întâlnea din când în când cu vreo doi tipi în Atlanta înainte să se transfere. Unul era tot polițist și era de fapt un homosexual de care fusese foarte legată cu ceva vreme în urmă. Celălalt era avocat. A zis că nu se prea potriveau și amândoi au început să se depărteze de relația asta. Unul dintre motivele pentru care s-a transferat a fost sentimentul că viața ei personală se împotmolise și că ajunsese să simtă că avea de pierdut pe plan profesional. Voia ceva nou.

— Nimeni serios? insistă Eve, gândindu-se la ce-i spusese Morris.

Și o văzu pe Cleo ezitând.

— Mi-a zis în treacăt că a avut la un moment dat pe cineva, o relație foarte intensă. Însă nu a mers.

— A dat vreun nume?

— Nu. Însă a cam marcat-o - emoțional. Mi-a spus că au rupt legătura și că a urmat relația ocazională cu avocatul timp de câteva luni. Dar își dorea o schimbare - locuri noi, oameni noi. Ceva de genul ăsta.

— Și odată ce s-a transferat - pe plan personal.

— Relația cu legistul a început destul de repede. Abia sosise când s-au cunoscut. Ammy mi-a zis că a fost ca o scânteie, s-au grăbit. Adică n-au sărit imediat în pat. Iar când au făcut-o ți-am zis, unei partenere îi spui tot felul de lucruri. Era înnebunită după el și s-a dovedit că și el era la fel. Am ieșit cu ei - în patru de câteva ori. Se vedea, era ceva ce scânteia. Nu se mai întâlnea cu nimeni altcineva.

— Nu a pomenit pe nimeni care încerca să-i forțeze mâna, pe plan personal?

— Nu.

— Pleca la întâlniri de una singură? Cu turnătorii, informatorii? Se ducea la întâlnirile cu suspecți singură?

— În general, nu. Vreau să zic că e posibil să se mai fi întâlnit singură cu câte un turnător. Dar lucra aici de mai puțin de un an. N-avea prea mulți.

— Nume?

Cleo se îndreptă de spate și Eve o observă. Niciunui polițist nu-i place să își facă publici spionii.

— Cel mai mult se folosea de un tip care are o casă de amanet pe Spring. Stu Bollimer. Și el e de fel tot din Georgia, așa că Ammy a mers pe această legătură.

— Îl foloseați la ceva în ultima vreme?

— Știu că l-a pus la curent cu jaful din Chinatown, la care lucram și el a promis că o să ciulească urechea.

— V-a adus necazuri un caz la care ați lucrat, cineva care să vrut să-i facă rău?

— Pui mâna pe băieți răi, n-or să fie prea bucuroși să te vadă. Dar nimic deosebit. Am derulat filmul întruna de când am aflat. Suntem o echipă mică și aproape niciun caz de care ne ocupăm nu este grozav. Îi plăceau cazurile mici. Micile jafuri la magazine de haine, un puşti îmbrâncit de pe *airboard* ca să i-l fure un nenorocit. Adevărul este că se gândea la căsătorie, cândva în viitor, se gândea să-şi facă o familie și să devină mamă cu normă întreagă. Îi plăcea slujba asta și era bună - să nu mă înțelegi greșit. Dar se gândea, mai ales după ce l-a cunoscut pe Morris, că la un moment dat, în viitor…

— În regulă, detectiv Grady. Aș aprecia foarte mult dacă l-ai trimite pe detectivul O'Brian. Dacă nu e disponibil, locotenentul poate să trimită pe cine dorește.

— O'Brian face muncă de birou. Îl trimit pe el. Cleo se ridică. Cred a nu mi-ar fi plăcut prea mult să vă rog să veniți la noi dacă aveți nevoie de mai mulți oameni. Nu toți polițiști lucrează la Sediul Central.

— O să țin minte. Mulțumesc, detectiv Grady.

După ce Cleo ieși, Eve se relaxă.

— Oare chiar nu înțelege? Chiar nu poate să priceapă?

— Că toţi polițiștii din echipa asta sunt suspecți în momentul acesta?

Peabody dădu din cap.

— Presupun că la început nu te gândeşti la propria familie.

— Civilii nu fac asta. Dar polițiștii da - sau ar trebui s-o facă.

Eve făcu câteva însemnări, apoi trecu în revistă datele lui O'Brian.

— Următorul are douăzeci și trei de ani în poliție. A ajuns la gradul întâi acum cinci ani. E în echipa asta de doisprezece ani. A doua căsătorie, în urmă cu cincisprezece ani. Niciun copil din prima, doi din a doua. Mențiuni și două citații pentru bravură. A lucrat la Cazuri Majore înainte să fie transferat aici. E o schimbare imensă.

Eve îți deschise în sfârșit cutia de Pepsi și luă o gură.

— E cel mai vechi de aici, chiar dinaintea locotenentului actual.

— Tipii de genul ăsta pot fi reperul unei echipe. La care se duc ceilalţi când e vorba de glasul autorității.

— Cred că o să mai stăm ceva pe-aici. Verifică tu la sediu, te rog. Vezi dacă a apărut ceva nou ce putem folosi aici.

Când Peabody se îndreptă spre celălalt capăt al mesei, intră O'Brian, masiv, cu maxilarul puternic, privirea tăioasă.

— Bună ziua, locotenente. Detectiv.

— Detectiv O'Brian. Ne împărțim sarcinile încercând să ținem pasul. Putem să vorbim în timp ce partenera mea dă niște telefoane.

— În regulă. Se așează. Dă-mi voie să te scutesc de ceva timp, locotenente. Detectivul Coltraine a fost un polițist bun, statornic. De

încredere. Îi plăcea să sape până la detaliile cele mai mici. Când a venit prima oară în echipă, am avut dubii că o să se adapteze. Asta a fost prejudecata mea, pentru că arăta ca una care ar fi trebuit să pozeze pentru reviste de frumusețe. După câteva ture, am văzut ce se ascundea sub aparențe. Știa să fie parte dintr-o echipă, cum să se poarte în teren și cu restul camarazilor. Dacă a căzut într-o cursă pe casa scărilor, chiar în blocul în care locuia, înseamnă că nu a fost vorba de un străin.

— De unde știi că a căzut într-o cursă?

O'Brian nu-și clinti privirea ațintită asupra lui Eve.

— Am legăturile mele. Le-am folosit. Eu nu am împărtășit restului echipei ce am aflat. Ce se transmite mai departe, depinde de șefu'. Însă îți spun, dacă a plecat de acasă cu ambele arme, era în misiune. A murit în misiune. Și am de gând să insist pentru beneficia de această onoare.

— Cine ar fi putut să pătrundă în clădirea în care locuia?

— Al dracului să fiu dacă știu. Nu ne ocupăm de chestii atât a tari pe-aici. Nu avea niciun caz care să-l facă pe unu' să meargă atât de departe cât să omoare un polițist. Ne ocupam de o spargere, furt de electronice. Mărunțișuri, fără îndoială. Am fi pus mâna pe individ până mâine la prânz. Oricum o să pun mâna pe el până la sfârșitul turei. E un idiot, un țicnit. Nu ucigaș de polițiști. Știu că Delong ți-a dat dosarul cazului. O să te convingi.

— Ar fi posibil ca, în timp ce punea cap la cap micile detalii în acest caz, să fi dat peste altceva, o chestie mult mai tare? Ceva care s-a întors împotriva ei și a dus la uciderea ei?

— Dacă a fost așa, nu mi-a spus nimic. Am avut o… i-aș zice un fel de relație în care discuta cazurile de la cap la coadă cu mine.

Acum putea vedea cât era de îndurerat. Privi în jos către masă, dar Eve văzu transformările de pe chipul lui.

— Am luat de câteva ori cina împreună, la mine. Soției mele îi plăcea de ea foarte mult. Tuturor ne plăcea. Poate a fost Morris.

— Poftim?

— Vreo chestie la care lucra sau a lucrat el. Cineva care a vrut să i-o plătească cu aceeași monedă. Unde ai lovi? Era îndrăgostit de tipul ăsta. Se vedea. În cele câteva rânduri în care a venit s-o ia, la sfârșitul schimbului. Se vedea clar pe amândoi. Nu știu. Mă tem gândesc. Nu văd nimic în care era implicată sau cu care avea legătură, în stare să o ucidă.

— Te deranjează să-mi spui de ce te-ai transferat de la Cazuri Majore?

O'Brian ridică din umeri.

— Slujba a fost unul dintre principalele motive pentru care mi s-a dus pe apa sâmbetei prima căsnicie. Am mai avut o șansă. M-am căsătorit și am avut un copil. O fetiță. Mi-am zis că nu sunt capabil să mai risc o dată, așa că m-am transferat. E o echipă bună. Facem treabă bună și multă. Însă nu prea primesc telefoane în miezul nopții, iar în majoritatea serilor pot să-mi iau cina cu familia. Așa că nu mai trebuie să întrebi, asta am făcut și aseară. Fiica mea - cea mare - are paisprezece ani. A venit la ea o prietenă să învețe împreună. Mai mult aiureli, zise el cu o urmă de zâmbet. Pe la miezul nopții, le-am zis câteva amândurora că tot chicoteau întruna în loc să doarmă.

— Detectivul Grady a menționat un informator, Stu Bollimer.

— Mda, Ammy se ocupa de el. E din Macon, așa că i-a aplicat vechea placă, cea cu cetățenia. Tipul ăsta s-a născut turnător. Nu-l văd întinzându-i o cursă, cel puțin nu din motivul ăsta. E un peștișor mărunt.

— În regulă. Mulțumesc, detectiv O'Brian.

— O să-l ții la curent pe șefu'?

— Asta intenționez.

— E un șef bun.

Se depărtă de masă.

— Dacă ar fi simțit ceva, orice ar fi îngrijorat-o, s-ar fi dus la el sau ar fi venit la mine.

— Cum stătea cu instinctele?

Pentru prima oară, el ezită.

— Poate nu atât de precise pe cât ar fi putut să fie. Încă mai tatona terenul pe-aici. Cum ți-am zis, era dată dracului la detalii și era foarte pricepută în relațiile cu oamenii. Îi făcea să se simtă în largul lor. Dar n-aș spune că avea tupeu. Minte da, dar nu instinct. Asta nu te face să fii un polițist mai puțin bun.

— Nu, așa e. O să ne străduim cât putem, detectiv O'Brian.

— Nici nu aș putea cere mai mult.

— Cu cine ar trebui să vorbim acum?

— Cu Newman, poate. Oricum, nu o să fie în stare să facă nimic azi.

— Vrei să-l trimiți încoace?

Poabody așteptă până când se închise ușa.

— Touchstone, zise ea din nou. O să suporte cel mai greu. Șeful e şef, dar el este conducătorul echipei.

Nu avea instinct. Nu a vrut s-o apună, fiindcă i s-a părut o lipsă de respect. Dar a știut că ne-ar putea folosi în investigații. Nu avea instinct. A primit un telefon și a plecat. Poate că nu a simțit absolut nimic. I s-a înscenat ceva - și nu pare să fie vorba de impuls, …de ceva plănuit. Însă nu a simțit nimic. E bine de știut.

Revăzu datele referitoare la detectivul Josh Newman.

4

Eve descoperi ca detectivul Newman era trist, ferm și vorbăreț. Tipul comod, aprecie ea. Genul care își face treaba competent, apoi pleacă acasă după tură, lăsând problemele slujbei la slujbă.

Obișnuit, așa îl consideră acum. Familistul care este polițist doar din întâmplare, care e puțin probabil să ajungă detectiv gradul doi. Și care nu i-a furnizat niciun fel de informații noi referitor Coltraine.

Trecu mai departe și îl alese pe Dak Clifton. Cu toate că era cel mai tânăr membru al echipei, la cei douăzeci și nouă de ani ai săi era polițist de opt ani și intrase în posesia insignei de detectiv de aproape patru ani. În câteva minute, își dădu seama că el e Șmecherul.

Aspectul puternic, atrăgător - tenul auriu, ochii albaștrii ca oțel și părul castaniu cu vârfurile arse de soare, probabil că-i era de mare ajutor în fața femeilor. La fel cum stilul său de interogare agresiv și violent, probabil că le dădea fiori suspecților.

Eve n-avea nimic împotrivă să se expună la așa ceva.

Clifton se aplecă înghesuindu-se în spațiul ei, cu ochii arzători și strălucitori.

— Nu ne trebuie polițiști din afară pentru treaba asta. Investigația asta trebuie să se desfășoare în sediul ăsta, în echipa asta. Ne purtăm singuri de grijă.

— Nu e treaba ta să hotărăști cine se ocupă de această investigație. S-a hotărât. Dacă vrei să ai grijă de oamenii tăi, detectiv Clifton, poți să începi prin a te calma.

— Noi am lucrat cu ea. Nu voi. Pentru voi nu e decât un alt caz.

Deoarece cuvintele lui păreau ecoul celor ale lui Cleo Grady, Eve îi dădu același răspuns:

— Nu ai de unde să știi ce înseamnă ea pentru mine. Dacă vrei să faci pe nebunul, caută-ți pe altcineva. Acum îmi vei răspunde la întrebări.

— Sau ce? Mă duci la Sediul Central? Mare lucru. Veniți aici și ne luați la întrebări pe noi, când ați face mai bine să vă duceți să-l vânați pe cel care a ucis-o.

— O să-ți spun eu care e mare lucru, Clifton. Detectivul Coltraine este mort. Iar tu stai aici, îmi irosești timpul și mă umpli de nervi, când ar trebui să faci tot ce poți să ajuți la investigația unui coleg ofițer.

Acum, Eve se aplecă spre el.

— Și asta mă face să mă întreb. Ești doar un dobitoc? Sau există vreun motiv pentru care nu vrei să-mi răspunzi la întrebări? Să presupunem că ești doar dobitoc și să începem cu ce-ai făcut aseară, de la zece la douăsprezece.

Pielea aurie a lui Clifton se înfierbântă când își arătă dinții.

— Nu sunteți cu nimic mai bune decât șobolanii de la Afacerile Interne.

— Consideră-mă mai rea. Ce-ai făcut aseară, detectiv Clifton, sau da, continuăm discuția într-o boxă la Sediul Central.

— Am fost acasă, cu o femeie cu care mă întâlnesc.

Cu o atitudine sfidătoare, se lăsă pe spate și se scărpină intenționat între picioare.

— Vrei să știi ce am făcut sau de câte ori am făcut-o?

— Peabody? zise Eve fără a-și lua ochii de la Clifton. Ne interesează pe vreuna dintre noi ce a făcut nenorocitul ăsta sau ce nu a făcut cu cocoșelul lui aseară, între zece și douăsprezece?

— Câtuși de puțin.

— Numele femeii, Clifton, și consideră-te norocos că am treburi mai importante și nu-ți fac raport.

— Să mă pupi în cur.

— Curul tău nu mă interesează cu nimic mai mult decât cocoșelul. Numele, Clifton, sau găsesc timp să-ți fac raport și o să alegi cu o suspendare de treizeci de zile pe chestia asta. Și o să începi suspendarea asudând într-o celulă de la sediu, dacă nu încetezi cu batjocura. Numele.

— Sherri Loper. E sus, la Comunicații.

— Vorbește-mi despre relația ta cu detectivul Coltraine.

— Am lucrat împreună.

— Sunt conștientă de asta. Aveați o relație de prietenie, de dușmănie?

— Ne înțelegeam bine.

— Și, ocazional, vă ocupați de câte un caz împreună.

Clifton ridică din umeri, privind în tavan.

— Unii dintre noi chiar își fac treaba.

Eve se lăsă pe spate.

— Dacă continui să te legi de mine, Clifton, mă leg și eu de tine. Crede-mă, sunt mai bună decât tine. Am grad mai mare, nu uita asta. Și-acum, dă dovadă de respect față de gradul pe care-l am și față de colega de echipă care e moartă.

— Am zis că ne înțelegeam bine și așa este. La naiba, Ammy se înțelegea bine cu toată lumea. Așa era ea. Era de treabă cu oamenii. Crezi că nu vreau să știu cine a omorât-o? Toți vrem să știm. Nu are niciun rost.

O parte din bravada lui păli când își trecu degetele prin păr.

— De ce naiba nu te iei de oamenii din blocul în care locuia? Trebuie să fie cineva de acolo. Locuia într-o clădire securizată și era atentă.

— Ai fost vreodată la ea acasă, în apartamentul ei?

Clinton se apropie din nou de Eve.

— Sigur, de două ori. Am luat-o și am dus-o înapoi când am lucrat la câte un caz. Eu am mașină, ea nu. Ce-i cu asta?

— Tu și detectivul Coltraine ați avut o relație personală?

— Vrei să zici dacă am regulat-o? Uite ce e, scârbă…

Eve se lăsă din nou pe spate.

— Sunt ofițer superior. Dacă mă faci scârbă, ai grijă să pui și *locotenent* înainte. Răspunde la întrebare.

— Nu. Nu în felul la care te referi tu. Am băut câte un pahar din când în când, ca oricine altcineva din echipă. Poate că am și înfulecat câte ceva. Ea era încurcată cu doctorul de morți. Cu el trebui să vorbești. El avea acces în clădirea în care locuia ea, apartamentul ei, el ar fi știut cum s-o răcească repede, fără să lase vreo urmă la locul faptei.

— Ai cunoștință de vreun conflict dintre ea și doctorul Morris?

Clifton ridică din umeri, încruntându-se în direcția ferestrei.

— Oamenii fac sex, au conflicte. Prima persoană pe care o iei în calcul într-un caz de crimă este partenerul sau soțul. Însă tu stai aici și ne freci pe noi.

— S-a notat. Am terminat, detectiv Clifton.

Eve se ridică și-l urmări ieșind, trântind ușa în urma lui.

— S-a dat la ea, asta e părerea mea. Prea multă patimă. S-a dat la ea, iar ea l-a respins, apoi s-a combinat cu Morris. Clifton e genul obișnuit ca femeile să cadă în brațele lui, nu în ale altuia.

— Ar fi prost să ne dea un alibi pe care l-am putea demonta, zise Peabody.

— Mda, dar oricum o să-l verificăm. De fapt, asta o să faci tu chiar acum. Eu mă duc să vorbesc cu Delong.

— Dacă a fost ceva între el și Coltraine - sau anumite tensiuni, fiindcă ea n-a vrut să-i cedeze -, oare restul echipei nu ar fi la curent?

— Polițiștii se pricep să păstreze secretele.

Se întâlniră afară, unde, la insistențele lui Peabody, au luat un prânz la pachet de la magazinul de delicatese. Eve nu era sigură de conținutul din chifla pe care o mânca rezemată de mușină, dar era al naibii de bun.

— Prin urmare, alibiul lui Clifton se verifică.

Peabody mușcă din sendvișul ei cu o plăcere evidentă.

— Dar era cam ofuscată. „Da, am petrecut noaptea împreună, și ce-i cu asta?” Încurcată, defensivă. Ea și Clifton se merită unul pe celălalt.

Eve mâncă și-i urmări pe polițiști venind și plecând. O secție de poliție mică, dar agitată, își spuse ea. Iar mică înseamnă mai multă interacțiune, mai multe relații interne. Polițiștii aveau tendința să se apere unii pe alții, era o chestie care făcea parte din cod. Cândva, în trecut, mai băgase după gratii polițiști corupți și de fiecare dată fusese o treabă grea și urâtă.

Spera să nu fie nevoită să facă același lucru și de data asta.

— Clifton a avut o mulțime de pedepse disciplinare și câteva avertismente pentru folosirea nejustificată a forței. E foarte nervos. Crima asta nu pare să fie făcută la repezeală. Însă trebuie să facem niște săpături în privința lui și a alibiului.

— Nu-mi place deloc asta. Nu-mi place deloc să fac asta printre ai noștri.

— Atunci să sperăm că e doar un băiat rău, unul care nu poartă insignă. Dar căutăm. Pe urmă ne ocupăm de informator, apoi vreau să mă întorc la locul crimei, să mai verificăm totul din nou.

Ocoli mașina, nelăsându-i de ales lui Peabody decât să urce.

Găsiră destul de ușor prăvălia de amanet și pe proprietarul ei. Individul chiar semăna puțin cu o nevăstuică gândi Eve - sau cu ceea ce își imagina ea că arată o nevăstuică. Weasel, în limba engleză, înseamnă nevăstuică, dar și informator, turnător, în argou. Stătea în spatele geamului securizat, încheind o tranzacție cu un tip care transpira deja, nerăbdător să-și cumpere următoarea doză.

În centrul unei fețe lungi și subțiri parcă adulmeca nasul lung și ascuțit al lui Bollimer. Miroase polițiștii, își spuse Eve, când ochii lui lucioși și negri străfulgerară în direcția ei și a lui Peabody.

— Îți dau cincizeci.

— Nu se poate, omule.

Trupul drogatului tresări și vocea lui trădă disperarea.

— Am nevoie de o sută. Face mai mult de-atât. Pe puțin două sute cincizeci. Ai și tu inimă, omule. Am nevoie de o sută.

Bollimer pufni iarăși pe nas, pretinzând să examineze mai atent unitatea de la mână.

— Șaptezeci și cinci. E tot ce pot să-ți dau.

— Ce-ai zice de vreo nouăzeci, poate? Ce zici de nouăzeci? E o piesă mișto.

— Șaptezeci și cinci e limita.

— Bine, bine. Accept.

Bollimer apăsă câteva taste pe minicomputer și scoase un formular. Îl strecură prin fantă.

— Știi lecția.

Drogatul își mâzgăli numele pe ambele foi, rupse chitanța și strecură înapoi restul lui Bollimer. După ce introduse alt cod,

Bollimer trimise cei șaptezeci și cinci de dolari zăngănind printr-un tub.

— Ai la dispoziție treizeci de zile ca să-l recuperezi, zise el și dădu din cap când individul o zbughi afară din prăvălie.

— O să se întoarcă, dar nu ca să-și răscumpere asta.

Bollimer închise unitatea de mână și o puse deoparte. Apoi își trecu o mână peste părul pieptănat pe spate, lucios ca sticla.

— Ce pot să fac astăzi pentru doi ofițeri de poliție?

— Un client obișnuit? întrebă Eve.

— Binks? Sigur. E unitatea lui. Bollimer bătu cu degetele în unitatea de mână. L-am mai văzut purtând-o.

— Mai curând sau mai târziu o să descopere că nu mai are nimic de vândut. Pe urmă o să înceapă să fure și o să sfârșească jefuind pe cineva.

Bollimer dădu din cap, aprobator.

— Așa e lumea asta tristă, foarte tristă. Am o afacere legală. Cu licență. Verific în fiecare zi lista de produse furate și cooperez cu autoritățile. Dacă urmăriți ceva furat care nu a ajuns încă pe liste, puteți să aruncați o privire în jur.

— Suntem de la Omucideri.

Eve scoase insigna și o ridică în dreptul geamului de securitate.

— Investigăm uciderea detectivului Coltraine.

Bollimer rămase cu gura căscată și cu ochii larg deschiși.

— Ce-ați spus? Ammy? Spuneți că Ammy a fost ucisă?

— S-a anunțat în presă. Numele ei a fost dat publicității acum câteva ore. Nu te uiți pe ecran, Bollimer?

— De ce dracu' aș vrea să aud toate rahaturile astea? Stați așa. Ia stați puțin așa.

Apăsă un buton și trase jaluzeaua peste intrarea prăvăliei. Eve o auzi blocându-se. Cu toate că șocul și tulburarea lui păreau

adevărate, își puse o mână în șold, mai aproape de armă, când el își împinse scaunul cu rotile, se ridică și se grăbi să descuie ușa cabinei.

Când ieși, Eve văzu licărind lacrimi în ochii lui.

— Ce s-a întâmplat? Ce-a pățit fata asta?

— A fost ucisă noaptea trecută. Cadavrul a fost descoperit azi-dimineață în subsolul clădirii în care locuia. Asta s-a spus în presă.

— Nu e drept. Nu e drept deloc.

Își apăsă degetele peste ochi o clipă.

— Știți că mă folosea ca informator confidențial?

— Mda. I-ai dat recent vreo informație care ar fi putut să deran-«vo pe cineva, suficient cât s-o omoare?

Nu. Nu. Mărunțișuri, numai mărunțișuri. Am fost și eu de nivel nml înalt. Dar am fost prins. Am făcut pușcărie. Știți și asta. De otunci, am lucrat legal de cele mai multe ori. Nu mi-a plăcut la înnlilHoare și nu vreau să mă întorc acolo. Ammy a intrat într-o zi aici,;ii polițista blondă. Căutau niște bijuterii care fuseseră furate în impui unui jaf. S-a dovedit că aveam una dintre piese - un inel. f Scusem tranzacția cam cu o oră înainte. Fir-ar al dracului, de reguli, miros lucrurile de furat.

Se bătu cu degetul peste nasul subțire ca o lamă.

Blonda s-a dat tare la mine - dar chestia era că încă nu fusese Imcut pe lista obiectelor furate. Ce crezi, i-am zis că eu nu citesc tndurile oamenilor. Le-am dat inelul, chitanța, copia după actul de Hlontltate. Cooperare totală. Eu m-am ales cu o gaură de două sute 9« dolari, pe care i-am plătit pe inel, dar asta e viața.

— Au pus mânui pn it«SiviiiV

— Da. Ammy n vmill «inQnifl m Ii n im *i n 'i mi mulțumească. Ce ziceți de asta? adăugă ol i u un / Ai ni ml pololIt, de bucurie. A venit să-mi mulțumească și uă iții 1 mim că lipul care jefuise vreo două bijuterii, îl dădu»« Innlul iubitul im și u 1 n lai ut stânga împrejur și a venit direct aici ha I nmunoin/n Așa ui au lacut-o să-l

dea în gât pe prieten și au romipoml li nil« ‘ lionlllla I tar se mai întâmplă așa. Am început să stăm do vOfa, pnnlru că suntem amândoi din Georgia. N-am mini caii,al În 6utl dn Jeiniiy de vreo douăzeci de ani, dar totuși. A mul venii nlnguiâ 91 mi a adus cafea. Ce ziceți de asta? Și am ajuns să l dnu informații 1 Anii aveam. A fost o drăguță. Al naibii de dăguță Din nou lacrimi il licăriră în ochi. Au făcut-o să sufere?

— Nu atât cât ar fi putut I vn Ișl încurca norocul, l-au luat arma. Pe lângă asta, ai și o «fim nm 1 u arm«, Stu?

— Nu primesc nici rnâcai cuțlln, cu sa mai vorbim de arme cu șocuri sau de foc. Dar cunosc mșln oameni care cunosc niște oameni care probabil fnc asta O să vorilic în stânga și-n dreapta.

Stu își drese glasul.

— Se va ține o slujbă pentru un sau ceva de genul ăsta? Aș vrea să vin. Aș vrea să-ml prezint omagiile A fost o drăguță.

— O să am grijă să afli când o să am și eu detaliile astea.

Eve scoase o carte de vi/ită și l-o dădu.

— Dacă descoperi ceva, uu/l ceva. Îți amintești ceva, caută-mă.

— Fii sigură.

Eve dădu să plece, dar se întoarse.

— Ai spus că s-a întors aici singură. Întotdeauna venea aici sau se întâlnea cu tine singură?

— Aproape întotdeauna. Știi cum e când îi faci curte unul informator. E o chestie unu la unu,

— Da. Da, așa e. Mulțumesc,

Peabody pufni când ieșiră în stradă:

— Dumnezeule, aproape că m-a făcut să plâng. Cred că a Iubit-o - sincer. Nu de genul „ce m-aș tăvăli cu tine în ciocolată”, ci ca pe o fiică sau așa ceva.

— S-ar părea că avea acest efect asupra oamenilor. Poate că a Ieșit să se întâlnească cu un alt spion. Unul căruia îi făcea curte.

— Îmi place mai mult varianta asta decât să mă gândesc că i-a făcut felul cineva din echipa el.

— Trebuie să existe ceva în notițele ei sau în documentele din 52 computerul ei. Ceva, undeva, dacă într-adevăr lucra cu un alt informator - sau dacă încerca să racoleze pe vreunul. Eve urcă în mașină, se așeză și rămase pe gânduri. Este posibil să fi intrat într-o chestie mai mare decât ar fi crezut. Sau să îi dea târcoale vreunuia care a ținut-o în tensiune o vreme. A spus ce nu trebuia, a pus o întrebare pe care n-ar fi trebuit s-o pună. Informatorul sau cineva de mai sus din ierarhie a fost obligat să o ucidă.

— A lucrat la o mulțime de cazuri de spargeri. Oricine a fost, a intrat, fără a fi simțit sau bănuit de cineva, în clădirea în care locuia oa. Așadar, e vorba de cineva care se ocupă de ceva mai mult decât mărunțișurile astea.

Încă gânditoare, Eve demară în direcția locului crimei.

— Să-l chemăm pe Feeney, nimeni nu face mai rapid o cercetare la fața locului. Mă rog, poate cu excepția lui Roarke. Feeney poate să verifice datele de la Jafuri, Jafuri și Omucideri, Cazuri Majore. Cine știe ce legătură poate să iasă ia iveală. Trebuie făcută confruntarea cu dosarele ei. Poate o să apară ceva.

— Chiar și pentru Feeney și McNab - și poate pentru magia lui Roarke -, o să fie nevoie de multe ore de lucru. Feeney o s-o pună pe Callendar la treabă dacă-l rogi. E foarte rapidă.

Înainte să răspundă, Eve zări restaurantul chinezesc. La nici două itrăzi de apartamentul lui Coltraine, constată ea și trase pe dreapta.

— Ai făcut rost de lista de restaurante?

— Mda. Peabody își scoase computerul de buzunar. Asta ar trebui să fie pe listă, pentru că aproape am ajuns la ea. China Garden. I cel mai aproape venind din direcția asta. Mai este unul, de cealaltă parte a clădirii, care este și mai aproape. Pe o rază de cinci titrâzi, mal sunt o mulțime.

— Folosea scările. Pariez că se ducea la slujbă pe jos când putea. E la aproape un kilometru și jumătate, însă trebuia să învețe străzile și era obișnuită cu scările. Trecea exact pe aici. Chiar dacă lua metroul, cobora cu o stație în urmă și tot trebuia să vină pe jos până aici. Hai să verificăm.

Restaurantul îngust strălucea de roșu și auriu. În ciuda faptului Că abia mâncase niște sendvișuri, Eve își dădu seama că trecuse bine de ora obișnuită a prânzului, dar era încă prea devreme penim cină. Cu toate acestea, câteva mese erau ocupate de oameni care beau ceva din niște cești mici sau mușcau din niște rulouri cu ou. Când intrară, o femeie cu părul tuns scurt și coafat în țepi Iți și dintr-o cabină din colț și se apropie.

— Bună ziua Horiți 0 inaaflv

— Nu, mulțumeai:

Eve îi arătă Irmlgnti illu podul p*lml, cu mâna întinsă într-i parte, pe lângă corp

— Ah.

Femeia își mtilă privim» r În tm În sus Ochii ei, de un verde marin pe chipul său exotic, cle/vfiliilnu «tăi înțtrlogore, cât și tristețe.

— Ați venit în legătură cu tlniur tivul Ooltraine. Vă rog, luați loc. Oj să vă servesc cu un cutii

Se întoarse, șopti un nrrlin Inlr o chineză melodioasă și se întoarse la cabină, f omule tânără curo ședea alături de ea se ridică repede și se duse grăbită în agate

— Eu sunt Mory Hon I o tăcu un semn lui Eve și Peabody să ia loc. Eu și familia meii nm regretul loarte mult, am fost foarte în tristați să aflăm ce sui întâmpini

— O cunoșteal [ie detectivul Gollrnine.

— Era un client bun, o doamnă încântătoare. Ne rugăm pentru trecerea ei ușoară în cealaltă lume și ne rugăm ca ucigașul să fie adus în fața justiției.

— A fost aici ieri?

— Am servit-o chiar eu

Mary încuviință din cap când sosiră cana cu ceai proaspăt și ceștile. Turnă ceaiul din ceainicul turtit, alb.

— M-am tot gândit În trecut după ce am aflat, în caz că era important. Era devreme, înainte de șase. Poate aproape de șase, Mi-a spus că a mai întârziat prin tnța vitrinelor în drum spre casă și că probase niște pantofi pe care nu și-i putea permite. Am glumit puțin pe seama pantofilor. Nu știa ce voia să mănânce și m-a rugat să-i fac o surpriză. Făcen așa uneori l-am dat pui *moo-shu*a fost foarte bun aseară - și două chifle de primăvară, pentru că știam că-i plăceau foarte mult

— A venit singură?

— Da. Mi-a spus că vron mâncarea la pachet, fiindcă avea de gând să mănânce acasă, singură, și să lucreze ceva. Era devreme, cum am zis, și încă nu eram prea ocupați. Așa că am stat puțin de vorbă cât i-au pregătit pachetul În bucătărie. Am întrebat-o de ce nu are o întâlnire. Mi-a spus că trebuie să muncească și că pri etenul ei este și el la muncă. Mal tăcea niște ore suplimentare, pen tru că intenționau să plece într-un week-end prelungit. Părea foarti fericită. A luat comanda și a plătit țâră să arunce o privire măcar li ce i-am dat. Și-a luat rămas-bun și mi-a spus că ne vedem curând. Cred că nu a stat aici decât un sfert de oră. Nu mult. Nu prea mult.

— De obicei venea singură?

— Aproape întotdeauna.

Mary ridică ceașca de ceai cu mâinile sale elegante. Purta un inel mare din aur și avea unghiile vopsite cu un roșu aprins și strălucitor.

— O dată sau de două ori a venit cu bărbatul cu care se întâlnea, li spunea Li. Erau învăluiți de dragoste. Sper să nu-mi spuneți că el oste cel care i-a făcut rău.

— Nu, nu este el cel care i-a făcut rău. Mulțumesc, doamnă Hon. Ne-ați fost de un mare ajutor.

— O să-mi lipsească.

— Din ce în ce mai trist, zise Peabody când ajunseră din nou pe irotuar. Cred că nu stai niciodată să te gândești cu cât de mulți oameni vii în contact sau cum își vor aminti de tine. Vânzătorul de ia magazinul din colț sau proprietarul prăvăliei preferate de unde îți iei de mâncare pentru acasă. Vânzătoarea de unde îți cumperi de obicei haine. Fără să sune prea *Free-Age*, dar contează. Totul contează, ce impresie le lăsăm oamenilor cu care avem legătură.

— Cineva cu care a intrat în legătură a vrut s-o omoare. Hai să plecăm de aici. Să o luăm pe urmele ei.

În jurul orei șase, calculă Eve, Amaryllis Coltraine străbătuse drumul acela, cu un pachet de mâncare chinezească pentru acasă,

pentru o singură persoană. Vreme frumoasă, mai frumoasă decât azi, când cerul părea să nu se poată hotărî dacă vrea să plouă sau doar să rămână mohorât. Mersese agale sau intrase în ritmul New York-ului și se grăbise tot drumul?

Agale, hotărî Eve. De ce să se fi grăbit? Nu îi era prea foame, nu mai avea nevoie să mănânce în următoarele aproximativ două ore. După toate aparențele, plănuise să își petreacă seara în casă, aducând la zi niște lucrări mai vechi.

— Chiar dacă nu s-a grăbit, e o distanță de mai puțin de cinci minute de mers. Eve se apropie de intrare așa cum făcuse și Coltraine, folosindu-se de *mașter*, deși Coltraine își folosea cheia-;ard. Verifică-i cutia poștală.

Peabody folosi tot *mașterul* ca să deschidă cutia îngustă, la fel cum făcuse și de dimineață. Și tot ca atunci, cutia poștală era poală.

— A luat-o pe scări.

Trecură de lifturi și o luară la dreapta. Ieșiră pe ușa de incendiu și Eve se opri «â Murii»;», un n mmlia Intrarea din spate se

afla drept în fnță, m.aillu i mu nu mii și i nlmmu, la dreapta.

— Pe unde n luni 0 prtri Im(m mu prin gpate? Nu avea mașină, așa că o aștoptu i inovn i u muști m mm nvm de gând să se ducă unde voia pe on, i ii matmul imn lu-tniv Nu nici i-au întins cursa. Nu avea sens. duca no aținu luăunlm ml o atace atât de aproape de ușa de incendiu n holului ladioi I mult mai probabil, să apară j cineva aici decAt În orii mi» nit bIm

— Poate că a ieșit ptiu «puia «nu ny,t n Intenționat. Ei așteptau și au atacat-o. În felul Anin, ou tmitiuimi ui și asigure accesul în interior. Ea le-ar tl dnnchln ușo

— Posibil. Mda, (xmllill lună uAnil pAndești prin spatele unei clădiri, ești expus I ști »impui t și lotuși, dacă ești suficient de rapid… e posibil.

Începură să urce.

— Scările sunt curate Nu tu ml/erle, nu tu graffiti, nu tu urme de mâini murdare pe balustradă sau pe pereți - genul de urme pe care le-ar lăsa o folosire îndelungul A, curentă. Majoritatea oamenilor iau liftul probabil. Eve se opri În următorul palier. Eu aici aș fi atacat-o. Aș fi rămas în spatele scărilor Aș ti nuzit o coborând, aș fi putut să-i apreciez viteza. Aici s-nr li întors:n să coboare următorul rând de trepte și așii dat ochii cu «a l)o aproape. Lovitură. Terminat. Aș fi luat-o pe sus singură sau cu complicele și aș fi dus-o două etaje mai jos. Puțin probabil să dau peste cineva la ora aia, dar dacă s-ar fi întâmplat, oricum aș fi fost înarmată. Ar fi însemnat să mai omor pe cineva.

Eve miji ochii și o studie pe Peabody.

— Cântărești mai mult decât ea.

— Mulțumesc că-mi amintești de cele patru kilograme în plus de pe fund de care nu pot să scap.

— Era mai degrabă cam cât mine, continuă Eve, ignorând îmbufnarea. Mai scundă, dar cântărim cam tot atât. Ai un spate puternic. Du-mă până la subsol.

— Poftim?

— Pe umăr. Priza pompierului. Așa ar fi făcut ucigașul. În felul ăsta i-ar fi rămas liberă mâna în care ținea arma în caz de nevoie. Eve presă spatele de perete, imaginându-și că se izbește de el în urma unei descărcări puternice a armei cu șocuri. Și se lăsă să alunece pe pardoseală. Ridică-mă și du-mă jos.

— Doamne, făcu Peabody, rotindu-și umerii.

Se lăsă pe vine și se opinti. Avu nevoie de două încercări ca să ridice de jos greutatea inertă a lui Eve și să o așeze pe umăr. Și încă o sforțare lungă ca să se ridice în picioare.

— Mă simt ca o idioată, murmură ea, împleticindu-se spre trepte. Plus că ești mai grea decât pari.

— Nici ea nu a fost un fulg.

Eve se lăsă moale pe umărul lui Peabody. Ea inconștientă, cu două arme, 7/n/c-ul ei, comunicatorul, hamul. Plus tot ce mai luase cu ea.

— Te descurci bine, adăugă ea când Peabody se întoarse pe ultimul rând de trepte. Chiar dacă te vaiți atât. Dacă ucigașul a fost bărbat, probabil că era mai musculos și mai înalt decât tine. Plus că avea un scop. Să o ducă jos și să o scoată pe ușă cât mai rapid. Vroia să termine ce-avea de făcut.

— În regulă. Gâfâind ușor, Peabody se opri în fața ușii de la subsol. Și acum ce fac? Ușa e încuiată.

— Deschide-o, folosește-ți *mașterul.* Și ucigașul a avut unul sau cheia-card a lui Ammy, ca să deschidă ușa. Eve gemu când Peabody o săltă pe umăr ca să-i schimbe centrul de greutate și să poată scoate ce-i trebuia. După ce intrară, închise ușa cu fundul pe care tocmai și-l calomniase singură.

— În regulă, în scurt timp o să mă omori. Ce faci mai întâi?

— Te arunc jos.

— Însă el nu a făcut așa. Ar fi avut mai multe urme de lovituri și vânătăi dacă ar fi aruncat-o pur și simplu de pe umăr. A întins-o pe jos. Întinde-mă pe jos.

— Iisuse!

Reuși să facă acest lucru, apoi se lăsă pe vine, aplecată în față, cu coatele pe genunchi.

— Trebuie să petreci mai mult timp la sală, amice. Eve rămase întinsă în același loc. O dezarmează. Îți rup degetele dacă încerci! o

avertiză pe Peabody. Îi ia insigna și 7/n/c-ul. Îi ia tot. O trezește cu un stimulent.

Încruntându-se din nou, Eve se uită la ceas. A ieșit din apartament - trebuie să estimăm - în jurul orei unsprezece și douăzeci și două de minute. Poate că a mai întârziat după ce a trecut robotul pe modulul somn, însă trebuie să facem o estimare. Nu i-a luat mai mult de un minut sau două ca să coboare. Atacul, căratul până jos. fie ți-a luat mai puțin de trei minute. Să zicem unsprezece douăzeci și cinci până în acest punct. Chiar și adăugând timpul necesar pentru a-i lua arma, irmigrm, hiuioiiilo. pincol pentru administrarea Stimulentului - cam oi II lie/il o pn Im înseamnă în jur de zece minute până În momentul mmții mult

— A avut multo do «pun

— Mda, ori multo do au/il din paitoa ol. O conversație? Tortură emoțională? O ucide, doi nu grălrnște să plece. Nu a bruiat camerele de securllato timp do încă /oco minute.

— Poate că nu l-a luat amm și matul decât după ce a omorât-o.

— Adezarmat-o mal trrlăl Procedură standard. Ar fi fostodovadă de prostie să lase urmul« a upm *m* pentru orice eventualitate. Și-a verificat urmele după c* a ucis o S a asigurat, aș zice. S-a asigurat că nu a lăsat nicio urm a. ca nu a făcut nicio greșeală. Eve se ridică în capul oaselor și studiu încăperea din poziția în care se afla. Din câte ne dăm noi semna, nu a lăsat nicio urmă. Dacă nu e atât de idiot, încât să-i amaneteze inelul sau arma, nu a lăsat nicio urma

Se ridică în picioare

— Hai să mai dăm o raită prin apartamentul ei, apoi ne întoarcem la Centru, îl punem po f oonoy la muncă și punem cap la cap ce avem până acum

Mi-aș dori să fi avut mai multe date, își spuse Eve, așezându-se la biroul el de În Centru. O zl întreagă de muncă și aproape tot ce avea erau numai impresii - părerea oamenilor despre victimă,

sentimentele lor (ață de ea. La care putea să adauge propria imagine pe care și-o formase despre Coltraine. Putea să-i calce pe urme, putea să creeze o cronologie destul de precisă a evenimentelor. Însă nu știa cine sau ce anume o făcuse pe polițista moartă să-și părăsească apartamentul.

Ora pe care ea și Peabody o petrecuseră căutând cu speranța de a găsi un răspuns sau o ascunzătoare în care Coltraine ascunsese vreun secret nu scosese În ivonlă nimic: nou.

Îl pusese pe Feeney și pe câțiva dintre cei mai buni specialiști ai lui în calculatoare să se apuce de căutări printre cazurile ei trecute și prezente. Avea agenda do siguranță a lui Coltraine, în care nu apărea nicio mențiune referitoare la noaptea în care murise.

Nu era suficient.

Copie și îi trimise tonte datele doctorului Mira. specialista numărul unu în profiluri din departament și îi ceru o întâlnire cât mai curând cu putință. Copie toate dalele și i le trimise comandantului, apoi unității sale.

Dădu să se ridice. Încă o cană de cafea, încă o trecere în revistă înainte să ia totul acasă și să încerce acolo o nouă abordare.

Intră Baxter, cu o cutie sigilată.

— A sosit asta pentru tine prin curier special. Au scanat-o jos. Sunt arme în ea. De genul celor de poliție.

— Unde este curierul?

— L-am reținut. A fost scanată și avem amprente. Pe cutie sunt amprentele curierului și încă două seturi - ambele ale unor angajați de la oficiul poștal unde a fost depusă. Scanarea nu a identificat nici un fel de explozibili.

Peabody se înghesui în spatele lui Baxter.

— Trebuie să fie lucrurile lui Ammy. Ce altceva?

— Hai să aflăm. Pornește înregistrarea. Pachet adresat locotenentului Eve Dallas, Divizia Omucideri, Sediul Central al

Poliției, livrat prin curier special. Scanat și autorizat. Scoase un cuțit și tăie sigiliul.

Înăuntru se aflau două pistoale, modelul poliției, insigna lui Coltraine și legitimația ei. Un singur disc într-o cutie. Eve își alungă nerăbdarea. Hai să verificăm dacă există amprente pe lucrurile din cutie și să controlăm discul ăsta.

— Am o minitrusă în birou.

Peabody ieși în goană.

— E o palmă pe obraz, zise Baxter, abia ținându-și ascunsă furia. Știm asta deja. Uitați, am luat astea de la un polițist, o femeie, și am ucis-o. Vedeți ce puteți să faceți în privința asta.

— Mda. Dar dacă ai atâta tupeu să te apuci să tragi palme, ai destul tupeu ca să începi să faci și greșeli. Luă trusa de amprente pe care o adusese Peabody și se apucă de treabă ea însăși. Curat lună. Conținutul, interiorul cutiei, totul e curat. Niciun fir de păr, nicio libră, nimic.

Trecu discul printr-un dispozitiv de analize de mână.

— Disc cu conținut text. Nu video, nu audio. Nu a detectat niciun virus, la să vedem ce are de spus ticălosul.

Introduse discul în computer și ordonă să fie afișat. Textul era scris cu litere îngroșate, toate majuscule.

AM LUAT ASTEA DE LA CURVA DE POLIȚISTĂ Și AM
UCIS-O CU PROPRIA El ARMĂ. A FOST UȘOR. PUTEȚI SĂ
VI LE LUAȚI ÎNAPOI. POATE CĂ ÎNTR-O BUNĂ ZI, ÎN
CURÂND, LE VOI TRIMITE PE-ALE TALE ALTCUIVA.

— Haideți nfl Io im num ii dm «iih™ ulmi) V’1 să discutăm puțin cu curierul. Bnxloi. Iu ți IiuhIimuiI vA r« opațl do oficiul poștal.

— Îmi iau bălului ți u țintgum

— Peabody, cu mlim

ÎN TIMP Cf CONDUCI A M’MIt CASĂ, EVE SE ÎNTREBĂ

Idacă ucigașul lui Coltminn înțuliigiiH semnificația deplină a faptului că returnasn ntlclcilltățllf.ii mmolu și insigna. În ciuda insultei pe care o repro/nniu m«s«jul și a nmenințării implicite, returnarea lor însemna fond» mult

Însemna că arma unul polițist nu va mai fi folosită pentru a face rău.

Desigur, și gestul da «lldurn inuuțll do un rânjet superior, reflectă Eve. *Am luat-o, am tolănit o. lunii* hi *înapoi.*

Curierul nu avea nlolo limătură Pușliul își făcuse doar datoria. Se dăduse la el destui do dur, recunoscu Eve, nu-l slăbise deloc, îl împunsese și poate că I sporlaso pentru câteva săptămâni bune din viața lui. Dar acum avea siguranța că pușliul nu avea niciun amestec.

Drumul până la oficiul poștal nu dusese nicăieri. Un nume și o adresă fictive pe o chitanța, un formular cu plată anticipată generat de un computer, formulur pe caro criminalul ar fi putut să-l obțină dintr-o mulțime de locuri, la orice orâ, sau de fapt, ar fi putut să-l descarce singur cu propria unitate de calcul sau în orice *cyber-cafe.*

Tot ce avea era adresa oficiului poștal și ora la care fusese depus și înregistrat pachetul,

Livrare rapidă pentru aceeași zi, comandată și plătită anticipat.

Fusese pregătit, își spuse Eve. Pregătit să treacă la acțiune imediat ce presa prezenta reportajul și anunța crima - și numele ofițerului care răspundea de investigarea cazului. Completează numele, depune pachetul și pleacă.

Asta îi spunea că totul făcuse parte din plan de la bun început.

Nu era vorba doar de o livrare sfidătoare pe adresa Sediului Central al Poliției, ci de folosirea armei lui Coltraine asupra ei înseși. Întreaga punere în scenă fusese planificată de la un cap la altul, pas cu pas.

Iar ăsta era un aspect la care trebuia să se mai gândească.

Când viră pe poartă către casă se gândi la Morris, ce făcea, cum suporta. Primăvara de care aproape că uitase în ziua aceea lungă explodase aici. În copaci sclipeau flori albe și roz, strălucind ca niște șiraguri de bijuterii pastelate pe fondul amurgului.

Corolele vesele ale narciselor dansau alături de cupele mai elegante ale lalelelor. Într-o legănare veselă. I se păru că vreun artist fericit atinsese și pictase și învolburase toată bucuria lui în acest unic și izolat loc din oraș, revărsându-le aici, așa încât să înalțe clădirea impresionantă.

Turnurile și foișoarele se înălțau spre adâncul cerului, terasele și liniile puternice ieșeau în evidență. Luminile de la numeroasele ferestre o primeau cu brațele deschise și confereau sclipiri pietrei somptuoase la prefacerea înserării în noapte.

Își lăsă mașina modestă la picioarele grandorii și păși printre panselele pe care Roarke le plantase pentru ea - un bun-venlt acasă înflorit - și intră.

Summerset nu se învârtea prin foaier ca un nor negru într-o zi însorită de primăvară. O clipă se simți descumpănită, sperând să nu dea imediat peste majordomul lui Roarke și coșmarul ei personal, însă auzi voci din salonul principal și își dădu seama că probabil servea pe cineva cu ceva.

Și se întrebă instantaneu: *Fir-arsă fie. Cine-i?*

Se gândi să se furișeze pe scări în sus și să se închidă în birou, însă sistemul de securitate sigur înregistrase deja Intrarea ei pe porți. Neavând încotro, traversă holul în direcția salonului.

Îl văzu mai întâi pe Roarke - i se păru că mai întotdeauna se întâmpla așa. Ședea pe unul dintre scaunele impozante, cu spătarele înalte, și părea relaxat, amuzat. Acasă.

În schimb, observă aproape cu o tresărire copilul pe care îl ținea în poală.

Mai multe lucruri i se amestecară deodată în minte. Râsetele vesele aie prietenei sale Mavis, zâmbetul mulțumit al lui Leonardo ridicând mâna soției să-i sărute degetele. Prezența deșirată, învăluită în negru, a lui Summerset și rânjetul larg - înfiorător, i se păru ei - de pe chipul său osos, când pisica cea grasă se cuibări la picioarele lui.

Și copilul, Bolln I va, lini mii ni numai iii iii/, alb și auriu.

Într-un târziu Ișl nminll m Im 1 înota pi.muri să o invite pe Mavis cu familia la cirul

Înjură din nou.

— Heil Păși înăuntru imi pom uni ui mu întârziat.

— Dallasl

Un val de culonrn și vanalia, i u tiuulelw el blonde cu nuanțe roz, zburlite artificiul, Mnvlr nâil În mm

Încerca să sură, Ișl opuon l vn, pn când Mavis se repezea la ea, pe tocurile foarte innltn, dn li 11 nul n lungi liniară, acoperite cu zigzaguri în culorile curcubeului ‘mitul lăut modelul în carouri verzi și roz al fustei lui Mavis să llutuu) cuprinse pe Eve într-o îmbrățișare, apoi revărsă asupra ui pliu nmn din ochii care acum aveau același verde aprins ca și (justa

Slavă Domnului cil Mtivln n u mcurs tot la roz și pentru ochi.

— Ai ratat toată *distrai jîn* Am mâncat ca purceii și Belle le-a arătat tuturor cum se rostogolește și cum dă din fund.

— Uau! Fu tot ce reuși sâ rostească Eve.

Leonardo se apropie și «I. I ru mare, în timp ce Mavis era minionă, cu tenul arămiu, spre deosebire de al lui Mavis care era rozaliu. Și împreună, Eve trebui sâ admită, arătau absolut perfect.

Leonardo se aplecă și o sâiulii pe Eve pe obraz. Șuvițele sale de păr, răsucite ca niște cârnâciori, reprezentând stilul pe care îl arbora pentru moment, ii mângâiară lui Eve pielea ca mătasea.

— Ne-ai lipsit.

— Știu. Îmi pare rău.

— Nicio problemă. Mavis o strânse pe Eve de braț. Știm cât de solicitantă este slujba. Vino să vezi copilul.

Mavis o târî în celălalt capăt al salonului. Nu că ar fi avut reticențe să o vadă pe Belle, își spuse Eve. Exact. Doar că arăta perfect - ca o păpușă. Și păpușile i se păreau de-a dreptul înfricoșătoare.

Eve îl privi mai întâi pe Hoarkw și văzu că se amuza mai mult.

— Bun-venit acasă, locotenente

— Mda. Ar fi putut să I sărute mai mult ca să-și ceară iertare decât de bun găsit -, însă asta ar fi însemnat să se întindă peste păpușa perfectă, roz-aurle, caro o fixa cu ochii ei sclipitori.

— Nu i-ai salutat pe toți musallrll noștri. Încet, atât de încet că nici nu îl văzu apropilndu-se, Roarko se ridică și îi trânti copilul în brațe.

Eve reuși să își rețină o înjurătură, așa încât scoase un sunet care aducea mai curând cu cel al cuiva care își drege glasul. O luă pe Belle cu brațele întinse, așa cum ar fi făcut cu un dispozitiv potențial incendiar.

— Ah, bună. Drăguță rochiță.

Faptul că era roz, și umflată, și pufoasă ascundea complet realitatea de sub ea. Cum era posibil ca ceva atât de mic să fie o ființă omenească? Și ce se petrecea în creierul ei când te fixa așa cu privirea? Când te fixa până simțeai o picătură de sudoare scurgându-se pe șira spinării.

Nefiind sigură ce să facă mai departe, Eve începu să se întoarcă - foarte încet - ca să-i dea copilul lui Mavis sau lui Leonardo. Chiar și lui Summerset. Posibil chiar pisicii. Belle clipi din ochii ei mari ca de păpușă și îi expedie un zâmbet imens, cu gingiile descoperite.

Dădu din picioare, dădu din funduletul roz și scoase un fel de gângurit.

Astfel, era ceva mai puțin înspăimântătoare, mai ales că i se scurgea și saliva pe bărbie. Și era ridicol de drăgălașă. Eve își îndoi coatele imperceptibil, într-o încercare de a o sălta ușor. Și din gurița ei care rânjea ieși ceva alb.

— Ce-i asta? Ce-am făcut? Am apăsat pe ceva?

— A regurgitat doar puțin lapte. Râzând, Mavis îi șterse gura cu un șervețel roz. A mâncat și ea ca un purcel.

— În regulă. Bine. Poftim.

Și-i întinse copilul lui Mavis.

Când Mavis o luă pe Belle, Leonardo, cu un gest de magician, scoase un alt șervețel, mai mare și tot roz, și îl puse pe umărul lui Mavis.

— Locotenente.

Vocea lui Summerset o făcu pe Eve să-și încordeze umerii. Acum începe, își spuse. O să-și exprime dezacordul față de ea - ca regurgitația de lapte -, fiindcă uitase că au oaspeți și lipsise de la cină.

Se pregăti, derulă iute în minte câteva posibile răspunsuri și se întoarse. El îi întinse pur și simplu un pahar cu vin.

— O să vă aduc cina aici.

Ochii iui Eve se îngustară, urmărindu-l cum părăsea încăperea.

— Asta-i tot? Doar atât? E bolnav sau ce are?

— Știe de ce ai întârziat, zise Roarke. Că investighezi uciderea unui polițist. Nu-l judeca greșit.

Eve se încruntă în direcția paharului și sorbi din vin.

— Trebuie?

De vreme ce ora nvidunl a nu pulea duce să se apuce de treabă, seașezA po brațul tulollulyi lui Roarke.

— Oricum, ți-nm înmii un mua un o să întârzii. Mi-amintesc că am făcut asta. Nici ou uu linbuln an lin judecată greșit.

— S-a notat, zise Muuiko fiouAiulu i coapsa cu mâna. Ceva progrese?

— Nu prea. Și-așa o dotitul do greu când e vorba de un alt polițist. Darmite sn mal îmbinase,a an i și spun lui Morris, să-i văd chipul…

— Morris?

— Aveau o relație, Morris și Coltraine - victima. O relație serioasă.

— O, nu.

Mavis o strânse pe E vo mai tare.

— Despre Ammy e vorba? Femeia cu care se întâlnea? Nu am deschis televizorul astăzi, nici nu am auzit despre asta. Roarke tocmai ne-a spus că ai un caz, un ucigaș de polițiști. Nu știam că e vorba de… Oh, Leonnrdo.

Leonardo o cuprinse cu brațul și le trase pe amândouă mai aproape.

— Este… îngrozitor. Ne-am întâlnit întâmplător cu ei într-o seară, într-un club, am stat împreună la masă. Se vedea cât demult… se simțea ce era între ei, zise Leonardo cu părere de rău în ochii lui aurii. Îmi pare foarte, foarte rău. Putem face ceva pentru el?

— Zău că nu știu.

— Ne-am întâlnit o singură dată, atunci. O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Mavis înainte să-l lipească de creștetul lui Belle. Ea părea atât de fericită și erau parcă topiți unul într-altul. Armonie totală, scântei. Îți amintești, iubitule, ce-am spus după ce au plecat, potrivindu-se perfect unul cu celălalt?

— Îmi amintesc.

— Bine că te ocupi tu. Muvls ridică ferm bărbia și o bătu pe spate pe Belle. O să-l găsești pe ticălosul care a făcut-o. Morris știe asta. O să plecăm ca să-ți poți vedea do treburile de polițist. Dacă e ceva - știi, lucruri pe care să le pot tace - riă-mi un semn. Sunt prezentă.

Începură să o instaleze po Belle în cărucior, când Summerset apăru cu o tavă.

— Plecați.

— Bellissimo trebuie să meargă la culcare. Mavis se ridică pe 64 tocurile în curcubeu să-l sărute pe Summerset pe obraz. O să ne mai vedem - noi, fetele - pentru marea petrecere. O petrecere pentru darurile miresei și chestii de-astea sunt exact ce ne trebuie. Și vouă, băieți. Îi trase un ghiont soțului ei. O fugă până la Vegas pentru petrecerea burlacilor.

— Vegas? clipi Eve. Mmm?

— Îndatoriri de cavaler de onoare, îi spuse Roarke. De-abia aștept.

Gând rămase singură cu Roarke, cu vinul și cu o farfurie conținând cina elegant aranjată, se încruntă.

— De ce trebuie să bați drumul până la Vegas - fir-ar să fie, vrei să spui vă duceți la Las Vegas, nu? Nu plecați de pe planetă pe Vegas II.

— Nu, ne ducem în orașul original.

— Și dacă am nevoie de ajutor cu toate femeile alea? Nu am habar nici măcar ce plănuiesc, fiindcă Peabody și Nadine se ocupă de tot, așa că ce-arfi…

— Ai putea afla cu ușurință care sunt planurile, în loc să te prefaci că nu se va întâmpla în realitate. Și o să te descurci de minune. Sunt prietenele tale. O bătu pe bărbie cu vârful degetului. Mănâncă-ți cina înainte să se răcească.

— O iau sus, mănânc în birou.

— Bine. Atunci poți să-mi spui și mie ce s-a întâmplat cu iubita lui Morris și cu ce te-aș putea ajuta să prinzi criminalul. Este și prietenul meu, adăugă Roarke.

— Da, da, știu.

Pentru moment cedă, apoi se apropie și își sprijini fruntea pe umărul lui.

— Dumnezeule. Oh, Dumnezeule, afost oribil. Cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. Mi-a făcut rău pe dinăuntru, mi-a fost rău când a trebuit să sun la ușa lui. Să știu că trebuie să-i frâng inima unui prieten. Trebuie să găsesc răspunsuri pentru el. E mai mult decât o datorie.

— Da, este. O ținu în brațe, strâns și, așa cum făcuse Mavis cu Belle, își puse obrazul pe creștetul capului ei. Se luptă să-și rețină propriile lacrimi. Te ajut cu tot ce vrei.

Eve încuviință din cap și se retrase.

— Hai sus. Întotdeauna mi-e de folos, mă ajută să văd lucrurile mai clar sau din alte unghiuri când îți povestesc ție cazul.

Porniră pe scări.

— Mai întâi, spun» ml ain r«iva dtwpro ea O cunoșteai bine?

— Nu. M-am întâlnii oca/ional ni nn. de câteva ori, la morgă. S-a transferat aici cu cfltovi» luni În urmi Din Atlanta. Mavis azis bine… chestia cu vibratili I re îndfOgowtll de ea, Roarke, și din tot ce am aflat de azi dimineața despte ea, și ne ere îndrăgostită de el. Cred că a fost un polițist bun, cont mitral p* detalii. Slujba asta nu era viața ei. Îl privi pe Roarke. Cn.nl că fnțnlegl ce vreau să spun cu asta.

Roarke zâmbi scurt.

— Da.

— Organizată, feminina Avne opt ani în slujba asta. Fără realizări ieșite din comun, fam eșecuri memorabile. Toată lumea o plăcea foarte mult. Echipa, principelui el informator, fir-ar să fie, până și femeia care e patroane restaurantului chinezesc unde își comanda mâncarea pentru ucusâ Nu ml pot da seama ce-a făcut, pe cine a călcat pe bătături ce să ejungâ să fie vizată în felul ăsta.

— A fost sigur vizată?

— Da.

În birou, se așeză în spatele mesei de lucru și îi dădu toate detaliile în timp ce mânca

— Au verificat încuiaturile să vadă dacă au fost forțate?

— Da, și au negat. Posibil să se fi folosit un *mașter*, posibil să fi fost un alt locatar din clădire Posibil să se fi făcut o copie de pe cardul-cheie al ei sau al altcuiva din clădire. Sau posibil să fi fost cineva foarte bun și să nu fi lăsat nicio urmă.

— A fost neutralizată cu o armă cu șocuri, cugetă Roarke. Nu se găsesc chiar pe toate drumurile și sunt destul de scumpe. Ar fi posibil să o fi dezarmat mal întâi și să-l fi folosit propria armă?

— Nu ține. Nu are răni (Intensive și, în afara arsurilor în jurul rănilor care au ucis-o și a umflăturilor de pe ceafă și omoplați, nu are nici răni ofensive Nlciuu polițist nu ar renunța la armă în felul ăsta, nici cu cineva cunoscut

— Tu mi-o dai mie pe a ta, sublinia el. Și dacă ți-aș cere să mă uit la ea o clipă, ml-al da o

Eve cântări posibilitatea

— În regulă, poate că ar tl fă ul o cu cineva de care ar fi fost foarte apropiată. Dar tot nu ml se pate câ așa a fost. Pleca, având asupra el arma și cătușele. A luat-o pe scări, pentru că întotdeauna făcea așa E o cursă. Și cred că lucrurile s au petrecut rapid și fără incidente. Nu era timp să îi ceri frumos sn ți dna arma cu șocuri și ție să te uiți la ea

Eve se ridică și începu sa umble de colo-colo. După ce mâncase numai pe jumătate, observă Roarke.

— l-am verificat pe toți locatarii. Am găsit câteva chestii legate de infracțiuni, dar nimic important. O să-i interogăm din nou pe toți cei care au ceva la cazier, dar nu pot să nu mă întreb de ce ar fi ieșit, înarmată, să se întâlnească cu vreun vecin.

— Poate că a luat-o pe scări ca să ajungă la alt etaj, nu ca să iasă din clădire.

Eve se opri și se încruntă.

— În regulă, e o idee. Însă mai întâi își ia arma, așa că nu poate să fie vorba de o vizită între vecini. Nu ar fi inteligent să te duci într-un alt apartament să te întâlnești cu cineva când lucrurile ar fi neclare. Și atunci de ce a avut nevoie criminalul, dacă e cineva din Interior, să bruieze camera de securitate de la ușă? Poate ca să ne trimită pe piste greșite, zise ea, răspunzând la propria întrebare. Ca să căutăm în afara clădirii.

Începu din nou să umble.

— Complicații inutile. Însă îi vom interoga iar pe locatari. Doar că pare un pas suplimentar, de vreme ce procedura standard cere să-i verifici și să-i interoghezi oricum pe toți.

— Pot să te ajut cu partea electronică.

— Asta e treaba lui Feeney. Întotdeauna e fericit să-i aibă la bord pe vrăjitorii de la suportul informațional, dar se descurcă foarte bine Am o mulțime de dosare de cazuri care trebuie răsfoite. Trebuie să i le citesc pe cele actuale, închise și deschise, și ce-am primit de la Atlanta. Poți - da, știu, e o insultă pentru tine -, dar tu poți să gândești ca un polițist. Poate te uiți prin materialele din Atlanta cât mă ocup eu de New York. Plus că trebuie și puse în relație unele cu celelalte. Vreau să știu dacă există vreo legătură între ceva din trecut și ceva din prezent.

— Și pot să fac asta mai rapid decât tine.

— Da, poți. Eve lăsă capul într-o parte. Și mai poți să judeci ca un criminal, ceea ce e foarte util. Tu ai fi trimis armele înapoi? De ce da și de ce nu?

— Eu, unul, nici nu le-aș fi luat, în primul rând. Un criminal inteligent nu ia nimic - decât dacă e vorba de un jaf, ceea ce nu este cazul - și nu lasă în urma lui nimic din ce-i aparține. Altfel, se poate utabili o legătură.

— Însă el le-a luat. Și nu cred că e prost.

— Înseamnă că au servit unui scop. Dacă le lăsa - mai ales după ce folosea una dintre ele pentru comiterea crimei - ar fi fost, după părerea mea, o limullfl itiiiII mm imun În mlmsa ei. Și a ta și a oricui s-ar fi ocupat di» ca/ Așmiui ftitul c A În a luat servește unui ah scop, chiar ducă nu n vorba rim ni mi în nAcAie petinetrimițându-le înapoi. Nu e un pmfpnionlol

— Pentru cA?

— Profesionistul Ișl If»;u IumIm pinm în și își vede de ale lui. Nu sâcâie politia.

— De acord. Ar pufnit na fin un i rtminal profesionist, însă nu este o lovitură de proloslonlttl I nm simplu, În aiprafață, însă în realitate a fost mult mal complicai și pion personal -, ca să fie doar o crimă. Dacă e vorlm dn o ctlmrt, mii o comiți într-o clădire locuită, ci ademenești victima «fam din na, eventual la o întâlnire. O ucizi acolo sau pe drum. A vrut niște Inlonnațll sau ceva ce-arfi putut să ia cu ea și de care noi habar n avem Sau a vrut să-i transmită un mesaj înainte s-o ucidă Și a vrut sa fio descoperită cât mai curând,

— Vreau să-mi Instala/ panoul nici și să verific vreo câteva posibilități înainte să mă apuc dn dosare. Eve scoase un disc. Aici sunt materialele din Atlanta Toate datele sunt în calculatorul meu de la birou, pe care știu cA I pot! accesa.

— Atunci mă apuc de treabă.

— Roarke.

Lucrul acela îi stătuse pe cap toată ziua și tot nu îi venea să-l în trebe. Nu ar fi vrut să vorbească despre asta.

— Morris… când am fost azi la el, a zis că atunci când ești combi nat cu un polițist, când al o relație cu un polițist… A zis că zilnic trebuie să alungi îngrijorarea. Frica, se corectă ea. El a zis frică. Așa e?

Roarke lăsă discul să-l alunece într-un buzunar ca să-i prindă mâinile și își frecă degetul mare de verigheta ei. Modelul pe care-ceruse gravat pe ea era un simbol vechi. Pentru protecție.

— M-am îndrăgostit de ceea ce ești, de cine ești. Am luat totul la pachet.

— Ăsta nu-i un răspuns. Sau poate că e.

Roarke ridică privirea de la verighetă și o întâlni pe a ei. O privi drept în ochi.

— Cum aș putea să te iubesc și să nu-mi fie teamă? Ești viața mea, Eve, ești inima mea. Mă întrebi, te întrebi dacă îmi fac griji, dacă mi-e teamă vreodată că într-o bună zi, Peabody sau Feeney, comandantul tău - un polițist cu care te-ai împrietenit - îmi va bat* la ușă? Sigur că mi-e frică.

— Îmi pare rău. Aș vrea…

Roarke o făcu să tacă trecându-și gura peste gura ei - o dată, apoi de două ori.

— Nu aș schimba nimic. Morris are dreptate, trebuie să alungi frica și să-ți trăiești viața. Dacă nu aș face-o, dacă nu aș putea, nu te-aș lăsa niciodată să ieși din casă. Apoi îi duse mâinile la buze. Și unde am ajunge?

— Sunt atentă.

Roarke o privi cu un amestec de amuzament și de frustrare.

— Ești inteligentă, o corectă el, ești abilă. Dar nu ești întotdeauna atât de atentă pe cât ai putea fi. M-am căsătorit cu un polițist.

— Eu ți-am spus să nu o faci.

Acum râse el și o sărută în locul unde își încruntase sprâncenele.

— Și te-am ascultat? Mă pricep al naibii de bine să fiu căsătorit cu un polițist.

— Cel mai bine din tot ce am văzut vreodată.

Roarke ridică din sprâncene a surpriză.

— Ei bine, iată un adevărat compliment.

— Nu iau de bună chiestia asta. Știu că uneori așa poate părea, dar nu o fac. Nu consider de la sine înțeles că, atunci când întârzii două ore - sau poate trei - ca în seara asta, când uit de planuri, nu o să te înfurii. Nu iau asta de bună.

— E bine de știut.

Ciudat, își dădu el seama, că Eve avea nevoie de asemenea asigurări. Sau poate nici pe departe ciudat. Moartea unui alt polițist, și încă a unuia de care era îndrăgostit un prieten, pusese toate aceste lucruri pe tapet.

— Ne-am făcut promisiuni acum aproape doi ani. Aș zice că am reușit de minune să le respectăm până acum.

— Cred că așa e. Ascultă, dacă uneori nu poți să alungi frica, trebuie să-mi spui. Chiar dacă ne certăm din cauza asta, ai dreptul să o spui.

Roarke își trecu degetul peste adâncitura din bărbia el.

— Treci la muncă, locotenente. În seara asta nu există griji.

Sigur că existau, își spuse ea când Roarke plecă în biroul lui.

Dar se pare că reușeau să se descurce foarte bine cu ele.

Îi spusese să nu se căsătorească cu ea, își aminti Eve. Slavă Domnului că nu o ascultase.

Își stabili panoul, notând-o pe Coltraine, echipa ei, numele tuturor locatarilor din clădirea în care locuise ea, numele unor indivizi din cele mai recente n/mi uk nl Adăuga o lotografie a coletului, a armelor, a biletului și « ihulgnei I legi ku i l de laborator, cronologia stabilită. Avea o dwm iiein u inelului în cure ar fi trebuit să-l poarte victima și un pilrri plan nl inelului, u:o:i dintr-o fotografie din apartamentul lui (loltmliio

De ce criminalul iiitiguiuue nmwt ilm păstrase inelul?

Eve studie panoul și II Inii mm» u-.llol m,.'H să-l poată vedea de la birou. Înarmata u u i ana do c atna proaspătă, se apucă să studieze o serie do piobehllliațl

Computerul calculă o pmilabilllata do optzeci și doi virgulă unu la sută ca victima și cdmlnnlul na io li cunoscut sau să fi avut anterior, vreun contact, uu pun »ni do nouăzeci și opt virgulă opt la sută ca victima sn li Ioni o liotă pmcina.

Deocamdată, își ttpime I v«, im și mașinăria erau de acord.

Hotărî să lase lucruiilo așa și ho.no apuce de dosarele cazurilor.

Niciun caz nu continua acta do violența, observă Eve. Amenințarea în cazul din Chlnutnwn, dai nicio manifestare practică a violenței. Doi bărbați maricall dau tu/na într-un magazin la ora închiderii, o imobili/en/n pa piopriatnră care stă într-un cărucior și îi pun cuțitul la gât. li cai toți În mu din magazin și discurile de securitate. Obțin și una, și alta I a ordonă ambilor proprietari - soț și soție - să se întindă la podoa Iau câteva pungi cu snacksuri și o șterg.

Mai puțin de trei sutn câștig puțin pentru un atac armat, reflectă ea.

Victimele suferiseră un șoc, dnr scăpaseră nevătămate. Deși dăduseră discurile de securitate, soțul își amintea că observase un tatuaj pe încheietura mâinii agresorului care avea cuțitul - un dragon roșu mic - și ambii alirfimseră că, după părerea lor, hoții erau tineri. Adolescenți sau puțin poște douăzeci de ani.

Punga cu snacksuri îl indica același lucru lui Eve.

Victimele dăduseră polițloi o inlormație foarte bună - și neobișnuită - despre înălțimea, greutatea, constituția, culoarea și îmbrăcămintea agresorilor. Doi martori văzuseră doi tineri, care corespundeau descrierii, fugind din direcția magazinului.

Pungași, își spuse Eve. Doi puști proști. Se confirmase și, când investigatorii localizaseră salonul de tatuaje, erau pregătiți să-i ia urma și să-l ridice pe Denny Su, șaptesprezece ani, posesorul tatuajului de pe încheietura mâinii drepte.

Pe un adolescent idiot și pe prostul lui de prieten, deocamdată 70

neidentificat, nu-i ducea mintea să pătrundă în clădirea lui Coltraine și să ucidă un polițist.

O spargere - literalmente, pentru că fusese spartă o fereastră de acces - presupunea un profil mai serios. Însă un tip care avea abilitatea de a trece peste măsurile de securitate din clădirea lui Coltraine ar fi avut dibăcia de a le evita și pe cele mai puțin rezistente ale magazinului de electronice. În plus, geamul fusese spart din interior, ceea ce-i făcuse pe investigatori să concluzioneze - abracadabra - că era o lucrătură din interior. Începuseră să facă presiuni asupra unuia dintre angajați. Din notițele pe care le citi, Eve se simți înclinată să creadă că se va îndrepta în direcția bună.

În acest caz, suspectul era tot un tânăr, destul de prost, și avea un mic cazier de furturi din magazine. Tipului îi plăcea pur și simplu să fure, asta era tot, își spuse Eve. Nu o viza pe Coltraine ca un criminal de polițiști.

Eve nu se grăbi, făcu în ambele cazuri calculele de probabilitate, și de fiecare dată mașinăria căzu de acord cu ea, ambele procentaje fiind sub optsprezece la sută.

Eve se lăsă pe spate și studie panoul.

„Să-ți verific echipa pe calculatorul meu Coltraine? Murdară afacere, polițiști să urmărească polițiști. Computerul o să fie în favoarea lor. Nimic din datele lor nu sugerează ceva murdar. De ce ar ucide un polițist curat - curat cel puțin în dosare - un alt polițist? Mașinăriei nu o să i se pară logică chestia asta.”

— Nici mie, dar trebuie s-o fac.

— Eve.

— Poftim? Aruncă o privire și-l văzu pe Roarkeîn pragul ușii care le unea birourile. Scuze, vorbeam singură. Ai găsit ceva interesant în Atlanta.

— Am găsit ceva. Un caz la care a lucrat acum vreo trei ani. Încă nu ai ajuns la dosarele alea?

— Nu. Abia după-amiază le-am primit. Ce e cu cazul la care a lucrat acum trei ani?

— O spargere. Un magazin de lux de antichități. Directorul a fost bătut, s-au furat obiecte în valoare de câteva mii de dolari și alte obiecte, aproape de aceeași valoare, au fost distruse. Directorul a fost obligat să deschidă și seiful și să le dea banii lichizi, înregistrările contabile și chitanțele - care conțineau datele cârdurilor de debit și de credit. Unul dintre ceilalți funcționari l-a găsit când a venit la slujbă, a anunțat poliția și ambulanța. Coltraine a primit cazul.

— În regulă. Și?

— În cursul anchetai l a intetiyai m proprietarul magazinului și, potrivit dosarului, a discutat oii al itanprn această chestiune de mai multe ori. Numele lui a Hlokm Alt»« llickoi.

6

Riker. numele acesta a izbit-o pe eve ca un pumn.

Ca un pumn încasat din senin.

— Fiul lui Max Ricker?

— Da. Am verificat ca să tiu sigur.

Eve inspiră adânc, să-și revină.

— Prin urmare, Alex Ricker deține proprietăți și afaceri în Atlanta. Nu era prin Germania sau ceva de genul ăsta?

— A fost crescut acolo și tatăl lui l-a jinut izolat. Când eram în… afaceri împreună, Alex era tlnut deoparte. Nu l-am cunoscut niciodată. Nu sunt sigur că l-a cunoscut vreunul dintre asociații lui Ricker-cel puțin nu atunci.

Într-adevăr, își revenise și depășise momentul.

— Ai lucrat cu Ricker în vremurile proaste. Te-ai despărțit de el și ți-a mers mult mai bine. După niște ani, m-ai ajutat să-l înfund pe Ricker, să-l înfund bine de tot, așa că acum își petrece restul vieții

mizerabile într-o cușcă din beton, în afara planetei. Mă întreb ce părere are băiețelul lui despre asta.

— Nu știu nimic despre relația lor, dar știu că Ricker are legătură cu mine - cu tatăl meu, cu tatăl tău. știu că s-a dat peste cap să mă pună la pământ și a dat greș, ca să te termine și pe tine, și la fel, a dat greș. Iar acum, se poate foarte bine ca fiul lui să aibă legătură cu victima ta.

Eve se lăsă pe spate, bătându-se cu degetele pe coapse, îngândurată, foarte îngândurată.

— Max Ricker avea o mulțime de polițiști la degetul mic. O mulțime de oficialități, o mulțime de politicieni, l-am scos la lumină pe vreo câțiva dintre ei anul trecut, dar e puțin probabil să-i fi scosil 72

pe toți. Ar fi posibil ca Ricker să-i fi lăsat moștenire fiului?

— Nu pot să-ți spun cu certitudine, încă. Dacă nu fiului, atunci cui?

— Mda. Și *afacerile* lui - ce n-am găsit și am închis. Sigur, mai sunt relațiile lui, punctele lui forte și, desigur, rezervele financiare. Coltraine l-a cunoscut pe fiul celebrului criminal, care acum ispășește o condamnare pe viață - mă rog, mai multe condamnări pe viață - și trebuie să-l fi verificat. Trebuie să-l fi verificat pe proprietarul magazinului care a fost jefuit. Asta e procedura de rutină. Cel puțin ca să se asigure că nu este cunoscut pentru fraude de asigurări. Când a făcut asta, trebuie să fi făcut legătura cu tatăl lui. Cu siguranță l-a întrebat de asta. Trebuia.

Se ridică de pe scaun și se apropie de panou să studieze fotografia de identificare a lui Coltraine.

— Avea obligația să întrebe. Acum trei ani, Ricker era încă liber, mai avea câteva portițe de scăpare, dar orice verificare a antecedentelor fiului ar fi scos la iveală datele referitoare la tată.

— Nu știu dacă are vreo importanță în cazul tău, dar…

— Da, dar. Îl privi din nou pe Roarke. L-a închis? Cazul?

— Într-un fel. A redus lista suspecților la trei. În fiecare caz, când a obținut un mandat de percheziție și s-a dus să-l pună în executare, a descoperit că suspecții dispăruseră și în locul respectiv a găsit mai multe obiecte furate din magazinul de antichități. După două zile au fost găsite cadavrele a trei bărbați plutind pe râul Chattahoochee - înlănțuiți unul de altul.

— Râul cum? Ai inventat numele ăsta?

— Presupun că aș fi putut, dar nu. Bănuiesc că în urmă cu câteva secole niște indieni americani au făcut asta.

— Cred că ar fi jenant să fii găsit mort în râul Hoochie-Coochie.

— Chattahoochee.

— Care e diferența?

— Este cred, pentru cei din Atlanta. Roarke se apropie de ea și îi puse o mână pe obraz. Și acum, că ai făcut lumină până o să reușești să prinzi un fir…

Eve își spuse că, după o vreme, căsnicia transformă zidurile în sticlă, pentru ca fiecare să vadă drept prin celălalt.

— În regulă. În regulă, deci, așa tată, așa fiu? Ricker e un criminal. Nu a stat pe gânduri să le frângă sau să le taie gâturile. Fiul se trezește jefuit, urmărește indiciile - sau urmărește pașii lui Coltraine - și îi face felul. Sau pune să i se facă felul. Ar fi trebuit să ancheteze și în acest caz.

— Potrivit dosarului, Alex Hlckor participa la un eveniment de caritate la Miaml, în milionul *a* cfllovu sute de martori, în momentul morții celor trei susmct.

— Nu a vrut să-și murdfltnancfl mâinile, a comandat crimele pentru un moment în cure *nrn* acoperit.

— Posibil. În cazul âsta, »*» dovedește la fel de evaziv ca și tatăl lui. A, am accesat și rapoartele medlco-legale ale hoților morți.

Roarkeîi sesiză Intenția de u vorbi - de a obiecta, fără îndoială - apoi renunță.

— Au fost bătuți câteva ore la rând, alegându-se cu multe oase rupte, înainte să li se tale gâturile. După părerea mea, asta e marca lui Ricker.

— Arfi trebuit să știe. Eve o studie din nou pe Coltraine, încercând să înțeleagă ce fusese în mintea ei. Toată lumea spune că era foarte meticuloasă, foarte atentă la detalii. Nu i-ar fi scăpat legătura asta.

— În dosar se menționează o discuție ulterioară cu Alex Ricker, după ce au fost recuperate cadavrele, precum și verificarea alibiului său. În timp ce cazul de omucidere s-a stins, toate obiectele lui Ricker au fost recuperate.

Eve își frecă ceafa.

— Acum trei ani. Ea a cerut transferul aici cu mai puțin de un an în urmă. Oricât de mult aș vrea să mai bag un Ricker în spatele gratiilor din orice motiv, nu văd legătura dintre uciderea ei și un trio de crime din răzbunare de acum trei ani.

— Poate că nici nu există, însă Alex Ricker este în New York și a fost aici în ultima săptămână.

— Zău? Eve își îndesă mâinile în buzunare și se legănă pe călcâie. Ei, vezi, asta e o coincidență mult prea mare. Unde stă?

— Are o casă pe Park Avenue.

— Convenabil. O să trebuiască să-i fac o vizită mâine-dimineață.

— Vin cu tine. Roarke ridică o mână înainte ca ea să apuce să spună ceva. Orice are legătură cu Ricker, cu fiul lui, cu vărul de-al doilea, cu balta făcută de potala lui e și treaba mea.

— În Colonia de Deținuți Omega nu se admit câini. Bine. Nu o să mă cert cu tine pentru Ricker - Indiferent care dintre ei. Ne-am certat destul acum un an.

— Acum un an, sublinle Roarke. Un fel de aniversare. Și avem pe cap încă un polițist ucis - al mal avut de lucru cu asta primăvara trecută -, și încă un Ricker. Într-adevăr, mult prea multe coincidențe.

Deja făcuse și ea conexiunile astea.

— Trebuie să-l verificăm temeinic pe Alex Ricker. Când a cumpărat proprietatea din Park Avenue, ce alte afaceri mai are și câte dintre ele sunt în New York. Cât de frecvent apare numele lui în legătură cu vreo anchetă. Și ce-a făcut în ultimul an. L-a contactat pe tatăl lui? O mulțime de întrebări.

— Nu vei găsi răspunsurile la ele pe unitățile astea. Mai ales cu legile de confidențialitate și CompuGuard. Crede-mă, e protejat de o mulțime de pături.

— Atunci o să folosim unitatea ta neînregistrată.

Roarke își lăsă capul într-o parte.

— O schimbare foarte rapidă pentru tine, locotenente.

— Poate.

Eve rămase în aceeași poziție, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, fixând chipul lui Coltraine.

— Și poate că a descoperit mai multe despre Alex Ricker acum trei ani decât a notat în dosare.

— Crezi că și el, ca și tatăl lui, avea polițiști la cheremul lor? Inclusiv pe ea?

— Nu știu. Simți un nod în stomac. Dumnezeule, de dragul lui Morris, sper că nu. Dar dacă s-a mânjit, trebuie să aflu. Trebuie să aflu și dacă a fost curată și dacă Alex Ricker a fost implicat în moartea ei.

În biroul securizat al lui Roarke, ferestrele acoperite pentru intimitate se deschiseră, lăsând luminile orașului să pătrundă înăuntru. Pe consola lucioasă, în formă de U, se aflau echipamente de ultimă oră - ferite de asemenea de ochiul vigilent al sistemului CompuGuard.

Este ilegal, gândi Eve, astfel încât tot ce ar afla nu va putea să treacă de încăperea aceea. Dar ar ști. De dragul lui Morris, trebuia să știe.

Roarke, cu părul strâns la spate într-o codiță scurtă, cu mânecile suflecate, trecu în spatele consolei. Puse palma pe placa specială.

— Roarke. Conectare.

Consola licări, într-o mare de lumini și comenzi sclipitoare ca briliantele.

Roarke acceptat Conectare.

— O să avem nevoie de cafea, i se adresă Roarke lui Eve.

— Mă duc să aduc.

Programă o carafă plină da cafea la AutoChef-ul din birou și turnă în două căni muri. Când a« întoarse, Roarke era în același loc, privind-o. Aștepta.

— În regulă.

Eve traversă încăperea, puse cana Im jos și o așeză pe a ei pe polița pe care se afla computerul auxiliar.

Pentru Morris, da, își spuse ea. Dar nu numai.

— Tatăl meu a lucrat pentru Ricker. Tatăl tău a lucrat pentru Ricker, și am stabilit că, înainte de noaptea din Dallas, înainte de asta s-au cunoscut și aveau slujbe în același loc. Înainte să-mi ucid tatăl.

— Înainte ca tu, o fetiță de opt ani, să-l împiedici să te violeze din nou.

— În regulă. Adevărul o făcea în continuare să i se usuce gâtul și să-i înghețe sângele în vene. Cert este că e mort. La fel și tatăl tău. Și tatăl tău l-a tras pe sfoară pe Ricker într-o afacere cu arme. Acum vreo douăzeci și patru de ani.

— În Atlanta.

— Da. În Atlanta. Pe urmă ai lucrat pentru Ricker.

Tonul lui Roarke deveni foarte rece.

— Să zicem.

— Am fost asociatul lui. Trecem mal departe, Ricker își face apariția în New York și e hotărât cât se poate de serios să te distrugă.

— Și pe tine.

— Acum trei ani, când Ricker visa probabil să-ți mănânce ficatul, Coltraine intră în legătură cu fiul lui Ricker. În Atlanta. Între momentul ăla și ăsta, l-a ucis pe Max Ricker. Acum un an. Și la câteva luni după asta, Coltraine cere transferul la New York. Se împrietenește cu legistul-șef. Un bărbat cu care am o relație destul de: apropiată și pe care amândoi îl considerăm prieten. Alex Ricker vine la New York; ea moare. Cred că având atâtea intersectări, tre-] buie să fii cu ochii în patru.

— Și cum o să fie pentru tine dacă chestia asta ne conduce în I trecut la tatăl tău și la al meu?

— Nu știu. Cred că va trebui să aflăm. Eve inspiră adânc. Nu știu cum o să fie pentru noi doi, însă trebuie să aflăm.

— Corect.

— Criminalul ml-a trimis armele ei și insigna. Personal. Poate căi are o cârtiță la dispecerat și a aranjat să mi se încredințeze mie 76 acest caz. Însă adevărul este că nu-ti trebuie prea multă minte să-ți imaginezi că, și în situația în care cazul ar fi nimerit pe mâinile altuia, aș fi fost și eu implicată. Din cauza lui Morris. Pachetul acela mi-a fost destinat de la bun început.

— Înseamnă că ne aflăm pe aceeași pagină. Și biletul din interiorul pachetului devine mai de grabă o amenințare decât o bravadă.

— Posibil. Nu era polițist de teren, Roarke. Rezolva chestii încurcate, vâna detaliile. Însă nu era polițist de teren și sigur nu era pe străzile din New York. Mie nu mi-ar lua nimeni arma. A naibii să fiu dacă arma n-ar rămâne la locul ei până ia sfârșitul zilei.

Roarke schiță un zâmbet.

— Prin urmare, mândria te ține în siguranță.

— Printre altele. Dacă eu sunt ținta, de ce o omoară pe ea? De ce să alerteze toți polițiștii din oraș și apoi să mă ia pe mine în vizor? Se întoarse spre Roarke cu ochii săi strălucitori. Sunt mai bună decât ea. Nu mă laud, asta e realitatea. Așa că mai inteligent ar fi să încerci să mă potolești altă dată, nu atunci când sunt deja

Iîn căutarea unui ucigaș de polițiști. Și când, în decurs de douăzeci și patru de ore, o să descopăr numele lui Alex Rickerîn dosarele ei. - Logic. Și cumva e încurajator.

— În orice caz, toate astea sunt doar speculații. Avem nevoie de date.

— O să ne ia ceva timp până pătrundem în toate dedesubturile. - O să folosesc auxiliarul și o să continui cercetarea prin dosarele cazurilor el.

Roarke se așeză și începu să caute în primele niveluri.

Ricker, își spuse el. Numele acesta era ca un virus în viața lui, răsărind, împrăștiindu-se și apoi târându-se din nou în ascunzătoare, ca să reapară. Și tot așa.

Avea toate motivele să se întrebe dacă Ricker fusese răspunzător pentru cuțitul înfipt în gâtul lui Patrick Roarke pe aleea aceea din Dublin, în urmă cu ani de zile. Și ăsta, recunoștea Roarke, era singurul lucru pentru care ar fi trebuit să-i fie recunoscător lui Ricker. Nu-i adevărat, se corectă el, nu numai pentru asta.

Putea să-i fie recunoscător pentru ceea ce învățase în timpul asocierii cu Ricker. Învățase până unde putea să meargă și unde să nu se bage. Știa că îl amuzase și îl enervase în același timp pe Max Ricker, fiindcă nu fusese de acord să intre în comerțul cu sex în care erau implicați minori. Că nu voia să ucidă la comandă sau de dragul de a vărsa sânge.

i

Omorâse oameni În vlaṭn tul, Ronrkt* recunoștea acest lucru. Vărsase sânge. Însă Intoldnnuna ou motiv. Niciodată pentru câștig. Niciodată ca sport,

Presupunea, într-un Ini onrncum ciudat și întortocheat, că învățase mai mult, Inclusiv propriu etică, mai curând de la Max Ricker decât de la regretatul său tută

Ce învățase Alex Ricker de În tutăl său? se întrebă el.

Internate germane, observă Roarke. Stilul militar. Foarte strict, foarte costisitor. Profesori particulari în vacanțe, apoi universitate particulară. Studiase afaceri, finanțe, limbi străine, politică și drept internațional. Jucase fotbal - european - la Yanks.

Își atinsese mal multe scopuri acolo.

Nlcio căsătorie, niciun copil legitim.

Alex Maximum Ricker, vârsta treizeci și trei de ani, reședințe în Atlanta, Berlin, Paris și, cel mal recent, în New York. Ocupațiile înregistrate la dosar - finanțist și antreprenor.

În continuare atingea mai multe scopuri. Averea netă curentă: 18,3 milioane de dolari.

O, nu, trebuie să fie mai mult de-atât. Cel puțin așa gândea Roarke. Să trecem la ce ne interesează.

Lucră cu râvnă o oră, comandând mai multe verificări și făcând manual eliminările.

— Îți aperi și tu fundul, nu? murmură Roarke în barbă când se lovi de un blocaj, îl forță, îi dădu târcoale și căută dedesubt. Nu te grăbești să trâmbițezi, ca tatăl tău. Mai inteligent. Fanfaronada și exhibiționismul au contribuit la prăbușirea lui, nu-i așa? Ei, în sfârșit, iată un început.

— Ce? Ce-ai găsit?

— Mmm?

— Eu n-am găsit nimic. Eve pivotă către el. Zero. Tu ai dat peste ceva. Ce e?

— Se pare că n-am cafea, spuse el, privind în cana goală.

— Ce sunt eu, robot casnic?

— Și atunci de ce nu porți un șorțuleț alb minuscul, o bonetă albă și în rest nimic?

Îi aruncă o privire în care se citea frustrarea.

— De ce or fi crezând bărbații că o asemenea uniformă e sexy?

— Mmm, stai să mă gândesc. În mare, pentru că e vorba de femei goale care poartă numai simboluri ale servitutii. Da, nici eu nu pot să înțeleg.

— Sunteți niște perverși, întreaga voastră specie. Ce-ai găsit?

— În afară de o imagine foarte clară a ta în mintea mea, numai cu un șorț și o bonetă albe?

— Iisuse, îți aduc cafeaua aia, doar să termini.

— Ceea ce am găsit este motivul pentru care Alex Ricker nu a apărut pe radarul meu, nu că m-aș fi gândit prea mult la el. Dar mă întreb de ce nu a apărut în legătură cu afacerile.

— De ce?

Roarke făcu un gest către ecranul de perete și comandă transferul afișării datelor acolo.

— S-a dispersat și s-a extins, cu numeroase companii mici și mijlocii. Niciuna dintre ele nu are proprietăți care să trezească vreun interes.

— Și ce ar trebui să trezească interesul?

— Oh, pentru mine? Opt până la zece milioane, asta dacă nu caut să achiziționez proprietăți sau afaceri mici, particulare.

— Oh, da, orice e sub zece milioane e plictisitor. Se ridică să ia cafeaua. Spală sau ascunde venituri?

— Din ce am descoperit deocamdată, nu. A cumpărat sau a fondat companii. Pe unele le deține în totalitate iar în altele este acționar. Există și unele în care deține un procentaj redus. Unele dintre companiile lui sunt ramificații ale celorlalte, tot ale lui.

Roarke luă cafeaua pe care i-o adusese Eve, se bătu pe genunchi în semn de invitație și râse văzându-i privirea morocănoasă.

— Unele dintre companiile sale dețin proprietăți - case în Atena, Tokyo, Toscana. Este acționar la unele dintre ele prin intermediul unei operațiuni cu baza în Atlanta, denumite - destul de logic - Varied Interests. Altele sunt deținute prin intermediul companiei Morandi Corporation, după numele mamei sale.

— Mamă care e moartă, din câte îmi amintesc.

— Foarte moartă. Alex avea șase ani când ea a înghițit o cantitate periculoasă de tranchilizante și s-ar părea că a căzut sau a sărit de la geamul dormitorului, de la etajul 22, deasupra străzilor Romei.

— Max Ricker unde era?

— Excelentă întrebare. Potrivit declarațiilor din dosarul de la poliție, foarte subțire de altfel, el se afla la Amsterdam când ea a sărit sau a căzut. De asemenea, Alex are și o companie numită Maximum Exports, care deține - printre altele - magazinul de antichități din Atlanta, cel care a fost jefuit. Nu are cazier. A fost interogat din mai multe considerente, de diferite autorități de pe

Nora Roberts diverse continente. Însă nu a fost pus niciodată sub acuzație.

— Toate aceste afaceri și organizarea lor sunt perfect legale, continuă Roarke. Cam pe muchie unele, dar niciodată dincolo. Nu am nicio îndoială, dacă nu e de-a dreptul prost, că ține registre duble pentru fiecare companie și fonduri considerabile ascunse prin conturi codificate.

Roarke se lăsă pe spate, sorbind din cafea.

— Rămâne invizibil, înțelegi? E foarte atent la asta. Nu tu valuri, nu tu scântei. Afaceri de succes trecute sub tăcere, despre care nu se aude nimic. Până îți dai seama, tu aduni și vezi că există doar o entitate care valorează de vreo zece ori mai mult decât ceea ce spun despre el datele din listele oficiale.

— Și probabil că mai sunt și altele.

— Oh, foarte probabil. Pot să le găsesc, acum că am descoperit tiparul ăsta. Dacă aș avea la dispoziție suficient timp, aș putea găsi conturile codificate.

— Astea probabil că ar fi tot pe partea legală. Cum stăm pe cea ilegală?

— Este posibil ca unele dintre companiile astea să fie fațade. Sau o să descopăr afaceri mai mici, mai obscure, care servesc de fațadă. O afacere cu antichități - din care deține mai multe în toata lumea - poate să reprezinte o modalitate foarte la îndemână de contrabandă cu tot felul de lucruri. Am o cale mai simplă să aflu dacă a preluat ceva din afacerile tatălui său. Pot să întreb niște oameni care, la rândul lor cunosc pe alții.

— Încă nu. În primul rând, nu vreau ca aceștia să îi atragă atenția că suntem pe urmele lui. În al doilea rând, nu vreau să mă împotmolesc prea mult la Alex Ricker, atâta timp cât nu există dovezi clare ale implicării lui. Coltraine e prioritatea. O să-i verific situația financiară. O să fac asta de-aici, fiindcă nu vreau să fac valuri nici în direcția asta. Sper că era curată și, dacă era într-adevăr, nu vreau să fiu răspunzătoare nici măcar de un zvon că ar fi putut fi altfei..

— Le fac eu, insistă Roarke când ea dădu să protesteze. Le pol face mai rapid, știi doar. Și îți va fi mai ușor dacă nu va trebui să le fad chiar tu. Știu că te deranjează să îl privești așa pe unul dintre ai tăi.

— Mai rău. E moartă. Nu pot să o întreb. Nu se poate apăra. Nu poate să zică „Du-te dracului, nenorocito, că ți-a trecut așa ceva prin cap”.

Eveîși trecu o mână prin păr, apoi traversă încăperea, se opri îri fața ferestrei și privi afară.

— Uite unde am ajuns, să folosesc mijloace ilegale ca să încerc să aflu dacă ea era amestecată în ceva necurat. Sau dacă obținea venituri ilicite, ori dacă era informatoarea lui Ricker.

— Ca leglst-șef, Morris ar putea să acceseze dosarul acestui caz?

— Da. Ar putea găsi o cale să-l obțină. Așa că, asigurându-mă că această parte a anchetei nu apare în dosar, îl protejez pe el sau mă protejez pe mine?

— Eve, dragă, nu văd nimic rău în niciuna dintre alternative și nici în amândouă la un loc. Și dacă descoperi ce e mal rău, o să trebuiască să afle și el. Dacă nu, la ce v-ar folosi, ție sau lui, să știți că te-ai simțit obligată să arunci o privire?

— Ai dreptate. Ocupă-te tu de asta. Ești mai rapid.

Eve rămase la fereastră, privind afară întunericul și luminile. Oare Morris luase un calmant, își oferise șansa de a dormi, de a lăsa totul deoparte preț de câteva ore? Sau stătea și el cu ochii ațintiți la întuneric și lumini?

Promisese că o să afle răspunsurile pentru el. Dar dacă aceste răspunsuri spuneau că femeia pe care o iubea era un polițist corupt, o mincinoasă și că-l folosise? Și dacă răspunsurile pe care le va găsi vor fi la fel de dureroase ca și întrebările?

— Eve!

Eve se întoarse adunându-și puterile.

— Ce este?

— Pot să mai încerc un nivel sau două, să încerc câteva trucuri, dar din câte văd aici, este vorba despre o femeie care trăia cu propriile mijloace. S-ar putea să te intereseze că un detectiv cu gradul trei în New York câștigă ceva mai mult decât un detectiv din Atlanta. Însă nivelul de trai este altul. Își achita facturile la timp și, din când în când, își depășea bugetul de pe cartea de credit și plătea rate o lună sau două. Însă nu apar nici depozite, nici retrageri neobișnuite, și nici cheltuieli mari.

Am încercat cele mai obișnuite combinații de nume - aie ei, ale familiei, Atlanta și alte cuvinte-cheie care mi se par logice și, am pus computerul să caute un al doilea cont. Nu am descoperit niciunul.

În mare parte, tensiunea dispăruse.

— Prin urmare, în momentul ăsta nu pare că ar fi luat mită.

— Al fost în apartamentul ei. Avea obiecte de artă, bijuterii?

— Nimic care să atragă atenția. Afișe înrămate, graffiti, câteva bijuterii frumoase, în rest-îmbrăcăminte de bun-gust. Hai să lăsăm astea până vorbim cu Alex Ricker. Nu vreau să-i mai fac așa ceva până ce nu voi fi obligată.

— În regulă.

Roarke comandă salvarea datelor, apoi puse iar mâna pe placă.

— Roarke. Deconectarea.

Când consola clipi și se stinse, Roarke traversă încăperea până la Eve și-i puse mâinile pe umeri.

— E mai greu când e ceva personal.

Eve închise ochii o clipă.

— Nu pot să-mi iau gândul de ia el. Cum se descurcă sau cum nu se descurcă. Ce-aș putea descoperi și cum îl va afecta asta. Ar trebui să mă retrag din cazul ăsta pentru toate motivele pentru care nu pot și nu vreau să mă retrag din cazul ăsta. Pentru că viața unui prieten a fost întoarsă pe dos.

Încuviințând din cap, Roarke făcu un pas în spate și o prinse de mână ca s-o conducă la lift.

— Spune-mi ce-ți zic instinctele despre ea - ce sentiment ai. Fără să te gândești prea mult, adăugă el când intrară în cabină. Dormitorul mare, comandă Roarke.

Eve ezită, apoi ridică din umeri.

— Cred că am fost puțin rea cu ea.

— De ce?

— Păi, o să ți se pară stupid. Din cauza lui Morris. Pentru că e…] E Morris și nu mi-am dat seama că o să apară o ea până când ea apăruse deja, iar el avea privirea aia melancolică. Nu e vorba că aș fi avut - vreodată - ceva pentru Morris. Sau că aș fi vrut să am ceva, ori că m-aș fi gândit măcar la el. Nu ca Peabody, cu fanteziile ei sexuale. Vreau să zic, Doamne ferește!

— Auzi, obraznica! Credeam că eu sunt fantezia ei sexuală. Relaxată datorită replicii lui, Eve îi aruncă o privire prietenoasă'! când intrară în dormitor.

— Cum zici tu, dar se pare că Peabody e capabilă să aibă o mulțime de parteneri de fantezii. Poate chiar toți deodată.

— Hmm. Interesant.

— Și probabil că tocmai am violat un fel de cod al fetelor spunând asta, ceea ce oricum nu are de-a face cu întrebarea ta. Eve își trecu mâinile prin păr. Nu știu ce părere aveam despre eaj pentru că totul era trecut prin prizma chestiei „Stai așa, asta e ati-j tudinea lui Morris". Ceea ce este jenant acum, că stau să mă gândesc mai bine.

— Ai o legătură. O intimitate. Nu orice fel de intimitate e sexuală. Ea era o intrusă.

— Asta e. Eve întinse degetul arătător către el. Exact despre asta e vorba. Și nu merita asta din partea mea. L-a făcut fericit. Oricine își putea da seama. Aș zice acum, când mă gândesc la asta, că apartamentul ei nu m-a surprins. Aspectul lui, ordinea, fiindcă prin asta m-a surprins Coltraine. O femeie care avea lucrurile puse la locul lor și care știa ce-i plăcea. Îmbrăcată bine - nu extravagant, dar

bine. Atrăgător. Emana mai multă atractivitate și feminitate decât aspectul de polițist fără a-i lipsi însă nici acesta. Era mascat. Nu se grăbea, în felul în care vorbea, în felul în care se mișca. Asta e o chestie sudistă, nu? Nu avea nimic newyorkez în ea. Nu știu. Eve ridică din nou din umeri. Nu e mare lucru.

— Instinctele tale ți-au dictat despre o cunoștință oarecare că era o femeie rafinată, nu ostentativă. Care se simțea confortabil cu propria sexualitate, calmă și care își respecta gusturile și era dornică să încerce ceva nou. Un oraș nou, un bărbat nou. Este ceva demn de luat în seamă, aș spune. Instinctul tău și ceea ce-ai aflat îți confirmă că asta reprezenta slujba pentru ea și nimic mai mult. Munca. Nu era principalul lucru din viața ei. În acest context, este foarte posibil, nu-i așa, ca o femeie cu aspect sexual să fie atrasă de un bărbat ca Alex Ricker. Și invers. Oare relația asta, dacă a existat, a intrat cumva în conflict cu slujba ei sau a pus ceva probleme?

— Un polițist combinat cu un tip cu o reputație dubioasă? Eve ridică din sprâncene. De ce să fie o problemă?

Roarke râse.

— Cu noi doi e altfel. O împreună cu brațele. Însă e interesant, nu-i așa, să speculezi în ce fel o relație similară ar putea să meargă extrem de rău.

— Am fi putut să ne alegem alte drumuri și am fi ajuns…

Roarke clătină din cap și-i atinse buzele cu ale sale ca să stăvilească cuvintele.

— Nu. Nouă ne-a fost scris dintotdeauna să ajungem aici. Apăsă închizătoarea hamului armei. Întotdeauna am vrut să ne găsim unul pe celălalt. Să ne salvăm unul pe celălalt. Să fim unui cu celălalt.

Eve își puse mâinile pe obrajii lui.

— Ăsta e irlandezul. Dar îmi place ideea asta. Ițele încurcate din trecut - tatăl tău, al meu, Ricker. Nu ne-au împiedicat să ajungem aici. Roarke. Coborî mâinile și își dădu jos hamul. Când Ricker s-a

intersectat din nou cu noi, ne-a afectat o vreme. Nu vreau să se întâmple iarăși. Nu vreau ca ancheta asta, indiferent unde ar duce, să readucă răceala între noi.

— N-aș vrea să te văd dirijând ancheta într-o zonă care să ducă la așa ceva. Scopul e același, răspunse el la încruntarea ei. Abordările sunt diferite. Eve, vrei să-ți promit că n-o să mă înfurii dacă intri singură în vizorul lui Ricker, cum ai făcut și cu tatăl lui? Nu pot. Numele ăsta face ca totul să devină foarte personal pentru mine. Nu am cum să evit asta.

— Trebuie să ai încredere că-mi fac meseria, că am grijă de mine.

— Asta fac. În fiecare zi din viața mea.

Eve înțelese atunci că încrederea lui în ea era cea care îi reprima teama ca ea să nu pățească ceva.

— Atunci îți promit ceva. Îți promit că o să încerc să-ți spun dinainte când o să am de-a face cu Alex Ricker în cursul acestei anchete.

— O să încerci?

— Dacă intervine ceva, dacă nu am timp sau, la naiba, dacă nu știu dinainte, atunci n-o să-ți pot spune. Nu pot să-ți fac o promisiune pe care s-ar putea să fiu obligată s-o încalc.

— În regulă. E corect. O să-ți promit că voi încerca să nu mă înfurii.

De data asta Eve zâmbi.

— Probabil că o să trebuiască să fac ceva și probabil că tu o să te înfurii.

— Dar, cel puțin, ne vom strădui.

— Da. Așa că, în cazul în care străduințele nu se vor dovedi suficiente, dă-mi voie să-ți spun asta de pe acum. Te iubesc.

Plăcerea îl înfierbântă învălulndu-i inima. O luă din nou în brațe, buzele lui coborând din nou peste ale ei.

— Pe nimeni altcineva decât pe tine, murmură el. Întotdeauna.

Eve se încolăci în jurul lui, apăsat și strâns, dându-i ceea ce îi trebuia înainte să ceară. Totul. Orice. Îl răscolea, dragostea aceasta pentru ea și din partea el. Profunzimea și generozitatea ei îl făceau slab și nevolnic, disperat și șovăitor.

Eve se revărsă toată în sărut și îl umplu. Și totuși, gândi el, întotdeauna mai rămânea loc.

Indiferent de câte ori se Iubeau unul pe altul, indiferent în cât de multe feluri, întotdeauna se întâmpla în clipa de față și întotdeauna era ceva nou. Gustul ei, familiar și proaspăt, îl răscolea la fel ca 84

prima oară. Brațele acelea lungi din jurul său, gura supusă și avidă. Da, asta însemna totul. Asta era totul.

Murmurul lui veni din străfundurile inimii sale, în limbajul sângelui.

— Ahhhl

O ridică. Vigoarea neașteptată, naturală, senzația de a fi luată pe sus o ameți. Forța lui, a ei se combinară, așa încât se simți beată când o întinse pe pat, când trupul lui îl acoperi pe al ei. Greutatea, forma, senzația de atingere a trupului lui. Cum ar fi putut să se sature vreodată?

Oare toți anii în care amândoi tânjiseră după dragoste le provocase această nevoie reciprocă unul de celălalt? Mirosul lui - înoarse fata spre gâtul lui, inspirându-l. Atingerea lui - se arcui sub mișcările mâinilor lui. Gustul lui - vâltoarea de senzații de fiecare dată când gurile lor se întâlneau.

Nimeni altcineva nu ar mai fi putut să o aducă în punctul acela. Nimeni altcineva nu ar mai fi putut să o convingă să-i ia cu ea.

Încet, ca într-un vis, ca sub efectul unui drog, mâini și buze, gemete și mișcare. Cămașa lui și a ei se dădură la o parte pentru ca pielea lor să se atingă, pentru ca mâinile să poată hoinări pe linia curbelor sau a zonelor netede spre ispită și plăcere.

Liniile ei lungi nu încetau niciodată să-l fascineze și să-l excite. Formele ei - arcuirile ei deja simțite îl cucereau prin contrastele lor seducătoare. Pielea atât de moale, atât de netedă peste mușchii încordați.

Trupul unui luptător, gândea el adeseori. Un trup care i se oferea lui și îi provoca fiori fără sfârșit și o pace imposibilă. Tremura pentru el, se ridica și o lua de la capăt. La fel de pierdută pe cât de pierdut era și el. Iar când el alunecă în ea, Eve îi șopti numele. Îi șopti numele când trupul ei se arcui în suș către al lui, când ea se încolăci în jurul lui, când ochii li se întâlniră.

Și el era acolo, înăuntru, conștientiză el. În ochii aceia, în maroniul acela auriu. Pierdut și regăsit. Și numele ei era pe buzele lui când se contopiră unul cu celălalt.

Eve lua legătura cu peabody pentru a-i ordona să se întoarcă la Sediul Central și să continue cu EDD. Voia să o țină pe partenera el în rezervă în ceea ce privește discuțiile cu Alex Ricker. Părea o strategie bună ca ea și Roarke să se întâlnească cu fiul bărbatului căruia i-ar fi făcut o plăcere deosebită săi vadă pe amândoi puși la proțap, deasupra unui foc mic, fără nicio altă prezență polițienească.

Conducând prin traficul matinal către apartamentul de pe Park Avenue, spera că nu face o greșeală.

— Am nevoie de Informații de la el, începu Eve. Mai mult de-atât. trebuie să-mi dau seama care a fost relația lui cu Coltraine - dacă a existat vreuna.

— În regulă.

În timp ce ea șofa, Roarke continuă să lucreze la computerul personal portabil.

— Nu o să-i placă deloc de noi și nici că se va trezi cu noi în pragul ușii. Tatăl lui e închis într-o celulă. Noi am răsucit cheia.

— Una dintre cele mai dragi amintiri ale mele.

— Exact ceea ce nu-i putem arunca în față dacă vrem să obținem câtuși de puțin cooperarea lui.

— Și tu crezi că o să-l iau cu zăhărelul?

Ar fi râs de cuvintele astea dacă nu ar fi preocupat-o faptul că și el o să se ascundă în ceea ce constituia echivalentul lui Roarke. O privire înghețată, de genul „duceți-vă dracului”.

— Vreau să spun că ori ne distanțăm de trecut, ori ne folosim de el. În funcție de reacția lui. Reacția lui ne va spune dacă moartea lui Coltraine a avut vreo legătură cu noi. Am nevoie de ceva de la el, așa că abordarea este importantă.

Roarke zâmbi puțin și zise afabil:

— Și, desigur, eu nu știu nimic despre arta negocierii și a interviului.

— Te-am văzut eu la lucru, amice. Nu am chef să-l aud scheunând după un avocat pentru că-ți iei tu fața de Roarke-înspăimântătorul.

— Te-am văzut eu pe *tine* la lucru, amice. Așa că te sfătuiesc să-l ții pe locotenentul Șuturi-în-Fund cu capul la cutie.

Eve se încruntă, după care trase pe dreapta lângă trotuar, în fața respectabilei clădiri.

— Trebuie să stabilesc tonul, ritmul.

— Trebuie să ții minte că am mai fost cu tine la discuții.

Roarke coborî din mașină. Portarul se opri din mersul lui grăbit la mijlocul drumului. Expresia de acreală pe care i-o aduse pe chip mașina de poliție ponosită se transformă într-una de bun-venit politicos.

Enervant, își spuse Eve. O singură privire aruncată lui Roarke, care își afișa puterea la fel cum își purta costumul perfect croit și pantofii italienești, și situația se schimbă de la „Mută-ți rahatul de mașină din fața clădirii mele” în „Cu ce vă pot fi de folos, domnule?”

— Bună ziua, domnule. Cu ce vă pot fi de folos?

Eve mai că pufni în râs. Roarke întoarse doar capul și afișă un zâmbet atotcunoscător foarte subtil.

— Locotenente?

Fanfaronadă, gândi în sinea ei. În schimb, rosti cu voce tare:

— Poliția New York. Ridică insigna să o vadă portarul. Vrem să-l vedem pe Alex Ricker. Mașina rămâne unde e.

Ochii portarului se mutară de la Eve la Roarke și înapoi. Încurcătura lui era clară, dar evident știa că nu-ți puteai păstra slujba la o asemenea clădire punând întrebări nepotrivite cui nu trebuie.

— O să sun să văd dacă domnul Ricker este acasă și dacă este disponibil. Vă rog, poftiți în hol.

Se apropie sprinten de ușă și le-o ținu deschisă.

Atitudinea de demnitate exterioară se prelungea în interior, datorită pardoselii din marmură cu vinișoare negre, tonurile bogate ale lemnului care părea să se afle în locul acela de secole. Fotoliile erau îmbrăcate în pluș roșu, pe mese se aflau lămpi model antic, cu tușe de auriu, toate fiind stinse, sub un candelabru cu nenumărate brațe din picături de cristal.

Portarul deschise un panou, scoțând la iveală un 'link de perete. După ce introduse un cod, își drese glasul și își îndreptă umerii.

Eve cercetă chipul care apăru pe ecran. Nu era Ricker, medită ea, ci un alt bărbat, cam de aceeași vârstă. Era ceea ce ea considera a fi un personaj abil, cu o tunsoare costisitoare, aranjată astfel încât părul negru să se arculască în jurul chipului neted, cu trăsături regulate.

— Scuze că vă deranjez, domnule Sandy. Este politia aici, în hol. și cere să vorbească cu domnul Ricker.

Pe chipul lui Sandy nu se văzu nimic, iar tonul vocii sale fu foarte calm, foarte autoritar, ușor european. Și, își spuse Eve, puțin afectat.

— Verifică-le legitimațiile, te rog.

Eve își arătă din nou legitimația, așteptând până când portarul o scană și citi ceea ce apăru pe afișaj.

— Locotenent Dallas Eve, verificat.

Se întoarse către Roarke.

— Expert consultant, civil. Roarke, spuse Eve repede. Mă însoțește.

— Să urce, te rog, ordonă Sandy. Îl voi informa pe domnul Ricker.

— Da, domnule.

Portarul se îndreptă spre unul dintre lifturi când se deschise ușa de un auriu mat.

— Doi pasageri cu permisiunea de a urca la domnul Ricker, la penthouse.

Eve și Roarke urcară. Ușile se închiseră fără zgomot.

— Drăguță clădire, zise Eve pe un ton degajat. E a ta?

— Nu. Știind, după cum era sigur că și Eve știa, că liftul era dotat și cu mijloace de securitate video, nu doar audio, se sprijini confortabil cu spatele de un perete. Mă îndoiesc că s-ar simți… confortabil să locuiască într-o clădire care ar fi proprietatea mea.

— Cred că da. Pariez că are o priveliște foarte frumoasă de-acolo.

— Fără îndoială.

Liftul se deschise direct în interiorul unui hol înmiresmat de o pădure de trandafiri care înfloreau nebunește dintr-un vas chinezesc aflat pe o masă de dimensiuni impresionante. Alături de ea stătea în picioare Personajul Abil.

— Locotenent Dallas, domnule Roarke, sunt Rod Sandy, asistentul personal al domnului Ricker. Vă rog să mă urmați.

Îi conduse într-un living spațios.

Eve avusese dreptate în legătură cu priveliștea, era o nebunie. Peretele alcătuit din ferestre și uși din sticlă se deschidea către o terasă pardosită cu cărămidă, care dădea spre clopotnițele și turnurile New Yorkului. Înăuntru, spațiul luminos, deschis, dezvăluia 88

un rafinament european. Antichități, laolaltă cu fotolii și canapele confortabile, toate în tonuri închise care exprimau fără osteneală bogăția.

Eve își spuse că era o încăpere pe care Amarillys Coltraine ar fi apreciat-o.

Alte flori umpleau șemineul, în locul focului, încadrate de marmură. Pereții lambrisați ascundeau lucrurile lumești, își spuse ea, cum ar fi ecranele de divertisment, camerele de securitate, centrele de date și comunicații.

Toate acestea vădeau confort, stil și banii necesari pentru a obține și una, și alta.

— Domnul Ricker tocmai încheie o legătură pe *'link.* Va sosi imediat ce va fi liber. Tonul afirmației făcea să se înțeleagă că domnul Ricker era un om foarte ocupat, foarte important și că își putea face timp pentru peoblemele neânsemnate. Între timp vă rog, să luați loc, faceți-vă comozi. Pot să vă ofer o cafea?

— Nu, mulțumesc. Eve rămase în picioare. Lucrezi de mult pentru domnul Ricker?

— De mai mulți ani.

— De mai mulți ani ca asistent personal. Și nu ne întrebi care este scopul vizitei noastre?

Buzele lui Sandy se arcuiră abia perceptibil.

— Mă îndoiesc că mi-ați spune dacă aș face-o. În orice caz, nu este necesar. În zâmbetul său politicos se strecură o notă de infatuare. Domnul Ricker vă aștepta.

— Chiar așa? Unde te-ai aflat acum două seri, între orele unsprezece și douăsprezece noaptea?

— Aici. Domnul Ricker a luat cina aici, ca și mine. Am rămas acasă în seara aceea.

— Locuiești aici?

— Când suntem în New York, da.

— Plănuiți să rămâneți mai mult?

— Planurile noastre sunt flexibile în acest moment. Privi dincolo de Eve. Vreți să rămân?

— Nu, este în regulă.

Alex Ricker apăru în arcada largă de la capătul salonului. Ochii lui, de un căprui întunecat, trecură peste Eve și se opriră asupra lui Roarke. Eve își spuse că avea un chip care părea sculptat cu multă minuțiozitate, în planuri și unghiuri. Părul negru, ars de soare, foarte ușor ondulat era pieptănat pe spate. Ca și Roarke, purta un costurn perfect croit. Eve se gândi că col doi erau ca întunericul și lumina.

Ricker păși înainte cu mersul ușor, ținuta zveltă, aparent dezinvolt. Dar nu era în largul lui, hotărî Eve. Nu tocmai.

— Locotenent Dallas. il întinse mâna și i-o strânse ferm, bărbătește. Roarke. Mă întrebam dacă o să ne întâlnim vreodată. Fată în fa{ă. Dar de ce nu luăm loc?

Alese un fotoliu și se așeză comod. Și din nou Eve gândi că nu era tocmai relaxat.

— Asistentul tău a zis că te așteptai la vizita noastră.

— A ta, i se adresă Alex lui Eve. Evident, ți-am urmărit… munca.

— Chiar așa?

— Cred că este cât se poate de firesc să mă intereseze ofițerul de poliție răspunzător de situația actuală a tatălui meu.

— Aș spune că tatăl tău este răspunzător pentru situația sa actuală.

— Desigur. După acest acord politicos, reveni cu privirea la Roarke.

— Chiar și în lipsa acestei legături, am fost întru câtva curios în privința soției tale.

— Iar eu mi-am făcut un obicei din a fi interesat de cei cărora le stârnesc interesul.

Roarke înspăimântătorul, își spuse Eve, dar Alex zâmbi și continuă înainte ca ea să apuce să deschidă gura.

— Sunt sigur de asta. În orice caz, înțeleg că voi doi lucrați adeseori împreună sau, mai bine zis, presupun că îl angajezi ocazional pe Roarke în calitate de expert civil. Nu mi-am dat seama că acum ar fi una dintre aceste ocazii.

Pauza nu se datoră unei ezitări, ci mai curând păstrării ritmului, după cum o interpretă Eve. O pauză care separă un ton și un subiect de altele.

— Ați venit în legătură cu Amaryllis. Am aflat ce s-a întâmplat cu ea ieri, așa că vă așteptam. Trebuie să fi studiat dosarele și din Atlanta, și de aici. Din momentul în care vedeați numele meu, nu aveați cum să nu vă puneți semne de întrebare.

— Care a fost relația ta cu detectivul Coltraine?

— Am avut o legătură. Privirea lui i-o fixă pe a lui Eve. O legătură intimă, timp de aproape doi ani.

— Amanți?

— Da, am fost amanți.

— Ați fost?

— Exact. Ne-am despărțit în urmă cu aproape un an.

— De ce?

Bărbatul ridică mâinile în aer.

— Nu a mers.

— Cine a decis că nu mergea?

— A fost ceva reciproc. Și amiabil.

Eve își păstră privirea pătrunzătoare și vocea plăcută.

— Am constatat că atunci când oamenii au relații intime, să spunem timp de aproape doi ani, partea cu despărțirea este rareori amiabilă. De obicei, cineva e enervat.

Alexîși încrucișă picioarele la nivelul gleznelor și ridică aproape imperceptibil din umeri.

— Ne-am bucurat unul de altul cât a durat și ne-am despărțit prieteni.

— Munca ei… trecutul tău. Ar fi fost o combinație problematică pentru ea.

— Ne-am bucurat unul de celălalt, repetă el, și în general am lăsat munca - a ei și a mea - în afara relației.

— Timp de aproape doi ani? Mi se pare un gen ciudat de intimitate.

— Nu toată lumea simte nevoia să amestece toate aspectele vieții. Noi nu am făcut asta.

Îi intra pe sub piele acum, observă Eve, doar puțin sub piele. Avansă și mai mult.

— Aparent, da. Am discutat cu fostul ei partener din poliție, cu fostul ei locotenent și am luat legătura cu familia ei. Nimeni nu a pomenit de tine, iubitul ei de aproape doi ani. Asta mă face să-ml pun întrebări. Chiar ați avut o relație intimă și amiabilă, ori ați avut ceva de ascuns?

În ochii lui apăru o notă de duritate.

— Am păstrat discreția exact din motivele pe care le-ai enumerat. Legăturile mele de familie ar fi reprezentat un impediment pentru ea din punct de vedere profesional, așa că nu exista niciun motiv să le includem în relația noastră - sau să-l amestecăm și pe alții. Era viața noastră personală. Era treaba noastră. Aș crede că înțelegi foarte bine acest lucru.

Eve ridică din sprâncene.

— Locotenentul și cu mine am fost deschiși în privința relației noastre încă de la început, clarifică Roarke.

— Fiecare face propriile alegeri.

— Tatăl tău nu ar fi fost de acord, ca de altfel nici superiorii ei, speculă Roarke studiindu-i chipul.

— Nu, nu i-ar fi convenit ca fiul și moștenitorul lui să se culce cu dușmanul, decât dacă ar fi făcut-o în scopul recrutării. Asta ar fi aprobat, și încă cum! Dacă încerci să folosești relația noastră pentru a-i păta reputația lui Ammy, ești… Se opri, se calmă, dar temperamentul ieșise la iveală, aruncase cu venin. Afacerile au rămas în afara relației noastre. Și vine o vreme în care acordul tatălui nu mai este definitoriu în viața unui bărbat.

— Max știa?

— Va trebui să-l întrebi pe el, replică Alex cu răceală. Știi unde * să-l găsești.

— Mda. Schimbând cursul discuției, Eveîi atrase din nou atenția asupra ei. Într-o celulă pe Omega. Îngrozitor loc, nu-i așa?

— Vorbim despre relația cu Ammaryllis sau cu tatăl meu?

— Depinde. Când l-ai văzut ultima oară pe detectivul Coitraine?

— Cu o zi înainte să fie ucisă. Am luat legătura cu ea când am sosit în oraș. A venit aici. Am băut ceva și ne-am împărtășit noutățile. A rămas aici vreo două ore.

— Singuri? Doar voi doi?

— Era și Rod aici. Sus, în birou.

— Despre ce ați discutat?

— Cum i se părea New Yorkul, cum se acomodase în noua locuință, la noua slujbă. Ce-am făcut eu la Paris. De acolo am venit aici. Mi-a spus că avea o legătură cu cineva. Ceva serios care o făcea fericită. A fost ușor să-mi dau seama că era adevărat. Părea fericite

— Și în noaptea în care a f09t ucisă?

— Am luat cina aici. În jur de opt, cred. Rod trebuie să știe. Am mai lucrat ceva. El s a dUB în camera lui pe la zece, iar eu la scurt timp după aceea.

— Ai ieșit? Unde?

— Eram agitat. M-am gândit să fac o plimbare, fiindcă nu ajung la New York prea des. Îmi place orașul. M-am plimbat până pe Broadway.

— Te-ai plimbat de pe Park Avenue până pe Broadway?

— Exact. În voce i se strecură o vagă nuanță de iritare. A fost o noapte frumoasă, puțin cum rece. Căutam luminile, zgomotul, mulțimea, așa că am ajuns să hoinăresc prin Times Square.

— Singur.

— Da. Am intrat în vreo două localuri de jocuri electronice. Îmi place să joc. M-am oprit la un bar. Aglomerat, gălăgios. Se difuza un meci. Baseball. Prefer fotbalul. Nu ceea ce numesc oamenii aici fotbal. Fotbalul adevărat. Dar am băut o bere și m-am uitat la o parte din meci. Pe urmă m-am întors aici pe jos. Nu sunt sigur la ce oră. Nu prea târziu. Înainte de unu, aș zice.

— Cum se numește barul?

— Habar n-am. Treceam pe-acolo și am vrut să beau o bere.

— Ai bonul?

— Nu. Am băut o nenorocită de bere. Am plătit cu cash. Dacă aș fi știut că am nevoie de un alibi, aș fi făcut ceva mult mai bun.

Calm, calm, se temperă Eve.

— Un bărbat cu poziția ta, un om de afaceri cu interese internaționale - și având în vedere, din nou, antecedentele tale - ar putea considera necesar să aibă asupra sa o armă autorizată.

— Știi că dețin o armă. Ai verificat asta deja.

— Ai permis pentru o armă civilă cu șocuri, care este înregistrată pe numele tău. Poate, dacă tot ești atât de cooperant, vei fi de acord să o iau cu mine, să o testez și să o examinez. Că tot beai o bere și te uitai la un meci când a fost ucis detectivul Coltraine.

Pe chip i se citea o indignare ca de gheță.

— Și dacă tatăl meu ar fi fost oricine altcineva, dar nu Max Ricker?

— Tot ți-aș fi cerut-o. Pot să obțin un mandat dacă preferi.

Nu spuse nimic, dar se ridică. Se duse la o masă, descuie un sertar. Era o armă mai mică, mai lustruită și mai slabă decât a ei. Una care doar amețea. Alex i-o întinse, împreună cu permisul.

— La îndemână, zise ea.

— Așa cum am spus, vă așteptam. Eu nu sunt tata.

Se întrerupse brusc când Eve vârî arma și hârtiile într-o pungă pentru dovezi, o etichetă și o sigilă.

— Nu omor femei.

— Doar bărbați?

— Țineam la ea, pentru că altfel nu am mai fi stat de vorbă acum. Și cu asta, am terminat. Acceptă chitanța pe care i-o dădu Eve, printată din computerul ei de buzunar. Mă aștept ca polițistul care l-a băgat pe Max Ricker într-o celulă să-l prindă pe cel care a ucis-o pe Ammaryllis.

Se duse în hol și chemă liftul.

— Cunoști rutina: nu părăsi orașul, trebuie să ne stai la dispoziție, bla-bla-bla.

Eve și Roarke urcară în lift.

— Da, știu care e rutina. Și mai știu și că dacă trecutul ne-ar face cei care suntem, am fi toți în rahat.

Se depărtă în timp ce ușile se închideau.

Când ajunseră pe trotuar, Eve se opri și se întoarse să vorbească. Roarke dădu pur și simplu din cap, apoi o luă de braț și o conduse la mașină.

— Ce-i? întrebă ea, apoi repetă după ce urcară. Ce-i?

— Pornește. Dacă aș fi în locul unuia care aștepta vizita unui polițist, care m-ar bănui de uciderea unui alt polițist, mi-aș planta un om pe stradă, ochii și urechile mele. Și aș ști exact ce gândește polițistul despre mine și despre discuție.

Eve se încruntă și porni motorul.

— Tu chiar ai oameni care umblă cu urechile ciulite, ascultându-i pe alții?

Roarke o bătu pe mână.

— Acum nu e vorba despre mine, nu?

— Legile confidențialității…

— Bine, bine. O bătu din nou (De mână. Era îndrăgostit de ea și încă mai este. Într-o anumită măsură, încă mai este.

— Oamenii îi omoară adeseori pe cei pe care îi iubesc.

— Ei bine, în cazul în care a făcut-o, ori e incredibil de prost, ori al dracului de inteligent. Un alibi atât de patetic. O să obții un mandat pentru discurile de securitate ale clădirii, să-i verifici orele de plecare și întoarcere.

— Prima chestie de pe listă. Știa asta, așa că a plecat și s-a întors foarte aproape de orele declarate. E descoperit peste poate în intervalul de timp în discuție. Fără îndoială am ajuns la asta. Și-a pierdut din tupeu pe măsură ce am avansat, fiindcă s-a enervat. Arma cu șocuri n-o să aducă date noi. Prea ușor a renunțat la ea. Ar putea să mai aibă una, neînregistrată, fără permis. La naiba, ar putea să aibă un întreg arsenal)

— Lui Max chiar îi plăceau afacerile cu arme. Alex e mai rafinat decât tatăl lui, comentă Roarke. Și totuși, nu chiar atât de rafinat. Ciudat, zău. Max nu și-ar fi dat în vileag agitația, nu și-ar fi permis să ajungă la asta. Totuși, fiul are o eleganță care îi lipsește tatălui. Nu pare să fie genul care să folosească cuvântul *curvă* referindu-se la Ammaryllis. E prea vulgar.

— Poate că angajează lachei vulgari.

— Foarte posibil. Ori a fost o alegere deliberată, tocmai fiindcă 94 pare nepotrivită. Pentru că pare mai curând genul tatălui său.

— Poate. E interesat de noi, a fost interesat de noi. Însă…

— S-ar părea că nu mai mult decât ar fi rezonabil. Date fiind circumstanțele.

— S-ar părea, îl aprobă ea. Fie există niște tensiuni între el și tatăl lui, fie a vrut să ne facă să credem că există. Mă întreb care variantă e cea adevărată. În sfârșit, mergi în oraș? La birou?

— Presupun că da.

— Te las acolo.

— Asta arată cât însemn pentru tine. Acum mă lași.

— Vreau să zic că te duc până acolo. Mă rog. Însă apropo de lăsat. Ea rupe relația în Atlanta. El e cam iritat pe chestia asta - amiabil pe naiba -, dar poate că a fost vorba de o reacție de genul, cu siguranță, dă-o naibii, cine are nevoie de tine? Sau poate că se tine de capul ei și de aceea ea decide să se transfere.

— Cronologic, rezultă că își dorea să se distanțeze.

— Ce a zis el? Nu ajunge prea des la New York. Pe urmă vine aici și ia legătura cu ea. O luăm de la capăt, gândește ea, și asta exact când începuse relația cu Morris. Când lucrurile începuseră să se îndrepte. Se duce să se întâlnească cu el, să-l convingă că s-a terminat și basta. El putea să reziste la așa ceva. Cum ai spus, e rafinat. Dar îl macină. Nu se poate să mă părăsească pe mine nenorocita asta. Nu scapă ea așa ușor. Se ambalează. Chiar i se urcă sângele la cap. la legătura cu ea în noaptea aceea, îi cere să se vadă, ca să nu-i îngreuneze situația cu Morris, cu departamentul de poliție.

— Poate că s-a certat cu el sau a încercat să-i explice, continuă Roarke raționamentul. Sau, pur și simplu, a zis ca el. Însă și-a luat măsuri de precauție, luându-i armele.

— Da, dar el o așteaptă. Pătrunsese deja în clădire. S-ar putea să fi reușit să pună mâna pe cardul ei cheie, el sau amicul Sandy - l-a donat și l-a pus la loc fără ca ea să-și dea seama. O imobilizează pe scări, o duce jos, o trezește ca să-i spună că nu există vreo femeie care să-i spună lui că s-a terminat. Poate că a lăsat-o să se roage de el, să-i promită, să-i spună că-l iubește - orice a crezut că i-ar putea

salva viața. Însă el știe că minte și asta nu face decât să înrăutățească lucrurile, așa că… trosc. S-au stins luminile.

Eve dădu din cap.

— Mie nu mi se pare în regulă.

— Ar fi făcut-o să sufere mai mult. La asta te gândești.

— Tu nu? Nenorocita ți-a dat papucii și acum își desface picioarele pentru un alt bărbat. Trebuie să plătească.

— O iubea. Poate că suficient cât s-o ucidă și prea mult ca să o facă să sufere.

Înțelegând exact ce voia să spună, dădu din cap.

— Oamenii sunt atât de bolnavi. Nu a fost un impuls, asta este altă chestie. Nu a fost ceva de genul: mă duc acolo și rezolv problema cu nenorocita aia. A fost prea bine organizat. Așa că, dacă reia firul, imaginează-ți că ar fi plănuit totul o vreme. Chiar dinainte să ajungă la New York. Știa de Morris. Putea să pună pe cineva să o urmărească și atunci ar fi știut de Morris. Prin urmare, procedează aproape la fel, numai că o invită pe ea la el, se poartă drăguț. Mă bucur să te revăd, sunt încântat că ești fericită. Nu suntem niște adulți maturi? Pe urmă o sună, îi spune că trebuie să se întâlnească cu ea ori că e într-o încurcătură, că are nevoie de ajutorul ei, în sfârșit, orice. Iar ea se duce.

Eve își continuă drumul prin oraș.

— Sau uite una care nu-mi place, pentru că ar putea merge. Continuau să și-o mai pună. O avea la mână. Lucrurile au mers prost și a omorât-o sau a pus pe cineva s-o omoare. Urăsc că e ipoteza I care merge cel mai bine.

— Se potrivește cel mai bine numai cu datele actuale, sublinie Roarke. Aș putea face ceva să-l ajut pe Morris?

— Nu, chiar nu ai ce. Am sunat și mi-a intrat direct mesageria, vocală de dimineață. N-am vrut să… înțelegi, l-am spus doar că voiam să știe că ne ocupăm de caz și că poate să mă caute, oricând

vrea. Trebuie să-l întreb dacă știa că a fost încurcată cu Alex Ricker. Trebuie să întreb, nu cred că știa. Mi-ar fi spus ieri. Oricât de șocat ar fi fost, mi-ar fi spus, mi-ar fi dat indiciul ăsta. Așa că tot eu o să fiu cea care o să-i mai tragă încă o lovitură.

Ceea ce era mai greu pentru ea, Roarke o știa, decât să aibă de înfruntat un psihopat înarmat.

— Pot să-mi reprogramez niște chestii și să vin cu tine. Am putea să mergem la el acum.

Propunerea« făcu gâtul să ardă. Roarke chiar ar însoți-o. Întotdeauna ar face-o. Eve știa.

— Nu pot. Trebuie neapărat să mă întorc, să trec toate astea în raport, să duc pistolul cu șocuri Io laborator. Și altele. O să am ceva mai solid când o să vorbesc cu Morris.

Se apropie de marele turn negru în care avea sediul Roarke Industries, atât cât îi îngădui nebunia New Yorkului.

— Mulțumesc.

— Faptele vorbesc. Roarke fi cuprinse gâtul și, aplecându-se, o sărută pe gură într-un fel care o făcu pe Eve să jure că văzuse inimioare roșii rotindu-se deasupra capului ei. Ai grijă de polițista mea.

— Încerc să fac un obicei din asta.

Roarke coborî, îi mai aruncă o privire cu ochii lui albaștri ca de lasere, apoi porni pe trotuar către tumul negru creat de el.

Mai întâi, Eve trecu pe la laborator și predă personal pistolul cu șocuri. În drum spre Omucideri, se gândi la o listă cu ce. trebuia să facă. Să introducă discuția cu Alex Ricker în dosar, împreună cu impresiile ei. Să verifice, din proprie curiozitate personală, cât de des comunicau tatăl cu fiul. Să verifice probabilitatea fiecărui scenariu discutat cu Roarke. Să se întâlnească cu Mira, să facă un profil detaliat - și al victimei, și al ucigașului. Să o pună la curent pe Peabody și să studieze rezultatele de la EDD.

Pe urmă, fiindcă nu putea amâna la infinit, trebuia să se ocupe de „celelalte chestii” despre care nu îi dăduse explicații lui Roarke. Trebuia să ia legătura cu Don Webster de la IAB.

Pentru că, fir-ar să fie, dacă era să știe cineva ceva despre Coltraine și fiul lui Max Ricker, atunci nu puteau fi decât cei de la Afacerile Interne. Dacă ei ar fi știut ceva, informațiile despre relația aceasta ar fi fost transmise de la Atlanta la New York.

Imposibil ca Webster să nu știe.

Ideea de a se linguși pentru a obține informații de la Afacerile Interne - și mai ales din partea unui fost partener de o singură noapte - o scotea pur și simplu din minți. Fierbând din cauza asta, intră iritată în birou.

— Dallas! Hei! Așteaptă!

Încruntată, flutură mâna în loc de răspuns la strigătul lui Peabody:

— Am nevoie de cinci minute.

— Dar…

— Cinci minute! îi strigă Eve și năvăli în biroul ei. Pe scaunul pentru oaspeți ședea Morris.

— Oh, bună!

Eve își promise că va aștepta următoarea dată când Peabody o să-i mai facă semn să aștepte.

— Știu mai bine!

El se ridică în picioare. Eve observă urmele nopții lungi, de nesomn, pe chipul lui - ochii încercănați, paloarea. Știu că nu ar fi trebuit să-ți stau în drum, să pun întrebări, să te forțez când tu singură te forțezi mai mult decât ar putea-o face oricine altcineva. Știu că nu trebuia. Dar nu contează.

— E în regulă. Eve închise ușa. E în regulă.

— Mă duc să o văd. Am vrut să vin întâi aici, am vrut să-mi spui tot ce poți înainte să mă duc s-o văd.

*'Linkul \u * Eve bipăi, dar ea îl ignoră.

— Puțin lapte în cafea, nu?

— Da, puțin. Mulțumesc.

Programă cafeaua, iar între timp își puse ordine în gânduri.

— Am vorbit cu familia ei.

— Știu. Am vorbit și eu acum.

Îi dădu cafeaua, se așeză și ea, întorcându-se față în față cu el.

— Am vorbit cu locotenentul ei de aici și cu cel din Atlanta. Cu partenerul ei de acolo și cu echipa de aici. Tuturor le plăcea foarte mult.

Morris încuviință din cap.

— Încerci să mă consolezi și îți sunt recunoscător. Am nevoie de mai mult. Am nevoie de fapte. Teorii, dacă ai așa ceva. Vreau să știu ce crezi că s-a întâmplat. Și de ce. Vreau să-mi promiți că o să-mi spui adevărul. Dacă-mi dai cuvântul tău, nu-l vei călca. Îmi promiți să-mi spui adevărul?

— În regulă. Eve încuviință din cap. Adevărul. Îți dau cuvântul meu. Am nevoie de același lucru din partea ta. Trebuie să te întreb ceva și vreau să-mi spui adevărul.

— Minciunile nu o vor ajuta.

— Nu, n-o vor ajuta. Morris, știai că detectivul - că Ammaryllis a avut o relație intimă cu fiul lui Max Ricker, Alex Ricker, înainte să se transfere la New York?

8

ȘTIU RĂSPUNSUL IMEDIAT. OCHII LUI SE FĂCURĂ MARI; buzele se deschiseră tremurătoare. Nu spuse nimic o clipă, în timp ce ea îl urmări sorbind din cafea și revenindu-și. Se așeză, îmbrăcat nu cu unul dintre costumele lui elegante, stilate, ci într-un pulover negru, subțire, și o pereche de jeanși, cu părul prins la spate într-o coadă simplă, fără vreunul dintre ornamentele lui obișnuite.

Când se așeză, în tăcere știu exact așa cum îi spusese și lui Roarke, că-și lovise prietenul în plex pentru a doua oară.

— Morris…

El ridică o mână, cerându-i încă un minut.

— Chestia asta e confirmată?

— Da.

— Știam că a fost cineva, că a avut o relație cu cineva înainte să plece din Atlanta. Ridică o mână și se frecă la tâmplă. Rupseseră relația, iar lucrul ăsta a tulburat-o, a dezorientat-o. A fost unul dintre motivele pentru care s-a hotărât să se transfere. Un nou început, o ștergere cu buretele a trecutului - o oarecare distanță între ceea ce fusese și ceea ce ar putea fi. Așa s-a exprimat ea. Ar fi trebuit să-ți spun de ieri. Nu m-am gândit la asta. Nu mă puteam gândi…

— E în regulă.

— A vorbit despre asta așa cum o faci când începi să cunoști pe cineva. Mi-a spus… Ce a spus? încerc să-mi amintesc. Că pur și simplu nu au putut să facă relația asta să meargă, că nu puteau să fie ceea ce-și doreau unul de la celălalt. Nu a pomenit niciodată un nume. Nu am întrebat niciodată. De ce aș fi făcut-o?

— Poți să-mi spui dacă ai avut sentimentul că era îngrijorată din pricina lui, din cauza felului în care rupseseră relația?

— Nu. Îmi amintesc doar că m-am întrebat cât de prost a putut să fie s-o lase să plece. Ea nu a mai adus vorba despre acest subiect și nici eu. Era ceva ce ținea de trecut. Amândoi eram concentrați pe prezent, pe direcția în care ne îndreptam. Pe ce ar fi putut să fie, cred. El a făcut asta?

— Nu știu. E un fir și o să-l urmez. Dar nu știu, Morris. Îți voi spune ce știu dacă ai încredere în mine.

— Nu am în nimeni mai multă încredere decât în tine. Ăsta este adevărul.

— Alex Ricker este în New York.

Culoarea care îi apăru pe chip exprima o furie greu de controlat.

— Ascultă-mă, îi ceru Eve. El a contactat-o, iar ea s-a întâlnit cu el cu o zi înainte să moară. Mi-a oferit din proprie inițiativă informația asta azi-dimineață, când am fost să vorbesc cu el.

Morris își puse cafeaua deoparte și, ridicându-se, se apropie de fereastra îngustă a biroului.

— Nu mai aveau nicio relație. Mi-aș fi dat seama.

— El a susținut că nu și că au rupt relația amiabil. S-au întâlnit ca doi prieteni. Au băut un pahar și au vorbit despre ce-au făcut între timp, despre faptul că ea cunoscuse pe cineva cu care avea o nouă relație. El a afirmat că părea fericită.

— Tu l-ai crezut?

Fir-ar să fie, își spuse ea, cum putea să jongleze printre propriile suspiciuni și în același timp să-și țină cuvântul?

— Cred că e posibil să-mi fi spus adevărul sau o parte din el. Dacă s-ar fi simțit amenințată sau dacă ar fi fost îngrijorată, ți-ar fi spus?

— Vreau să cred că da. Vreau să cred că chiar dacă nu mi-ar fi spus, aș fi văzut, aș fi simțit. Numi-a spus că se întâlnește cu el, iar acum nu pot să o întreb de ce a făcut-o. Ce înseamnă tăcerea ei.

Nu trebuia să-i vadă chipul ca să-și dea seama că suferă.

— Posibil să fi însemnat atât de puțin pentru ea, încât a considerat că nici măcar nu merita să vorbească despre asta.

El se întoarse.

— Dar tu nu crezi așa ceva.

— Morris, știu că oamenii fac lucruri ciudate în cadrul relațiilor lor. Spun prea multe sau nu spun destul.

Uite-mă pe mine de exemplu, gândi ea. 7i spusese ea lui Roarke că intenționa să ia legătura cu Webster?

— Sau putea să însemne, mai ales că relația noastră devenise foarte serioasă, că aș fi putut să-o iau la întrebări. Întrebări la care nu

voia să răspundă. Nu e vorba că a mai avut o relație cu cineva înainte, niciunul dintre noi nu eram copil. Însă a avut o relație cu Alex Ricker.

— Da.

— Fiul unui cunoscut interlop, al unui cunoscut ucigaș. Unul care, atunci când ei aveau relația asta, era încă liber. Avea încă putere. Care este probabilitatea ca Alex Ricker să nu fie amestecat, să nu aibă legătură cu activitățile tatălui său? însă ea, ofițer de poliție, s-a încurcat cu el.

— Nu a fost arestat și nici acuzat vreodată de crimă.

— Dallas.

— În regulă, da, e hazardat, e complicat. E în coadă de pește. Eu lucrez tot în poliție, Morris, și nu numai că m-am încurcat cu un bărbat la care polițiștii de pe întreaga planetă - și chiar din afara ei - se uită chiorâș, ci m-am și măritat cu el.

— Se uită, murmură el. Se întoarse ca să se așeze și își luă cafeaua. Asta ar fi cauzat niște frecușuri la ea la slujbă. Cum a fost și la tine. Pentru că Eve nu spuse nimic, Morris lăsă în jos cana. A fost investigată?

— O să aflu. Dar… Adevărul, își aminti ea. Asta era înțelegerea. A ținut totul pentru ea. Din declarația lui Ricker, din ceea ce avem din Atlanta și de la echipa ei de aici, nimeni nu a știut că a avut o relație personală cu el.

— Înțeleg.

Și mai grav, își dădu seama Eve, și mai grav că relația cu Alex fusese suficient de *importantă* pentru ea ca să o fi ținut secretă.

— E posibil să existe o mulțime de motive. Cel mai simplu este că a vrut să-și țină viața personală departe de slujbă.

— Nu, încerci din nou să mă consolezi, să mă cruți. Știu cum merg lucrurile. Toată lumea de la mine, de la ea, aș paria că orice polițist, funcționar, tehnician din Centrală știau că Ammy și cu mine

aveam o relație. Păstrarea secretului trebuie să fi fost intenționată din cauză că el era cine era. Și să țină secretul atâta timp! E ceva serios.

Se opri o clipă și se încruntă.

— O să afli. Vrei să spui că o să vorbești cu Afacerile Interne?

— E necesar.

— Dacă nu știau încă, vor ști acum. După ce vei vorbi cu ei.

— N-am cum să ocolesc chestia asta. O să fiu cât se poate de atentă, dar…

— Stai o clipă. Morris fixă privirea în jos, în cafea. Max Ricker avea polițiști la degetul mic cum alții au credite. Acum te întrebi dacă nu cumva fiul lui o avea și pe Ammy la mână.

— Trebuie să întreb. Trebuie să verific. Dacă nu elimin asta, dacă nu dau asta la o parte ca să-i apăr reputația, poate că ucigașul o să scape ca prin urechile acului. Iar asta nu se va întâmpla. Nici măcar de dragul tău.

— Am *cunoscut-o.* Știu cum gândea, cum simțea, cum dormea, mânca, și trăia. Aș fi știut dacă era mânjită. Știu cum își definea munca și ce părere avea despre felul în care și-o făcea.

— Nu ai știut de Alex Ricker.

Morris rămase privind în gol. Eve înțelese că între ei se fixă un paravan care o izola ca prietenă, polițist, colegă.

— Nu, nu știam. Se ridică din nou în picioare și răspunse țeapăn. Mulțumesc că m-ai ținut la curent.

Eve se ridică și ea înainte ca el să ajungă la ușa biroului.

Deși rămase tăcută în timp ce Eve recapitulă, pe chipul lui Peabody se schimbară diferite expresii și Eve le înțelese perfect. Mergeau de la „Fir-ar să fie" până la „Bietul Morris" și la „Ce-o să facem acum"?

— l-ai spus?

— Da.

Peabody dădu din cap. Mă rog, trebuia s-o faci.

— Nu i-am spus de alibiul neconvingător al lui Ricker pentru că nu m-a întrebat. Nu i-am spus că mi-a fost al naibii de clar că Ricker o mai iubește încă pe Coltraine. Și așa a fost destul de rău. Vreau să obții un mandat pentru percheziția apartamentului lui Alex Ricker pentru a-i confisca aparatura electronică. Se așteaptă la asta. S-a acoperit deja, dacă a fost nevoie. Dar și noi suntem destul de isteți. O să vedem ce-i dedesubt dacă ne uităm cu toată atenția. Trebuie să-i verificăm alibiul ăsta idiot. Vezi cine e liber să dea o raită prin Times Square cu o fotografie. Atenție la barurile sportive. O să ajung și eu acolo după ce termin aici și când o să mă pot întoarce pe teren.

Eve se frecă la ochi.

— Acum trebuie să-l conving pe Webster să fie de acord să ne întâlnim undeva, cât mai departe de-aici, undeva unde să nu existe riscul să dăm peste alți polițiști sau mai știu eu cine.

— Asta ca să-ți dai seama cum a fost pentru ea. Vreau să zic motivele și restul, dar e stresant să încerci să aranjezi o întâlnire cu cineva fără să fii văzut. Nu-mi imaginez să o fi făcut timp de aproape doi ani. Ori îl Iubea, ori făceau un sex extraordinar, magnific.

— Ori îi plăcea provocarea și profitul.

— Da. Desigur. Lui Peabody i se șterse expresia de pe chip. E greu să te pronunți în privința asta.

— Mie-mi spui?! Dar tot mă duc și… acum mi-a trecut prin minte locul Ideal. Făcu un semn către *Tink.* Închide ușa după tine. N-are rost să ne facem reclamă că luăm legătura cu Echipa Șobolanilor.

Down and Dirty era o speluncă de sex și striptease, unde clienții dădeau peste cap niște băuturi care îți pârjoleau gâtul și îți ardeau stomacul, lor le plăcea. Pentru cei care își permiteau luxul, camerele private ofereau un pat, o ușă care se putea încuia și un loc în care puteau să pună în practică orice act natural sau nefiresc ar fi vrut.

Separeurile erau adeseori pline de fum, țigări ilegale fiind trecute din mână în mână ca bomboanele mentolate. Noaptea, scena

— Morris, nu pot și nici nu o voi face, nu-mi voi cere scuze că-mi fac meseria, dar chiar îmi pare rău că modul în care sunt obligată să-mi fac meseria provoacă durere. După cum îmi pare rău și că trebuie să spun asta. Ține-te departe de Alex Ricker. Dacă nu-mi dai cuvântul tău că nu te vei apropia de el, că nu vei lua în nici un fel legătura cu el, trebuie să pun să fii supravegheat. N-am să-ți permit să obstrucționezi ancheta.

— Ai cuvântul meu.

Ieși și închise ușa în urma lui. Rămasă singură, Eve se așeză la birou și își lăsă capul pe brațe. Prieteniile sunt al naibii de complicate, gândi ea, atât de pline de muchii ascuțite care pot tăia adânc în tine, în orice moment.

De ce se încurcă întotdeauna oamenii unii cu alții? De ce ne băgăm singuri în *rahatul* ăsta?

Trebuia să ia în considerare varianta ca detectivul Coltraine să fi fost murdară. Nu era destul de greu și așa? Chiar trebuia să poarte și povara vinovăției că-l rănea pe Morris în timpul ăsta?

Fir-ar să fie. Da, trebuia să suporte și asta. N-avea cum să scape.

Vru să ignore bătaia în ușă, chiar și-ar fi dorit să mai zacă o vreme în starea aceea de autocompătimire. Însă datoria învinse.

— Ce e? Ce mama dracului vrei?

Ușa se crăpă câțiva centimetri și Peabody vârî capul înăuntru.

— Ești bine?

Asta era, presupuse Eve. Asta era răspunsul la întrebarea de ce oamenii se încurcă unii cu alții. Pentru că atunci când ești la pământ, când îți plângi de milă, cineva care ține la tine te întreabă dacă ești bine.

— Nu. Chiar nu. Intră. Închide ușa. Apoi Eve răsuflă adânc și făcu un efort să-și vină în fire. EDD?

— Nu au găsit nimic pe unitățile de acasă sau de la birou. Nimic pe *Tinkurile* de acasă sau de la birou. Nimic care să sugereze o întâlnire în seara în care a murit. Și agenda confirmă asta. Singura chestie pe care n-am reușit să o lămurim este o însemnare marcată cu AR, în ziua de dinaintea morții. Este notată la chestii personale. Fără adresă, fără număr de telefon, cu o notiță suplimentară d-llniuță-s, care corespunde cu „după serviciu" în celelalte notițe ale sale.

— Știu eu ce înseamnă asta. Stai jos. AR înseamnă Alex Ricker.,

— Alex… are legătură cu Max Ricker?

— Are, că e unicul lui fiu. Asta e treaba.

era ocupată în general de o formație oarecare, în diverse stadii de goliciune și cu talente îndoielnice. De obicei, li se alăturau dansatoare cu talente asemănătoare - ca și clienții aflați sub influența acelor băuturi și/sau substanțe ilegale.

Se știa că izbucneau violențe - brusc și entuziast - ceea ce, pentru unii, făcea parte din atracțiile localului. De podea erau lipite substanțe ciudate și neatrăgătoam, iar mâncarea era o porcărie.

Petrecerea de absolvire a lui Eve se ținuse acolo, timp în care fusese prins un criminal. Vremuri bune.

Bărbatul din spatele barului avea aproape doi metri de mușchi. Pielea neagră lucea de sub vesta tot din piele și de sub tatuaje. Capul ras lucea ca o lună neagră în timp ce ștergea tejgheaua barului și formația interpreta ritmuri de junglă pentru un trio de dansatoare cu trupuri impresionante și lipsite de talent.

La ora aceea din zi, mulțimea nu cotropise clubul, dar erau câțiva bărbați adunați la mese, trăgând din câte o sticlă de bere, aparent încântați să urmărească pașii de dans stângaci câtă vreme erau însoțiți de sâni goi.

Doi dintre ei o cercetară de sus până jos când trecu pe lângă el, apoi se făcură mici, părând că vor să dispară, gândi ea. Tipul din spatele barului o privi lung. Își dezveli dinții.

— Bună, slăbănoagă albă.

— Bună, barosane negru.

Chipul său lat, familiar, afișă un zâmbet larg. Întinse peste bar brațele lungi cât Fifth Avenue, o ridică de la podea și își lipi gura zgomotos de gura ei.

— Dă-mi drumul, reuși ea să spună.

— Nu mă pot abține. Mi-a fost dor de mutra ta, plus că chiar de dimineață m-am gândit la tine. Ca să vezi!

— Da, ca să vezi. Cum îți merge, Zdrobitorule?

— Mai bine, mai rău. Mai mult bine zilele astea. Am trecut prin parc dimineață, cum mai fac din când în când, să mai arunc o privire la copacul pe care l-al plantat pentru fetița mea. Surioara mea. Înverzește. Mă bucur când îl văd cum înverzește.

Expresia lui se schimbă din plăcută în periculoasă, ca la acționaj rea unui comutator, când cineva îndrăzni să se apropie de bar ca să fie servit în timp ce el avea altă treabă.

Clientul se furișă de-acolo pe nesimțite. I se spunea Zdrobitorul, chestie de notorietate, din cauza obiceiului său de a zdrobi țestele una de alta - fie ele ale angajaților sau ale clienților - dacă aveau un

comportament care îi displăcea.

— Ce cauți pe la clubul meu?

— Am o întâlnire și am vrut să fie ceva privat.

— Vrei o cameră?

— Nu chiar atât de privat.

— Mă bucur să aud asta. Îmi place omul tău. Sper să fie la înălțimea așteptărilor.

— Nu e niciodată o problemă ca Roarke să fie la înălțime.

Râsul Zdrobitorului răsună ca un tunet.

— În sfârșit, m-am gândit că e un loc bun pentru întâlnirea asta și că n-o să dau peste alt polițist. Dacă nu te deranjează pe tine.

— Dacă vrei, îi dau afară de-aici în șuturi pe nenorociții ăștia și poți să fii singură cât poftești.

— Doar o masă, mulțumesc.

— Ceva de băut?

— Am față de sinucigaș?

— Am niște apă îmbuteliată în spate. Apoi, brusc, își luă ochii de la ea. Dacă nu vrei să te vadă alți polițiști, ai o problemă, fiindcă tocmai a intrat unu' de-al vostru.

Eve încuviință din cap, zărindu-l pe Webster.

— E în regulă. Cu el mă întâlnesc.

— Du-te la ce masă vrei.

— Mulțumesc.

Eve se apropie de Webster, îi făcu semn către o masă dintr-un colț și merse mai departe.

Recunoscu că întotdeauna era puțin cam jenant să aibă de-a face cu el. Nu pentru că se dăduse o dată în bărci cu el, când erau amândoi detectivi și lucrau la Omucideri. Ci pentru că el luase asta mult mai serios decât ea.

Și era cu atât mai jenant când, după ani de zile, el își pierduse mințile și se dăduse iar la ea. Se dăduse la ea și Roarke nimerise și el în afacerea asta, exact când ea încerca să rezolve lucrurile. Cei doi se repeziseră unul la celălalt ca doi lupi turbați, îi distruseseră biroul de acasă și își provocaseră reciproc mai multe răni înainte ca Roarke să-l lase inconștient pe Webster.

Se împăcaseră, își aminti ea. Ea și Roarke, Roarke și Webster, ea și Webster, în sfârșit, toți.

Și totuși. Jenant. Și toate astea se întâmplaseră înainte să mai intervină și chestia cu Afacerile Interne.

Webster, un bărbat chipeș, cu privirea tăioasă, cercetă
Încăperea, apoi se așeză - ca și Eve - cu spatele la perete.
— Interesantă alegere ca loc de întâlnire.
— Tmi convine. Mulțumesc că ai fost de acord să ne întâlnim aici.
— Vai, ce pollticoși sunteml
— Nu începe.
El ridică din umeri și se lăsă pe spate.
— Putem să căpătăm o cafea în locul ăsta?
— Sigur. Dacă-ți dorești să mori.
El îi zâmbi.
— Roarke știe că ne întâlnim într-un loc al pierzaniei?
— Webster, aș prefera ca nimeni să nu știe că mă întâlnesc vreodată, undeva, cu cineva de la Afacerile Interne.
Sprijinindu-se de perete, Webster își îndreptă spatele.
— Avem fiecare meseria lui, Dallas. Dacă nu aveai nevoie de Afacerile Interne, nu ne-am fi aflat aici.
De vreme ce avea dreptate, nu-l contrazise.
— Vreau să știu dacă Afacerile Interne au vreo legătură sau vreun interes în ancheta privind uciderea detectivului Coltraine.
— Și de ce întrebi?
— Da sau nu, Webster.
— Ai descoperit vreo dovadă sau urmărești vreun fir a! anchetei care-ți spune că există sau ar trebui să existe o Implicare a Afacerilor Interne?
Ea se aplecă.
— Fir-ar al dracului. Un polițist e mort. Încearcă să-ți pese câtuși de puțin.
El îi imită mișcarea.
— Lasă dracului asta. Dacă nu mi-ar păsa, nu aș lucra la Afaceri Interne.

— Răspunde-mi cu un da sau nu la întrebare și-ți răspund și eu! cu un da sau nu la întrebarea ta.

El se lăsă la loc pe spate, studiind-o. Calculând, știu cum să procedeze. i

— Da.

Nodul din stomacul ei se strânse, însă încuviință dând din cap. j

— Da. Vreau să știu dacă era murdară, Webster.

— Nu-ți pot spune. Nu-ți pot spune, repetă el, întinzând arătătorul în semn de avertisment când ochii ei scânteiară, pentru că nu știu.

— Spune-mi ce știi. Serviciu contra serviciu, adăugă ea. O să fac și eu același lucru, cu precizarea că amândoi o să păstrăm discuția 106

asta confidențială, dacă nu convenim altfel.

— Îmi convine. Nu te-ai afla aici dacă nu ai fi făcut deja legătura între Coltraine și Alex Ricker. E suspect?

— Este. Nu am suficiente probe sau nu am mai nimic împotriva lui. Dar caut. Deci Afacerile Interne sunt pe urmele ei încă din Atlanta?

— Biroul de acolo a primit un pont cum că avea o relație cu Alex Ricker.

— Un pont? sublinie Eve.

— Pe biroul Afacerilor Interne au aterizat niște fotografii cu Coltraine și Ricker ținându-se de mână, sărutându-se.

— Convenabil. Cineva a vrut s-o prăjească.

— Probabil. Asta nu schimbă tabloul. Afacerile Interne au primit pachetul cu vreo nouă luni înaintea transferului ei. Au mers pe firul asta și au confirmat. Deși și-au păstrat locuințe separate, în fapt trăiau împreunăîntr-un al treilea apartament, în Atlanta, într-o clădire care îi aparținea lui Max Ricker. Intrare privată, lift privat, garaj privat. Putea să vină și să plece cu riscuri minime de a fi

observată. Își petreceau timpul împreună și în zilele ei libere. A călătorit cu el la Paris, Londra, Roma. l-a cumpărat bijuterii, piese scumpe.

— Nu am găsit nicio bijuterie scumpă în apartamentul ei, interveni Eve. Nicio dovadă că avea un seif undeva.

— I le-a înapoiat pe toate la despărțire.

— De unde știi? Ați pus-o sub urmărire? l-ați pus microfoane în casă?

— Nu pot să confirm sau să neg. Îți spun ce știu.

— Dacă s-au întâmplat toate lucrurile astea, de ce nu a fost ridicată de Afacerile Interne?

— Contrar a ceea ce cred toți, nu-i urmărim pe polițiști doar de dragul urmăririi. Alex Ricker? Nu era criminal, nu exista nicio dovadă în sensul ăsta. Nicio dovadă că Coltraine era cumpărată sau că îi furniza informații ale poliției. Ipotetic, dacă s-ar fi montat microfoane în locuință, Alex Ricker și bătrânul lui sunt genul care ar fi verificat-o regulat.

— Și suficient de inteligenți să nu discute nimic incriminator decât dacă sunt absolut siguri că n-au de ce să se teamă.

— Au pus și ei cap la cap piesele pe care le-au avut.

— S-a întâlnit cu Ricker? întrebă Eve. Cu Max Ricker? A avut de-a face cu el?

— Nu s-a confirmat nimic. Dar la urma urmelor, cum ți-l-am spus, ea și puștiul lui Ricker, Alex, au călătorit. Așa că este posibil să se fi întâlnit. Însă piesele alea Includeau și faptul că puștiul s-a exprimat clar că nu vrea să discute cu Tăticu'. Așa că n-au discutat. Concluzia e că a început să li se zgâlțâie serios căruța în paradis după ce a căzut Tăticu'.

— Când l-am pus noi unde-i e locul, murmură Eve.

— Mda. A început să petreacă tot mai mult timp la ea acasă. S-au certat de câteva ori când erau văzuți. Pe urmă s-a sfârșit. Câteva săptămâni mai târziu, ea a cerut transferul la New York.

— Atunci ați preluat-o voi.

— Am ținut-o sub supraveghere. Nimic deosebit. Poate că dacă am fi făcut-o, mai era în viață încă. Adevărul e că am căutat, nu am găsit nimic și am lăsat-o baltă. Nimic din ceea ce am mai adunat de când s-a transferat nu indică vreun contact cu Ricker - Max sau Alex.

— Alex Ricker este în New York. S-a întâlnit cu el cu o zi înainte să fie ucisă.

— Să fiu al draculuil

— Nu știai.

— Doar ți-am zis că am lăsat-o baltă. Frustrarea lui explodă. Nu-i punem pe cruce pe polițiști, fir-ar să fie. Se-ncurcase cu fiul unui băiat rău, famat, dar nimeni nu a putut să-i găsească nod în papură fiului. Putea, bineînțeles, dar nimeni nu i-a găsit nici ei vreun nod în papură. A venit aici și, după toate aparențele, a rămas curată. Nu eram pe urmele ei. Aș vrea să o fi făcut-o. Nu-mi plac polițiștii murdari, Dallas, dar la fel de mult îmi displac cei morți.

— Bine, în regulă. Calmează-te, Webster.

— La dracu' și cu asta. Crezi că ai de-a face cu un fost iubit gelos? îi face felul sau pune pe altcineva să i-l facă pentru că l-a părăsit și încinge cearșafurile cu Morris?

Eve ridică din sprâncene.

— Iisuse, toată lumea știe că Morris avea o relație cu ea. Îmi pare al naibii de rău pentru ei.

— Ok. Ok. Se calmă și ea, știind că ăsta era adevărul. Da, s-ar putea să fie și așa. Problema e că are un alibi care nu ține. Dacă e băiat rău, e unul într-adevăr Inteligent, așa că de ce nu are un alibi solid?

— Uneori, alea mai puțin solide sunt mai credibile.

— Da. M-am convins și eu. O mai iubește încă, cel puțin în parte, încă mai ține la ea.

Webster își răsuci buzele într-un zâmbet chinuit.

— Știu cum e.

Eve se retrase și se căi că intrase singură direct în cursă.

— Haide.

— Mi-am revenit, zise el volubil. Dar știu cum e. Te scoate din minți și te provoacă. Cu toate astea însă, nu am vrut niciodată să te omor.

— Cine a omorât-o chiar asta a urmărit. A plănuit. Nu poți să-mi spui în niciun fel dacă a fost sau nu murdară.

— Nu. Și nici tu nu poți să-mi spui mie. Nu poți să-i acorzi prezumția de nevinovăție. Indiferent ce ai spune despre Afacerile Interne, știi că trebuie să o verifici, să vezi dacă nu cumva era plătită sau cel puțin dacă nu era sub influența sentimentelor pe care le avea pentru individ. Trebuie să urmărești firul.

— Nu trebuie să-mi și placă asta.

Blândețea reveni în ochii lui.

— Crezi că mie îmi place?

— Altfel de ce ai face-o?

— Pentru că am jurat să apărăm legea, nu să o folosim. Să protejăm și să slujim, nu să apucăm ce vrem din ce ne iese în cale. Nu să facem orice vrem.

Nu-l putea contrazice.

— Afacerile Interne s-au ocupat și de mine când m-am încurcat cu Roarke?

— Da, cam așa ceva. Ai știut, ți-a spus-o instinctul. Reputația, dosarul tău au rezistat. Plus că, adăugă el cu un surâs fugar, nici pe el nu l-a prins nimeni niciodată cu nimic. Adevărul este - o știu din proprie experiență - că ar putea să fie cel mai rău dintre nenorociți, dar nu te-ar folosi niciodată. Ezită, apoi păru să ajungă la o hotărâre.

S-ar putea să nu ajungi niciodată căpitan. S-ar putea să nu ți-o ierte niciodată.

— Știu. Nu contează.

— Ar trebui.

O surprinse să audă indignarea din vocea lui - de dragul ei. Ceea ce o lăsă fără replică.

— În orice caz. Webster ridică din umeri. O să arunc o privire, pe timpul meu. Să nu aruncăm cu noroi în ea dacă nu o merită. Dacă mai afli ceva despre Ricker, orice aș aprecia dacă mi-ai spune și mie.

— În regulă. Pot să fac asta.

— Cât știe Morris?

— l-am spus de Ricker înainte sâ te caut pe tine. Nu-l ocolesc în chestia asta.

— Prin urmare știe că o să verifici la Afaceri Interne.

— A pus și el lucrurile cap la cap, da.

— Dacă mal vorbești cu el, spune-i că o să țin asta secret.

— O să-i spun. O să aprecieze.

— Mda, doar dacă nu găsesc ceva. Că atunci o să vrea să-ml mănânce inima cu sos de merlșor. Trebuie să mă întorc. Se ridică.

Fii atentă în preajma lui Ricker. L-ai anihilat pe taică-su pentru totdeauna. Al toate șansele să fie nespus de fericit să-ți mănânce inima crudă.

Eve așteptă până când Webster ieși, apoi se duse să-și ia rămas-bun de la Zdrobitor.

Eve presupuse că ar fi cel puțin ciudat, cu toate că era o zl normală din viața unul polițist, ca de la întâlnirea din sexclub să se ducă la o consultație la doctorul Charlotte Mira, în cabinetul ei răcoros.

În calitate de specialist în profiluri și doctor psihiatru, Mira j pretinsese un spațiu generos, decorat după propriul gust. Care 1 însemna feminitate și stil.

Ca și doctorul însuși.

Mira ședea cu picioarele încrucișate și expuse cât să pună în valoare un costum taior roz pal. Părul castaniu-închis îi cădea în bucle mari în jurul chipului calm, încântător, în timp ce-și sorbea ceaiul.

— l-am trimis un bilet de condoleanțe lui Morris, o anunță ea pe Eve. Mi s-a părut cel mai neînsemnat lucru pe care puteam să-l fac j pentru un prieten într-un asemenea moment. Tu l-ai văzut, desigur, i - Mda. Se ține bine. Se vede distrus, dar rezistă. Ai reușit să; citești dosarele, completările? Totul?

— Da. Când pățește așa ceva unul de-ai noștri, devine o prioritate. A avut o relație cu fiul lui Max Ricker. O relație periculoasă. Un risc profesional. Și cu toate astea n-aș caracteriza-o ca fiind o persoană care-și asuma riscuri.

— Era polițist.

— Da, ceea ce întotdeauna implică riscuri. Însă potrivit dosarelor ei, nici măcar o dată, în întreaga ei carieră, nu a făcut uz de armă. Rezolva chestii încurcate. Era genul care gândea Unul organizat, 110 orientat către detaliu. Vine dintr-o familie bună, partea superioară a clasei mijlocii, o familie cu o singură căsătorie. La școală a excelat. Evaluările profesionale au fost întotdeauna consistente și constante. Nicio notă slabă, nicio stea. Era o femele prudentă. Alex Ricker a fost excepția.

— Dragoste, pasiune sau câștig?

— Dacă ar fi fost câștigul, ori numai câștigul, de ce ar fi riscat legătura aceasta, apropierea? De ce a riscat să continue relația mai mult de un an, să aibă toată bătaia de cap cu ascunsul de colegi, de familie? Pasiunea poate să stârnească focul, însă rareori îl ține aprins multă vreme. S-ar putea să fie vorba de toate trei.

— Atracția mai întâi - dorința carnală. Un bărbat atrăgător, interesant, cu clasă. Periculos. Fetei cuminți i se aprind călcâiele după băiatul rău.

Mira zâmbi scurt.

— Proiectezi?

— Mie nu mi s-au aprins călcâiele. Am fost lovită cu cărămida. Mda, observ unele asemănări, însă felul în care a reacționat ea…

— Tu nu al reacționat ca ea, încheie Mira, și nici nu ai fi făcut-o vreodată. Este posibil ca aspectul clandestin să adauge o notă de incitare. Din ce am cercetat eu, rezultă că a respectat regulile. Mai puțin în cazul ăsta. E o altă formă de atracție.

— Așa că se lasă purtată de dorință la care se adaugă palpitațiile, incitarea. Vino cu mine la Paris în seara asta. Hot-dog. Și da, s-a dat peste cap în fel și chip ca să fie cu el, cumpăni Eve, și ca să rămână cu el, așa că dragostea - sau ce-o fi crezut ea că era - a jucat cu siguranță un rol. Ea e îndrăgostită, iar el îi spune: Poate îmi faci o mică favoare. Nu e mare lucru. Orbită, îi faci pe plac. Ce mai contează?

— Și următoarea favoare e mai mare. Te afunzi tot mai adânc. Mira încuviință dând din cap. E un tipar logic.

— Poate că a început să-i ceară prea mult. Riscuri mai mari pentru o femeie care nu e de genul lor și totul începe s-o ia la vale. Conform sursei mele, s-a dus la vale cam în vremea în care s-a prăbușit Ricker. Ea vede ce s-a întâmplat, se întreabă dacă n-o să se întâmple același lucru cu fiul *și* cu ea.

— Asta schimbă tiparul, Mira aprobă. Odată înfrânt tatăl, Alex preia controlul.

— Ea nu mai face față, rupe relația. Pune o distanță între ei. Șterge cu buretele trecutul, așa-i spusese lui Morris. Un nou început. Alex Ricker pierde o Iubită și o resursă. Lovitură grea pentru el.

— Tatăl lui este un om violent, instabil. Un criminal cunoscut, un bărbat puternic și lipsit de conștiință. Mama lui a murit când el era foarte mic. Accident, sinucidere.

— Sau crimă, adăugă Eve.

— Da. Desigur. În timp ce primea o educație bună și era crescut cu toate avantajele oferite de bani, a fost trimis în școli închise, în școli înregimentate. Fiind singurul său urmaș cunoscut - unicul fiu - este posibil ca Max Ricker să se fi așteptat la foarte mult. Să fi cerut foarte mult. Este posibil să se fi așteptat de la el să exceleze și să fi așteptat - când tatăl lui era pregătit - să se ridice la înălțimea pretențiilor și să preia cârma. Și el, din câte am văzut, este un bărbat prudent. Chiar dacă face afaceri riscante, cu siguranță a minimalizat riscul protejându-se cât se poate de mult. Prezența sa publică este mult mai șlefuită decât a tatălui său. A evitat, cu un PR atent, chiar meticulos, scandalul de a avea un tată condamnat pentru toate crimele pentru care a fost condamnat Max Ricker.

— Oricum, asta îl doare.

— Oh, nici nu s-ar putea altfel. Singurul său părinte în viață, și chiar cel care i-a satisfăcut nevoile cea mai mare parte a vieții lui, este aruncat după gratii. Cea mai mare parte a averii confiscată. Și așa cum ai spus, arestarea tatălui său, consecințele acestui lucru au coincis îndeaproape cu ruptura relației cu detectivul Coltraine.

— Pun pariu că a fost o săptămână foarte proastă pentru el.

— Trebuie să fi fost furios, s-a simțit trădat, părăsit. Din nou. Mama l-a părăsit, acum i-a fost răpit tatăl, iar femeia pe care o iubește - sau cu care are o legătură intimă - îl părăsește și ea.

— Un bărbat precaut ar putea face față.

— Da, un bărbat atent ar putea. Dar…

— Fir-ar să fie. Știam.

— Nu există nicio intimitate în crima asta. Niciun fel de pasiune, de răzbunare. Este rece, calculată, distantă. Ea îi aparținea lui, într-

un sens foarte real. Fie doar ca femeie, fie ca femeie și sursă de informații. Dacă sentimentul de trădare și furia - întotdeauna rece și controlată - l-a determinat să o ucidă, ar fi de așteptat să văd vreun semn.

Mira sorbi din ceai și își schimbă poziția.

— Ar fi putut să reziste să nu-i facă rău, să nu se grăbească? Desigur, un bărbat cu profilul lui ar fi avut toate mijloacele să aleagă 112

un loc mai sigur pentru crimă. Și totuși, folosirea propriei ei arme e o chestie personală, chiar Intimă. Este o insultă.

— A angajat pe cineva s-o facă.

— Mult mai probabil, după părerea mea. Un bărbat atent, obișnuit să se protejeze pe sine și interesele lui. Un ucigaș plătit a aranjat să pară o crimă personală. Trimițându-ți arma înapoi, ție, cu un mesaj personal? Din nou, semnificații contrariante. Un bărbat atent ar fi lăsat sau ar fi ordonat ca arma să fie lăsată la locul crimei. Dacă nu, s-ar fi descotorosit de ea. Dar a o trimite înapoi e o batjocură.

— E un fel de provocare. Ucigașul a fost mândru de opera lui și a vrut să-l adauge această ultimă tușă.

— Da. Spune-mi, era îndrăgostită de Morris? Tu ar trebui să știi.

— Da, cred că era.

Mira oftă.

— Asta nu face decât să fie și mai dureros pentru el. Însă dacă era îndrăgostită de Morris, nu cred că l-ar fi trădat. Nu i se potrivește.

Dacă ar fi pus capăt relației cu Alex RicKer și și-ar fi găsit pe altcineva, nu l-ar fi trădat.

— Ceea ce-i dă lui Ricker un motiv în plus. Dacă relația lor personală era moartă, cum a rămas cu relația de afaceri? Dacă au avut vreuna.

— Aș spune că, dacă a existat vreuna, erau legați unul de celălalt. De ce să fi riscat?

— Poate că nu i-a dat de ales. Vreau să fie curată.

Mira se aplecă și o atinse pe Eve pe braț.

— Da, știu că vrei. Și eu. E dureros să vezi că un prieten suferă.

— Are încredere în mine că-mi fac treaba, dar nu știu dacă o să mă ierte vreodată dacă, făcând-o, dovedesc că a fost murdară. Mă scoate din sărite gândul că trebuie să-mi pese de asta. N-ar trebui să-mi pese dacă…

— Dacă nu ți-ar păsa.

— Asta e nenorocirea. Se ridică. Mulțumesc.

— Orice îți va fi necesar pentru cazul ăsta, oricând. Am clarificat asta.

Eve ieși din birou și porni înapoi spre Omucideri. Pregătită să facă orice îi cerea datoria.

9

CÂND EȘTI FIUL UNUI CRIMINAL NOTORIU, PROBLEMA este că polițiștii obțin mult mai ușor un mandat ca să te percheziționeze. Cu mandatul în mână și cu un mic batalion de polițiști după ea, Eve intră pentru a doua oară în penthouse-ul în care locuia Alex Ricker.

Faptul că avea un trio de avocați alături de el nu o surprinse. Șeful lor, care se prezentă drept Henry Proctor, lăsa impresia unui politician în vârstă, cu păr alb, chip aspru și costum negru conservator. Își imagină că glasul lui puternic, baritonal răsunase în

multe tribunale, sculptând legea, așa cum sculptează o daltă marmura, pentru a-și apăra clienții din rândurile bogătașilor.

— Clientul meu este pregătit să coopereze total cu politia în această chestiune, în litera legii.

— Atunci citește litera asta a legii, zise Eve întinzându-i mandatul. Suntem autorizați să percheziționăm acest apartament, să confiscăm și să examinăm toate dispozitivele de date și comunicații, inclusiv pe cele portabile și personale.

— Unul dintre avocații domnului Ricker sau din personalul său va supraveghea toate aspectele executării acestui mandat, care vor fi înregistrate. Domnul Ricker își va exercita, de asemenea, dreptul de a înregistra percheziția și confiscările. Nu va face nicio declarație și nu va fi interogat cu această ocazie.

— Din partea mea, în regulă, căpitane Feeney.

Nu era nimic neobișnuit ca șeful suportului tehnic să asiste la executarea unui mandat. Însă Eve voia să nu existe nicio greșeală - și Feeney voise să fie implicat și el. Încuviință din cap în direcția fostului partener, a mentorului ei.

Chipul lui, care semăna cu al unui basset, rămase serios. Eve se întrebă dacă era singura din încăpere care știa cât de mare era plăcerea lui. Orice palmă pe obrazul unui Ricker făcea ziua puțin mai luminoasă.

— În regulă, băieți și fete, știți procedura. Făcu un pas înainte, contrastând cu bărbații spilcuiți și cizelați, în costumul lui șifonat și cu pantofii scâlciați. Se vor emite dovezi pentru echipamentul și dispozitivele care vor fi ridicate.

— Am aprecia foarte mult o estimare a duratei. Asta produce un inconvenient considerabil.

Feeney se scărpină în creștet prin claia deasă de păr roșcat, acum grizonat.

— Depinde, nu-i așa?

— Detectiv Baxter, împreună cu echipa ta, începeți percheziția la etajul trei. Ofițer Carmichael, te ocupi de acest etaj. Peabody, adăugă Eve, noi ne ocupăm de etajul doi.

Voia dormitoarele, spațiile private, zonele de intimitate. Chiar și oamenii foarte precauți se simt în general mai în siguranță în locul în care dorm, fac sex, se îmbracă, se dezbracă. În mintea lui Eve, era locul cel mai probabil în care Alex să fi făcut vreo greșeală, să fi uitat ceva care l-ar putea lega de uciderea lui Coltraine.

Nu vorbiră. Eve își informase deja echipa, până la ultimul om, că tot ceea ce spuneau, tot ceea ce făceau, orice expresie, gest și strănut puteau și chiar urmau să fie înregistrate. Și puteau și chiar urmau să fie folosite de avocați pentru contestarea atât a procedurii, cât și a intențiilor percheziției și confiscărilor.

— Vom începe cu dormitorul domnului Ricker, îl informă ea pe Rod Sandy.

El stătea în picioare în spatele lor, fiecare atitudine a chipului și a trupului său exprimând dezaprobare. Se întoarse cu spatele la salonul aerisit de la etajul al doilea și intră în spațiosul dormitor principal.

Alex știe să trăiască, își spuse Eve. Din salon se trecea într-o încăpere ordonată, un fel de birou/cameră de zi, dotat cu un birou din sticlă neagră pe care se aflau miniunjtăți. Spațiul era completat de un bar cu o chiuvetă, câteva scaune de club și un ecran de divertisment. Știind cât de mare era pasiunea lui Roarke pentru pereții falși, pipăi pereții.

— Asta cauți. Sandy trecu în spatele barului și deschise un panou. Înăuntru era un bufet cu sticle cu vin și băuturi tari. Vom coopera, locotenente, zise el, mustind de dispreț, ca să puteți încheia invazia asta și să plecați.

— Am constatat. Eve replică în același ton și, cu ochii pironiți în ochii lui, adăugă pentru restul echipei: Căutați să nu mai fie și altele.

Trecu mai departe cu Peabody.

Omului îi place să aibă spațiu, hotărî ea. Dormitorul era enorm, cu un perete întreg din sticlă, care dădea spre terasă și spre orașul de dincolo de ea. Alex putea să-și savureze cafeaua de dimineață sau paharul cu coniac, seara stând la o masă ca de bistro sau tolănit pe o gel-sofa. Pe un birou antic se aflau alte minidlsplayuri și minicomunicatoare. Oglinzile reflectau pereții acoperiți cu mătase marmorată și giganticul pat cu baldachin.

În tăcere, Sandy străbătu întreaga încăpere, deschizând panouri care ascundeau un alt bar, un AutoChef și ecrane. Eve se minună, cercetă zona dressingului, cu rafturile, sertarele și masa care se găseau acolo și se gândi că era posibil să fi dat peste cineva care avea la fel de multe lucruri ca Roarke. Și trecu în luxul băii din marmură și piatră.

Avea să dureze ceva timp.

— Suflecă-ți mânecile, Peabody. Hai să ne apucăm de treabă.

Era nevoie de cineva inteligent și cu ceva experiență ca să înlăture cu grijă și chiar cu meticulozitate, de pe proprietatea sa tot ceea ce putea să-l incrimineze câtuși de puțin, lăsând numai lucrurile personale.

Eve găsi prezervative și jucării sexuale, diferite loțiuni cunoscute pentru amplificarea plăcerii sexuale. Nimic care să depășească limitele legale. Dădu peste o mulțime de produse de' îngrijire și igienă care îi demonstrau că Alex acorda o mare atenție și mult timp aspectului său.

Însă vanitatea nu era o crimă.

Garderoba îi sugera că prefera și își putea permite fibre naturale și îmbrăcăminte făcută pe comandă, că până și cea mai obișnuită ținută era aleasă cu grijă. Descoperi că îi plăceau culorile liniștitoare și confortul, prefera boxerii în locul chiloților obișnuiți și dacă

lectura de dinainte de culcare nu fusese pusă acolo ostentativ, pentru ea, îi plăceau romanele de spionaj.

Ce nu găsi în dormitorul lui era un computer personal de buzunar.

— Nu găsesc un computer personal de buzunar, Rod.

El stătea în picioare, drept ca un soldat, cu brațele încrucișate la piept.

— Presupun că domnul Rlcker îl ține asupra sa.

— Și nu are unul lângă pat? Mi se pare ciudat. Nu ți se pare ciudat, Peabody, că domnul Rlcker nu are la îndemână, lângă pat, un computer personal, la care ar putea să lucreze din pat sau când are 116
dispoziție să verifice scorurile la box, să trimită vreun e-mail sau alte chestii?

— Mi se pare ciudat, locotenente.

— Este împotriva legilor acestui stat să nu deții două computere personale? întrebă Sandy pe un ton de gheață.

— Nu, doar că e ciudat.

Ieși, trecu prin salon, deschise o ușă. Înăuntru găsi ceea ce părea să fie o mică încăpere pentru oaspeți. Un pat, un ecran, o chicinetă. Traversă până în celălalt capăt, unde se afla o altă masă din sticlă, cu o vază cu flori proaspete și un bol decorativ.

— Altă notă ciudată. Pare să fie o masă de lucru, cum e cea din dormitorul mare. Genul pe care se țin de obicei echipamente. Și când colo, vedem flori.

Le mirosi înadins. Frumos.

— Cred că nici florile nu sunt împotriva legii.

— Nu, dar ne preocupă ciudățeniile, Rod. Ca, de exemplu, ușa asta de ce are scanner de palmă? Măsuri suplimentare de securitate pentru camera asta.

— Domnul Ricker s-a gândit la început să-și facă biroul aici, apoi s-a răzgândit.

— Aha. Se apropie de un scrin îngust și începu să deschidă sertarele. Și ăsta pare să fie nou-nouț. Parcă nici n-a fost folosit vreodată. Ca și cum de-abia a fost adus aici. Nu se prea potrivește cu nimic din jur.

Zâmbetul lui exprima ceva între dezgust și îngâmfare.

— Redecorăm.

— Mda, sunt sigură. Îi făcu un semn lui Peabody spre singurul dulap încastrat în perete, iar ea intră în baia alăturată.

Compactă, eficientă, excesiv de curată. Însă ar fi pariat că fusese folosită. La fel cum ar fi fost gata să parieze că echipamentul care fusese cândva adăpostit în „camera de oaspeți" fusese transferat într-o altă locație foarte, foarte recent.

— Hei, Rod! Uite, încă o chestie ciudată. Mi-ai spus că tu și Alex ați petrecut seara acasă - e vorba de seara în care a fost ucis detectivul Coltraine - și Alex mi-a spus că a ieșit în oraș.

— Am presupus că Alex era acasă.

— Pentru un asistent personal, nu îi ții prea bine evidența șefului tău, nu-i așa, Rod?

Bărbatul se zbârli tot, ceea ce ei îi făcu plăcere.

— Nu îi țin evidența lui Alex. A luat cina aici, cum am declarat. Eu m-am dus sus pe la zece. Nu am știut, până mi-a spus azi dupăamiază, că a ieșit în seara aceea. Cred că în țara asta mai e legal ca omul să facă o plimbare și să bea o bere.

— Era când am verificat ultima oară. Deci, cum te înțelegeai cu detectivul Coltralne?

— Ne înțelegeam foarte bine, chit că nu ne-am mai văzut cam de un an. Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat și îmi pare rău că asta îl afectează pe Alex.

— Nu ai văzut-o când a venit să se întâlnească cu Alex, acum câteva zile?

— Nu. Alex a vrut să o vadă între patru ochi. Eu am stat aici, sus.

— Se pare că petreci mult timp sus aici. Îi zâmbi excesiv de vesel. Și de vreme ce așa stau lucrurile, de ce n-am arunca o privire și prin apartamentul tău, Rod?

Parcurse toți pașii - atât pentru că aceasta era procedura, cât și pentru că astfel îl chinuia pe enervantul asistent personal -, însă știa că nu va să găsi nimic. Alex era deștept, avea experiență și anticipase percheziția. Odată percheziția încheiată, iar ei ajunși în stradă, Eve se consultă cu Feeney.

— Ai văzut dormitorul mic care dă în salonul mare, de la etajul doi?

— Mda. Scanner de palmă și cod vocal la ușă. Dacă nu le folosește să-și țină închiși sclavii sexuali împotriva voinței lor, aș spune că echipamentul de aici a fost scos de o zi sau două. Și probabil că nici nu era înregistrat.

— Ciudat, la fel mă gândeam și eu. Cu excepția posibililor sclavi sexuali.

— Bărbații se gândesc la sex mal mult decât femeile. Probabil.

— Nu pot decât să presupun. Oricum, ar fi șters totul de pe echipamentele lui.

— Sigur, dacă nu cumva e prost. Feeney își scoase punga cu alune din buzunar și o scutură. Îi oferi și lui Eve. O să ne putem da seama dacă au fost șterse, poate chiar găsim copii.

Pentru că ajunseseră la asta, Eve luă câteva migdale în zahăr și începu să ronțăie.

— Dar dacă ar avea aparatură neînregistrată, ar păstra acolo tot ce l-ar incrimina.

— Asta, după cum spuneam, dacă nu cumva e prost.

— Cred că ar fi fost prea mult să ne așteptăm să găsim inelul lui Coltraine ascuns într-o cutie din sertarul lui cu șosete.

— Merita să încercăm. Tipul are un aer dubios. Feeney făcu un 118

gest cu bărbia în direcția clădirii. E mai spilcuit decât taică-său, dar tot are un aer dubios.

— Mda, așa e. Dar aerul dubios nu înseamnă și ucigaș de polițiști. O să lucrez acasă. Dacă prinzi vreun fir, vreau să aflu și eu.

— Pe loc. N-am cunoscut-o pe țipă, dar a fost de-a noastră. Și mai e și Morris. Suportul tehnic și cu mine îți stăm la dispoziție douăzeci și patru din douăzeci și patru de ore până îl băgăm după gratii pe criminal.

Eve se apropie de Peabody, care era împreună cu iubitul ei, McNab, și cu amica ei de la suportul tehnic, Callendar.

McNab stătea în picioare, zornăind ceva prin cele două buzunare ale pantalonilor sport de un roșu aprins. Ca să-și descopere chipul subțire și atrăgător, își ținea părul blond legat la spate într-o coadă care îi cădea peste sacoul subțire, galben-narcisă. Pe lângă el, Callendar era o explozie de culoare, cu pieptul ei generos, într-un tricou cu model în zig-zag, o cămașă subțire pe deasupra și pantaloni dintr-un material lucios.

— Toată lumea vrea pizza. Callendar mesteca gumă cu niște mișcări ample ale maxilarelor, făcând să salte triunghiurile uriașe care-i atârnau de urechi. Faci cinste.

— De acord cu pizza, dar plătește cine pierde.

McNab întinse pumnul și Eve miji ochii când cei doi detectivi informaticieni începură prima tură de „Piatră Hârtie Foarfece”.

— Vai, îmi pare rău că vă întrerup joaca, dar știți, e vorba de sarcina plictisitoare de a vâna un ucigaș de polițiști.

— Suntem puși pe treabă. McNab îi fixă privirea cu ochii lui verzi, serioși. Ne ducem să ne înghesuim în bârlog. Vorbeam doar despre combustibil și nota de plată.

— Eu mi-am luat liber la noapte pentru asta, locotenente, o anunță Callendar. Începe dansul. Am ridicat la percheziție opt unități de birou, douăsprezece de perete și șaisprezece portabile. Sigur găsim dacă este ceva în legătură cu detectivul Coltraine pe ele.

Eve se scotoci prin buzunare.

— Fac eu cinste cu pizza. Peabody, eu o să lucrez de acasă. Tu poți să coordonezi rezultatele percheziției și confiscării, înregistrează totul. Să nu-ți scape absolut nimic. După asta, vezi unde poți fi cel mai mult de folos.

— Am înțeles. Încă ceva. Porni cu pași iuți alături de Eve, care se îndrepta spre mașina ei. Dacă Ricker și compania au scos echipamente sau altceva de aici, ar trebui să apară pe discurile de securitate ale clădirii. Așa că ar trebui…

— Am pus mâna pe ele. O să le scanez acasă.

— Oh. Chipul lui Peabody trădă o ușoară dezamăgire. Trebuia să-mi dau seama că o să te gândești la asta. Dar n-am vrut să-ți spun nimic cât am fost înăuntru și eram înregistrați.

— Foarte bine că te-ai gândit la asta.

— Mda. Ah, și încă ceva. Dacă crezi că ar trebui să reprogramăm petrecerea de nuntă a lui Louise. pot să mă ocup eu.

— Fir-ar să fie. Eve își trecu o mână prin păr. Iar am uitat. Nu, lasă. O să vedem. Dacă vorbești cu Nadine despre asta, iar ea se folosește de subiect ca să te tragă de limbă…

— Ancheta este în desfășurare și avansează. Urmărim toate firele. Bla, bla, bla.

— Bine. Eve se urcă în mașină.

Își dădu seama că era urmărită după primele trei străzi. De fapt, era o urmărire atât de neglijentă, încât se simți insultată.

Model de ultimă oră, berlină neagră, fără semne distinctive. Geamuri fumurii. Numere de New York. Notă numărul și viră ca să mai lungească puțin drumul. Berlina viră și ea, apoi se instală în spatele ei la două lungimi de mașină. Se gândi să tragă pe dreapta, să vadă dacă aceasta o depășește, pentru a se întoarce ca să rămână în urma ei.

În loc de asta, făcu în așa fel încât să prindă următorul semafor pe roșu, un fluviu de pietoni revărsându-se prin fața ei. De ce ar fi angajat Ricker un urmăritor atât de jalnic? se întrebă ea. Pentru unul cu legăturile lui, ar fi trebuit să fie în stare să pună pe urmele ei pe cineva mai abil și mai dotat tehnologic.

Un dispozitiv de localizare fixat pe mașina ei - ori cel puțin o coadă de trei oameni care s-ar fi pierdut în mulțime. Cu un asemenea trafic, ar fi putut să-i scape. O prostie, o intenție de amator, hotărî ea. Se gândi că putea să meargă fără țintă o vreme, să le irosească timpul și să vadă dacă s-ar apropia de ea suficient cât să-i permită să-și folosească mașina ca să le bareze drumul și să pună mâna pe ei.

Între timp, putea foarte bine să afle cine era proprietarul berlinei.

Porni computerul de bord.

— Verifică talonul mașinii, New York, opt, șase, trei, Zulu, Bravo, * Echo.

Recepționat. Verific…

Când se schimbă culoarea semaforului, înaintă încet peste trecerea de pietoni și aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

Zări camioneta cu coada ochiului. Blocată în trafic, nu avea cum să întoarcă. În timp ce se repezea spre ea, călcă accelerația și comută pe mișcare verticală.

— Hai, rahat de mașină! *Haide.*

O clipă se gândi că o să reușească, însă camioneta care venea în goană o nimeri ridlcându-i ușor roțile din spate. Impactul o trânti pe

spate în scaun. În timp ce mașina se învârtea și se repezi cu botul în jos către Madison Avenue, se umplu cu gel de siguranță.

Ea apucă doar să înjure și se prăbuși.

Auzi tot - zgomote înăbușite de gel - tamponarea, scârțâitul, scrâșnetul. Începu o nouă întoarcere de trei sute șaizeci de grade când mașina care se afla exact în spatele ei, la semafor, o tamponă în bara din față. Sau, mai exact, Eve se tamponă de ea. În ciuda gelului, simți șocul cutremurându-i tot trupul.

Amețită, dezorientată, se târî din mașină și bâjbâi după armă. Oamenii se adunaseră în jurul ei, vorbind toți deodată în larma clopotelor care-i răsunau în cap.

— Înapoi, nu vă apropiați. Sunt polițist. Se repezi la camioneta distrusă. Dintr-o privire, zări berlina depărtându-se încet pe Madison.

S-a dus, iubito. S-a dus.

Cu ochii injectați, la propriu și la figurat, se apropie de ușa camionetei, cu arma întinsă în față. Găsi cabina pustie.

— Au fugit! îl strigă unul dintre martorii zeloși. Doi bărbați, l-am văzut fugind în partea aceea. Martorul arătă spre est, către Park.

— Cred că unul dintre ei era femeie, își dăsu cu părerea un alt martor. Dumnezeule, s-au *repezit în* tine și pe urmă au dispărut.

— Erau doi albi.

— Unul era hispanic.

— Aveau părul negru.

— Unul era blond.

Eve își croi drum prin mulțimea care se voia de ajutor, smulse portierele din spate. Dezgustată, cercetă echipamentul de supraveghere.

Cei care o urmăriseră nu fuseseră proști și neglijenți. Ea fusese.

Scoase cu un gest brutal comunicatorul.

— Locotenent Eve Dallas, ofițer implicat în accident rutier, Madison colț cu… Strada șaptezeci și patru. Am nevoie de ajutor. Își făcu loc cu coatele înapoi, către mașina care o lovise după prăbușire. Înăuntru se afla o femeie care clipea buimacă.

— Doamnă? Doamnă? Sunteți rănită?

— Nu știu. Nu cred. Cu ochii sticloși și pupilele cât un vârf de ac, femeia o fixa cu privirea. Ce s-a întâmplat?

— Cer asistență medicală pentru civil, adăugă ea, apoi se întoarse să se uite la mașina ei, strivită, distrusă.

— Fir-ar să fie, murmură ea. Aia de la departament o să pună preț pe capul meu.

Informațiile pe care le primise susțineau că nu era rănită. Însă Roarke nu credea pe nimeni pe cuvânt când era vorba de soția lui - nici măcar pe ea. Bineînțeles, nu ea luase legătura cu el, gândi el cu o furie înăbușită, de care se folosea ca să-și ascundă frica. Și nici nu-i răspunsese la 7/nk-ul de buzunar pe care încercase să ia legătura cu ea de când pornise, din capătul celălalt al orașului.

Când ajunse la baraj, își părăsi pur și simplu mașina unde se oprise. N-aveau decât să o ridice de-acolo, își spuse el. Și să-i trimită nota de plată

Străbătu restul distanței pe jos, mergând repede.

Văzu mai întâi epava - încrețiturile ca de armonică ale tablei, geamurile sparte, bucăți de fibră de sticlă sfâșiate.

Frica îi învălui furia ca o lavă.

Pe urmă o văzu pe ea, în picioare. Dreaptă. Întreagă. Și certându-se, după câte se părea, cu unul dintre asistenții medicali, în fața unei ambulanțe.

— Nu sunt rănită. Nu am nevoie să fiu examinată și nici nu mă gândesc să urc în duba asta. S-a descărcat gelul de siguranță. Nu vezi cât am pe mine? Cum se simte civilul? Cum se simte femeia?

— Doar zdruncinată, îi răspunse omul. Dar o internăm și o să fie consultată. Ar trebui să vii și tu. După ochi, mi se pare că ești în stare de șoc.

— Ochii mei nu sunt deloc șocați. Sunt furioși la culme. Și-acum dispari și… Se depărta când îl zări pe Roarke, iar el observă că în privirea ei nu se mai citea furie, ci nedumerire.

Se duse drept la ea, își reținu pornirea năvalnică de a o lua pe sus și a o duce de acolo. Își trecu un deget pe fruntea ei, pe lângă tăietura superficială și vânătaia din jurul acesteia.

— Deci asta e tot ce-ai pățit? o întrebă el.

— Mda. Cum ai…

— Mă ocup eu de ea, îi spuse asistentului de pe ambulanță. 122

Dacă e nevoie să se prezinte pentru tratament sau examen medical, mă ocup eu.

— Da? Cum așa?

— E soția mea.

— Da? repetă celălalt. Noroc, amice.

— Chiar trebuia să…

— Da. Mașina mea e în spatele barajului. Hai să mergem.

— Deocamdată nu pot să plec de la locul accidentului. Nu am lămurit totul și trebuie să mă asigur că polițiștii de la intervenții au…

El îi spuse încet, foarte încet.

— Ai putea pleca de la locul accidentului dacă ai fi inconștientă și ai fi transportată la cel mai apropiat spital sau centru de sănătate?

Privirea încruntată pe care i-o aruncă nu avu niciun efect.

— Hai să mergem, repetă el.

— O clipă. Polițist Laney, mulțumesc că ai răspuns atât de prompt.

— Aș fi vrut să ajung mai repede, locotenente, și am fi pus mâna pe ticăloși. Laney, o negresă cu privirea de vultur, făcu un gest în

direcția camionetei pe care tocmai o încărcau pe o platformă. Criminaliștii o vor cerceta la milimetru pătrat și berlina la fel. Ar trebui să vă duceți cu ambulanța, doamnă. A naibii cursă ați mai făcut.

— O să mă duc acasă. Mulțumesc. Se întoarse la Roarke și plecară împreună. Nu sunt rănită.

— Majoritatea oamenilor care nu sunt răniți, nu sângerează.

— O lovitură la cap, asta e tot. Iisuse, dacă știam că te duci acasă pe-aici și vezi asta, te-aș fi sunat întâi pe tine. Privi în urmă și se cutremură de harababura din intersecție. Pare mai grav decât e. Din punctul de vedere al rănilor personale. Stai să le zic să ne dea voie să trecem pe-aici.

Se duse la unul dintre polițiștii în uniformă de la baraj și avu o discuție cu el. Când se întoarse și îl văzu pe Roarke deschizându-i portiera mașinii lui de băiat bogat, se cutremură din nou.

— Să nu mă atingi până ce nu ieșim de-aici. O să par o gâsculiță.

— Departe de mine gândul. Urcă la volan și se strecură pe culoarul pe care i-l făcuse polițistul. O luă în sus pe Madison ca să ocolească Park și se îndreptă spre casă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost o proastă. Am căzut în capcană. Proastă. Fir-ar să fie!

— Și în afară de asta ce s-a mai întâmplat?

— Am făcut o percheziție și confiscări acasă la Ricker, lucru la care el se aștepta. Dar, mă rog, trebuia să facem asta. M-am despărțit apoi de ceilalți, luând-o spre casă, să lucrez acolo. Am văzut că am coadă. Ar fi trebuit *să știu.* Erau neglijenți, ostentativi și m-au păcălit. Am fost atentă la coadă, verificam talonul, am vrut să pornesc când s-a făcut verde și trosc.

Își pocni palmele ca să fie mai expresivă și mișcarea făcu ca rana de la cap să înceapă să zvâcnească de două ori mai puternic. Se aplecă și se abținu să o atingă, fiindcă ar fi putut să observe Roarke.

— Pe urmă a apărut din senin camioneta aia, chitită pe mine. Am călcat accelerația întruna, dar o mașină ca asta nu zboarza ca vântul. Așa că mi-a prins rotile din spate și m-a împins cu botul în jos. M-am prăbușit și ml-am făcut praf mașina. Femeia care era în spatele meu la semafor m-a mai învârtit o dată. Eram imobilizată acolo, înăuntru, dar, Iisuse, m-am tot învârtit. Între timp, indivizii - sau un bărbat și o femeie -,care e posibil să fie albi sau hispanici, sau extratereștri de pe planeta Vulcan după părerea martorilor, s-au făcut nevăzuți înainte să apuc să cobor din mașină. Berlina a luat-o înainte pe Madison și a fost părăsită pe colțul dintre Strada optzeci și șase și Strada trei. Deocamdată nu am nicio informație de acolo.

Pentru că el părea să se concentreze la trafic, Eve își pipăi precaută fruntea care îi zvâcnea. Și, desigur, crescu intensitatea de trei ori.

— Las-o în pace, îi spuse Roarke blând.

Enervată, jenată, lăsă mâna jos.

— Camioneta a fost declarată furată de o companie de livrări din Bronx, azi-dimineată, continuă ea. Berlina este înregistrată pe numele unui tip din Queens și, potrivit nevestei și șefului său, el se află de două zile în Cleveland cu afaceri. Mașina a fost furată din parcarea pe termen lung de la centrul de transport din Queens.

Se lăsă moale în scaun.

— La dracu.

— E o prostie să încerce să te omoare așa, spuse Roarke după câteva momente.

— Nu au încercat să mă omoare. Doar să mă enerveze, să măj zdruncine, să mă zăpăcească. Și au reușit. Dar care e *scopui?* Se ridică din nou în capul oaselor. Chiar dacă mă zăpăcesc, ancheta merge mai departe. Avem aparatura electronică a lui Ricker. Am discurile de securitate. Nu e ca și cum cineva ar zice: vai, cineva i-a dis- 124

trus mașina lui Dallas, așa că trebuie să oprim ancheta și să ne ascundem.

— De ce nu ai răspuns la *'link?*

— *'Link*-ul meu? Nu am avut semnal. Îl scoase din buzunar și îl privi încruntată. E mort. Cred că s-a izbit de armă. Din cauza tamponării. Gelul a explodat pur și simplu. Nu doar sacii de impact, ci tot rezervorul. Se scărpinăîn cap și făcu să se rezerve o ploaie de cristale mici de gel albastru din păr. Vezi?

— Îi sunt recunoscător.

Eve își îngădui să fie îmbufnată.

— Nu or să mai facă mașina aia la loc în veci. E cea mai bună din câte am avut. Și-acum e făcută praf.

— Lasă asta pe altă dată.

Intră pe poartă și opri.

— Mă tem că acum va trebui să fii o gâsculiță, pentru că am de gând să te mângâi și să te dezmierd.

— Mă simt bine, zău.

O trase la el, o strânse în brațe și îi simți mirosul.

— Eu nu, așa că va trebui să-mi acorzi un minut sau două.

Își lipi buzele de obrazul ei, apoi îi atinse cu ele ușor fruntea rănită. Pe urmă îi găsi gura și își descătușă o parte din frică.

— Îmi pare rău. Eve îi cuprinse fața și-l depărtă de ea. Îmi pare rău. Nu m-am gândit că o să apari așa, că o să apari tocmai acum. Că o să te sperii atât de rău. Și eu aș fi fost speriată dacă ți s-ar fi întâmplat așa ceva.

— Peabody m-a sunat. Îi apăsă un deget pe buze înainte ca ea să apuce să înjure. Ca să mă asigure că ești teafără, că nu ai fost rănită grav. Se temea că o să apari la știri, la trafic sau mai știu eu ce și că o să aflu în felul ăsta. A vrut să nu-mi fac griji.

— Și eu nu m-am gândit la asta. Din nou, îmi pare rău.

— Ai fost puțin absorbită. Acum îmi vei spune adevărul. Ești sigură că lovitura din frunte e tot ce ai pățit?

— Cât se poate de sigură. Mă cam dor toate oasele că am fost zdruncinată, colo. Mi s-a făcut puțin rău și am amețit de la căzătură și răsucire. Dar mi-a trecut.

— Păi atunci hai înăuntru să te facem bine.

— ”Noi” însemnând tu, da? Nu îngrozitorul.

— Câtă vreme nu e nimic grav, n-ar trebui să avem nevoie de Summerset.

— Asta zic și eu tot timpul, nu ar trebui să avem nevoie de Sum-

Roarke și acceptă șezând ca el să-i panseze rana de la cap. Fusese o vreme, și amândoi știau asta, când s-ar fi opus și la una, și la alta. Așa că atunci când îi oferi și un relaxant, iar ea refuză, el dădu doar din cap.

merset. Dar parcă mă asculți!

Roarke îi zâmbi, îi sărută mâna și porni spre casă.

Eve era pregătită pentru verificarea ciorii negre din holul de la intrare. Summerset nu o dezamăgi.

— Văd că ai mai distrus o mașină de poliție. Probabil că acum deții recordul.

Pentru că se temea că putea fi adevărat, Eve își răsfrânse buza doar și începu să urce scările. Alături de ea, Roarke surprinse întrebarea din ochii lui Summerset și scutură din cap.

Summerset se lăsă pe vine să mângâie pisica.

— E în regulă. O vânătaie, două. Are el grijă de ea. Tu stai cu mine până își vine în fire bine. Poftim, niciun comentariu răutăcios din partea ei. Summerset scoase o serie de sunete dezaprobatoare îndreptându-se împreună cu Galahad spre bucătărie. Sunt sigur că mâine o să se simtă cu mult mai bine.

us, Eve luă, fără să protesteze, calmantul pe care i-l dădu

— O să te simți mai bine după o baie în cadă.
— Vrei să mă vezi goală.

— În orice clipă a fiecărei zile. Roarke intră în baie, dădu drumul la apă în cadă la temperatura dorită de ea. Adăugă săruri, apoi se întoarse în locul unde o aștepta ea și începu să o dezbrace.

— Te dai la mine?

— Nicidecum, nu. Deși e tentant. Bagă-te în cadă, caută un program de relaxare. Pe urmă o să mănânci ceva liniștitor. Pe fiecare centimetru pe care îl dezgolea căuta vânătăi, umflături și se simți ușurat să nu descopere nimic. Pentru că asta e alternativa unei vizite la spital, o să fii ascultătoare ca o fetiță cuminte.

— Aș prefera să te bagi și tu cu mine în cadă și poate să încercăm un program de relaxare în doi. Ceva sexy. Și aș putea fi o fetiță rea.

Roarke ridică o sprânceană.

— Încerci să-mi distragi atenția de la faptul că ai fost rănită. Bună încercare. O sărută ușor, aproape părintește. Treci, locotenente. Singură.

— Refuzi sexul. Poate că, de fapt, tu ești cel care s-a lovit la cap. Dar vârî piciorul în apa acoperită cu spumă, cu vârtejuri și nu-și putu opri un murmur de plăcere. O, da, ce bine e!

Roarke luă ochelarii de relaxare dintr-un dulap și setă un program.

— Relaxează-te.

— Asta fac.

Îi puse ochelarii și o auzi oftând. El luă un pahar cu vin, spunându-și că era un foarte bun calmant. Și rezemat de ușă, îl savură fără grabă, urmărind cum toate durerile ei se linișteau.

Era acasă, își spuse. Acasă, întreagă și teafără.

10

Relaxată, odihnită, eve se înfășură într-un halat. Se așeză în fata oglinzii și își dădu părul la o parte să-și examineze tăietura de pe frunte. Deloc rău, hotărî și trase la loc șuvițele ca să o acopere. Abia dacă se vedea.

Ceea ce era o prostie, hotărî ea, suflând iritată șuvițele, pentru că *el* o văzuse. Știa că există. Îl speriase, îl smulse de la treburile iui - îngrijorat - și asta fără niciun motiv. Dacă s-ar fi oprit două secunde să se gândească, să ia legătura cu el, să-i spună că tamponase mașina, dar ea e teafără, el nu și-ar fi făcut griji.

O mare bilă neagră pe coloana Soție Bună. Ar fi vrut să poată da timpul înapoi.

Mai rău, aflase că avusese un accident de mașină în timp ce investiga uciderea unui alt polițist. Nu era bine deloc.

Relaxarea lăsă loc unui sentiment de vinovăție. Se întoarse în dormitor.

— Ascultă, vreau să-ți spun… Dar vocea i se stinse. Simți mai întâi mirosul de sos de roșii, apoi zări farfuriile cu spaghete și chifteluțe pe masa din zona de zi. Fir-ar să fie!

— Nu ai chef de spaghete? Roarke miji ochii albaștri pătrunzători și o studie critic. Trebuie să te fi lovit la cap mai rău decât credeam.

— Voiam să fac eu asta - vreau să zic, să pregătesc cina. O chestie pretențioasă care-ți place ție, pentru că… La naiba. Renunță și se repezi la el să-și încolăcească brațele în jurul lui. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Am fost atât de furioasă pentru ce-a putut să mi se întâmple, că nu m-am gândit.

Mai întâi își coborî mâna pe părul ei, apoi o trase scurt de bucle.

— Nu sunt furios pe tine.

— Știu. Ai putea, dar nu ești. Așa că trebuie să-mi pară și mai rău.

— Logica ta e fascinantă și subtilă.

— Nu pot să te răsplătesc cu sex sau cu pește prăjit în crustă de sare sau cu nimic altceva, fiindcă tu ești prea ocupat să ai grijă de mine. Așa că m-am aies cu o mare bilă neagră la rubrica mea, față de stelele mari și strălucitoare de la rubrica ta și…

Roarke îi dădu capul pe spate.

— Tu ții scorul?

— Nu. Poate. Prostii.

— Cum mă descurc?

— Campion necontestat.

— E bine așa. Îmi place să câștig.

Îi dădu bretonul pe spate să-i cerceteze cu ochii lui rana.

— O să-ți treacă. Hai să mâncăm.

Uite-așa, își spuse ea. Dar nu. Nu, pur și simplu. Își plimbă brațele pe corpul lui, înlănțuindu-i gâtul. Te iubesc. Și îi sărută ușor, încet, profund.

— Te iubesc. Te iubesc. O să tot spun asta, în continuu, îi declară ea, apăsându-și trupul de al lui. O să tot spun, ca să îmi fac o rezervă serioasă pentru când uit s-o spun. Te iubesc cum ești, cine ești, pentru cum vorbești, pentru cum mă privești.

Buzele ei rătăciră pe chipul lui, în jos pe gât, de-a lungul maxilarului, întorcându-se la ale lui, seducător de catifelate.

— Îți iubesc trupul, iubesc felul cum mă faci să mă simt. Iubesc chipul tău, gura, mâinile. Atinge-mă cu mâinile tale, Roarke. Pune-ți mâinile pe mine.

Roarke intenționase să aibă grijă de ea să mănânce, să se odihnească. Să o supravegheze în eventualitatea că… în orice eventualitate. Iar acum îl luase ea sub aripa sa. Trăgându-l să-l înece în ea.

El îi împinse de pe umeri halatul care căzu pe podea. Și puse, mâinile pe ea.

— Mai mult. Mai mult. Te iubesc. Îi atinse ușor cu buzele urechea; cu dinții îl zgârie ușor pe gât ca să adauge un fior de plăcere carnală. Vreau mai mult. Te vreau. Îț smuci sacoul, iar râsetul ei se asemănă cu un tors de pisică adânc și excitant. Prea multe haine. 128

Ca și prima dată, ai prea multe haine pe tine. Trebuie să rezolv problema asta.

Ca să rezolve problema, îi desfăcu cămașa și râse din nou.

— Da. Așa e mai bine. O, Doamne, te iubesc. Abilitatea mâinilor lui, a gurii lui, chiar și în timp ce degetele ei se ocupau de catarama pantalonilor, îi acceleră respirația. Chiar și când îl găsi, fierbinte, tare.

— În mine, te vreau în mine. Vreau să fii nebun și în mine. Vreau să văd ce-ti face asta în timp ce simt ce-mi face mie.

Ar fi ridicat-o, ar fi luat-o pe sus și ar fi dus-o în pat. Ar fi ajuns și ar fi dus-o și pe ea dincolo de rațiune. Însă gura ei se întoarse la gura lui, infinit de tandră. Dulce, infinit de dulce. Roarke se adânci neputincios în ceata lichidă a iubirii.

— Vino în pat, murmură el. Vino în pat cu mine.

— Prea departe. Cu o schimbare fulgerătoare de poziție, Eve îi înconjură picioarele cu piciorul ei și își căută echilibrul. Roarke aterizâ pe canapea, sub soția lui, goală, cu ochii înflăcărați.

Înainte să ajungă să-și recapete suflul, gura ei o acoperea pe a lui, limba pipăia, dinții ciuguleau. Trupul lui tremura pe când încerca să-și găsească echilibrul.

— O să te fac al meu. Amenințarea ei rostită cu vocea întretăiată îi făcu sângele să clocotească. Nu o să mă opresc până nu o să termin și tu nu o să termini până nu o să intri în mine. Până nu o să te las să intri în mine.

Ceru, luă singură, îl conduse până la capătul îmbătător al controlului, lăsându-l înfiorat în timp ce ea se bucura de dulceață și de tandrețe, cu lăcomie.

El se gândi că în zadar ar ruga-o sau ar blestema-o. Ea își satisfăcea plăcerea fără contenire cu trupul, cu inima lui.

Ochii lui deveniseră sălbatici și mușchii aceia puternici, încordați, tremurau în mâinile ei, sub buzele ei. Îi murmură numele, din nou și din nou, amestecat și îngăimat cu cuvinte în engleză și galeză. Rugăminți, implorări, blesteme, ea nu avea de unde să știe. Nu-i

păsa. Degetele lui se înfigeau în ea, mărturie dureroasă că-și pierduse controlul. Când ea i se oferea, el se desfăta cu sânii ei ca un înfometat. Chiar și când degetele acelea, gura o aduceau în pragul orgasmului, ea rezista. Rezista.

Ea trebuia să-l posede.

Aerul îi țipa în plămâni; inima îi bătea să spargă pieptul. Dar privea ceea ce-i făcea lui, îi privea ochii care se topeau de ceea ce putea să-i facă ea.

Îi apucă mâinile cu degetele ca niște menghine.

— Acum, zise ea. Acum, acum, acum.

Și primindu-l în ea, îl călări ca un demon.

Vederea lui se tulbură și prin ceață o vedea albă și aurie, suplă și puternică. Trupul lui se răzvrătea sub al ei, biciuit de plăcere până în pragul furiei. Și lovind, lama întunecată a acelei plăceri îl lăsa gol.

Nu se mișcă, nu avea siguranța că era capabil. Rațiunea, realitatea i se strecurară încet în minte și își dădu seama că stăteau întinși, înlănțuiți pe canapea, într-o învălmășeală plină de transpirație lipicioasă, de membre tremurătoare și respirații întretăiate.

Doamne, exista în tot universul un bărbat mai norocos decât el?

Pielea ei era încă fierbinte, cuprinsă parcă de febră. Capul îl ținea greu ca o piatră pe pieptul lui. Roarke se gândi serios să închidă pur și simplu ochii și să doarmă așa cum erau, o zi sau poate două.

Pe urmă, ea gemu și oftă. El căută și găsi conexiunea dintre creier și braț, îl ridică și începu să-i mângâie spatele.

Iar ea toarse ca o pisică.

— Pun pariu că habar n-aveai ce te așteptă, murmură ea.

— Nu, habar n-aveam. Dacă mi-aș fi dat seama că o lovitură la cap te poate transforma într-o maniacă sexuală de nestăvilit, capabilă să mă folosească atât de brutal, te-aș fi lovit eu, cu bună știință, de mult.

Ea chicoti lângă gâtul lui, apoi oftă din nou.

— Nu lovitura de la cap e de vină, ci spaghetele. Sau spaghetele au fost pe ultimul rând.

— O să mâncăm spaghete câte zile vom avea. La fiecare masă!

Eve se mișcă puțin, ghemuindu-se.

— Spaghetele, ele mi-au trezit pofta - și aveam de gând să fiu pofticioasă și romantică și să te seduc. Ridică apoi capul și îl zâmbi. Pe urmă mi s-a făcut foame de-binelea.

— Mă bucur să fiu în meniu, oricând.

— Ți-am tras-o de ți-am zdruncinat creierii.

— Și încă cum!

— Iar acum suntem de-a dreptul dezgustători.

— Nu mai încape îndoială.

— Cred că ar trebui să facem un duș înainte să mâncăm spaghete reci.

— Le putem încălzi.

— Îmi plac reci.

— Da, dar numai ție, murmură el. În regulă atunci, dușul. Dar îți ții mâinile acasă, perverso. M-ai epuizat.

Eve râse zgomotos.

— Doamne, când lucrurile scapă de sub control, chiar scapă. Hai, amice, o să-ți dau o mână de ajutor.

Mâncară spaghete reci și de vreme ce se dovedise cât se poate de sănătoasă, Roarke îi turnă un pahar de vin.

— Povestește-mi despre Alex Ricker, percheziție și așa mai departe. Mă interesează.

— Cred că are tot atâtea haine și pantofi câți ai și tu.

— Păi asta nu e bine. O să trebuiască să-mi notez să-mi completez imediat garderoba.

— Treaba e… Eve gesticulă cu furculița în direcția lui Roarke. Știu că nu glumești.

— De ce aș glumi?

— În sfârșit. Eve înfășură paste pe furculiță. Se aștepta să ne ducem și era pregătit. Un trio de avocați la fața locului, să se asigure că suntem polițiști cuminței. Cooperare totală și toate celelalte. Locul era perfect și cam cum te-ai fi așteptat. Dar existau note ascunse. În special camera de oaspeți care, mult prea evident, nu a fost folosită niciodată, cu o mobilă care părea abia luată dintr-un showrom. Nu e o crimă să cumperi mobilă nouă sau să ai o încăpere neutilizată, scanner de palmă și securitate vocală.

— Oh, biroul lui privat. Probabil că scosese din el echipamentele neînregistrate înainte să vorbim cu el azi-dimineață.

— Asta e și părerea mea. Feeney se ocupă și de asta. Am luat înregistrările de securitate ale clădirii, însă chiar dacă-l vedem cărând personal cutii sau ducând înăuntru un dulap, e complet acoperit. Absolut în drepturile lui. Nu am nimic împotriva lui în afară de suspiciuni și de faptul că știu că e vinovat. Eve se încruntă și își umplu din nou furculița. Pur și simplu e vinovat.

— Vinovat că a ucis-o sau că a dat ordin să fie ucisă?

— Nu știu. Deocamdată. Asistentul personal Sandy se ascunde după minciuna sfruntată de azi-dimineață, spunând că *a presupus* că Alex a stat acasă în seara aceea. Rahat!

— Înclin să fiu de acord, dar de ce?

— Pentru că locuiesc în același spațiu, pentru că se cunosc *j* asta încă din timpul colegiului. Pentru că nenorocitul ăla știe exact ce, când și cum se petrece.

— De ce să mintă, când Alex avea de gând să spună că fusese în oraș?

— Bună întrebare. Poate că l-a sfătuit pe Alex să spună că a stat acasă, i-a promis că o să-i susțină declarația și apoi Alex s-a răzgândit. În orice caz, îi verificăm alibiul, dar încă nu am ajuns la niciun rezultat. E inteligent, murmură Eve. Alex e inteligent și cât se

poate de abil. Așa că de ce să pună la cale o chestie atât de nesăbuită și inutilă, ca accidentul meu de mașină?

— Puteai să fii rănită mult mai grav. Da, este foarte posibil, spuse Roarke înainte ca ea să apuce să-l contrazică. Dacă ai fi încasat lovitura în plin, lateral, în seara asta aș fi mâncat spaghete reci lângă patul tău de spital. Mașinile alea de poliție sunt ca niște cutii de tinichea.

— Sunt blindate, începu Eve, apoi ridică din umeri observându-i privirea de oțel. În regulă, sunt niște gunoaie. Dar îmi plăcea al naibii de mult mașina aia, fir-ar să fie. Avea niște chestii și nu era chiar atât de urâtă. Mă obișnuisem cu ea. Și acum o să-mi bat capul câteva ore cu hârțoagele. Oricum al da-o, e ca naiba.

— Ăsta poate să fie răspunsul pe care îl cauți. Ai fost rănită, mai mult sau mai puțin, iar mașina ta e distrusă și trebuie să-ți pierzi timpul cu hârțoagele de rutină în loc să te ocupi de investigație.

— Prea mare riscul și prea mic câștigul. Să furi două mașini, să o urmărești pe a mea, să angajezi oameni dispuși să bușească o altă mașină ziua în amiaza mare pe o stradă aglomerată. Nu înțeleg de ce ar fi putut considera că merită.

— Ești răspunzătoare pentru condamnarea tatălui lui și ești soția mea. Din punctul lui de vedere, merita să-ți facă orice rău, cât de mic.

— Poate. Poate. Poate că a fost ideea și opera nenorocitului ăla. Nu mă place.

— Și pariez că ai fost cât se poate de prietenoasă și de politicoasă cât ai avut de-a face cu el.

— Nah, mi-a făcut plăcere să-l înțep în curu' ăla încordat. În orice caz, vreau să zic că indiferent care dintre ei mi-a pus la cale ambuscada aia, pun mâna pe el. Și Alex o să ajungă locatarul cuștii de lângă cea a tatălui său. Lucrez cu Mira. Din unele puncte de vedere, se potrivește cu profilul ei, din altele nu prea. Trebuie să

stau cu ochii pe ea. Există o legătură între Coltraine și ucigașul ei. 132

Dacă nu o pierd din vedere, poate o să pun mâna pe el. O să pun mâna, îl leg și-l arunc în închisoare.

— Vrei să fie Alex din cauza tatălui său?

Eve luă o gură de vin și cântări întrebarea.

— Sper că nu, însă nu pot să trec cu vederea acest element. Știu - cine să știe mai bine? - că cine suntem și ceea ce suntem acum, vine după drumul lung care ne-a format pe cei de azi. Aș fi eu polițist dacă n-aș fi pățit ce-am pățit? Dacă nu mi-ar fi făcut ce mi-a făcut? Ai fi tu cel care ești dacă nu ți-ar fi făcut ce ți-a făcut?

— La mine e vorba doar de soartă, cred. Sigur, e vorba de alegeri, la fiecare pas, dar ce facem e rolul sorții.

Eve se încruntă.

— Chestia asta e logică numai dacă ești irlandez.

— S-ar putea. Tu ai ales legea, disciplina ei, Eve. Ai fi putut să alegi să te ascunzi în spatele victimei în loc să te pui în locul celorlalți.

— Nu puteam să fiu victimă. Nu era o opțiune. Nu *puteam* să fiu ceea ce au vrut ei să facă din mine și să trăiesc așa. Și nici tu. Nu puteai să fii la fel ca tatăl tău, să primești ordine de ia alții, să bați puști și să omori oameni nevinovați.

— Și chiar i-a plăcut.

— Mda, i-a plăcut. Tatălui tău, ca și tatălui meu. Începea să se întunece în sinea ei. Și lui Max Ricker. Le-a mers cu cruzimea și puterea pe care asta le-a dat-o asupra celor mai mici și mai slabi. Așa că noi știm bine despre ce e vorba, tu și cu mine - și el. Și Alex. Știm foarte bine, fiindcă e ceva din noi. Tu și cu mine am apucat pe căi diferite, dar niciodată pe aceea. Niciodată nu am îmbrățișat cruzimea de dragul cruzimii. Dar o avem în noi.

— Și nu ai cum să nu te întrebi care e calea pe care a apucat-o Alex.

— A fost pregătit să conducă imperiul tatălui său. Acest imperiu a încasat o lovitură foarte puternică anul trecut. Însă fiul și-a descoperit și interese proprii. Are relațiile, spatele, fundamentul, istețimea și șiretenia ca să știe cum să absoarbă o parte din companiile tatălui său - câteva, care au scăpat. Cum să restructureze altele. E un escroc, și polițista cu care se culca e moartă.

Eve dădu să muște dint-o chifteluță.

— Poate Coltraine era murdară, poate nu. Însă a avut o relație cu el. Și poate, de vreme ce se distanțase venind aici, încercase un nou început, se apucase să tragă vreun semnal de alarmă în privința lui. Acesta ar fi un motiv bun să o ucidă.

— Dar?

— Dar. Eve clătină din cap, continuând să mănânce. Unde-i e documentația? Feeney și gașca lui de tocilari ar fi descoperit urme sau modificări. Sunt al naibii de sigură că aș fi descoperit dacă cineva ar fi trecut pe la ea și s-ar fi ocupat de ștergerea urmelor. Dar computerele ei sunt curate. El nu-i la fel de bun ca tine.

— Ah, mulțumesc, iubito.

— Vorbesc serios. În trecutul lui nu există nimic care să mă facă să cred că e vreun as în calculatoare. Că e atât de bun să se poată descurca chiar atât de bine. Să ajungă la ea, să ajungă la dosarele ei și să nu lase nimic în urma lui. Nicio urmă.

Eve rămase cu privirea pironită în vin, ca și cum ar fi putut găsi acolo urma aceea, unicul indiciu vital, plutind în roșul închis.

— Dacă era pe urmele lui sau dacă intenționa să tragă vreun semnal de alarmă, ar fi avut niște documente. Era maniaca documentării. Rapoartele ei și notițele cazurilor sunt ca la carte. Ăsta era punctul ei forte.

— Le ținea în altă parte.

— Da, ce să spun, de parcă mie nu mi-ar fi trecut asta prin minte. Iritată, sorbi din nou din vin. Nu am nimic care să indice că ar fi avut vreun seif, vreo cutie de valori la bancă, vreo ascunzătoare. Nimic care să… Trage-mi-o! Trage-mi-o!

— Din nou? Dumnezeule, Eve!

— Da, rosti ea printre hohote de râs. Îi îndesă paharul în mână și se ridică. Morris. Se încurcă cu Morris, se îndrăgostește de Morris. Stă mult pe la el, mult timp ia el acasă.

— Ah! Și ar fi putut să codifice sau să ascundă ceva în unitățile lui. Sau ar fi putut să ascundă copii ale datelor ălora printre discurile lui de date.

— Sunt o idioată că nu m-am gândit la asta.

— Ar însemna că și eu am fost un idiot, de vreme ce nici eu nu m-am gândit. Și eu sunt un geniu dat dracului în chestii de-asteai îi zâmbi când ea se uită la el. Așa mi s-a spus.

— Trebuie să verific. Trebuie neapărat - la dracu', ar putea să fie și el o țintă.

— Cred că o să ieșim, zise Roarke și puse paharele, al lui și al ei, deoparte.

De pe trotuar, Eve privi fix ferestrele mansardei lui Morris și i se strânse stomacul. Ecranele private erau conectate și nu putea să zărească decât o lumină slabă în spatele sticlei.

— Dumnezeule, cât nu-mi place asta. Vrea să fie singur, are nevoie de loc și de timp să sufere, iar eu trebuie să mă duc acolo, să dau buzna în spațiul lui.

— Altul în locul tău ar fi așteptat până mâine și ar fi trimis o echipă de la suportul tehnic. Tu arăți cât se poate de mult respect față de el și de durerea lui. Roarke o luă de mână. Nu vreau să fiu în locul lui, dar dacă aș fi, aș vrea același tratament.

— l-am promis să-i spun adevărul și să-l țin la curent. Și uite ce înseamnă să-l țin la curent. Se mișcă greu, se apropie și apăsă butonul soneriei.

Dură ceva, dar văzu lumina de securitate aprinzându-se. Întoarse fața către cameră.

— Îmi pare rău, Morris, îmi pare foarte rău că trebuie să te deranjez. Am vrea să urcăm până la tine. Trebuie să vorbim.

Singurul răspuns fu licărul verde și zgomotul metalic al încuietorilor care se deschideau. Intrară, însă când Eve se întoarse în direcția scărilor, grilajul liftului se deschise și lumina se făcu verde. - Bine.

Respiră adânc și urcă în lift împreună cu Roarke.

Când grilajul se deschise din nou, de partea cealaltă se afla Morris.

Arăta la fel ca în după-amiaza aceea. Puțin mai obosit, își spuse Eve, puțin mai epuizat, dar în rest absolut la fel. Luminile din mansardă erau slabe, la fel ca și muzica ce plutea în aer.

— Ai arestat pe cineva?

— Nu. Însă trebuie să adopt o altă direcție de cercetare.

Morris încuviință cu o mișcare a capului, apoi păru să-l vadă pentru prima oară pe Roarke.

— Vă rog să intrați amândoi.

Roarke îl atinse pe Morris pe braț cât se poate de ușor.

— Aș fi vrutsă existe ceva mai mult decât cuvintele, pentru că ele nu sunt niciodată suficiente pur și simplu sunt prea mult. Îmi pare foarte rău.

— Am tot stat aici în întuneric - sau aproape în întuneric - singur, încercând să înțeleg. Moartea este profesia mea. Este o realitate, o finalitate din care mi-am făcut o profesie. Însă nu pot să înțeleg. - Moartea este meseria ta, spuse Roarke înainte ca Eve să deschidă gura. Și Eve zice de multe ori așa. Eu sunt din afară, desigur, dar nu

am văzut niciodată lucrurile în felul ăsta. Adevărul este profesia voastră. Să-l căutați pentru cei care nu-l pot căuta singuri, asta e meseria voastră. E îngrijorată din cauza ta.

— Roarke.

— Taci, îi spuse el lui Eve blând. O doare ceea ce te doare pe tine. Însemni foarte mult pentru ea. Pentru amândoi. Vom face tot ce este necesar ca să descoperim adevărul pentru Amaryllis.

— Am văzut-o azi. Morris se depărtă de ei, fiecare mișcare trădând o sfârșeală. Clip a făcut tot ce-a depins de el. Oamenii din echipa mea - la fel. De câte ori n-am stat acolo în timp ce altcineva se uita ia o iubită moartă? De câte sute și sute de ori? Asta nu te pregătește pentru când îți vine rândul. O vor elibera curând. Am… stabilit totul pentru înmormântare mâine, într-una dintre capelele Sediului Central. La două. Familia ei va ține o slujbă săptămâna viitoare în Atlanta. O să mă duc. Și totuși, nu mi se pare real.

Eve se așeză pe masa din fața lui ca să-l privească.

— Ai vorbit cu un consilier specializat?

— Încă nu. Încă nu sunt pregătit pentru asta. Ar trebui să vă ofer ceva de băut. Când Eve se pregătea să îl refuze clătinând din cap, el continuă: Mi-ar prinde bine și mie ceva de băut. Am avut grijă să nu beau, să nu mă folosesc de asta ca să alung durerea. Însă cred că mi-ar face bine un pahar. În bufet am niște coniac.

— Aduc eu, îi spuse Roarke.

— În locul consilierului, nu ai vrea să vorbești cu Mira? Cu un prieten?

Morris așteptă până când Roarke se întoarse cu o sticlă.

— Mulțumesc. Nu știu, îi spuse lui Eve. Încă nu știu. M-am tot gândit la iubita moartă. Bău puțin coniac și li se întâlniră privirile. Și iată-vă pe voi. Știați că am avut un frate?

— Nu.

— L-am pierdut când eram mic. El avea doisprezece ani, iar eu zece. Eram foarte apropiați. Din cauza un accident în vacanța de vară. S-a înecat. A vrut să plece de acasă, să se ducă la ocean dimineața devreme. Nu aveam voie, desigur. N-aveam voie fără părinți, dar eram totuși băieți. Înota foarte bine și era foarte curajos. Îl divinizam, așa cum fac băieții.

Se lăsă pe spate și sorbi din coniac.

— l-am promis că nu-l spun, l-am jurat. Așa că m-a lăsat să mă duc cu el și eram foarte emoționant și îngrozit. Amintirea îi readuse 136

o umbră de zâmbet pe buze și în ochi. Nimic nu-mi plăcea mai mult decât să mă lase să-l însoțesc într-o aventură. Tata ne-ar fi jupuit de vii dacă ar fi știut, dar asta nu făcea decât ca totul să fie și mai incitant. Am intrat în apă - apa caldă, valurile calde, soarele abia răsărit și pescărușii țipând.

Închise ochii, dispărând până și zâmbetul abia schițat.

— Nu înotam la fel de bine și nu am putut să țin pasul. Râdea și mă tachina în timp ce mă chinuiam să ajung la mal. Gâfâiam, mă usturau ochii de la sare și soarele începuse să ardă deasupra apei. Îmi amintesc toate astea. M-am întors unde era apa mică, gâfâind, vrând să strig la el să se întoarcă, să vină înapoi înainte să fim prinși.

Deschise din nou ochii și o privi pe Eve. Ea sesiză o durere veche în ei.

— Și s-a dus. Nu puteam să înot până la el, nu puteam să-l salvez. Nu-l vedeam. Cred că dacă aș fi încercat, dacă mi-ar fi trecut prin minte să fac altceva în loc să mă duc după tata, m-aș fi înecat și eu.

Oftă.

— Așa. Au spus că era posibil să i se fi pus un cârcel sau să fi fost băgat la fund de un val, să fi obosit pur și simplu sau să fi fost luat de un curent de adâncime. Voiam să știu cum și de ce murise fratele meu. Voiam adevărul. Însă nu au putut să mi-l spună.

— Așa că îl cauți acum, spuse Roarke.

— Așa că îl caut acum. Îl privi pe Roarke. Ai dreptate. Adevărul ca profesie. Nu l-am aflat niciodată în privința fratelui meu. Nu sunt sigur că aș mai putea pierde o ființă iubită, a doua oară, fără să știu de ce. Fără să știu adevărul.

— Cum îl chema?

Morris ridică privirea de la pahar și privi chipul lui Eve. O clipă, prin fața ochilor lui se perindară amintiri, lacrimi și recunoștință.

— Jin. Îl chema Jin. Se aplecă și îi luă mâna lui Eve. Mă bucur că ai venit. Tu… te-ai rănit la cap, spuse ei deodată.

— O nimica toată. M-am izbit doar.

— Tu nu ești neatentă.

Adevărul, își aminti Eve și îi spuse.

— Nu te gândești că ar putea fi vorba de cineva care vrea numai să ucidă sau să rănească polițiști?

— Nu pare să fie așa ceva. Niciunul dintre incidente nu a fost întâmplător.

— Nu. Își apăsă degetele pe ochi. Ai dreptate. Nu ai venit să mă vezi în legătură cu asta. De ce ai venit?

— Suportul tehnic i-a verificat aparatura electronică. Nu a apărut nimic, Morris. Investigațiile la care lucra pur și simplu nu se potrivesc cu crima. În dosarele ei, în notițe, în însemnările personale nu apare nimic care să ofere vreun indiciu că ar fi avut necazuri, că nu s-ar fi simtit în siguranță, că ar fi fost amenințată. Există o singură notă în legătură cu Ricker - și asta în agenda ei, cum că trebuia să se întâlnească cu AR la data și la ora pe care el le confirmă. Nu e nimic care să indice că știa că era sau că fusese sub observația Afacerilor Interne. Și fusese.

— O investigaseră Afacerile Interne?

— Li s-a vândut un pont despre relația ei cu Ricker de pe când era în Atlanta. Stăteau cu ochii pe ea, numai ochi și urechi când se putea. Practic, au trăit împreună mai mult de un an.

Privirea lui nu se clinti.

— Știam că a avut o relație serioasă. Nu m-a mințit niciodată în privința asta și nici nu a încercat să o treacă sub tăcere.

— În regulă. Ocazional, îl însoțea în călătorii pe Ricker. În vacanțe. El i-a cumpărat niște bijuterii. Asta a fost tot ce-au găsit. Nu au găsit niciun fel de dovezi că ar fi fost vorba de mai mult decât de o relație personală, romantică.

— Și, desigur, niciodată nu au întrebat-o pe șleau.

— Din ce-mi spune sursa mea, nu.

— Care e Webster, Dallas, nu sunt prost. Au ținut-o sub supraveghere și aici?

— La început. Relația cu Ricker luase sfârșit, după cât se părea, cu câteva luni înainte ca ea să solicite transferul. Contactele dintre ei au fost puține după ruperea relației și au dispărut cu totul. Însă Biroul din New York a fost notificat și au verificat-o. Webster zice că au lăsat baltă cazul - nu era nimic de găsit - și nu mai erau pe urmele ei când a contactat-o Ricker la sosirea lui la New York.

— El e principalul suspect.

— Este suspect. Din datele pe care le am, ar putea să fie principalul. Știu că e un ticălos. Și ea a știut. Webster o să facă ceva săpături și va păstra tăcerea. O să fie foarte discret în ceea ce o privește, Morris.

— Și acum Afacerile Interne… Morris se opri și dădu din cap.

— Îmi pare rău. E posibil ca în Atlanta să fi fost o sursă de informații a lui Alex Ricker. Morris, știi că trebuie să iau asta în cal-

138

cui. Dacă a avut o relație cu el, dacă a fost îndrăgostită de el, ar fi putut să depășească limitele pentru el. Trebuie să cercetez treburile

astea, câtă vreme îl cercetez pe el. Și trebuie să mă gândesc, orice ar fi fost, că poate era la curent cu niște lucruri. După ce a venit aici, după ce a pus distanța asta între ei și după ce ai apărut tu. Poate că a început să aștearnă lucrurile pe hârtie, poate s-a gândit să noteze detalii și să le folosească împotriva lui.

Și furia, și oboseala se șterseseră de pe chipul lui Morris când o auzi.

— Dacă e adevărat, iar el a aflat…

— Dacă și iar dacă. Dar nu e nimic pe unitățile ei. Nimic. A stat destul de mult aici. A stat mult la tine. Poate că a fost aici și în lipsa ta.

— Da, în funcție de ture sau dacă eram amândoi chemați. Crezi că mi-ar fi putut folosi computerele, că a ascuns ceva pentru că i s-a părut mai sigur? Mai în siguranță?

— Aș vrea ca expertul meu consultant să vină aici să arunce o privire. Și, știu că e ciudat, aș vrea să fac o percheziție. În caz că a ascuns discuri sau orice fel de documente.

— Da. Te rog. Sări în picioare. Mă duc să fac cafea.

Morris îi ajută în căutări și Eve își spuse că părea a-și mai fi venit în fire - precis, concentrat - în ceea ce făcea. Ea își alese bucătăria și zona de zi, lăsându-i lui dormitorul, în timp ce Roarke luă în primire biroul.

Eve căută printre cutii, borcane transparente, în sertare și în spatele lor. Sub tăbliile meselor, sub pernele canapelelor, în spatele obiectelor de artă și în bogata colecție de muzică a lui Morris. Examină fiecare treaptă înainte să urce.

În dormitor, Morris stătea în fața dulapului, cu o rochie albă foarte subțire în mâini.

— Are mirosul ei, spuse el încet. Miroase a ea. Apoi o puse la loc. Nu găsesc nimic.

— Poate are Roarke mai mult noroc. Îți trece prin minte vreun alt loc în care ar fi putut să pună ceva? în care ar fi putut să ascundă ceva?

— Nu. Era prietenoasă, dar distantă cu vecinii. Știi cum e. Cel mai apropiată era de echipa ei. Dar dacă i-ar fi dat ceva vreunuia dintre ei, până acum sigur ar fi venit la tine sau la locotenentul ei.

— Mda.

Eve oftă.

— Poate că nu e nimic aici fiindcă nu există nimic nicăieri.

— Îmi face impresia că e primul lucru important pe care l-am făcut ca să o ajut. Chiar dacă nu era nimic de găsit. Tu crezi că a depășit limitele.

— Afacerile Interne nu au putut să dovedească nimic.

— Eviți răspunsul. Asta crezi.

'-Vrei adevărul, Morris? Nu știu.

— Ce a făcut cu bijuteriile pe care i le-a cumpărat?

— 1 le-a dat înapoi când s-au despărțit.

Morris zâmbi, zâmbi cu adevărat pentru prima oară de când venise la ușa lui, cu o zi în urmă.

— Așa era ea, Dallas.

Eve se gândi la toate acestea în drum spre casă. - Trei ore pierdute. Și nimic. Nu-i nimic acolo. Dacă noi nu am găsit nimic, nu e nimic de găsit. Timp pierdut.

— Nicidecum și nici pe departe. Părea viu din nou când am plecat. fi doare, suferă, dar e viu. Roarke întinse mâna să i-o acopere pe a ei. Nu e timp pierdut.

11

ÎNTOARSĂ ÎN BIROUL DE ACASĂ, VERIFICĂ DISCURILE DE

I securitate. Îl văzu pe Rod Sandy, cu o geantă în mână, ieșind din lift, traversând holul și părăsind clădirea la unsprezece și

douăzeci și șase de minute, în dimineața zilei de după uciderea lui Coltraine.

Părea posomorât.

— Un favor, i se adresă Eve lui Roarke. Caută la ce oră a apărut prima relatare în presă despre uciderea lui Coltraine.

În timp ce Roarke făcea asta, ea continuă vizionarea discurilor, urmări oameni venind și plecând. Nimeni nu mai plecase - potrivit indicațiilor afișajului liftului - de la ultimul etaj până la întoarcerea lui Sandy, la douăsprezece și opt minute.

— Primul buletin de știri a fost la zece cincizeci și trei, pe ANN, spuse Roarke, referindu-se la AII News NetWork. Până la unsprezece au urmat relatări pe larg la toate posturile importante. 140

— S-a mișcat repede, murmură Eve. S-a mișcat repede, dacă Sandy a dus discuri sau alte lucruri Incriminatorii ori dubioase - ceea ce sigur a făcut - într-o altă locație.

— Nu și-ar fi expus aparatura neînregistrată într-un hol public.

— Nu. Eve comută pe camera de securitate a liftului. Îl văzu iar pe Sandy urcând în lift, coborând și părăsind liftul. Alte persoane luară apoi liftul pentru diferite etaje. Apoi, ecranul se închise și se înnegri. Ce naiba - e de la disc sau de la echipamentul meu?

— Nici una, nici alta. Camera de securitate s-a oprit A fost oprită, se corectă Roarke. Nu tu bruiaj, nu tu electricitate statică, nu tu salturi, cum ar apărea dacă ar fi fost proastă funcționare. Clădirea trebuie să albă un subsol, zone pentru depozitare, o intrare pentru furnizori.

— Intrarea pentru furnizori direct din stradă. Eve trecu la discul respectiv. Flr-ar al dracului, închidere coordonată a camerelor. Tare. Chiar dacă aș pune mâna pe ceva de la camerele din clădire sau din clădirile de vizavi, care au fost martore la încărcare sau descărcare, asta nu ar dovedi nimic. Și totuși…

— Ar fi avut nevoie de un vehicul - un camion sau… o dubă ca să mute echipamentul.

— Și ca să aducă mobila nouă. N-ar fi folosit o dubă furată, adăugă ea ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Roarke. Poate un camion de transport mobilă. Are un magazin de antichități pe Madison și încă unul în centru. Aș putea să găsesc pe cineva să-i identifice și să zică: „Da, i-am văzut pe tipii ăștia încărcând cutii, descărnând un dulap", dar nu ar fi o dovadă. Însă asta îmi spune că s-a ocupat de toate astea în dimineața de după ce a fost ucisă Coltraine. Și-a acoperit fundul.

— Fac pe avocatul diavolului, iubito, dar în împrejurări asemănătoare mi-aș fi acoperit fundul cu ceva ore mai devreme dacă aș fi comis o crimă. În momentul în care ar fi fost descoperit cadavrul, poliția nu ar mai fi găsit nimic la mine.

— Nu e la fel de bun ca tine. Am mai spus-o.

— Nu mă plictisesc să o tot aud!

— În noaptea în care a fost ucisă, îl avem pe cameră plecând și venind la orele pe care ni le-a precizat. Sau destul de-aproape ca să nu îl bănuim. Dar le-a închis ca să-și scoată echipamentele neînregistrate și să primească o livrare de mobilă. Nu, nu e la fel de bun ca tine.

Îl privi pe Roarke gânditoare.

— Tu ai fi umblat pe discuri dacă ai fi considerat necesar. Dar cel mai sigur, probabil că ai fi înregistrat totul. De ce dracu' să-ți pese dacă poliția vede pachete scoase din locuința ta? Primești ceva nou. Nu-i nicio crimă în asta. Cu tine, poliția nu ar avea primul cuvânt. Tu ai fi lăsat totul așa cum e și le-ai fi spus să dovedească. Cu un „să mă pupați" subînțeles.

— Cât de reconfortant este să fii înțeles atât de bine. Ți-a dat exact cât aveai nevoie să știi, nu-i așa? E o chestie - cum ai zis tu - întunecoasă și a avut ceva de ascuns.

— Ceea ce nu-l face ucigaș, admise Eve. Dar dacă partea întunecoasă cuprinde și niște polițiști vânduți, de ce să te oprești la unul singur? Trebuie să-i mai verific o dată echipa, ceea ce înseamnă, probabil, să apelez din nou la Afacerile Interne. Rahat.

— Din nou. Da, m-am prins de asta când vorbeai cu Morris.

Dându-și seama că încă nu-i vorbise despre întâlnirea cu Webster, ridică privirea și se uită la el.

— Dacă există vreun fir care să indice că este posibil ca victima să fie un polițist vândut, trebuie să apelez la resursa asta.

— Definește „să apelez”.

Cu toate că își dădu seama că asta intenționase el, Eve se simți oarecum jenată.

— M-am întâlnit cu Webster. Am apelat la departamentul polițiștilor murdari și vânduți - Crack a răspuns. Deocâmdată amândoi ținem chestia asta pentru noi.

— Interesantă abordare.

— Legătura cu Crack face să fie treaba mea. Facem schimb de informații.

Roarke o bătu peste bărbie.

— Ai tu noroc cu mine că nu sunt gelos.

Eve îl privi pur și simplu.

— Da, mare noroc.

Când el izbucni în râs, ea dădu din cap și se duse să mai arunce o privire la panoul cu istoricul crimei.

— Ucigașul este aici. Cel care a executat sau cel care a dat ordinul. Nimic altceva nu are logică. Dar ce a făcut ea? Ce a făcut, ce știa, pe cine a amenințat ca să fie omorâtă?

Adormi cu gândul la toate astea și nu dormi bine.

În vis, Eve ședea pe o masă de la morgă, iar Coltraine pe masa ei. Ședeau față în față și aerul rece era plin de o muzică tristă de saxofon.

— Nu-mi spui destul, zise Eve.

— Poate nu mă asculți.

— Prostii, detectiv.

— Nu poți să te gândești la mine ca fiind Ammy și nici măcar ca Amaryllis. fi-e greu să mă consideri doar o femeie.

— Nu ești doar o femeie.

— Din cauza insignei. Coltraine o ținea în mână pe a ei, întorcând-o și privind-o cu atenție. Îmi place să am insigna asta. Dar nu am avut nevoie de ea. Nu ca tine. Pentru unii, slujba e doar o slujbă. Știi asta despre mine, măcar atâta știi. E unul dintre motivele pentru care te gândești, îți vine să crezi, că am folosit insigna pentru câștigul personal.

— Asta ai făcut?

— Cu mâna liberă, Coltraine își dădu pe spate părul blond, lucios.

— Nu asta facem toți? Tu n-o faci? Nu mă refer la salariul jalnic. Pe plan personal, câștigi zilnic, având răspundere, deținând controlul și făcându-ți datoria. Împingând, tot împingând la o parte ceea ce erai, ca să faci loc pentru ceea ce ești.

— Nu e vorba despre mine.

— Întotdeauna este vorba despre tine. Victimă, criminal, investigator. Triada, întotdeauna interconectată. Fiecare este legat de celălalt, fiecare aduce ce are de adus și pune pe masă. Nu ai cum să intri în acest joc fără ceilalți doi. Coltraine oftă adânc, cu o ușoară notă de tracasare. Nu m-am așteptat niciodată să mor pentru asta și chestia asta - dă-mi voie să ți-o spun - e o mare porcărie. Tu, da.

— Eu mă aștept să mor?

— Stai pe o masă, nu? Exact ca mine. Dar „aștepți” este cuvântul. Ești pregătită. Ca și cum ai fi fost satisfăcută, dădu ea din cap. Da, e mai bine așa. Ești pregătită să mori pentru insignă. Eu nu am fost. Am fost pregătită să-mi fac treaba până venea vremea să renunț, să mă mărit și să-mi întemeiez o familie. Tu încă mai ești mirată că poți

fi și polițist, și soție. Nu-ți poți imagina cum e posibil să fii polițist și să ai și o familie, așa că nu te gândești la asta.

— Copiii sunt înspăimântători. Sunt străini și…

— Așa cum erai tu când ți s-a făcut rău. Când te bătea și te teroriza și te viola. Cum poți avea un copil înainte să-l înțelegi foarte bine, să-l accepți, să-l ierți pe copilul care erai?

— Faptul că ai fost ucisă ți-a oferit diploma de psihiatru?

— Asta e în subconștientul tău, locotenente. Eu sunt doar unul dintre morții tăi. Se uită la perete și la toate sertarele acelea reci, din oțel. Unul dintre numeroșii morți. Tu și Morris, amândoi vă simțiți ciudat de confortabil aici. Chiar nu v-ați gândit niciodată să pătrundeți mai în profunzime subiectul ăsta?

Chiar și în somn, Eve simți cum i se încing obrajii.

— Iisuse, ăsta *nu* e subconștientul meu.

— Al naibii de sigur că al meu nu e. Râzând, Coltraine își scutură părul pe spate. Dar să iubești pe cineva în lipsa sexului, fără emoția aceea sexuală? E ceva special. Mă bucur că acum te are pe tine, mă bucur că acum are relația asta cu tine. Cu noi doi a fost altfel. Emoția sexuală? Pocni din degete. Aproape uite-așa. Și din punctul acela, a fost mult mai mult. El era acela, cred că el ar fi aceia cu care să vrei să fii, în care să crezi, cu care să-ți faci o familie.

— Dar cu Alex Ricker cum a fost? Declic sexual?

— Și încă cum. Știi asta. Știi exact ce fel de emoție sexuală declanșează un bărbat ca el.

— Nu e ca Roarke.

— Nu e chiar atât de diferit, nu e deloc atât de diferit. Coltraine îndreptă un deget spre Eve și zâmbi șters. Asta te agasează. Nici noi nu suntem chiar atât de diferite. Ne-am îndrăgostit de ei și i-am dorit. Doar că ne-am purtat diferit. Ai fi vrut, ai fi putut să pleci de lângă el dacă nu ar fi renunțat la partea întunecată?

— Nu știu. Nu pot să fiu sigură. Dar știu că dacă mi-ar fi cerut să rămân cu el, să avem o viață împreună și eu să mă uit în altă parte în timp ce el ar fi încălcat legea, n-ar fi fost Roarke. Eu cu Roarke am rămas.

Acum, Coltraine dădu din deget într-o parte și în cealaltă.

— Dar el chiar încalcă legea.

— E greu de explicat, chiar și pentru mine. Nu încalcă legea pentru profitul propriu, pentru câștigul propriu. A încetat, nu mai face asta Dacă o face e întrucât crede în dreptate, în justiție. Nu întotdeauna aceeași dreptate și aceeași justiție în care cred eu. Dar el crede. Ricker nu a renunțat pentru tine. Cel puțin eu m-am ales cu asta.

— Bărbații ăștia au avut tați cruzi și mame moarte. Asta nu face parte din ceea ce sunt și din atracția pe care o simțim față de ei? Sunt periculoși și irezistibili. Ne doresc și vor să ne ofere lucruri.

— Nu mă interesează lucrurile. Însă pe tine te-au interesat. Te-a interesat, pentru că altfel nu le-ai fi dat înapoi. Ei? Subconștientul marchează. Le-ai dat înapoi, fiindcă au contat și fiindcă a contat că 144

nu puteai să le păstrezi. Și atunci n-ar mai fi fost o despărțire, nu una definitivă. În schimb, ai purtat inelul pe care ți l-au dat părinții tăi, care să-ți amintească cine erai și de unde veneai. O familie sănătoasă din clasa de mijloc.

— Poate că asculți totuși.

— Poate că al întors capul când erați împreună. Poate chiar i-ai spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să i le spui - pentru că insigna era doar o slujbă, ceva secundar. Dar nu al fost coruptă. Nu ai primit nimic. Nu asta voiai de la el și nu asta i-ai fi dat. Dacă ar fi fost așa, ai fi dat și insigna înapoi. Puteai să te minți, când erați împreună, că nu era treaba nimănui ce făceai în timpul tău liber, nu era treaba nimănui pe cine iubeai.

Zâmbetul lui Coltraine deveni mai cald și mai larg.

— Acum cine e psihiatrul?

Ignorând comentariul, Eve continuă.

— Însă chiar și când slujba e pe planul doi, îți stă în cale. Ți-a stat în cale și el nu voia să se schimbe. Nu puteai continua să-l iubești când el nu te putea iubi destul ca să vadă asta. Așa că i-ai dat lucrurile înapoi și ai plecat. Însă ți-ai păstrat insigna.

Coltraine o privi din nou cu atenție.

— Mi-a fost de mare ajutor. Ridică privirea la Eve și ochii ei, atât de îndrăzneți și de verzi, erau plini de durere. Nu vreau să stau aici.

— Cât de curând o să fii lăsată să pleci.

— Crezi că ne ducem vreunul dintre noi până nu știm adevărul? Crezi că există pace fără justiție?

— Nu, nu cred, recunoscu Eve, știind că asta o să o stăpânească întotdeauna. Că asta o să o facă întotdeauna să-și dorească să meargă mai departe. Nu vei rămâne aici. Ai cuvântul meu. Îți promit, nu vei rămâne aici.

*

Ii poți face promisiuni unei femei moarte în vis? se întrebă Eve. Și ce însemna că o făcuse, că simțise nevoia să o facă. În timp ce se îmbrăcă, îl privi pe Roarke, care avea cafeaua, rapoartele de bursă și pisica alături. Nu mai arată atât de periculos acum, își spuse ea. Nu mai pare un băiat atât de rău. Doar un bărbat absurd de chipeș, care își începe activitatea obișnuită a zilei,

Cu excepția, desigur, a faptului că începuse activitatea de rutină a zilei, cu o oră sau două în urmă, cu vreo transmisiune Internațio-

145

nală pe *'link* sau cu vreo holoședință. În orice caz, nu părea prea periculos.

Ceea ce, presupuse ea, reprezenta unul dintre motivele pentru care era periculos. Foarte periculos.

— Parcă renunțai.

Roarke ridică privirea de la șirurile de coduri și cifre care se derulau pe ecran și o îndreptă spre Eve.

— La ce renunțam?

— La presupusa activitate infracțională. Când ne-am cunoscut, te descotoroseai deja de asta. Nu am făcut decât să accelerez procesul.

— Considerabil. Se lăsă pe spate ținând cafeaua în mână. Și cu o finalitate. Altfel, aproape sigur mi-aș fi vârât degetele în vreo câteva plăcinte foarte gustoase. E greu să renunți la obiceiuri, mal ales la cele plăcute.

— Știai că altfel nu puteam fi împreună. Întotdeauna o să mai alunecăm și o să călcăm pe lângă linia dintre noi, dar așa? Așa ar fi fost întotdeauna un zid și nu am fi vrut un zid între noi. Tu ai vrut relația asta, m-ai vrut pe mine mai mult.

— Mai mult decât orice a existat până la tine și de la tine încoace.

Eve se duse la el și, la fel cum făcuse cu Morris cu o seară în urmă, se așeză pe măsuță, în fața lui. Galahad se rostogoli în poala lui Roarke și puse o lăbuță pe genunchiul ei. Un gest ciudat de dulce.

Existau tot felul de familii, credea Eve.

— Nu am vrut relația asta, fiindcă nu știam ce însemna. Dar te-am vrut pe tine mai mult decât orice a existat până la tine și de la tine încoace. Nu aș fi putut să întorc capul, dar aș fi putut să te doresc mai mult decât orice altceva dacă mi-ai fi cerut-o. Poate că aș fi încercat, dar relația noastră nu ar mai fi mers.

— Nu.

— Obiceiul… pasiunile - exact asta deveniseră ele pentru tine. Nu ele au fost forța, nu așa cum fuseseră când ai început. Nu a fost vorba de supraviețuire, nu a fost vorba de identitatea ta. Succesul, funcțiile, bogăția, puterea, siguranța, mda, toate astea sunt importante. Dar nu trebuie să înșeli, ca să le ai sau ca să le păstrezi.] în afară de mine, mândria ta a jucat și ea un rol important. Sigur, e

distractiv să înșeli, doar că nu oferă aceeași satisfacție ca atunci când îți dai toată silința.

— Uneori e mai greu să înșeli.

Eve zâmbi.

— Poate că da. Uite care e treaba. El - Alex Ricker - nu a renunțat pentru ea. El s-a așteptat ca ea să întoarcă capul și ea a făcut-o, aproape doi ani. Dar nu putea să țină. El nu a renunțat sau nu a putut să renunțe, fiindcă nu a vrut-o pe ea mai mult ca orice altceva. Ea a avut o importanță secundară pentru el, la fel cum slujba era pe planul doi pentru ea. Poate că a existat pasiunea și poate că s-au iubit.

— Însă nu a fost suficient.

— M-am tot întrebat dacă avem vreo legătură cu uciderea ei. Încă n-o știam, dar eram legați de moartea ei. Noi l-am anihilat pe Max Ricker și, când am făcut-o, dinamica s-a schimbat. Fiul a urcat vreo câteva poziții pe lanțul puterii, nu-i așa? Sau e liber să…

— Să renunțe la partea tenebroasă, încheie Roarke în locul ei. Iar el nu a făcut-o. Nu a ales opțiunea asta.

— Ea nu avea cum să nu știe, la răspântia asta, că niciodată nu avea s-o facă. Iar ea a făcut alegerea ei în funcție de asta. Sau trebuia să intre în joc. Sincronizarea e pur și simplu prea bună pentru cealaltă opțiune.

— El nu a ales-o, ea nu l-a ales.

— Mda. Se gândi la Coltraine cum ședea pe masa de la morgă - cu insigna în mână și cu lacrimi în ochi. Nu a omorât-o el. Dacă ea era de importanță secundară, ce rost ar fi avut? El a făcut propria alegere, ea pe a ei. Dacă el ar fi fost chiar atât de supărat din cauza asta - pentru că nu se putea pune problema de mândrie sau ego ai fi avut o crimă pasională. De ce să aștepte un an, apoi să facă atâta caz din asta?

— Poate că s-a răzgândit.

— Mda, cred că ar fi posibil. Cel puțin s-a răzgândit suficient ca să vină aici să o vadă, să sondeze terenul. Poate că știa că era implicată deja într-o altă relație. Poate că a fost din nou vorba de mândrie, amestecată cu ceva vanitate. O vede că e fericită, că și-a continuat viața. Probabil că a fost destul de dureros, dar a fost suficient de dureros ca să-l facă să o elimine?

Eve dădu din nou din cap. Pentru ea nu era foarte logic.

— A lăsat-o să plece de la bun început. Și, la urma urmelor, tot nu o dorește pe ea mal mult decât își dorește viața pe care o duce. Este un om de afaceri - un om de afaceri corupt, dar unul care știe când o afacere nu mai stă în picioare. Pur și simplu, nu e vorba aici de atât de multă dragoste care să ducă la crimă, la o crimă cu sânge rece, premeditată.

— Deci nu a fost o crimă din dragoste sau din pasiune. Pentru că nu-și luase cafeaua, Roarke i-o oferi pe a lui. Și dacă avea vreo dovadă împotriva lui, dacă lucra pentru el? Sau lucrase pentru el?

— Dacă ar fi avut ceva, ar fi ținut secret în perioada despărțirii, după aceea și încă un an?

— De ce lovești în ea acum? zise el, în timp ce ea îi bău cafeaua și-i dădu înapoi cana goală.

— Am tot insistat pe direcția asta deoarece gândeam ca mine, adică o consideram polițist. Nu o femeie care fusese îndrăgostită. Dacă ar fi vrut să-l pedepsească, i-ar fi luat urma câtă vreme informația era fierbinte, când suferea și era furioasă. Nu a fost niciodată coruptă, l-a dat înapoi bijuteriile.

— Ai mai spus-o, dar tot te-ai întors la varanta asta.

— Da, pentru că am sărit o treaptă și cred că asta m-a sâcâit. Nu e vorba că i-a dat înapoi bijuteriile, ci despre faptul că și-a păstrat insigna. Nu era altceva decât o slujbă, dar era slujba *ei.* Și și-a păstrat-o. Asta am trecut cu vederea.

Se ridică să gândească stând în picioare, în mișcare.

— Dacă nu a fost coruptă, nu era pe urmele lui - și, fir-ar să fie, genul ei ar fi fost să aibă documentele pe care nu le putem găsi - iar el a lăsat-o să plece. Tot ce avem despre ei este că au fost doi oameni care au decis că relația lor nu merge și ș-au redat libertatea. Nu toată lumea ucide din cauza ruperii unei relații.

Se întoarse.

— Alibiul este prea fragil. M-am tot luptat cu asta. Dacă ar fi făcut-o sau ar fi plătit, ar fi acoperit. Nu e o chestie de-aia parapsihologică - figura cu „dacă aș fi știut că am nevoie de un alibi, crezi că nu mi-aș fi fabricat unul?" E prea ordonat și tipicar să nu aibă un alibi. Am tot stat cu ochii pe el și numai pe el, fiindcă îl cheamă Ricker. Am pierdut timpul.

— Nu, n-ai pierdut timpul. Nu mai mult decât ai pierdut timpul aseară, la Morris. Ai lămurit lucrurile. Crezi că ai fi putut să nu-l iei în calcul, să nu parcurgi toți pașii, să nu aduni toate dovezile? El e suspectul cel mai logic.

— Mda, și asta-i… Fir-ar al dracului!

— Iar eu, aflându-mă doar cu o jumătate de pas în urma ta, te întreb cine ar avea de câștigat aducându-l pe Ricker în vizorul tău ca suspect principal?

— Un concurent. O mulțime de băieți răi nu ar sta nici o clipă pe gânduri să ucidă un polițist.

— Ești o mare mângâiere pentru mine, murmură Roarke.

— Sunt mai inteligentă decât băieții răi. Nu eram cu o jumătate de pas în fața ta?

— Asta doar pentru că ți-am permis eu avantajul ăsta. Și totuși, nu e ceea ce aș numi o treabă de expert.

— Evident, nici nu trebuia să fie. L-am ținut în continuu pe Ricker pe cărbuni încinși. A trebuit să-și modifice apartamentul, să ducă într-o altă locație documente și echipamente. L-a costat timp și

bătaie de cap. Probabil că ai putea să afli dacă pune la cale vreo afacere tare, vreo chestie pe care încurcătura asta o să i-o tulbure.

— Probabil că aș putea.

— Și imediat mi-am concentrat din nou atenția asupra lui. Eve se ciupi de vârful nasului. Dar el este singurul element logic - asta este conexiunea. Ea nu avea niciun caz cu o miză atât de mare încât să ducă la crimă. Niciun vecin nu avea nimic cu ea, nu am găsit nimic care să o incrimineze. Și pleca - asta e piesa, indiferent care de câte ori aș derula-o, aș întoarce-o pe toate fețele. Pleca, înarmată. Indiferent cine a fost pe scări, a fost ori un băiat rău, ori un polițist. Și un polițist corupt e mai rău decât un băiat rău.

— Altcineva, în afară de Alex, are un polițist la mână.

— Posibil. Mda, chiar s-ar putea. Și dacă așa stau lucrurile, trebuie să fie unul dintre polițiștii din echipa ei..

— Înapoi la Afacerile Interne.

— Cred că da.

— Ei bine, atunci mănâncă ceva înainte.

— O să înfulec. Trebuie să mă duc la birou și… Fir-ar să fie. Fir-ar al dracului. Mașina.

— Mănâncă ceva, repetă Roarke, apoi îți găsim un mijloc de transport.

Încruntându-se, Eve își îndesă mâinile în buzunare.

— Mi-a pierit pofta de mâncare doar gândindu-mă la ticăloșii ăia de la Rechiziții.

Roarke se duse și-i programă un sendviș cu șuncă și ouă.

— Poftim, rapid și simplu.

— Mda. Mușcă ursuză, stând în picioare. Aș pune-o pe Peabody să ofere din nou favoruri sexuale, dar n-o mai crede nimeni a doua oară. Or să mă facă să mă rog și tot or să-mi dea cel mal jalnic gunoi din grămada de gunoaie. Aș putea să-l mltulesc pe Baxter s-o facă, se mai gândi ea.

— Chestia cu favorurile sexuale?

— Nu, dar… poate. Să rechiziționeze o mașină nouă. Ca și cum ar avea nevoie de așa ceva. Ei îl plac. Doar că știu deja că e vorba de mașina mea. Tonul îi deveni amar ca o cafea de polițist. Au spioni peste tot.

— E o problemă foarte spinoasă, locotenente. Cred că aș putea să te ajut eu în privința asta.

— M-ar lăsa să aleg de unde aș vrea eu dacă le-ai oferi tu favoruri sexuale personale. Dar nu mă bag la așa ceva. Trebuie să existe și delimitări, trebuie să existe și limite. Și, la urma urmelor, sunt și eu locotenent, fir-ar să fie. Își umplu gura cu șuncă, ouă și pâine subțire, caldă. N-ar trebui să fiu obligată să cerșesc, mormăi cu mâncarea în gură. Sunt șef.

— Ai absolută dreptate. Ticăloșii. Îi puse un braț pe după umeri. Hai să mergem jos. Cred că s-ar putea să am o rezolvare pentru situația asta.

— Nici nu se pune problema că i-aș fi făcut eu ceva. E o epavă, sigur, dar a fost distrusă în timpul serviciului. Nenorociții.

— De acord. Nenorociții.

Eve nu sesiză amuzamentul din tonul lui. Se îndopa și fierbea

— Nu-mi place deloc să joc în felul ăsta. Mă enervează. Însă nu e posibil să mă împotmolesc în așa ceva în plină investigație. Așa că poate faci rost de câteva cutii de alcool de prima calitate sau de locuri VIP la meciuri. O șpagă care într-adevăr să ia ochii. ’

— Fără îndoială că aș putea. Însă hai să încercăm asta mai bine. Deschise ușa de la intrarea principală.

Pe alee se afla un vehicul de un gri mat și sumbru. Cu linii prea practice, prea obișnuite pentru a fi urât - așa că cei mai bine concura la categoria „fără sare, fără piper”. Afișa totuși câteva elemente crómate care sclipeau promițător în soarele dimineții.

— Peabody s-a ocupat deja de asta?

— Nu.

Dădu să se apropie de mașină, alungându-și dezamăgirea că avea un aspect mai umil decât vechea mașină - mult mal umil, astfel încât elementele strălucitoare Í se părură la fel de jalnice ca un ruj ieftin pe buzele unei casnice. Pe urmă se opri și se încruntă.

— Să nu-mi spui că e a ta. Tu nu ai ceva atât de comun în cutia ta cu jucării.

— Nu e a mea. E a ta.

— Ziceai că Peabody n-a…

— Acum cine a fost cu jumătate de pas în urmă?

— Nu poți să-mi cumperi tu mașina oficială.

— Nu există nicio regulă și niciun regulament care să te împiedice să te folosești de mașina personală în misiunile oficiale. Am verificat.

— Da, adică nu. Vreau să zic că nu poți să-mi dai pur și simplu o mașină.

— Ba sigur că pot și chiar asta o să fac. Trebuia să fie cadoul tău de aniversare. Acum o să trebuiască să mă gândesc la altceva pentru aniversare.

— Aveai de gând să-mi faci cadou o mașină de politie la aniversarea din iulie. Te pomenești că ești și mediu acum și ai prevăzut că mașina mea o să fie distrusă?

— Era doar o chestiune de timp. Dar nu. M-am gândit că ar fi un cadou care te-ar bucura. Acum nu mai este un cadou. Acum este o necesitate. Fă-mi favoarea asta, ia-o și folosește-o.

— Nu înțeleg de ce ai…

— Are plinul făcut, o întrerupse el. Sistemul intern de date și comunicații, prima, și secundar, sunt de ultimă oră. Viteza verticală și în aer e comparabilă cu a noului XS-6000.

— XS… cred că glumești.

— La fel ca în majoritatea cazurilor, și aici contează mai mult ce are în interior. Ajunge de la zero la o sută, la sol și în aer, sub unu virgulă trei secunde.

— Drăguț-

— În același interval de timp poate să asigure o ascensiune verticală de patru virgulă cinci metri.

Roarke zâmbi când Eve începu să-i dea târcoale și să o studieze. Zâmbetul lui deveni și mai larg când ea deschise capota motorului. Nu știa aproape nimic despre motoare.

— E mare și lucioasă aici, dedesubt.

— E programată pentru alimentare solară, noncombustibilă și combustibilă. Caroseria este rezistentă la explozie, ca și parbrizul. E un tanc care se mișcă la fel ca o rachetă. Autonavlgatle, desigur, hartă holografică, comenzi vocale și manuale. Și are un detector electronic care te anunță dacă s-a atins cineva de ea - sau a încer cat. Are o cameră încastrată cu rază de acțiune de o sută cincizeci de metri în orice direcție.

— Iisuse!

— Scaune cu memorie. Alarme, lumini și sirene, după specificația departamentului. Între locurile din față și cele din spate poate 1 ac tivat un ecran antiexplozie pentru cazul în care ești obligată să transporți persoane dubioase. Să văd dacă n-am uitat ceva.

— Mda, manualul de douăsprezece discuri care să mă învețe cum să umblu cu ea. Roarke, nu pot să…

— E programată pentru vocea și amprenta ta, așa că nu e necesar niciun cod. Decisese că nu s-ar fi descurcat deloc altfel. Deocamdată, trebuie doar să-i spui ce să facă. E programată și pentru Peabody; știam că uneori o lași și pe ea la volan. Și pentru mine. Oricând vrei să lași pe altcineva să o conducă, poți să îi dai autorizația.

— În regulă, acum oprește-te. Mașina asta costă de cinci ori - poate de zece ori - cât costă o mașină de poliție. Nu am cumpărat

niciodată o mașină, așa că sunt practic pe dinafară. Nu pot să conduc pe stradă o chestie care costă mai mult decât toate mașinile din departamentul meu la un loc. Mult mai mult.

Știa că putea fi la fel de nervoasă ca o virgină în materie de bani.

— Dar i-aș putea mitui pe fraierii tăi cu lăzi de alcool și bilete la meciuri.

— Da. Nu e logic, dar da.

Roarke își trecu un deget pe fruntea ei, peste rana care începea să se vindece.

— Gândește-te la asta. Dacă ieri erai în mașina asta, nu numai că ai fi evitat accidentul, dar ai fi pus și mâna pe cei din dubă. Foarte posibil, ai fi închis deja cazul până acum.

— Oh, dar asta nu e…

— Și mai mult de-atât, o să-ți spun din nou. Nu e un cadou. E o favoare pe care mi-o faci. Știu că atâta vreme cât ești în mașină, ești în siguranță. Așa că-ți cer să faci asta pentru mine.

— Nu e cinstit din partea ta. Oftă adânc. Nu e deloc cinstit din partea ta să nu te înfurii și să nu-mi impui. Să faci din asta o favoare. Să-mi spui că o faci la fel de mult pentru tine, pe cât o faci pentru mine.

În dimineața blândă de primăvară care îi înconjura, cu mașina lângă ei, ochii lor se întâlniră.

— Ăsta ar fi adevărul.

— Mda, zise ea după un moment. Mda, ăsta ar fi. Aș putea să-ți fac și eu o favoare.

— Mulțumesc. Îi atinse buzele cu buzele lui.

— Hei, făcu ea. Și apucându-l de revere, îl trase înapoi și îl sărută prelung. Al naibii de inteligent, ce să spun. Ai făcut-o cât ai putut 152
de urâtă. Ștearsă. Nimeni nu s-ar uita la ea de două ori.

— Trebuie să recunosc, asta a fost o treabă grea. Cred că unul dintre designeri a cedat nervos. A urlat timp de o oră.

Eve râse.

— E bine. E foarte bine. Ai construit-o special pentru mine. Iisuse, practic e prima mașină proprietatea mea și tu ai construit-o special pentru mine.

— Este DLE Urban și unica de genul ei.

— DLE? Avu nevoie de un minut și-i făcu o deosebită plăcere. Dallas, locotenent Eve.

— Și, cum am zis, e unica. Facem și altele cu aceeași caroserie - pentru clasa economic - însă niciuna nu are dotările unice pe care le are asta.

— La cât ajunge?

— Am ajuns la o sută șaptezeci și șapte la oră cu ea, în linie dreaptă, pe șosea și în aer. Însă conduc mai bine decât tine, așa că n-o forța.

— Uau, aproape că mă face capabilă pentru urmăriri. Mă rog, într-o bună zi.

— Fără îndoială.

— Pot să le zic ticăloșilor de la Rechiziții să se ducă dracului. Simplul gând o făcu să danseze din șolduri pe alee. Fir-ar să fie! Trebuie să o încerc, trebuie să ajung la slujbă, trebuie să mă duc să le arăt degetul ălora de la Rechiziții. Îl apucă din nou și-l sărută iar. Mulțumesc. Probabil că e cea mai mare favoare pe care am făcut-o vreodată cuiva. Ne vedem mai târziu.

— Așa să faci.

O privi urcând în mașină, zâmbind când își trânti fundul pe scaun. Apăsă degetul pe placă și motorul prinse viață.

— Să fiu a naibii! strigă ea din nou zâmbindu-i lui. Și demară pe alee de parcă ar fi fost pe urmele unor infractori fugari.

— O, Doamne. Putea să lovească un zid de cărămidă cu mașina aia și să plece fluierând.

— Observ că locotenentului îi place noua mașină, zise Summerset din prag.

— Așa e. O, Doamne. Își ținu respirația când ea făcu trei întoarceri de 360 de grade, evident pentru a-i testa manevrabilitatea. Apoi urcă vertical ca să treacă peste porți, în loc să o la printre ele. Nu a avut niciodată o mașină a ei. Nu înțeleg cum de uit asemenea lucruri. Într-un fel, e ca și cum ai avea o jucărie nouă. O să-l treacă.

— Prima mașină pe care ai furat-o când aveai vreo doișpe ani a sfârșit cu botul în jos într-un șanț de la periferia Dublinului.

Roarke se întoarse.

— Credeam că nu știi de asta. Summerset se mulțumi doar să zâmbească.

— Și nici că ai reușit să o ascunzi în garajul unchiului lui Mick vreo două săptămâni, sau cam așa, până ți-ai făcut curaj și ai distrus-o? Ai învățat o lecție, nu-i așa, și ai fost mai atent cu următoarea mașină pe care ai furat-o.

— Ce senzații. Și furatul, și condusul.

— Îi duci dorul?

— Furatului? Din când în când, recunoscu el, știind că Summerset îl înțelegea. Nu atât cât aș fi crezut.

— l-ai fi dus mai mult dorul, aș zice, dacă ți-ar fi lipsit alte senzații în viață. Când chipul lui Roarke înflori într-un zâmbet, Summerset făcu pe ofensatul, la-ți gândul de la tăvăleală, băiete. Mă refer la munca ta, a ta și cea cu poliția. Și asta poate să aibă legătură cu una sau cu alta, ori cu amândouă, dar în timp ce-i arătai locotenentului noua jucărie, a sunat Alex Ricker. N-am vrut să vă întrerup și i-am spus că o să-l suni tu.

— Interesant, nu-i așa?

— Fii cu băgare de seamă. Lui Ricker i-ar fi făcut mare plăcere să se bălăcească în sângele tău. E posibil ca fiul lui să aibă aceleași sentimente.

— Atunci o să fie cât se poate de dezamăgit.

Roarke intră să telefoneze și se întrebă ce emoții avea să-i aducă noua zi.

12

Îl VENI GREU, DAR EVE SE ABȚINU SĂ PORNEASCĂ I luminile și sirena și să gonească până în centru. Nu se abținu însă să nu danseze pe scaun în timp ce se strecura prin trafic, trecând la mustață de maxibusuri, lăsând în urmă competitivele 154

taxiuri Rapid Cabs la semafoare.

Stăvilindu-și exaltarea din glas, luă legătura cu Webster. Știu, din clipa în care îi apăru pe ecranul nou-nouț încorporat în bord, că-l trezise din somn.

— Afacerile Interne funcționează după un program special.

Webster se frecă la un ochi cu podul palmei.

— Azi nu sunt de serviciu.

— Exact ce spuneam. Ești singur?

— Nu, sunt împreună cu șase stripere și o pereche de staruri porno.

— Nu mă interesează fanteziile tale jalnice. Urmăresc o altă direcție în investigație. Vreau să știu dacă cineva din echipa lui Coltraine este sau a fost urmărit de Afacerile Interne.

— Și vrei să violez intimitatea unei întregi echipe ca să urmărești tu un nou fir?

Eve dădu să facă un comentariu disprețuitor în legătură cu Afacerile Interne și intimitate, dar hotărî să nu o facă.

— Trebuie să iau în calcul posibilitatea ca victima să nu-și fi părăsit locuința având asupra sa arma și cătușele doar ca să bea un pahar cu prietenii. Trebuie să consider că se considera în misiune în

momentul acela. Trebuie să consider, după profilul ei, că nu pleca de una singură într-o misiune.

— Cuvântul ăsta „consider" e doar un sinonim mai pretențios pentru „bănuiesc".

— Era un om de echipă, Webster. Făcea parte dintr-o echipă. Trebuie să iau în considerare faptul că unul sau mai mulți membri ai echipei au ucis-o sau i-au întins o capcană cu acest scop. Iar în cazul ăsta, trebuie să iau în considerare varianta ca un individ sau mai mulți să fi atras, în trecut, atenția Afacerilor Interne.

— Ai putea să mergi pe căile obișnuite cu chestia asta, Dallas. E o direcție legală de investigație.

— Nici măcar nu-mi trece prin cap să fac așa ceva.

— Rahat. O să te sun eu mai târziu.

— Folosește modul privat când și dacă va fi cazul, îi ceru ea, apoi întrerupse legătura. Următoarea ei mișcare fu să contacteze biroul lui Whitney și să ceară o întâlnire pentru informarea și punerea la curent a șefului ei.

Când ajunse la Sediul Central, se duse direct în biroul ei, intenționând să-și croiască drum prin noile teorii. Voia să găsească mai multe probabilități - dorindu-și să facă asta pe baza unor informații smulse de la Webster - înaintea întâlnirii cu Whitney. O a doua consultație cu Mira, gândi ea, în care să pună accentul pe legăturile din interiorul echipei putea ajuta mai mult.

Își luă mai întâi o cafea, apoi văzu pe birou discul cu raportul lui Baxter. Îl vârî în unitate și îl urmări cât timp își bău cafeaua. Și analizând informațiile, se lăsă pe spate și cugetă la toate cu ajutorul altei cafele.

Începuse să deruleze probabilitățile fără Webster, când își făcu apariția Peabody.

— S-a anunțat comemorarea lui Coltraine, îi spuse Peabody. Astăzi, la paisprezece, în sala de ceremonii funebre a Sediului Central.

— Da, am aflat de la Morris. Te rog, trimite tu un memoriu la divizie. Toți cei care nu sunt în misiune de teren sau nu sunt împiedicați de obligațiile de serviciu trebuie să fie prezenți. Fără întârziere. De preferință, să fie îmbrăcați în uniformă.

— Sigur. O să…

— Stai așa. Întrebare. Ce-ai spune de faptul că Alex Ricker i-a făcut o vizită, și doar una, tatălui său pe Omega, în urmă cu opt luni. Și nu a existat între ei nicio corespondență înregistrată, de niciun fel, în cursul detenției tatălui său?

— Păi… Ar putea să indice vreo câteva direcții. Poate că Ricker nu a vrut ca fiul lui să se ducă acolo, să-l vadă în închisoare, neputincios. Poate că i-a interzis asta după prima vizită și i-a spus fiului său să meargă mai departe, dar să se concentreze asupra propriei vieți.

— Zânele alea mici și roz cântă și dansează în lumea ta, Peabody?

— Uneori, când e foarte liniște și nu le poate vedea nimeni altcineva. Însă voiam să spun că e mai posibil ca această relație tată-fiu să nu fie una chiar atât de apropiată. Poate că, de fapt, este una încordată, chiar potrivnică.

— Mda, dacă ce a scos la lumină Baxter de la supraveghetorii de pe Omega este adevărat, aș merge pe varianta doi - cu adăugirea că a fost alegerea lui Alex Ricker să se distanțeze de tatăl lui. Din motive personale. Mă întreb care or fi.

— Nociv pentru afaceri.

— De ce? Bătrânul tău e un băiat rău celebru, de succes. E adevărat, a moștenit răutatea asta, însă mai întâi a trecut prin niște chestii foarte dure. Și-a construit propriul imperiu al crimei și așa mai departe. Oamenii din afacerile astea vor respecta și se vor teme

de numele Ricker, concluzionă Eve, de legăturile lui Ricker. De legătura de sânge.

— În regulă, poate. Hai să ne relaxăm o clipă. Crezi că e posibil ca datele lui Baxter să fie eronate?

— Cred că e foarte ciudat că nu există, practic, niciun fel de schimb de informații înspre sau dinspre Max Ricker de când și-a schimbat reședința pe Omega.

— Niciun fel? Adică zero? Știu că sunt stricți acolo, dar locatarii au dreptul, lunar, la un oarecare număr de schimb de informații, nu?

— Așa este, confirmă Eve. Dar în cazul lui Ricker? Nu-l sună nimeni, nu-i scrie nimeni. Rahat. Nicio altă vizită în afara aceleia, unice, înregistrată, a lui Alex. Nu, nici măcar într-o lume populată de zâne care dansează nu aș crede așa ceva.

Încruntându-se, Peabody se sprijini de canatul ușii.

— Atunci nu ai cum să nu te întrebi de ce ar vrea - Max Ricker - să-și ascundă conversațiile și vizitatorii, să facă în așa fel încât să nu fie înregistrate? Și cum dracu' reușește așa cevaîntr-un loc cum e Omega?

— Decuplează-ți zânele alea, Peabody. Mita e universală. Ar putea să reușească și o să verificăm treaba asta. Cât privește întrebarea „de ce"? Ca să ascundă schimburile de informații și conexiunile cu susmenționatul imperiu al răului. Poate că fiul își acoperă tatăl sau e fericit să facă pe figura publică în timp ce tatăl continuă să tragă sforile.

— Numele s-a păstrat puternic, își făcu socoteala Peabody, fiul se alege cu gloria, în timp ce tatăl are în continuare posibilitatea de a conduce. E bine.

— Ar putea să fie. Revenind la tema noastră, poate Coltraine știa mai multe despre asta decât le-ar fi convenit fiului sau tatălui, odată ce relația lor s-a sfârșit. Votez pentru tată dacă se dovedește că așa e.

Alex nu a știut că detectivul Coltraine avea să fie omorâtă. E prea deștept să se pună singur pe lista suspecților.

— Dar vezi, tu îl crezi prea deștept pentru asta, ceea ce îi dă credibilitate.

— Oamenii greșesc crezând că polițiștii sunt idioți. El nu. Greșesc când devin infatuați și au chef de jocuri. El este atent. Tot ce am referitor la el îmi spune că este atent.

Se întoarse cu scaunul ca să aibă panoul crimei în față.

— Singurul pas imprudent pe care văd că l-a făcut vreodată, în vreo privință, este când s-a implicat într-o relație personală cu un polițist. A acoperit bine treaba asta, dar tot a fost imprudent. Să vină la New York cu câteva zile înaintea crimei și să rămână aici în momentul comiterii ei? Asta a fost un gest cu totul necugetat.

Se uită la ceas și-l înjură pe Webster.

— Trebuie să mă duc să-l pun pe șefu' la curent. Continuă cu probabilitățile astea. Și deschide dosare individuale pentru fiecare membru al echipei lui Coltraine, inclusiv locotenentul ei.

— Doamne.

— Și o să fie și mai rău. Aștept un răspuns de la Webster, un serviciu personal. Dă-mi un bip dacă sosește ceva cât timp lipsesc.

Eve își scoase comunicatorul părăsind cu pas hotărât departamentul Omucideri. Feeneyîi răspunse cu un „Yo!"

— Care e cel mai bun mijloc de a afla dacă cineva de pe Omega blochează sau modifică înregistrările vizitelor și ale comunicărilor?

— Te duci acolo și verifici la fața locului. O privi îndelung și stăruitor. Dar n-o fac, puștoaico, nici măcar pentru tine.

— În regulă, care e următorul mijloc?

— Găsești pe cineva care e destul de tânăr să creadă că e o chestie incitantă, suficient de Inteligent să facă săpăturile și îl expediezi pe stânca aia uitată de Dumnezeu.

— De cine te poți lipsi, se potrivește descrierii și poate pleca?

Feeney scoase un oftat care-i făcu buzele să vibreze.

— De vreme ce are legătură cu uciderea lui Coltraine, ai avea nevoie de cineva tânăr, inteligent, deja familiarizat cu investigația. Mă pot lipsi de Callendar, trimite-o pe ea.

— Ce fel de autorizație ne trebuie…

— Hei. Asta e domeniul căpitanului.

— În regulă. Poți s-o trimiți cât mai repede? Pot să mă ocup să fie foarte bine pusă la curent pe durata călătoriei. Nu o trimite sin gură, Feeney. Trimite și un musculos cu ea, pentru orice eventua-j litate. Ai vreunul pe-aicl?

— Tocilarii au și ei mușchi. Îndoi brațul ca și cum ar fi vrut să o dovedească. Fă-mi rost de motivul pentru care trebuie să facei săpăturile și rezolv.

— Mulțumesc. Eve făcu apoi legătura cu Peabody. Trimite-i lui Feeney datele de la Baxter și pune pe hârtie motivele pentru cai am spus că e un rahat. O trimite pe Callendar cu un tocilar mu» culos pe Omega să verifice asta.

— Dumnezeule, nu McNab.

— L-ai caracteriza pe McNab ca fiind un tocilar cu mușchi?

— E… în regulă, nu.

— Dă-i bătaie, Peabody. Vreau să plece cât mai rapid.

— În regulă. Tocmai a sosit un mesaj personal codificat.

— Bine. Își îndesă comunicatorul într-un buzunar, scoase 7/n/c-ul de buzunar și avu nevoie de câteva minute să-și amintească cum să transfere o transmisiune codificată de la unitatea de birou către dispozitivul portabil, astfel încât fu nevoită să încetinească pasul.

Scană textul în mișcare, derulând pasajele subliniate. Salvă textul, îl recodifică, apoi puse *'link-u* la loc înainte să intre în biroul lui Whitney.

Își prezentă raportul în picioare, în timp ce Whitney rămase așezat la birou.

— Detectivul Peabody continuă să verifice probabilitățile. În continuare…

— Nu crezi că prezența lui Alex Ricker la New York, reîntâlnirea cu Coltraine în seara dinaintea morții ei sunt coincidențe?

— Nu, domnule. Chiar am de gând să îl interoghez oficial, aici, la Sediul Central. Cred că este posibil ca reîntâlnirea să facă parte din motive și din succesiunea faptelor. Nu cred că a ucis-o personal pe Coltraine sau că a comandat crima. De fapt, cred că dacă nr fi avut cunoștință de intenție, ar fi făcut ceva pentru a o opri sau nr fi avertizat-o.

Se opri o clipă, căutându-și cuvintele.

— Cred că era importantă pentru el, însă nu cea mai importantă. A făcut totul ca reîntâlnirea cu ea să rămână confidențială, atât pentru reputația lui, cât și pentru a ei. Moartea ei a readus această legătură la suprafață. El știa că așa o să se întâmple. Din momentul în care a aflat că ea a fost ucisă, s-a așteptat să se pomenească cu poliția la ușă.

— De ce i-ar fi păsat dacă relația lor devenea cunoscută, atâta timp ce aveau această relație dinainte?

— Mândrie și prudență. Pur și simplu nu e bine pentru un bărbat în poziția lui, cu interesele sale, să aibă o iubită polițist. Pentru el, «facerile au întâietate și reputația lui este un element esențial pentru afaceri. Este posibil ca uciderea ei să fi fost o tentativă de a I se înscena lui ceva, de a arunca suspiciuni asupra lui și prin asta fi-i fie afectată reputația. Cea publică de om de afaceri și cea Ilegală.

— Folosind-o astfel ca pe o armă împotriva lui.

— Da, domnule. Din cauza a ceea ce este - poate mul mult din cauză că tatăl lui este cine este - relația lui anterioară cu Coltralne îl pune în fruntea listei suspecților în această crimă. Foarte rău pentru afaceri, adăugă Eve.

— Ai în vedere un rival?

— Posibil. S-ar putea ca ea să fi fost ucisă, fiindcă a fost percepută ca o slăbiciune a lui. Coltraine a fost, în esență, singurul lui pas greșit în carieră. Indiferent dacă a plătit-o sau nu - și nu cred că a fost cazul, dat fiind profilul și dosarul, trecutul și personalitatea ei. Dacă a plătit-o totuși, atunci și el, la rândul iui, a comis o nebunie, stabilind și întreținând o relație intimă cu unul dintre instrumentele sale.

Eve ezită o clipă, apoi decise să vorbească deschis.

— Știu că există unele speculații pe la colțuri că sunt unealta iui Roarke. Sau viceversa. În realitate, faptul că eu sunt polițist este mult mai problematic pentru el. Și, mă rog, viceversa. Alex Ricker să trăiască cu o polițistă, să întrețină o relație intimă și una profesională? Ar fi fost ca și cum și-ar fi căutat-o cu lumânarea, și el nu face așa ceva.

— Prin urmare, ai concluzionat că este posibil ca Ammy Coltraine să fi fost ucisă din cauza lui Alex Ricker, dar nu de către el sau la ordinul lui.

— Da, domnule.

— Un rival, un subordonat. Este un domeniu foarte vast, locotenente.

— Cred că s-ar putea să fie mult mai restrâns, domnule comandant. Potrivit dosarului, Alex Ricker l-a vizitat pe tatăl său, pe Omega, o singură dată în ultimele opt luni. Nu au comunicat deloc sau, de fapt, Max Ricker nu a comunicat deloc cu nimeni de când a început executarea condamnărilor multiple la închisoare pe viață.

— Niciun fel de comunicații de la sau către colonia de deținuți?

— Potrivit registrelor, nu, domnule.

Whitney zâmbi forțat și dur.

— Cât de proști crede că suntem?

— Max Ricker nu are decât dispreț față de poliție și în ultimii câțiva ani egoul i-a întunecat cu totul judecata. Ăsta este unul din'

tre motivele pentru care a ajuns într-o cușcă. De vreme ce nu sun' tem proști, i-am cerut căpitanului Feeney să trimită doi oameni de la Suportul Tehnic pe Omega, să verifice veridicitatea acesto^ registre.

— Când pleacă?

— Astăzi, domnule. Sper că într-o oră. Am putea grăbi procedura cerându-i consultantului civil să pună la dispoziția departamentului un mijloc de transport în acest scop.

În ochii lui Whitney se ivi o scânteie de umor.

— O să las toate aranjamentele pe seama ta, locotenente. Am unele relații pe Omega. O să le folosesc pentru grăbirea lucrurilor din momentul în care oamenii noștri ajung în colonie.

Redevenind serios, se lăsă pe spate și începu să bată cu degetele în birou.

— Nu un rival. Nu un subordonat. Crezi că Max Ricker a ordonat uciderea detectivului Coltraine.

— Da, domnule. Asta cred.

— Ca să-l lovească pe fiul său ori ca să-l protejeze?

— Este o întrebare căreia sper să-i găsesc răspunsul când o să-l aduc pe Alex Ricker… în boxă.

I^Vi timp ce Eve îi dădea raportul comandantului ei, Roarke coborî din mașină, făcându-i semn din cap șoferului său. Alex Ricker făcu același lucru. Apa albastră cu reflexe de oțel scălda nisipul din Coney Island când cei doi bărbați se apropiară unul de celălalt.

Erau pe teren neutru, își spuse Roarke, nu trebuia să fie nici sobru, controlat, cumpănit. Afacerile de genul ăsta nu impuneau ambientul camerelor dosnice, reci și umede sau parcările pustii. Îi plăcea ideea că avea această întâlnire pe terenul parcului de distracții care căpătase o nouă viață. Roata Ferris reconstruită simboliza ceva în mintea lui.

Viața este plină de cercuri.

Cu toate că era prea devreme pentru o tură cu roata sau pentru ca oricare din celelalte atracții să fie în funcțiune, oamenii mergeau pe plajă, sorbeau cafele aromate sau băuturi dulci, plimbându-se pe faleză.

Pe mare pluteau atât ambarcațiuni de agrement, cât și feriboturi aglomerate.

Briza oceanului îi flutură reverele bluzei subțiri când ridică mâinile pentru ca omul lui Alex Ricker să-l scaneze, să se asigure că nu are nici arme și nici microfoane. Iar omul lui procedă la fel cu Alex.

— Vreau să-ți mulțumesc că ai fost de acord să ne întâlnim, începu Alex după ce fură amândoi verificați. Chiar dacă o o locație ciudată.

— Crezi? O dimineață de primăvară în mijlocul naturii, în briza mării.

Alex privi împrejur.

— Carusele.

— Și nu numai. Un reper al New Yorkului, o tradiție căzută în desuetudine și în paragină - și închisă. Mare păcat. După Urbani, a fost un curent de revitalizare, de reînnoire și locul acesta a avut de câștigat de pe urma acestui fapt. E un lucru dătător de speranță, nu-i așa, că distracția are un loc al ei în lume.

— Cât deții din el?

Roarke se limită să zâmbească.

— Oricum, poți afla și singur, nu-i așa? Ce vrei să-mi spui, Alex?

— Putem să facem câțiva pași?

— Desigur. Roarke făcu un gest și porniră pe podurile din scânduri, șoferii urmându-i la câțiva pași în spatele lor.

— Ai fost teroarea mea când eram mici, îi mărturisi Alex.

— Chiar așa?

— Tata te tot vâra în ochii mei, cel puțin la început. Așa trebuie să fi i. Necruțător, rece, să gândești totdeauna înaintea tuturor celorlalți. Până când a decis că nu erai suficient de necruțător, suficient de rece și a început să se teamă că gândeai mult prea mult înaintea lui. Dar tot mi se băga în suflet. După standardele lui, trebuia să mă descurc mai bine decât tine sau rămân un ratat.

— Foarte enervant, nu-i așa?

— Da. Când a început să se teamă de tine și să te deteste, a fost și mai rău. A comandat trei atacuri împotriva ta de care știu eu.

Roarke continuă să înainteze.

— De fapt, au fost cinci.

— De ce nu ai replicat niciodată?

— Nu am nevoie de sângele rivalilor mei. Și nici de al dușmanilor mei. Timp de câțiva ani nu a reprezentat nimic pentru mine. Însă ar fi trebuit să nu se atingă niciodată de soția mea. Pentru asta m-aș fi răzbunat, dacă te interesează. Pentru că era vizată ea.

— Nu ai făcut-o și el trăiește.

— Fiindcă dacă aș fi făcut-o, i-aș mai fi adăugat un stigmat legat de profesia ei.

— L-ai lăsat în viață ca să-ți protejezi soția?

Roarke făcu o pauză și îl privi pe Alex în ochi.

— Dacă crezi că locotenentul are nevoie de protecție din partea mea sau a oricui altcuiva, o judeci extrem de greșit. L-am lăsat în 162

viață din respect pentru ea. Și m-am convins că, pentru el, viața pe care este condamnat să o trăiască acum este mai rea decât moartea.

— Pentru el, da. Nu o să recunoască niciodată, nici măcar față de el însuși. O parte din el va crede întotdeauna, trebuie să creadă, că va reuși să revină. Nu doar de pe Omega, ci în vârful jocului. O să

trăiască pentru asta și o să trăiască mult, cred, visând la sângele tău. Al tău și al polițistei tale.

— Sper sincer să al dreptate. În zâmbetul pe care i-l trimise lui Alex, Eve l-ar fi întrezărit pe bărbatul periculos care sălășluia dincolo de fațada cizelată. Chiar îi urez o viață foarte îndelungată.

— Îl urăsc mai mult decât ai putea să-l urăști tu vreodată.

Da, își spuse Roarke. Simțise ura în fiecare cuvânt și chiar și printre ele.

— De ce?

— Mi-a ucis mama. Alex se opri, se întoarse către balustradă, privind în zare peste mare. Toată viața am crezut că a căzut. Că a fost un accident îngrozitor. În timp ce o parte din mine se întreba dacă nu cumva renunțase și sărise. Însă nu era adevărată niciuna dintre variante.

Roarke nu spuse nimic, se mulțumi doar să aștepte.

— În ultimii ani și-a pierdut controlul puțin câte puțin. Devenise din ce în ce mai instabil. Întotdeauna a fost violent, a recurs rapid la violență și s-a înfuriat ușor. Când eram copil, nici nu mai știam ce să cred despre el. Acum mă trata ca pe un prinț, fiul lui cel neprețuit, și în clipa următoare mă trezeam pe jos, cu buza crăpată sau cu nasul plin de sânge. Așa că am crescut temându-mă de el, și ldolatrizându-l, încercând cu disperare să-i fiu pe plac.

— Mulți dintre cei care au lucrat pentru el, dacă nu chiar toți, au avut același sentiment.

— Nu și tu. În orice caz, în ultimii doisprezece ani, să spunem, unele dintre pretențiile lui, dintre deciziile lui au fost periculoase. Inutile și periculoase. Am început să ne certăm cam pe când am plecat la universitate. Ajunsesem într-un punct în care nu mal toleram să fiu pus la podea, așa că nu se mai putea folosi de arma asta. Prin urmare, când și-a dat seama că nu mai putea să mă doboare fizic, a folosit alte mijloace.

Ar fi trebuit să-mi facă și mie ce i-a făcut curvel care ml-a dat naștere. Așa s-a exprimat față de mine. Încheieturile degetelor lui Alex se albiră, încleștate pe balustradă. Ar fi trebuit să ae deacotorosească de mine așa cum a făcut-o cu ea. Să mă privească cum cad, să-mi vadă creierii împrăștiindu-se pe stradă.

Alex se opri un minut, respirând aerul mării.

— L-am întrebat de ce ar fi făcut asta. Mi-a spus că-și depășise utilitatea și că îl enerva. Că ar trebui să fiu și eu atent, să nu fac la fel. Mai târziu a retractat. Spusese asta doar pentru că-l enervasem, pentru că nu-i arătasem respect. Dar am știut că-mi spusese chiar adevărul. Așa că poți să mă crezi când îți spun că-i doresc o viață foarte, foarte lungă, la fel ca și tine.

— Îmi pare foarte rău. Și tu poți să crezi asta.

— Cred. Unul dintre motivele pentru care te-a urât, te urăște, este că ai un cod. Un cod moral propriu, pe care el nu a putut să ți-l zdruncine.

Întoarse fața de la ocean către Roarke.

— Nu ai niciun motiv să crezi că am și eu unul, dar îți spun că nu am ucis-o pe Amaryllis. Nu am ordonat să fie ucisă. Nu i-aș fi făcut niciodată vreun rău. Am iubit-o cândva. Încă țineam la ea foarte mult. Cine a făcut-o, mă folosește pe mine ca scut. Ca diversiune. Și asta mă scoate din minți.

— De ce-mi spui mie?

— Cui altcuiva? întrebă Alex oarecum înfierbântat. Polițistei tale? Dacă ai fi în locul meu, ți-ai pune sufletul pe tavă în fața unui polițist? A unui polițist care are toate motivele să te suspecteze că ai omorât un alt polițist?

— Nu, n-aș face-o. Vrei să pun o vorbă bună pentru tine?

— Simțul de fa/Vplay care te caracterizează îl dezgusta pe tata. Presupun că eu mă bazez pe el. Nu știu cine a ucis-o și nici de ce.

Mi-am folosit toate resursele care mi-au trecut prin minte ca să aflu, fără niciun rezultat.

În spatele lui Alex, apa se întindea până departe și soarele se revărsa asupra lui. În lumina puternică, Roarke văzu durere și lupta de a o reprima.

— Îți voi spune că am venit la New York să încerc s-o conving să se întoarcă la mine. Pentru că nimic altceva din viața mea nu a contat. Și mi-am dat seama într-o clipă că lucrul acesta nu se va întâmpla. Era fericită și îndrăgostită. Iar noi doi eram în continuare așa cum fusesem în Atlanta, așa cum fusesem când ne-am ales fiecare drumul lui. Ea nu m-ar fi putut accepta vreodată cum sunt, cu ce fac, și să fie fericită. S-a confruntat cu asta și a plecat. După ce am văzut-o din nou, și eu a trebuit să mă confrunt cu asta. 164

— Credeai că o să se schimbe comparativ cu felul ei de a fi în Atlanta sau cum era acum?

— Da. Da, am crezut. Sau că o să-mi ignore pur și simplu afacerile. Afacerile nu au nicio legătură cu ea, cu noi. Însă nu a putut să o facă. Și, după o vreme, nu a putut să trăiască cu gândul ăsta. Și nici cu mine.

— Ți-a trecut vreodată prin minte să-ți adaptezi afacerile?

— Nu. Asta este ocupația mea. Dacă am moștenit ceva de la tatăl meu, atunci asta e. Sper că asta e tot ce am moștenit de la el. Nu am ucis niciodată și nici nu am ordonat vreodată o crimă. Nu este… practic.

— Am auzit că oamenii care ți-au spart magazinul de antichități din Atlanta au sfârșit-o foarte prost.

— Așa este. Nu am dat eu ordinul.

— Max a făcut-o?

— L-au insultat pe el - după cum gândește el - când și-au bătut joc de mine. Care sunt sânge din sângele lui. Așa că a rezolvat problema în stilul lui. Și stilul lui m-a adus în atenție pe mine și

interesele mele de afaceri mult mai mult decât ar fi fost nevoie. Eu nu ucid, pur și simplu nu este o afacere profitabilă.

Alungă gândul cu o ridicare din umeri, ca cineva care ar discuta preferința, ca investitor, pentru fondurile mutuale în detrimentul pachetelor individuale de acțiuni.

— N-aș da dovadă de spirit practic și la naiba cu afacerile bune dacă aș ști cine a ucis-o pe Ammy. Fiindcă odată am iubit-o și fiindcă niciodată nu am avut curajul să-l omor pe tata pentru ce i-a făcut mamei.

Când Alex tăcu, când se întoarse spre apă, Roarke se apropie de balustradă, lângă el.

— Și ce vrei de la mine?

— Vreau - trebuie să știu cine a omorât-o și de ce. Tu ai resurse care le depășesc pe ale mele. Nu știu cât de multe folosești prin legătura pe care o al cu poliția sau ce-ți pot oferi pentru a le folosi mai mult. Pentru ea. Dar nu trebuie decât să spui care e prețul.

— Nu o cunoști pe soția mea. O știi, dar nu o cunoști. Ai face foarte bine să al toată încrederea că ea va găsi aceste răspunsuri. Mai mult de-atât? Nu trebuie să mă plătești pentru resursele mele, Alex, de vreme soția mea nu trebuie decât să-mi ceară să le folosesc.

Alex cercetă chipul lui Roarke, apoi încuviință dând din cap și întoarse din nou privirea către apă.

— În regulă, promit că, dacă aflu ceva, orice ar putea fi de folos, îți voi spune.

— Accept promisiunea, dar nu-ți pot face una la fel. Asta ar depinde de locotenent. Dar pot să fac asta: când descoperă cine a făcut-o - și o să descopere - indiferent dacă ar fi ca persoana aceea să sfârșească urât, voi ține pentru mine rolul tău în acest sfârșit.

Alex scoase un rânjet.

— Tot e ceva. Se întoarse și-i întinse mâna lui Roarke. Mulțumesc.

Aveau aproape aceeași vârstă, gândi Roarke și amândoi își începuseră viețile alături de bărbați cărora le plăcuse să verse sânge. Alex ca prinț, iar el ca cerșetor.

În ciuda unora dintre similitudinile fundamentale și cu toată spilcuiala lui Alex și trecutul lui de privilegiat, Roarke îl simți pe naivul din el.

— Un lucru pe care tatăl tău nu ți l-ar fi spus, începu el. Când versi sânge, rămâi pătat. Indiferent cum o faci sau cât de justificat ești, lasă o urmă care îți ajunge în străfunduri. Asigură-te că vrei stigmatul ăsta înainte să versi sângele cuiva.

I/'ntors în mașină, Roarke dezactivă înregistratorul camuflat în 7/nfc-ul de mână. Se gândi să scoată microparalizatorul din gheată, apoi îl lăsă la locul lui. Nu poți ști niciodată ce te așteaptă.

Ambele erau prototipuri aflate acum în stadiu de perfecționare, construite din materiale nedetectabile, chiar și pentru cele mai sensibile scannere disponibile pentru moment. Știa asta, fiindcă tot compania lui punea la punct și scannerul care să le detecteze. Ocupă-te întotdeauna de ambele capete ale jocului, își spuse el. O parte din el regreta că nu putuse să-i spună că nu el era principalul suspect al lui Eve. Sau că în mintea ei nici nu mai era suspect în momentul acela. Însă și asta era treaba locotenentului. Dar era liber să regrete. Și el avusese o mamă. O mamă care-l iubise și pe care tatăl lui o ucisese. Își depășise utilitatea, îi spusese el, nu? Devenise o pacoste. Da, știa ce simțea Alex în privința asta.

Simțea, chiar dacă se mira, lipsa de conștientizare a acelui om.- Un om care preferase să piardă dragostea decât să renunțe sau cel puțin să găsească o cale de mijloc. Iar acum, își spunea Roarke. nu-și dădea seama de ceea ce era chiar în fața ochilor lui.

'*Link*-ui lui Roarke emise un semnal. Buzele i se deschiseră al zâmbet când citi Scumpa Eve pe display.

— Bună, locotenente.

— Heil Vreau să-ți cer o favoare. Poți… Unde ești?

— Sunt pe drum în momentul ăsta. Am avut o întâlnire.

— Adică… Ai avut o întâlnire în Coney Island?

— Da. Păcat că a fost atât de devreme și nu am putut să mă răsfăț cu o tură în montagne russe. O să trebuiască să revenim, noi doi, să rezolvăm problema.

— Sigur, când o să-mi pierd mințile și o să vreau să mă rostogolesc prin aer într-o mașinuță minusculă. În sfârșit. Favoarea. Vreau să…

— Mai întâi răspunde-mi la o întrebare și promit să accept orice presupune favoarea.

Suspiciunea o făcu pe Eve să mijească ochii. Ftoarke era îndrăgostit de mutra aia.

— Ce fel de întrebare?

— Deocamdată da sau nu. Întrebarea, locotenente. Max Ricker este în spatele morții detectivului Coltraine?

— Ce, mi-ai montat microfoane? Sunt microfoane în biroul lui Whitney?

Roarke își privi *'link*-ui brățară.

— Deocamdată, nu. O să consider că este un răspuns afirmativ.

— Nu e vorba de da sau nu. Am bănuieli foarte serioase că în spatele acestei crime se află Max Ricker.

— Pentru mine e suficient. Despre ce favoare era vorba?

— Îmi trebuie cel mal rapid mijloc de transport spațial pe care îl ui. De la New York la colonia Omega.

— Mergem pe Omega?

— Nu. Se duce Callendar cu încă un detectiv de la suportul tehnic. Cred că Ricker trage niște sfori pe-acolo, cred că au fost șterse sau măsluite înregistrările schimburilor de informații și ale vizitelor sale. Vreau să știu cu cine a vorbit. Mijloacele obișnuite lac douăzeci și șase de ore sau chiar mai mult până pe Omega.

— Pot să reduc timpul ăsta cu mai mult de o treime. Aranjez și to sun să-ți dau detaliile.

— În regulă. Rămân datoare.

— Cel puțin cu o tură în montagne russe.

— Nu, nu-ți sunt datoare chiar atât de mult.

Roarke râse când Eve întrerupse legătura. După ce făcu aranjamentele pentru zbor și îi transmise informațiile, Roarke se relaxa

I și începu să se gândească la Max Ricker.

Timpul trebuia să se oprească, își spuse Eve, îmbrăcându-și rochia albastră. Cei morți meritau să aibă un moment pentru ei și credea că acest lucru este adevărat. Însă, în mintea ei, comemorările erau pentru cei rămași în viață. Așa că timpul trebuia să se oprească pentru Morris. Îi putea fi de mult mai mult folos lui Coltraine pe teren sau ocupându-se să-l ducă pe Alex Ricker în boxa acuzaților. Dar mai existau și alte îndatoriri.

Încălță pantofii negri rigizi, se ridică și își puse cascheta uniformei. Ieși din vestiar și se duse să ia o platformă rulantă către locul unde avea loc comemorarea.

Se gândi la Callendar și la un ciudat mătăhălos de la suportul tehnic, pe nume Sisto, care se pregăteau să fie lansați ca două pietre dintr-o praștie către stânca înghețată Omega. Callendar, își aminti Eve, păruse cât se poate de entuziasmată de perspectiva primei sale misiuni în afara Pământului.

Erau oameni de toate felurile.

Mâine, la aceeași oră, aveau să se afle acolo, săpând deja. Aveau să răscolească registrele și să descopere ceea ce-i trebuia ei. Neapărat trebuiau să găsească ce căutau. Fiindcă fiecare dram de instinct îi spunea că Max Ricker era cel care comandase crima. Trebuia apoi să ajungă la întrebarea „de ce” și după aceea la

întrebarea „cum". Însă echipa de la suportul tehnic trebuia să i-l dea) pe mână pe Ricker și pe omul lui de legătură.

Max Ricker nu ar fi plătit pentru uciderea unui polițist. Ce altceva putea să i se mai facă unuia care avea să-și trăiască totj restul vieții sale nenorocite într-o cușcă? însă alții puteau și trebuiau să plătească, iar asta trebuia să fie suficient.

Spera că putea să fie suficient.

Ușile încăperii alese de Morris erau deschise, astfel încât muzi ' ca se răspândea dincolo de el. Era genul de *blues* care îi plăcea lui și femeii pe care o iubise. Eve simți parfumul florilor - trandafiri - înainte să pășească în încăperea ticsită de polițiști.

Trandafiri roșii, observă Eve și fotografii ale moartei. Instanta-j nee, fotografii banale din care Coltraine zâmbea și fotografii ofi^ ciale. Coltraine în uniformă, spilcuită și serioasă, în rochie de va pe o plajă, râzând. Lumânările mici, albe împrăștiau o lumină sla și tămăduitoare.

Cu o oarecare ușurare, nu văzu niciun sicriu - deschis sau închis - și nici vreuna dintre cutiile acelea cu lateralele transparente, lț modă pe atunci, care lăsau să se vadă trupul neînsuflețit. Fo* 168

tografille erau suficiente pentru a o face prezentă în încăpere.

Îl văzu pe Morris în mulțime, alături de un bărbat spre treizeci de ani. Fratele lui Coltraine, își dădu seama Eve. Asemănarea era prea mare ca să greșească.

Peabody se detașă dintr-un grup și se așeză alături de Eve.

— A venit multă lume. Este un lucru bun, dacă poate fi vorba de un lucru bun. Mă simt ciudat îmbrăcată din nou în uniformă, dar ai avut dreptate. Își îndreptă ținuta bățoasă. E un semn de mai mult respect.

— Nu toată echipa ei a considerat așa. Eve trecea în revistă mulțimea. Locotenentul lui Coltraine și detectivul O'Brian erau

îmbrăcați în uniformă, însă ceilalți preferaseră să rămână în ținute civile.

— O mulțime de polițiști s-au oprit aici venind de pe teren sau au venit înainte să se întoarcă pe teren. Nu ai întotdeauna timp să te schimbi.

— Mda.

— E dureros să-l vezi pe Morris așa. Să-l vezi că suferă.

— Mai bine uită-te la polițiști, îi sugeră Eve. Uită-te la echipa ei. Ai grijă să vorbești cu fiecare. Vreau impresii. O să fac și eu același lucru.

Pentru moment însă, își spuse Eve, trebuia să facă ce era mai greu și să vorbească cu Morris.

13

Eve SE ȘTERSE MAI ÎNTÂI DE O'BRIAN, INTENȚIONAT, apoi se opri.

— Detective.

— Locotenente. Îi întâlni privirea, după care o mută la trandafiri și lumânări. Morris a procedat cum trebuia. Așa se cuvenea. Pentru ea, pentru noi. Așa se cuvenea.

— Pentru polițiști?

El schiță un zâmbet.

— Cam așa ceva. Dar în afară de asta? Se vede cine a fost. O vezi aici.

— E greu pentru tine să pierzi pe cineva din secție.

— Îi văd în fiecare zi biroul. Cât de curând o să stea altcineva acolo și o să ne obișnuim. Dar e greu să n-o vezi pe ea. Și mai greu este să știi de ce. Uite că a sosit soția mea. Scuză-mă.

O'Brian se depănă, strecurându-se către o femeie care rămăsese în dreptul intrării. Ea întinse o mână și O'Brian o prinse.

Eve se întoarse. Așteptă până când un grup care vorbea cu Morris se depănă. Apoi se duse la el.

— Dallas. Acum Morris fu cel care îi întinse mâna și ea i-o luă.

— Ai procedat cum trebuie, zise ea, repetând cuvintele lui O'Brian.

Degetele lui Morris îi strânseră scud mâna.

— Măcar atât puteam să fac și eu. Locotenent Dallas, el este July Coltraine, fratele lui Ammy.

Concentrarea îl făcu pe July să mijească ochii.

— Tu răspunzi de…

— Da. Îmi pare rău pentru pierderea ta, pierderea familiei.

— Li spune că nu există cineva mai bun. Spune-mi… E ceva ce poți să-mi spui?

— Tot ce pot să-ți spun acum este că sora ta are toată atenția mea și a tuturor polițiștilor care sunt implicați.

Șocul și durerea îi umbriră ochii de același albastru adânc pa și ai surorii sale. Eve îi observă pieptul mișcându-se, zbătându-se să își recapete controlul.

— Mulțumesc. În seara asta o duc acasă. Am considerat, noi, familia, am considerat că trebuia să fie cineva prezent aici pentru comemorare și ca s-o aducă acasă. S-au adunat mulți oameni. Contează. Înseamnă foarte mult.

— A fost un polițist bun.

— A vrut să ajute oamenii.

— Asta a și făcut. A ajutat o mulțime de oameni.

— Nu e momentul potrivit să întreb, nici locul, dar diseară o duc acasă. Când părinții mei or să… trebuie să le spun asta. Trebuie. O să-l găsești pe cel care a omorât-o?

— Da.

July înclină din cap.

— Scuză-mă.

Morris îi luă din nou mâna lui Eve când July plecă grăbit.

— Mulțumesc. Pentru ținută, pentru ce i-ai spus.

— l-am spus adevărul așa cum îl știu eu. A fost un polițist bun, to(

170

ceea ce descopăr confirmă asta. Și o să descopăr cine a ucis-o.

— Știu că o să descoperi. Asta mă ajută să trăiesc de la o zi la alta.

Era îmbrăcat cu un costum negru, simplu și elegant, cu o bentiță neagră înfășurată în jurul șuvițelor lungi de păr, meticulos împletite. Eve își spuse că părea mai tras la față chiar și decât cu o zi în urmă. Ca și cum i se luase pielea de pe oase. Asta o îngrijoră.

— Fratele ei a avut dreptate, îi spuse Eve. Contează că sunt atât de mulți oameni aici. Aruncă o privire și îl zări pe Bollimer și pe patronul restaurantului chinezesc unde Coltraneîșisi comandase ultima cină.

— A însemnat ceva pentru mulți oameni.

— Știu. Mâine o vor incinera și în câteva zile se va ține o comemorare. O să mă duc și eu la Atlanta, unde se vor aduna și mai mulți oameni pentru care a contat. Știu, cu toată ciudățenia situației, că o să-mi fie o consolare. Dar mă ajută să trăiesc numai gândul că voi afla cine a ucis-o. Vrei să vorbim mai târziu, să-mi spui tot ce știi?

— Da.

Morris îi strânse din nou mâna, apoi privirea lui se ridică peste umărul ei. Eve se întoarse și îi văzu pe Mira și pe soțul ei.

Mira se purtă natural, îl luă pe Morris în brațe și-l strânse la piept. Când el își lăsă capul pe umărul ei, Eve întoarse privirea.

Dennis Mira o mângâie pe Eve pe braț și asta o făcu să simtă un nod în gât.

— Când moartea își spune cuvântul, spuse el pe un ton coborât, cum îi era obiceiul, e mai greu, cred, pentru cei care se confruntă cu ea în fiecare zi.

— Cred că așa este.

Ceva din el, gândi Eve - trupul greoi în costumul negru ciudat de protocolar - era la fel de consolator cum își imagina că era și îmbrățișarea Mirei.

— E vorba de faptul că știi ce înseamnă și ce lasă în urmă.

Dennis studie una dintre fotografii.

— Era foarte drăguță, foarte tânără. Și o privi pe Eve. Cred că nu te-am mai văzut în uniformă. Nu-i așa? Privirea lui căpătă acea notă vagă, confuză, care o atrăgea atât de mult la el. În orice caz, arăți formidabil.

— Cred că da.

Dennis îi zâmbi și se apropie de Morris. Eve se depărta discret de ei.

Îl alese apoi pe Clifton, făcându-și drum spre el, către locul în care stătea în mijlocul unui grup de polițiști. Surprinse un crâmpei din discuție pe tema baseballului.

Nu înseamnă nimic, recunoscu Eve. Oamenii discută despre tot felul de lucruri la comemorări.

— Detective.

Eve sesiză că el nu o recunoscuse imediat. Uniforma îl păcălise, își spuse Eve.

— Locotenente. Se depărtă de ceilalți. Vreo noutate?

— Avem niște indicii. Ne ocupăm de ele. Tu ai vreo idee?

— Ți-am spus ce știu și din câte aud, ar trebui să-ți păzești spatele.

— Chiar așa?

— Am auzit că ucigașul ți-a trimis ție insigna și arma ei, după care a încercat să te elimine și pe tine. Îmi miroase a ucigaș de polițiști care vizează femeile.

— Ei bine. Asta înseamnă că ești în siguranță.

Eve văzu temperamentul înflăcărat în ochii săi.

— Nu am ales să port insignă ca să fiu în siguranță.

— Nu? Ai ales-o ca să-i faci pe suspecți să ciripească?

— Îmi fac datoria.

— Ai niște umflături interesante sub sacou, detective.

— Ce-ți pasă ție?

— Făceam conversație.

— Voi, ăștia de la Omucideri! Veniți după ce s-a terminat totul. Noi suntem ăia care se află pe stradă zi de zi, încercând să-i împiedicăm pe nenorociți să se omoare între ei.

— Fir-ar să fie, cred că dacă te-ai descurca mai bine în slujba ta, aș rămâne eu fără a mea.

Clifton se apropie de ea încercând să facă pe durul - rotind scurt umerii și strâmbând din gură.

— Ascultă, cățea, habar n-ai ce înseamnă să fii polițist adevărat.

— Ah! Atunci de ce nu mă înveți tu?

Strâmbătura gurii se transformă într-un rânjet.

— Dak. Cleo Grady se apropie cu pași mari. Te caută Newman. Are o chestie în cazul de pe Jane Street.

Clifton o mai fixă pe Eve câteva clipe.

— Școala s-a terminat. Trebuie să mă duc să fac o treabă de polițist adevărat.

— Mult noroc cu chestia asta, îi ură Eve pe un ton amabil, apoi se întoarse spre Cleo. E adevărat sau a fost doar un mijloc de a-i împiedica pe un coleg din secție să se dea la un ofițer superior?

— E adevărat, partenerul lui a prins un fir. Suntem cam încordați zilele astea, locotenente.

— Clifton îmi pare mai tot timpul cam încordat.

Cleo ridică din umeri.

— Unii dintre noi au mai mult decât alții impresia că sunt dați la o parte. Venim aici și chestia asta ne lovește în față. A fost ucisă de cineva, dar noi nu luăm parte la anchetă. Nu te cunoaștem, dar știm că ești cu ochii pe noi. Chiar nu te aștepți la niște resentimente?

— Resentimentele nu mă deranjează, detectiv Grady. Crima? Asta mă scoate din minți. Dacă Newman a pus mâna pe un fir, de ce nu a luat legătura cu Clifton, în loc să-l caute prin mulțime?

— Ar trebui să-l întrebi pe el, spuse Cleo calmă. Poate în semn de respect.

— Dacă unul dintre voi pune mâna pe un firîntr-o anchetă când nu sunteți în tură sau nu sunteți împreună, cum vă anunțați unul pe altul?

— Depinde de situație.

— Aș spune prin comunicator, dacă sunteți singuri pe teren. Dar dacă unul dintre voi ar fi acasă, să spunem, pe *'link* mi s-ar părea mai normal. O mulțime de polițiști își lasă comunicatoarele la un loc cu arma, insigna și așa mai departe.

— Eu așa fac. Asta dacă era o întrebare.

— Și eu. Însă mai întâi aș încerca *'link-u* de acasă. Dacă tot ești pe-acasă, de ce să umbli cu cel de buzunar latine? Bine, asta dacă mesajele nu-ți vin pe *'link.* Dacă trimiți mesaj de pe *'link-u* de buzunar, atunci trebuie să-l ai la tine.

— Fir-ar să fie, zise Cleo cu vocea întretăiată. Tu chiar stai cu ochii pe noi.

— Stau cu ochii pe toată lumea.

— N-ai decât, și-n timpul ăsta cine a ucis-o pe Ammy e liber. Ce fel de polițist trebuie să fii ca să-i târăști pe alți polițiști prin sânge?

Cleo se întoarse brusc și o luă la goană.

— lată-te împrietenindu-te cu câte cineva, ca întotdeauna.

Eve aruncă o privire peste umăr și nimeri drept în ochii lui Roarke.

— Și mai am de făcut vreo câteva împrieteniri.

— Te las cu ale tale și mă duc să-l spun condoleanțe lui Morris. Își trecu apoi un deget pe umărul sacoului de uniformă. Trebuie să uvem o discuție.

— În regulă. De cum sunt liberă. Lumea începe să se cam răărească, așa că trebuie să mai umplu de nervi vreo câțiva oameni înainte să se sfârșească.

— Ești cea mai bună la asta, spuse Roarke și o lăsă să-și vadă de treburi.

Eve îl descoperi pe Delong afară, în dreptul ușii, discutând cu ME Clipper. Delong își întrerupse discuția când se apropie Eve.

— Locotenent Dallas.

— Locotenent Delong.

— Te rog să mă scuzi, spuse Clipper, nu mi-am prezentat condoleanțele.

Delong așteptă un moment, apoi îi făcu semn lui Eve să-l urmeze și se depărtară câțiva pași de intrare.

— Știu că trebuie să-ți faci datoria, începu el, și nimeni, nimeni nu își dorește mai mult decât mine să ai succes. Însă ți-o spun, aici și acum, nu-mi place deloc că-mi hărțuiești secția. Cel mai mult mă deranjează că-mi hărțuiești secția aici, când plângem moartea unuia dintre ai noștri.

— Am înțeles.

— Sper să fie așa. Și mai vreau să adaug că intenționez să-i spun asta și comandantului Whitney.

— Ești liber să o faci. Între timp, o să-ți spun că presupun că detectivul Coltraine și-a părăsit apartamentul în seara aceea pentru o chestiune legată de slujbă. A făcut asta pentru că a sunat-o cineva și a atras-o afară. Cineva care-i cunoștea obiceiurile, cineva în care avea încredere. Cineva cu care lucra. Sau pentru care lucra.

Fața lui Delong căpătă culoare.

— Habar n-am de asta. Când iese din casă, polițistul își ia arma. Pentru slujbă sau să-și ia niște lapte.

— Nu și polițistul ăsta. Dacă l-ai cunoscut pe detectivul tău, știi asta.

Delong nu făcu mișcarea de dur a lui Clifton, dar o înghesui și el pe Eve.

— Crezi că ți-e permis să încerci să-i târăști în noroi pe oamenii mei? Să-l acuzi pe unul dintre ei că și-a ucis colegul și să nu trebuiască să plătești pentru asta?

— Nu, nu mă aștept. Dacă cineva le-ar face la fel oamenilor mei, aș trage vreo câteva șuturi în niște funduri. Dar mi-aș pune și mie niște întrebări grele. Aș răscoli mai adânc decât oricine altcineva.

— Nu sunt tu.

— Nu, nu ești.

— Ai grijă în ce-ți bagi nasul și cât de adânc.

Ar fi putut să-i întoarcă spatele chiar în clipa aia, dar Whitney împreună cu soția tocmai coborâseră de pe platforma rulantă. În loc să plece, Delong se apropie țeapăn de ei. Își strânseră mâinile, observă Eve, și cu siguranță se schimbară condoleanțe. Pe urmă îl văzu pe comandantul Whitney dând din cap înainte ca Delong să se îndrepte spre platformă. Soții Whitney se apropiară de Eve.

— Comandante, doamnă Whitney.

Doamna Whitney, elegantă în costumul său negru, apucă cu amândouă mâinile mâna pe care i-o întinse Eve. Gestul, atât de neobișnuit pentru ea, o făcu pe Eve să i se umezească ochii.

— Ai o datorie grea. Și mai grea azi.

— Da, doamnă.

— Vin și eu imediat, spuse Whitney bătând ușor pe brațul soției sale. După ce ea intră în sala de comemorări, răsuflă ușurat. Când moare un polițist, cei care au ghinionul să fie căsătoriți cu unul, resimt asta. Ei bine, locotenentul Delong vrea să discutăm ceva cât mai curând cu putință. Știi despre ce poate fi vorba, locotenente?

— N-aș putea să vă spun, domnule.

— Nu spune. Tai adânc în carne, presupun. În calitate de șef de secție, o să vrea să-și apere oamenii.

— Da, domnule. Sau se apără pe el însuși.

— Dacă faci vreo legătură între el sau cineva din echipa lui și Ricker, fă-o să stea în picioare. Dacă e să băgăm un polițist în pușcărie, nu vreau nicio eroare.

Cu toate că voia să se întoarcă sus, Eve își îngădui răstimpul nă-l încolțească pe Clipper.

— Ce-a vrut Delong? întrebă ea. Când Clipper luă o expresie îndurerată, îi șuieră dintr-o suflare. Anchetez uciderea unui polițist. Dacă are legătură cu cazul meu, vreau să știu ce a spus.

— M-a întrebat dacă pot să-i spun ceva și de ce e împiedicat să primească rapoartele asupra acestui caz. E supărat și frustrat, Dallus. Cine n-ar fi?

— Și tu ce i-ai spus?

— Că am mâinile legate. Tu dai ordinele. Așa stau lucrurile și așa vrea șeful meu. Așa că am mâinile legate. Clipper se folosi de una dintre mâinile pe care, chipurile, le avea legate ca să-și frece ceafa. I furios la culme pe tine. Presupun că știi deja.

— Mda, parcă mi s-a părut și mie.

— Toți oamenii lui au luat legătura ori s-au dus la morgă în speranța să afle vreo informație. Am încuiat-o.

— Mulțumesc. Ți-a făcut greutăți vreunul dintre ei?

Clipper își mângâie încet, gânditor, barbișonul.

— Să spunem că detectivul Clifton mi-a sugerat să-mi rezolv singur problema sexuală și mi-a sugerat că aș fi făcut-o deja cu mama, de mai multe ori.

— Nu ești sănătos, Clip. S-a dat la tine fizic?

— Aveam în mână un scalpel cu laser în timpul discuției. Dar aș spune că am avut impresia că în alte condiții ar fi avut chef de dans.

— În regulă.

— Chiar nu am ce să-i spun, niciunuia dintre ei.

— Mda, dar ei nu știu asta. S-o lăsăm cum a căzut.

În timp ce vorbea cu soții Whitney, Eve îi surprinsese privirea lui Roarke. Dăduse din cap în direcția ușii, apoi îi făcuse un semn lui Peabody.

Se gândi că Roarke știe unde putea să o găsească.

— Impresii, spuse Eve pornind către etaj, împreună cu Peabody.

— E o secție foarte nefericită, cu o furie aproape de limită. Umblă vorba că irosim mai mult timp și energie căutându-le lor nod în papură în loc să urmărim alte piste.

— Cine a spus asta?

— Știi cum e treaba, Dallas. Unul zice că a auzit de la altul, care a spus asta. Polițiștii devorează bârfele. Vreau să zic că nu am fost tăvălită de atâtea ori într-un timp atât de scurt, de când m-am mutat cu McNab în apartament și ne-am simțit onorați s-o facem în fiecare cameră. De două ori.

— Mda, ziua n-ar fi fost întreagă dacă n-aș fi aflat asta.

— Tehnici variate, continuă Peabody, care-mi trezesc și ele amintiri plăcute din noaptea aia. Delong e direct, cu o doză de autoritate. Parcă ar trebui să-i răspund la întrebări pentru că e superior în grad. Newman ăsta dă târcoale, încercând să te facă să te împiedici și să scuipi tot. Pe O'Brian îl avantajează ochii triști și atitudinea de tată. Grady încearcă solidaritatea între noi, fetele polițist. Și Clifton trece direct la hărțuială.

— A pus mâinile pe tine?

— Nu chiar. Cred că asta urma, însă l-a împiedicat O'Brian. Înainte de asta, Clilfton se enervase că nu-i spuneam ce voia el să știe și m-a acuzat că sunt pupincuristă. I-am spus că nu am avut încă privilegiul să te pup în cur pe tine, pe care te consider cel mai frumos exemplar feminin din departament.

— Mie îmi sună ca și cum ți-ai țuguiat deja buzele.

Peabody pufni.

— A meritat. S-a făcut stacojiu cu picățele. Sau să fi fost rozaliu? Care e cuvântul ăla ciudat care înseamnă roz aprins?

— Nu am habar și nici nu vreau să am.

— În orice caz, culoarea asta a luat-o și sunt sigură că era pe cale să-mi ardă una. Pe urmă, a apărut O'Brian și s-a așezat în fața lui.

— A fost suficient?

— l-a spus: „Amintește-ți unde te afli, Dak. Nu o face de rușine pe Ammy a noastră sau restul secției". Clifton a spus că sunt vreo două cățele de la omucideri care vor să facă secția de rușine. Dar s-a potolit și a plecat. Pe urmă, O'Brian s-a scuzat în locul lui, cu ochii triști și atitudinea de tată.

Eve mormăi și o luă drept spre vestiare.

— Interesant. Interesantă dinamica de-acolo. Răsuci gândul pe toate părțile în timp ce se dezbrăcă.

— O'Brian e prototipul tatălui. Cel mai bătrân, cel mai experimentat. Restul îl consultă chiar și înainte să se ducă la locotenent, îl invită la grătar și la - cum le zice - cine improvizate.

Eve se așeză să-și scoată pantofii negri cu talpa tare.

— Newman, ăsta e tipul de treabă, genul care se lasă în voia vântului. Genul cu care bei o bere după tură. Ține capul în jos și gura mai mult închisă. Exact opusul lui Clifton. Nervos, cu fitilul aprins, comportament aiurea. Îi place să se folosească de insignă sau de pumni ca să tracaseze oamenii.

— Păi, ca și tine. Pe undeva.

— Mda, la fel și eu. Însă la mine e o chestie secundară. La el, asta e prioritatea. Reguli și regulamente, dă-le dracului. Dacă trebuie să treci printr-o ușă, el e primul care se bagă. Are butonul de control defect. Ceilalți stau cu ochii pe el, îl mai calmează. Însă mai devreme sau mai târziu… Eve dădu din cap. Fitilul aprins o să arunce încărcătura în aer.

Eve își puse uniforma în cui, așeză pantofii și începu să se îmbrace.

— Grady? E suficient de isteață să se folosească de faptul că are țâțe atunci când îi merge și să uite de ele când nu-i merge. E ambițioasă și pun pariu că știe cum să-i învârtă pe degete pe toți din secție.

— Urmărește scaunul șefului?

Eve privi în jur.

— Poate, dar nu se străduiește atât de mult pe cât m-aș fi așteptat. Însă pare să-i placă să se afle printre cei mari. În ce-l privește pe locotenent, el e genul merge-și-așa. Se limitează mai mult la hârțogăraie. Le ține partea oamenilor lui și nu-l învinuiesc, dar, Iisuse, are de gând să se ducă la Whitney să se plângă de felul în care îmi fac treaba. E o chestie de al naibii de mare slăbiciune să te duci să comanzi în felul ăsta. Nu poți să ai o echipă puternică cu cârmaci slab.

Peabody oftă încheindu-și nasturii.

— E unul dintre ei, nu-i așa?

— Așa aș paria. Poate nu doar unul dintre ei. Eve își verifică unitatea de la mână. Callendar și Sisto ar trebui să andocheze în aproximativ douăsprezece ore. O să pun raportul lui Webster pe unitatea ta. Citește-l. Roarke a găsit ceva, așa că o să mă duc să vorbesc cu el. Apoi să vedem dacă îl putem invita pe Alex Ricker pe-aici, să avem o discuție.

— O să fie înconjurat de avocați de nici n-o să-l zărești.

— Și nu ar fi distractiv?

— Sigur, ca o cușcă plină de maimuțe turbate. Oh, a trecut Nadine pe-aici. Nu și-a adus echipajul, spuse Peabody repede. A fost o vizită de condoleanțe. De-adevăratelea. Nu a putut să rămână și tu erai ocupată, așa că a zis că o să vină mâine să vorbească cu tine.

— Despre ce?

— Dallas. Mâine e petrecerea. Petrecerea pentru Louise.’

— Oh!

Fir-ar să fie. Așa e.

— O să venim pe la două să stabilim.

— Ce să stabilim?

— Chestiile.

— Dacă pot să aprind focul sub… Chipul lui Peabody căpătă o expresie ca de cățeluș care a luat un șut în fund. În regulă, în regulă.

Nu avea niciun rost să se ia cu mâinile de cap, își spuse Eve. Pur și simplu niciun rost.

— Stabiliți voi ce vreți și anunțați-mă când terminați. Până atunci, pot să lucrez.

Poate nu doar până atunci, își spuse Eve ieșind din vestiar, dac”1 primea ceva de la Callendar. Poate că însemna să aibă așteptări prea mari, dar îi era mai bine să creadă că ar putea să-i puni cătușele omului de legătură al lui Ricker în loc să se uite la o grămadă de femei cotcodăcind la câte un fleac de cadou. Și în plus…

— Oh, fir-ar să fie, fir-ar să fie de cadou!

Acum chiar se luă cu mâinile de cap când intră în birou. Roarke ședea în fotoliul pentru musafiri, făcându-și de lucru confortabil la calculatorul portabil.

Ridică privirea către ea și lăsă să-i scape un oftat plin de regrete.

— Te-ai schimbat. Și nici măcar nu am apucat să te admir în uniformă.

— Trebuie să mă duc la cumpărături!

UitândU’Se la ea, Roarke își apăsă vârfurile degetelor pe tâmple.

— Scuză-mă, cred că tocmai am făcut un mic atac cerebral. Ce ai spus?

— Nu e amuzant. Se aplecă și-l apucă de revere. Am uitat să iau o chestie pentru chestie și nici măcar nu știu ce fel de chestie ar trebui

să *fie.* Acum trebuie să ies și să caut ceva. Doar dacă… Privirea ei se transformă dintr-una oarecum furioasă într-una speculativă. Avem tot felul de lucruri prin casă. N-aș putea să împachetez ceva și…

— Nu.

— Fir-ar al dracului!

Roarke se ridică în picioare calm, iar ea se prăbuși în fotoliul de la birou și își ascunse capul în mâini.

— Înțeleg eu bine că chestia pentru chestie e un cadou pentru petrecerea de dinaintea nunții lui Louise?

— Păi ce altceva mi se mai îndeasă pe gât în momentul ăsta? Mmm-hmm. Stai puțin. Eve murmură ceva, dar tresări abia când îl auzi pe el zicând „Caro".

— Da! Genial. Caro poate să facă rost de chestie.

— Nu, spuse Roarke ferm și o făcu pe Eve să lase din nou capul în mâini. Caro, repetă el. Dacă ai găzdui o petrecere înainte de nuntă pentru o bună prietenă, care ar fi genul de cadou potrivit?

Eve se răsuci cu scaunul ca să se poată da cu capul de birou. Roarke și Caro discutară - întrebări, răspunsuri -, însă ea nu auzi nimic. Ar fi putut la fel de bine să vorbească grecește.

— Mulțumesc. S-a ivit ceva aici, așa că probabil o să lucrez de acasă, mai târziu. Anunță-mă dacă ai nevoie de minu. Îți urez un sfârșit de săptămână plăcut.

Întrerupse legătura și Eve deschise un ochi ca să se uite la el.

— Ce a…

Roarke ridică un deget și continuă să lucreze la computerul personal portabil.

— În regulă, spuse el după o clipă. Caro crede că, dată fiind relația dintre voi și ocazia, ar trebui să-i cumperi ceva personal și romantic lui Louise.

— Ce, o jucărie sexuală?

— Nu. Nu tocmai, o contrazise el. Lenjerie. Un halat de seară sau, cum delicat s-a exprimat ea, o întreagă colecție.

Eve se încordă.

— Ar trebui să-i cumpăr lui Louise îmbrăcăminte de făcut sex?

— Nedelicat, s-ar putea spune.

— Nu pot să fac așa ceva. E… Chiar dacă aș vrea, habar n-am - de unde să știu eu - ce măsuri poartă.

— Știu eu. Am intrat în contul ei și am toate măsurile. Acum mă tem că va trebui să intri într-un magazin real, pentru că nu mai ai timp să cumperi ceva potrivit Online.

— Oh, Dumnezeule. Mai bine mă omori.

— Nu-ți face griji. Știu un magazin perfect.

— Sigur că știi. Eu voiam să pun mâna pe Alex Ricker și să-l fac să asude într-o celulă.

— Credeam că nu-ți îndrepți atenția asupra lui în cazul uciderii lui Coltraine.

— Nici nu o fac. Dar nu am de unde să știu ce știe până nu aflu. S-ar putea să nu știe nici el că știe până nu scot ceva de la el. Dacă Max Ricker a comandat crima, motivul este fiul său. Într-un fel sau altul. El conduce acum afacerile. Trebuie să știe ceva.

— Nu cred. Tocmai despre asta voiam să vorbesc cu tine înainte să divagăm cu lenjeria.

Eve se strâmbă aruncând o privire către ușa deschisă.

— Nu mai vorbi atâta de lenjerie aici. E o prăvălie de copoi.

— M-am întâlnit cu Alex azi dimineață. De fapt, tocmai încheiasem întâlnirea când m-ai contactat în legătură cu transportul pentru Omega.

— Tu - Iisuse. Nu se poate… pe Coney Island.

— Locația a fost la alegerea mea. Roarke se așează cât mai confortabil în scaunul ponosit pentru musafiri. El a cerut să ne întâlnim

— Putea să fie o cursă. Putea să…

— Nu a fost. Și, cum am spus, eu am ales locația. Crede-mă, am fost bine asigurat.

Eve ridică mâinile în aer. Era o risipă de timp să se mai contrazică, de vreme ce era un fapt împlinit. Și o risipă de energie să nu-l creadă că, așa cum se exprimase, fusese bine asigurat.

— Ce a vrut?

Roarke îi înmânã un disc.

— Poți să asculți și conduc eu. Tu o să lucrezi, înțelegi, și o să facem o vizită la magazinul acela încântător pe care îț știu. Împachetează cadourile.

Eve se încruntă uitându-se la disc.

— Ai reușit să-l înregistrezi pe ascuns?

Roarke se mulțumi să zâmbească.

14

Eve ascultă înregistrarea până la capăt, își lăsă mintea să o absoarbă, apoi o ascultă din nou. Se lăsă pe spate gânditoare, observând vag că Roarke se distra de minune croindu-și drum prin traficul din centru ca un șarpe prin iarba înaltă.

— Tu îl crezi? Tu crezi că spune adevărul despre sentimentele și loialitatea - sau lipsa de loialitate - față de tatăl său?

Roarke viră spre est, depăși pe verticală un camion de livrări parcat în drum și așteptă calm la semafor.

— Îl cred, da. Ar fi trebuit să încerc opțiunea video și atunci ți-ai fi dat seama mai bine. I se citea în ochi. Recunosc ura asta din adâncul sufletului, fiindcă și eu o am pe-a mea.

— Pentru același motiv, sublinie Eve. Poate că știe. Poate că a ucat cartea asta tocmai pentru că știa că o să te pui în locul lui.

— Nu ar fi imposibil, însă ar fi fost o încercare la nimereală din partea lui, fiindcă eu însumi am aflat abia anul trecut. Crezi că minte În privința mamei lui?

— Când am citit dosarul, primul meu gând a fost că Ricker a ucis-o. Primele idei nu sunt întotdeauna cele corecte. Însă și al doilea, și al treilea au fost aceleași. Nu, nu cred că minte că Ricker ar fi aruncat-o pe mama lui de la fereastră. Analizez dacă pentru el contează.

— Încerci din nou oglinda, să vezi dacă reflectă ceva. El și eu - umândoi cu tați violenți - amândoi bastarzii unor criminali. Dacă al meu nu mă bătea de-mi suna apa în cap până la apusul soarelui, era o zi pierdută pentru el. Al lui, cel puțin așa pretinde, acum îl îmbrățișa, acum îl plesnea. Dacă e adevărat, după părerea mea a nimerit-o cel mai prost. Cel puțin eu mă așteptam tot timpul s-o încasez.

— El a avut o mamă care, după spusele lui, l-a iubit în primii ani de viață.

— Iar eu nu. Cred că iarăși a nimerit prost. Eu nu am știut niciodată ce am pierdut. El a spus că a crescut încercând să-i facă pe plac tatălui său. Mie nu mi-a păsat nici cât negru sub unghie să-i fac pe plac tatălui meu, în afară de a evita șutul. L-am urât de când mi-aduc aminte, așa că mi s-a părut normal. Cred că dacă ajungi la asta mai târziu în viață, ura e mai fierbinte, ca să zic așa. O să vrei să te consulți cu Mira, presupun, adăugă Roarke când se aflau pe Madison. Însă nu a mințit.

— În regulă. Dacă nu-l putea crede pe Roarke pe cuvânt în privința asta, atunci pe cine să creadă? în regulă, se potrivește. O singură vizită a lui la Omega, apoi nimic. Niciun contact. Și dacă combini asta cu relația lui cu Coltraine, sincronizarea…

— L-ai tăvălit în noroi pe Max și Alex s-a ales și el cu câțiva stropi pe el. A sucit, a restructurat, a reevaluat. Iar iubita lui și-a dat seama că nu o să se folosească de ocazia asta ca să se retragă, să devină complet onest. Niciodată nu o să facă asta.

— Ea ia decizia ei și rupe legătura. El ia decizia lui. Mai curând renunță la ea decât să renunțe la latura întunecată. Nu este imaginea ta, afirmă Eve.

Roarke o privi.

— Și iar a nimerit-o mai prost, nu-i așa? Pentru că iată-mă pe mine alături de soția mea, pe cale să cumpărăm lenjerie. Iar el nu are pe nimeni.

— A venit aici cu speranța să schimbe situația asta. Ăsta a fost resortul. De aceea a apăsat Ricker butonul. Să-i tragă fiului său un șut.

— Sunt sigur că ai dreptate. Cel puțin parțial.

— Prin urmare, știe ce pune fiul lui la cale, calculă Eve. Ceea ce înseamnă că cineva din cadrul organizației lui îi furnizează informații lui Ricker. Cineva suficient de apropiat ca să știe că Alex intenționa« să ia legătura cu Coltraine, să știe ce avea de gând. Și când. Eu votez pentru…

— Rod Sandy.

— Eu votam, se plânse Eve. Fir-ar să fie.

— Hai, lasă. Roarke o bătu pe mână și se întoarse către ea. Asistentul personal al lui Alex, vechiul lui prieten. Cu siguranță un confident. El știa, după cum ai tras concluzia, că Coltraine nu a fost niciodată mituită. Că nu putea să fie vreodată. El știa când s-au întâlnit aici, în New York, cum a mers întâlnirea lor.

— Și a doua zi, ea e moartă. Nu Sandy a sunat-o. S-a dus înarmată și asta îmi spune în continuare că a fost tot cineva din secția ei. Însă se poate să se fi aflat pe scări. Dacă reușea să penetreze sistemul de securitate sau să găsească o altă cale de ieșire, știind că Alex nu era acolo, atunci…

— O teorie interesantă. Nu-ți uita ideea. Sau mai curând las-o în suspensie și gândește-te la lenjerie.

— De ce să… oh! Se concentra asupra împrejurimilor și observă că erau parcați. O descumpănea felul în care reușise bărbatul ei să găsească un loc de parcare la nivelul străzii, în centrul orașului, într-o seară de vineri. Unde e magazinul ăla?

— Imediat după colț, pe Madison. Se apropie de ea pe trotuar și o luă de mână. Ar trebui să profităm de ocazie - parcarea și faptul că e seară și să încheiem cumpărăturile cu o cină. E un local drăguț chiar vizavi. Putem să stăm afară, să bem o sticlă de vin și să mâncăm.

— Zău că ar trebui să…

— Să lucrezi, da. Îi ridică mâna și-i sărută încheieturile degetelor.

El ar sta și ar mânca împreună în biroul el în timp ce ea tocmai asta ar face, se gândise ea. Fiindcă așa era normal pentru ea.

Eve se opri la colț și-l privi.

— Poate dacă ar fi fost o întâlnire.

— Poftim?

Ea-și lăsă capul pe spate și ridică din sprâncene. Și văzu cum îi piere zâmbetul.

— Ah, iubito, vrei să iei cina cu mine diseară?

— Dacă nu vrea ea, vreau eu, spuse o femele trecând pe lângă ol, Fac cinste chiar.

— Da, iau cina cu tine diseară. Își lăsă mâna în mâna lui cât străbătură jumătate din stradă.

La magazinul numit Secrets, vitrina prezenta replici umane lonevind în halate din mătase, pozând în sortimente fanteziste din dantelă și mătase, flirtând în corsete care măresc sânii. Pardoseala ora acoperită de petale de trandafiri. Eve studie vitrina, concluzionând că în condiții normale ar fi trebuit să albă un pistol cu șocuri electrice lipit de cap ca să-i treacă pragul.

Eve presupuse că și prietenia se reducea adesea tot la asta.

— E al tău?

— Magazinul? Am un procent modest. Douăzeci la sută, adăugă când Eve se încruntă la el.

— De ce numai douăzeci?

— Cei doi care-l conduc - și dețin restul - au lucrat la mine. Ei au venit cu ideea, cu conceptul lor, cu propunerea și cu planul de afaceri. Așa că i-am finanțat. Acum vreo cinci ani. Acum mai este unul, în centrul comercial, în Village. Dar e mai puțin select. Ăsta seamănă mai mult cu Louise, cred.

— Atunci aș fi putut pur și simplu să comand ceva, să mi se livreze. Să nu trebuiască practic să… fac cumpărături.

— Fii curajos, soldățelule, spuse el și deschise ușa.

S-ar fi putut alege cu un cot în coaste pentru replică, dar o cunoștea suficient de bine ca să îl evite.

Locul acela mirosea… sexy, decise Eve. A lumânări parfumate și a parfum subtil vaporizat din când în când. Articole selecte întinse ca niște fluturi exotici deasupra rafturilor altor exponate care pluteau ca niște giuvaere suspendate. Pe un fotoliu plușat, auriu, ședea o femeie care studia atent o selecție de sutiene și slipuri minuscule de parcă într-adevăr ar fi fost bijuterii. O alta se afla în celălalt capăt al încăperii, împachetând cu grijă ceva roșu și. mătăsos pentru o clientă.

— Dar nici măcar nu se văd, murmură Eve. Ce mare șmecheriei dacă tot le acoperi cu haine?

— Dă-mi voie să-ți spun eu cât e de mare șmecheria.

— Vezi? îl lovi cu coapsa ei peste a lui. Nu sunt decât țoale de regulat, cum am zis. Nu sunt sigură că vreau să…

Se opri când femeia care împacheta îl zări pe Roarke și îi tri-j mise un zâmbet de un megawatt.

— Mă bucur foarte mult că vă văd din nou, îi spuse ea clientei. Să le purtați cu plăcere.

— Oh, cu siguranță. *El* o să le poarte. Râzând, clienta o luă spre ieșire legănându-și sacoșa micuță și argintie.

— Ce surpriză minunată. Proprietăreasa, concluzionă Eve, se apropie de ei în pantofi roz foarte sumari, cu tocuri cui, întinzânt amândouă mâinile spre Roarke.

— Adrian. Arăți minunat.

— Oh! își aranjă buclele aurii ca soarele. A fost o zi foarte aglO' merată. Ai putea să mă scuzi doar o clipă?

— Cât vrei. În timp ce se îndrepta spre Sutiene-și-Slipuri, Roarke se întoarse spre Eve. Vezi ceva ce-ți place?

— De aici vine lenjeria mea? Vreau să zic chestiile care apar ca prin vrajă în sertarele mele? Și halatele care își găsesc într-un mod misterios calea către dulapul meu sau către cuiul din baie?

— Uneori. Roarke făcu câțiva pași în spate ca să studieze un halat scurt de o culoare pală ca apa și aproape la fel de transparent. Adrian și Liv au gusturi excelente. Fiind femei, au intuiția aceea care le spune ce anume o face pe o femeie să se simtă sexy sau romantică, încrezătoare, dezirabilă. Și fiind femei care sunt atrase de alte femei, știu exact ce anume atrage atenția asupra unei femei și o face sexy și așa mai departe.

— Așadar, e un magazin de țoale de regulat pentru lesbiene? Dădu ochii peste cap când Roarke îi aruncă o privire. Am zis și eu. Și da, în regulă, e marfă de lux, într-o atmosferă de lux. Sex, dar nu dezgustător.

— Ăsta ar trebui să fie sloganul lor.

Eve zâmbi.

— Cu asta te alegi când mă scoți din elementul meu.

Roarke îi luă capul între palme și o surprinse cu un sărut voios.

— Nici nu te-aș vrea altfel.

— Îți lucesc ochii după „dezgustător" ca oricărui bărbat.

— Dragă Eve, numai când ești tu dezgustătoare.

Eve râse și-l lovi peste piept.

— Ține-o tot așa, amice.

— Scuze că v-am lăsat să așteptați. Adrian se grăbi spre ei după ce și cealaltă clientă, de la Sutiene-și-Slipuri ieși din magazin cu o sacoșă.

— l-am dat liber lui Wendy, vânzătoarea noastră, acum vreo oră. Întâlnire amoroasă. Desigur, când ești singură, atunci apar câte trei, patru clienți deodată. Locotenent Dallas.

ii luă mâna lui Eve și o scutură cu entuziasm.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, în sfârșit. Roarke spune că nu ești genul care se dă în vânt după *shopping*.

— Nu. Chiar că nu. Dar aveți un magazin cu adevărat drăguț-

— Îl iubim, mulțumesc. Partenera mea și cu mine.

— Ce mai face Liv? o întrebă Roarke.

— Extraordinar. E însărcinată, i se adresă Adrian lui Eve. Treizeci și două de săptămâni.

— Felicitări.

— Suntem în al nouălea cer. Azi era atât de obosită, că am trimis-o acasă la amiază. O să fie foarte supărată că te-a ratat. Că v-a ratat pe amândoi. Cu ce pot să vă ajut? Ceva special?

— Pentru mine? Nu. Nu. Am tot ce-mi trebuie. Ba chiar mai mult.

— Aceea. Roarke arătă halatul ca apa. Dar revenim și la asta mal târziu. Eve?

— Oh, da. Păi. Am o chestie și am înțeles că genul ăsta de lucruri se potrivesc foarte bine.

Adrian își mîji ochii de un albastru senin.

— O chestie, dar nu pentru tine. Ai nevoie de un cadou.

— Da. Slavă Domnului. Da, am nevoie de un cadou.

— Ocazia?…

— E ca și cum ai fi la o extracție de dinți, nu? comentă Roarke.

— Taci. Eve expiră adânc. În regulă. E o chestie pentru o petrecere. Petrecerea miresei.

— Oh, da, vom găsi exact ce trebuie. Care este relația ta cu mireasa? Vreau să spun, adăugă ea, presupunând că Eve era pe cale să intre din nou în panică, este o prietenă bună, o rudă, o cunoștință?

— O prietenă.

— Eve va fi doamna ei de onoare la nuntă, interveni Roarke.

— O prietenă foarte bună, atunci. Povestește-mi despre ea. Pentru început, cum arată.

— E blondă.

Roarke oftă.

— Descrie suspectul, locotenente.

— Bine. E ceva ce putea face. Femeie, caucazian, treizeci și ceva păr blond-cenușiu. În jur de un metru șaizeci și doi, aproximativ cincizeci de kilograme. Zveltă, trăsături normale.

— În regulă atunci. Satisfăcută, Adrian dădu din cap decisiv. Ai spune că e genul tradițional, aspru, artistic, strălucitor…

— Clasic.

— Excelent. Bine, bine. Adrian își lovi buzele cu un deget, pășind prin magazin. Cu ce se ocupă?

— E medic.

— Este prima căsătorie?

— Da.

— Este îndrăgostită nebunește?

— Cred. Sigur. Ce altceva?

— Este posibil să-și fi cumpărat deja ceva pentru noaptea nunții.

186

Dar… ca doamnă de onoare, iată ce ți-aș recomanda să urmărești. Clasic. Romantic. Adrian deschise ușa unui dulap înalt, îngust. Așa ceva.

Era un halat lung, deschis, peste o cămașă de noapte lungă, lucioasă. Nu chiar gri, gândi Eve, nici tocmai argintie. Ci culoarea… unii, decise ea.

— S-ar putea să meargă.

— Mătase cu accente de satin pe corsaj și pe bretele. Și spatele… Adrian o întoarse să-i arate spatele lung cu bretele subțiri încrucișate, din satin. Îmi place grozav spatele.

— Da. S-ar putea să meargă, repetă Eve.

— Aș fi vrut să ai o fotografie a ei. Este un dar important. Ar trebui să fie perfect.

— Vrei o fotografie? Nedumerită, dar prinsă în joc, Eve își scoase computerul portabil. Comandă o căutare standard pentru Louise Dimatto, apoi întoarse ecranul spre Adrian, să-i arate poza de identitate. Ea este Louise.

— Oh, este extraordinar! Ce frumoasă e! Poți s-o aduci aici? Dacă aș putea să o scanez - poza.

— Păi…

— O să-ți placă, spuse Roarke și o luă pe Eve de braț conducând-o prin ușa deschisă. În timp ce Adrian se așeză la computer, Roarke luă computerul lui Eve, făcu o serie de setări și printă poza lui Louise.

— Folosește asta.

— Perfect. Suntem singurul magazin de vestimentație intimă din oraș care are acest sistem. Pe care nu am fi putut niciodată să ni-l permitem fără ajutorul lui Roarke. Îi scanez fotografia și introduc datele pe care mi le-ai dat referitoare la înălțime și greutate. Acum să adăugăm compleul Latecht de budoar - Moonlight Elegance. Și să aruncăm o privire.

Computerul trimise un fascicul de raze deasupra mesei și fasciculul produse un vârtej de puncte luminoase. Punctele luminoase se mutară și se conectară.

— Un miniholo, murmură Eve.

— Într-un anumit sens, da. Preia datele și reconstruiește. Și… Uite. Ce părere ai?

Eve se aplecă să privească de la același nivel în timp ce hologramа lui Louise se rotea la câțiva centimetri de masă, în compleul Moonlight. Trebuie să recunosc, e foarte bine reprodusă. E foarte aproape. Poate că nu are chiar atât de mari… Eve își flutură degetele în dreptul sânilor hologramei.

— Mai delicată aici? Adrian făcu o mică ajustare.

— În regulă, da. Cutremurător. Dacă aș avea așa ceva în departamentul meu… Nu sunt sigură ce anume aș face cu el, dar aș găsi eu ce. Putem să facem imagini holografice, dar nu direct dintr-un computer. Le folosesc mai mult în laborator, la criminalistică. Pentru reconstruirea unui C.

— Unui C?

— Cadavru.

— Oh!

— Scuze. Eve dădu din cap și se îndreptă. E absolut la fix. Menci.

— Sunt nemaipomenit de încântată când merge. Computerul spune măsura șase, care e și părerea mea conform datelor, dar…

— Astea sunt informațiile mele, o asigură Roarke.

— Excelent. Și totuși, indiferent de motiv, dacă nu i se potrivește, poate să le schimbe. O să le pun într-o cutie și o să le împachetez. Dar între timp, Mini Waterfall, nu-i așa? Avem deja datele tale aici, așa că o să dureze doar o clipă.

Eve abia apucă să clipească, Louise dispăru și își văzu propria siluetă îmbrăcată cu cămașa de noapte scurtă, aproape transparentă.

— Flr-ar să fie,

Adrian râse.

— Arată delicios pe tine. Nu greșești niciodată, îi spuse ea lui Roarke.

— O să luăm și asta.

Eve înghiți în sec, își porunci să-și ia ochii de la silueta ei și nu reuși.

— Cum se oprește asta? E ciudat de stânjenitoare.

— Desigur. Continuând să-l zâmbească lui Eve, Adrian comandă închiderea imaginii. Mai doriți ceva dacă tot vă aflați aici? Aveți suficiente bustiere?

— Suficiente ce?

— Bustiere de susținere. Le preferi la slujbă în locul sutienului.

Eve deschise gura, dar nu putu să articuleze niciun cuvânt.

— Probabil că nu i-ar mai strica vreo jumătate de duzină, interveni Roarke.

— O să mă ocup de asta.

— Știu că da. Roarke se aplecă și o sărută pe Adrian pe obraz.

— Ne ducem să luăm cina. Te rog să le împachetezi, să le treci în cont și să le trimiți.

— Plăcerea e de partea mea. Sincer, locotenente.

— Mulțumesc.

— Cele mai bune urări pentru Liv, adăugă Roarke conducând-o pe Eve spre ieșire.

— Știe ce port sub haine. Știe cum arăt goală. Mda, e foarte stânjenitor.

— E treaba ei să știe, sublinie Roarke. Și oricât de atrăgătoare te-ar găsi, îi este devotată lui Liv.

— Nu asta era ideea. Nu asta era ideea. Și oamenii se mai întreabă de ce urăsc să mă duc la cumpărături. Vreau vinul pe care l-ai promis. Un pahar mare de tot.

— Pot să mă ocup de asta. Îi trecu un braț după umeri și o sărută într-o parte, pe cap, traversând Madison.

Era bine și era așa cum trebuia, gândi Eve mai târziu, să-și amintească din când în când de viața ei reală. Să se distanțeze de

muncă fie și numai pentru câteva ore și să se bucure că stă la o masă pe trotuar, într-o noapte înmiresmată de mai petrecută în oraș, sorbind un vin bun și mâncând o mâncare bună împreună cu bărbatul pe care îl iubea.

Se aplecă spre el peste masă.

— Consideră că vorbește vinul.

Roarke se aplecă și el spre ea și frunțile aproape li se atinseră. - în regulă.

— Nu greșești niciodată, exact cum a zis ea.

— În privința cămășii de noapte?

— Asta e pentru tine și amândoi o știm. În privința cinei. Uite. Noi doi. E bine.

— E bine.

— Nu-mi amintesc să-ți dau prea des ocazia să fie bine.

— Eve. Puse mâna peste mâna ei, pe masă. Cred că-ți amintești exact măsura potrivită.

— Acum vorbește vinul.

— Poate. Sau planul meu să te îmbrac și să te dezbrac de cămașa aia la noapte.

— Șmecherule. Eve se lăsă pe spate, respiră adânc privind oamenii, traficul. Grăbit, foarte grăbit în apropiere. E un oraș bun, spuse ea încet. Nu e pur și nu e perfect. Are niște asperități, niște linii dure. Dar este un oraș bun. Amândoi l-am ales.

— Nu te-am întrebat niciodată de ce, mai precis. De ce l-ai ales.

— Ca să evadez. Se încruntă în paharul ei cu vin. Probabil vinul ede vină că ăsta a fost primul gând. Cred că a fost unul dintre motive. Era suficient de mare să mă înghită dacă aveam nevoie de asta. E rapid și aveam nevoie de viteză și de aglomerație. Munca. Pe atunci aveam nevoie de muncă mai mult decât să respir.

— Asta nu s-a schimbat cine știe cât.

— Poate că nu, dar acum respir. Ridică paharul și sorbi. Și tu?

— Când am venit aici, am știut. Nu pot să explic de ce, dar am știut. Ăsta este locul meu. Pe urmă a mai fost și Feeney. El a văzut ceva în mine și m-a ridicat. M-a făcut mai mult decât am crezut vreodată că o să fiu. Era locul potrivit pentru mine, dar dacă el s-ar fi mutat în Bumfuck, Idaho, aș fi plecat cu el.

Se mai gândise la asta până atunci? se întrebă Eve. Își dăduse seama sau recunoscuse? Nu era sigură.

— Tu de ce l-ai ales? îl întrebă pe Roarke.

— Visam la New York când eram puști. Îmi părea un inel din aur strălucitor și voiam să pun mâna pe ele. Am vrut o mulțime de locuri și am făcut ce-am făcut ca să ajung la el. Însă aici am vrut să am punctul de plecare și de sosire. Inelul acela strălucitor de aur. Nu am vrut să fiu înghițit; am vrut să posed. Să posed acest loc.

Roarke se uită de jur împrejur, cum o făcuse și Eve, la mulțime, la trafic, la grabă..

— Ei bine, asta spune ceva, nu? Pe urmă m-am îndrăgostit de el. așa cum se îndrăgostește un bărbat de o femeie fascinantă și periculoasă. Și a devenit ceva mai mult decât a poseda - dovadă pentru mine și, presupun, pentru un om mort - și a devenit ceva mal mult despre a fi.

— Și l-ai adus pe Summerset aici.

— L-am adus.

Eve sorbi din vin.

— Tații înseamnă ceva și nu trebuie să existe o legătură de sânge pentru asta. Amândoi ne-am găsit tații sau ne-au găsit ei pe noi. oricum ar fi fost. Și a însemnat ceva.

— Și te gândești că Alex Ricker și l-a pierdut pe-al lui în ziua în care a aflat că tatăl său a ucis-o pe mama sa. Și asta a însemnat ceva.

— Mă citești destul de bine.

— Chiar așa. Hai să mergem acasă, să te apuci de treabă.

Eve așteptă cât achită el nota, apoi se ridică odată cu el.

— Mulțumesc pentru cină.

— Cu plăcere.

— Roarke? Pe trotuar se opri, îi studie chipul, apoi ridică din umeri. Ce naiba, doar e New York. Și își aruncă brațele în jurul lui și-l sărută îndelung pe gură. Asta pentru că mă citești bine, spuse ea după ce-i dădu drumul.

— O să cumpăr un bax întreg din vinul ăla.

Eve râse tot drumul până la mașină.

Acasă, Eve își scoase sacoul și îl aruncă pe scaunul de dormit. Doar în cămașă, începu să dea târcoale tabloului crimei. - Ai spus că o să lucrezi și tu acasă. Lui Caro, îi reaminti Eve.

— Asta o să și fac. Însă nu înainte să-mi spui ce ai de gând să faci.

— Mă gândesc să te rog să iei legătura cu noul tău bun prieten înainte să te apuci de treaba ta.

— Și de ce aș face asta?

Trebuia să fie din cauza vinului, își spuse Eve, pentru că uneori, când vorbea așa - în cuvintele lui străbătea un strop de muzică celtică -, ei îi venea să saliveze.

— Mmm. Se descotorosi de senzația aceea. Ca să-i spui că e important ca el și asistentul personal să rămână în New York. Și că aș vrea să vorbesc cu amândoi mâine.

— Sâmbătă. Când ești gazda unei petreceri.

— Pot s-o fac dimineață. Peabody și Nadine vor năvăli cu Dumnezeu știe ce chestii. Nu trebuie să-mi bat capul cu nimic. Ele au zis.

— Ușurel, iubito. Iar eu i-aș spune celui mai bun prieten al meu asta fiindcă…?

— În semn de bună-credință. Tind să-l cred, bla-bla-bla. Vreau ca mâine dimineață să discut niște detalii care m-ar putea ajuta într-o direcție actuală a investigației.

— Și să-l pui pe Sandy pe jar. Ar putea să meargă. O s-o fac. Cred că o să fiu și eu la vreo câteva ore după aceea. Sper că-ți amintești că mâine plec la Vegas.

— Păi… Acum își aminti. Mda, mda, depravare masculină.

— Probabil că o să reușesc să aranjez lucrurile și să merg cu tine dimineață, dacă Peabody e ocupată.

— Nu. Nu. Ai aranjat destule. Eve putea să se descurce singură, dar el s-ar fi agitat din cauza asta. Și ar fi avut dreptate, recunoscu ea. O să-l iau pe Baxter.

— În regulă atunci.

Înarmată cu cafea, Eve se așeză să-și ia notițe. Comandă o nouă verificare a lui Rod Sandy, inclusiv a situației sale financiare. Omul acela se aflase în compania lui Ricker încă din perioada colegiului, se gândi Eve. Un timp îndelungat.

Știa cum să ciupească bani de ici, de colo. Poate bani plătiți de tată ca să-l trădeze pe fiu.

Căută în rapoartele Departamentului Tehnic datele scoase de pe *'link-ur\\e* și computerele confiscate din apartamentul lui Ricker. Desigur, niciun contact cu Omega. Nu avea să fie chiar atât de ușor. Niciun contact cu Coltraine, în afara unuia singur, venit de la. Alex, prin care o invita să bea ceva împreună. Niciun contact cu secția lui Coltraine sau cu vreun membru al secției.

Dar Sandy era un tip foarte inteligent. Nu ar fi lăsat o urmă atât de clară - una peste care amicul Alex ar fi putut să nimerească întâmplător și să pună întrebări.

Exista un al doilea *'linkpe* undeva. Pe care-l ascunsese; de c deja se descotorosise? își consultă unitatea de la mână. Mai erau ore, își spuse ea, ore bune până la andocarea lui Callendar, darmite până se apuca să scormonească. Eve își propuse să considere că are răgazul ca să-și perfecționeze teoria, să verifice că nu exista nicio scăpare.

Își mai turnă cafea și abia se apucase de lucru când se întoar Roarke.

— Ai vorbit cu Alex?

— Da, s-a făcut și te așteaptă pe la nouă. Eve, era Morris la poartă, l-am spus lui Summerset să-i deschidă.

— Morris?

— Pe jos.

— Fir-ar să fie.

Își făcu vânt de la birou și începu să coboare.

— În ce stare e? E…

— Nu am întrebat. M-am gândit că e mai bine să vină aici. Summerset i-a trimis un cart.

— Un cart?

— Dumnezeule, de cât timp trăiești aici? Unul dintre autocartu, O să-l aducă drept aici.

— De unde era să știu eu că avem autocarturi? Folosesc eu vreok dată un autocart? Ce părere ai? îl întrebă pe Summerset că. ajunse pe ultimul palier al scării, în ce stare e?

— Rătăcit. Nu geografic. Treaz. Suferă.

Eve se îndreptă, trecându-și mâinile prin păr.

— Fă niște cafea, îi ordonă ea lui Summerset. Sau… poate că ar trebui să-l lăsăm să se îmbete. Nu știu. Ce-ar trebui să facem? Nu știu ce să fac pentru el.

— Atunci imaginează-ți. Summerset se apropie de ușă. Apoi se opri și se întoarse către Eve. Beția nu face decât să umbrească durerea o vreme, așa că revine mai acută. Cafeaua e cea mai bună când asculți, și el de asta are nevoie. De cineva căruia îi pasă, care-l ascultă.

Deschise ușa.

— Haide, haide. O să-i fie mai ușor dacă te duci tu la el.

— Nu mă împinge, mormăi Eve, dar ieși.

Cartul nu scoase aproape niciun zgomot în timp ce se apropia pe alee și făcu o întoarcere grațioasă. Se opri în capul scărilor.

— Îmi pare rău. Morris își frecă fața cu palmele ca atunci când te trezești din somn. Îmi pare foarte rău. Nu știu de ce am venit aici. Nu ar fi trebuit. Coborî din cart când ea începu să coboare scările. Nu m-am gândit la nimic. Îmi pare rău.

Eve îi întinse o mână.

— Hai înăuntru, Li.

Morris se cutremură, ca și cum ar fi luptat cu o durere îngrozitoare și doar dădu din cap. Eve știa ce înseamnă durerea și să lupți împotriva ei, așa că se apropie de el și îi luă povara, o parte din suferință, când brațele lui o cuprinseră.

— Așa, murmură Summerset. Și-a imaginat, vezi?

Roarke îi puse o mână pe umăr lui Summerset.

— O cafea ar fi bună, cred. Și ceva… mă îndoiesc că a mâncat.

— Mă ocup eu.

— Hai înăuntru, repetă Eve.

— Nu am știut unde să mă duc, ce să fac. Nu am putut să mă duc acasă după… A luat-o fratele ei. M-am dus și m-am uitat la ei… Au încărcat-o în mașină. Într-o cutie. Nu e ea acolo. Cine poate să știe mai bine? Dar nu am suportat. Nu am putut să mă duc acasă. Nici nu știu cum am ajuns aici.

— Nu contează. Haide. Eve îl ținu cu brațul și-l conduse pe scări până sus, unde aștepta Roarke.

15

Am dat buzna, vă deranjez.

— Ba nu. Eve îl conduse spre salon.

— Hai să ne așezăm. Să bem o cafea. Are mâinile reci, își spuse ea, și trupul pare fragii. Întotdeauna existau mai multe victime, nu doar cei morți.

Cine știe mai bine?

Îl conduse la un fotoliu lângă foc, ușurată că nu trebuia să-l roage pe Roarke să-l aprindă. Anticipase, ca întotdeauna, așa că trase un scaun, întorcându-l astfel încât să stea cu fața la Morris.

— Pe undeva a fost mai ușor, începu Morris, când erau treburi de care a trebuit să mă ocup. A fost pe undeva mai ușor când a trebuit să trec prin anumite etape. Comemorarea m-a echilibrat. Cumva. Fratele ei - ajutorul pe care i l-am dat - a fost ceva ce a trebuit să fac. Pe urmă s-a dus. Și ăsta-i finalul și nu mai am ce să fac.

— Povestește-mi despre ea. Lucruri mărunte, ceva fără importanță. Orice.

— Îi plăcea să se plimbe prin oraș. Prefera să meargă pe jos1 decât să ia taxiul, chiar și când era frig.

— Îi plăcea să vadă ce se petrece, să ia parte, îi sugeră Eve.

— Da. Îi plăcea noaptea, să se plimbe noaptea. Să descopere un loc nou unde să bea ceva sau să asculte muzică. Voia s-o învăț să cânte la saxofon. Nu avea niciun talent pentru asta. Dumnezeule. Un fiorii scutură tot trupul. Îl chinui. Oh, Dumnezeule.

— Dar ai încercat să o înveți.

— Era foarte serioasă în privința asta, dar gălăgia - nu puteai să-i zici muzică - pe care o provoca o făcea să râdă. Îmi dăde^ mie saxofonul și-mi spunea să cânt ceva. Îi plăcea să se întind; pe canapea și mă ruga să-i cânt.

— O vezi cum stătea pe canapea?

— Da. Lumina lumânărilor pe chipul ei, zâmbetul ei reținut. Se relaxa și mă privea când cântam.

— O vezi cum stătea pe canapea, repetă Eve. Nu s-a dus. Morris își apăsă podurile palmelor peste ochi.

Cuprinsă de panică, Eve îl aruncă o privire lui Roarke. Iar el clătină din cap, dându-l încredere.

Așa că ea continuă să vorbească.

— Nu am pierdut niciodată pe cineva la care am ținut, îi spuse Eve lui Morris. Nu așa. Multă vreme nu am avut pe nimeni la care să țin. Așa că nu știu. Nu știu cum e până la capăt. Însă simt din cauza meseriei. Nu știu cum trec oamenii peste asta, Morris, jur pe Dumnezeu că nu știu cum fac să mai pună un picior în fața celuilalt. Cred că au nevoie să se sprijine de ceva. Tu o vezi și te poți sprijini de asta.

Morris lăsă mâinile să-i cadă și se uită la ei. Cu ochii goi.

— Pot. Da, pot. Vă sunt recunoscător, amândurora. Mă tot sprijin pe voi. Și acum, apar la ușa voastră, dau buzna cu asta în seara voastră.

— Oprește-te. Moartea e o nenorocire, zise Eve. Când vine o nenorocire, cei care rămân au nevoie de o familie. Noi suntem o familie.

Summerset aduse o masă mică, pe roți. Cu o atitudine profesionistă și eficientă, o împinse între Eve și Morris.

— Doctore Morris, o să mâncați o supă.

— Eu…

— Ai nevoie. Asta-ți trebuie.

— Ocupă-te să fie pregătit apartamentul albastru de la etajul trei. Roarke se apropie și se așeză pe brațul fotoliului lui Eve. Doctorul Morris va rămâne aici în seara asta.

Morris dădu să vorbească, apoi închise ochii și respiră.

— Mulțumesc.

— Mă ocup de tot. Când Summerset dădu să iasă, Eve se ridică din fotoliu și se duse după el. Îl prinse din urmă la ușă și-i vorbi încet.

— Doar n-ai pus vreun tranchilizant în supă?

— Nici vorbă.

— În regulă, nu trebuie să-ți sară *țandăra.*

— Niciodată nu-mi sare *țandăra.*

— În regulă, cum zici. Avea lucruri mai importante de făcut decât să se ciorovăiască cu Summerset.

— Locotenente, spuse el când Eve se întoarse. O să treacă multă vreme până o să mai repet vorbele astea, în caz că se va mai întâmpla vreodată. Dar o să-ți spun acum, exact în momentul ăsta, că sunt mândru de tine.

Eve aproape că încremeni. Rămase prlvindu-i spatele țeapăn, slab, îndepărtându-se.

— Foarte, foarte ciudat.

Intră înapoi și se așeză pe locul ei. Se simți ușurată că Morris mânca și, vorbind cu Roarke, vocea lui revenise la normal.

— Se pare că o parte din creierul meu tot a funcționat, pentru că m-a adus aici.

— Vorbești cu Mira când ești pregătit?

Morris cântări întrebarea lui Roarke.

— Presupun că da. Știu ce o să-mi spună. Știu că are dreptate. Ne ocupăm de asta zi de zi. Cum ai spus, Dallas, o simțim.

— Nu știu care e părerea ta despre genul ăsta de lucruri, începu Eve. Dar cunosc un preot.

Peste buzele lui Morris trecu o umbră de zâmbet.

— Un preot!

— Unul catolic, dintr-un caz la care am lucrat.

— Oh, da, părintele Lopez din Harlemul Spaniol. Am vorbit cu el în timpul acelui caz.

— Sigur. În regulă. Păi, oricum… Are ceva deosebit. Ceva solid, cred. Poate dacă ai vrea să fie cineva din afara cercului, din afara slujbei, știi, ai putea să vorbești cu el.

— Am fost crescut budist.

— Oh, atunci…

Umbra zâmbetului nu pieri.

— Și cât am crescut, am experimentat și m-am jucat cu o mulțime de confesiuni. Am descoperit că genul organizat nu mi se potrivește. Dar s-ar putea să-mi folosească să vorbesc cu preotul ăsta. Crezi că urmează ceva după moarte?

— Da, răspunse Eve fără ezitare. În niciun caz nu se poate să trecem prin toată mizeria asta și cu asta basta. Dacă e așa, o să fiu al naibii de furioasă.

— Exact. Îi simt și sunt sigur că și tu. Uneori, când vin la mine, s-a terminat. S-au dus și rămân doar cu cochilia a ceea ce-au fost. Alteori mai e ceva. Șovăie puțin. Știi?

— Mda. Nu era un lucru pe care Eve să-l poată exprima sau împărtăși cu ușurință. Dar știa. E mai greu de suportat când mai șovăie.

— Pentru mine e încurajator. Se dusese când am văzut-o. Am vrut, egoist, să o simt. Dar se dusese unde trebuia să se ducă.

Cred că trebuia să-mi aducă aminte cineva de asta. Că nu s-a dus, cel puțin de lângă mine, pentru că o mai văd. Și că este undeva unde trebuie să fie. Da, părintele Lopez ar putea să mă ajute să înțeleg. Dar asta poți și tu.

— De ce ai nevoie?

— Implică-mă. Spune-mi ce știi, totul, absolut totul. Nu doar ce crezi că ar trebui să știu, ci totul. Și dă-mi ceva de făcut, ceva care să aibă legătură cu cazul. Oricât de terestru ar fi. Să fac verificări, reverificărl, să cumpăr gogoși pentru echipă. Trebuie să fiu implicat. Am nevoie să iau parte cumva la găsirea celui care a făcut asta.

Eve îl privi cercetător. Da, nevoia aceea era reală. Intensitatea ei aproape că-i ardea inima.

— Trebuie să-mi spui asta, să mi-o spui în față. Respect-o pe ea, respectă-mă pe mine și spune-mi adevărul.

— De acord.

— Ce vrei când îl găsim? Ce vrei să se facă?

— Mă întrebi dacă vreau să-l omor, să-i iau viața?

— Asta te întreb.

— M-am gândit la asta, chiar mi-am imaginat. Există atâtea căi și din poziția mea sunt o mulțime de direcții pe care le pot urma. Chiar m-am gândit. Aș face-o pentru mine, nu pentru ea. Nu ar fi ce ar fi vrut ea. Aș… dezamăgi-o. Cum aș putea face așa ceva? Vreau ce ar fi vrut ea.

— Adică?

— Dreptate. E vorba despre o mulțime de nuanțe, despre o mulțime de grade și niveluri. Știm și asta. Întoarse privirea spre

Roarke. Toți știm asta. Vreau să-l doară și vreau ca durerea să țină foarte mult. Moartea pune capăt - cel puțin din partea noastră. Nu-i vreau moartea și vă jur pe moartea ei că nu voi face nimic să-i aduc sfârșitul. Îl vreau într-o cușcă, ani de zile, decenii, într-o cușcă. Pe urmă vreau să ajungă în oricare iad ar exista după ce moartea îi va pune capăt vieții ăsteia. Vreau să iau parte ca să se împlinească asta.

Morris întinse mâna peste masă și-i luă mâna lui Eve.

— Eve. Nu o voi trăda pe ea sau pe tine. Îți jur.

— În regulă. Ești acceptat. Eve își luă cafeaua. O să încep spunându-ți că a fost curată. Nu există nicio dovadă că a fost mituită sau cumpărată de cineva. Toate dovezile indică tocmai contrariul. A pus capăt relației cu Alex Ricker, în Atlanta. Singura ei legătură cu el era una de prietenie.

— El a omorât-o?

— S-ar părea că nu. S-ar părea că a fost ucisă din cauza lui, dar nu de el și nu cu știrea lui, nu la ordinul lui, nu din dorința sa. Cred că Max Ricker a făcut-o ca să-și pedepsească fiul, să-l strivească.

— A ucis-o ca să… Da, înțeleg. Când luă cana cu cafea, lui Morris nu-i tremură mâna. Acum pot să înțeleg foarte bine asta.

— Ca să o facă, a avut nevoie de cineva foarte apropiat de Alex și de cineva apropiat de Col… de Ammy, se corectă Eve. Am doi detectivi de la suportul tehnic în drum spre Omega chiar în clipa asta. Cred că Ricker a găsit pe cineva acolo care să-i acopere identitatea vizitatorilor și jurnalul de schimburi de informații. Cred că a păstrat legătura și că a orchestrat totul - și poate nu doar asta. O să mă întâlnesc mâine dimineață cu Alex - mai mult, o să mă întâlnesc și cu asistentul lui personal. Pe el îl vizez. Nimeni nu este mai apropiat de Alex decât tipul ăsta, acest Rod Sandy. Pe de altă parte, am în vedere echipa ei.

— Cineva din echipa ei? Morris puse din nou cana jos. Iisuse. Iisuse.

— A fost o lovitură din interior - din interiorul lumii ei, din interiorul lumii lui Alex. O știu.

Un moment foarte lung, Morris privi fix în foc. Privi fără să vadă, în tăcere.

— Nu am crezut că ești atât de aproape. Nu am crezut că ai ajuns atât de departe. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ce pot să fac?

— Poți să-ți petreci seara asta gândindu-te dacă ți-a spus vreodată ceva despre oamenii cu care lucra. Lucruri mărunte: comentarii, observații, s-a plâns, a făcut glume. Orice ți-ai putea aminti. Orice ai observat tu însuți când te-ai dus s-o vezi la lucru, când v-ați întâlnit să beți ceva sau când ați luat masa cu cineva din echipa ei. Pune pe hârtie.

— Da. Pot să fac asta.

— Și încearcă să dormi. Nu-mi ești de niciun folos dacă ai mintea tulbure de extenuare. Gândește-te, notează și dormi. Dimineață mă duc să-i interoghez pe Alex și pe asistentul lui personal. Trimite-mi orice pe unitatea de aici și eu o să mă uit. O să vorbim mai multe despre asta când mă întorc.

Morris o privi drept în ochi, iar ochii lui redeveniră tăioși - tulburarea dispăruse datorită voinței.

— În regulă. O să mă apuc imediat.

— Nu vrei să te conduc sus? întrebă Roarke ridicându-se.

— Tocmai pentru asta venisem, zise Summerset intrând în salon.

Dați-mi voie să vă conduc în camera dumneavoastră, doctore Morris, și puteți să-mi spuneți dacă ați mai dori ceva.

— Mulțumesc. Morris se uită înapoi la Eve. Am tot ce-mi trebuie. După ce Morris plecă împreună cu Summerset, Roarkeîși trecu o mână peste părul ei.

— Nu-mi ești de niciun folos dacă ai mintea tulbure de extenuare. Nu știu cum ai putut să spui cuvintele astea și să nu te ardă la limbă. Oricum, bine făcut. Pentru chestia asta o să-și impună să doarmă.

— Ăsta era planul. Trebuie să termin și să ascund panoul cu datele crimei. Nu vreau să nimerească prin birou și să vadă asta. Îi zâmbi lui Roarke și se ridică. A fost drăguț că te-ai ocupat să rămână aici la noapte.

Roarke îi luă mâna.

— Suntem o familie. Familia la nevoie se cunoaște.

I^n puterea nopții, Eve se simți luată pe sus. Reuși să se concentreze când Roarke o urca în liftul din biroul ei.

— Fir-ar să fie, am ațipit. Cât e ceasul?

— Vreo două, minte tulbure.

— Scuze. Scuze.

— Întâmplător am ațipit și eu. Ce-aveam de făcut a durat mai mult decât anticipasem. De-abia m-am ridicat și eu.

— Oh! Eve căscă. Poate că ar trebui să te iau eu pe tine pe sus. - Ușor de zis acum, că te-am adus în dormitor. Traversându-l, o aruncă fără menajamente pe pat. Și mă îndoiesc că mai are vreunul dintre noi energie pentru o cămașă de noapte sexy și nouă. Eve reuși să-și scoată o cizmă și să o arunce.

— Nu știu. Aș putea să mă trezesc plină de energie dacă ți-ai pune așa ceva.

— Ce amuzantă ești când dormi în picioare.

Eve își aruncă și cea de-a doua cizmă.

— Nu sunt în picioare. Își trase cămașa de pe ea și se descotorosi și de pantaloni. Pe urmă, se urcă în pat în patru labe. Dă-le naibii de cămăși de noapte, murmură ea, apoi se cuibări îmbrăcată numai în lenjerie.

Când Roarke se strecură lângă ea, adormise deja la loc.

IAn vis, Coltraine se învârtea în jurul panoului crimei pe care și-l făcuse Eve. Era într-un pulover albastru pal, pantaloni strâmți și avea arma la șold.

— Am lucrat de câteva ori la cazuri de crimă, spuse ea. Nu ca anchetator principal, ci în echipă. O spargere sau un jaf care a degenerat, genul ăsta de chestii. Întotdeauna m-a deprimat. Nu pot să spun că m-am gândit vreodată că o să lucreze cineva la crima mea

.!

— Cine se gândește?

Coltraine îi zâmbi lui Eve.

— Bine spus. Acum știi mai multe despre mine decât atunci când te-ai apucat de lucru.

— De obicei, așa merg lucrurile.

— La unele lucruri ajungi prin ochii lui Li. Nu poți să ai încredere sută la sută.

— Nu, dar nu minte.

— Nu, asta nu. Coltraine se apropie de biroul la care ședea Eve și se rezemă cu un șold de el. Credeam că trebuie să ai sânge rece ca să investighezi crime. Să ai sânge suficient de rece ca să vii în contact cu moartea în fiecare zi sau aproape în fiecare zi. Să răscolești prin vieți, să descoperi toate secretele oamenilor care nu mai puteau să și le ascundă. Dar greșeam. Trebuie să fii capabil să-ți controlezi furia, însă trebuie să existe și furie. Altfel, nu ți-ar păsa deloc, nu ți-ar păsa cu adevărat. Nu ți-ar păsaîntr-atât, încât să faci ceea ce trebuie ca să-l prinzi pe criminal.

— Uneori e nevoie de sânge rece.

— Poate. Și eu știu acum mai multe despre tine, văzând cum ți-am intrat în cap. Te lupți cu legea, fiindcă ai un puternic și profund respect pentru ea. Crezi cu toată forța. Însă victima e cea care te trage, victima care te-ar putea face să pui la îndoială un paragraf din lege. Mai mult decât justiția chiar, și justiția este credința ta.

— Nu despre mine e vorba.

— Ba știi că da. Acum avem o legătură la fel de intimă ca niște amanți. Polițist - victimă. Acum sunt unul dintre chipurile din mintea ta când visezi. Nu le uiți niciodată, indiferent cât de multe sunt. Asta este povara ta, dar și darul tău. Îl lași pe Li să intre în echipă, când regulile și regulamentele se opun. Este prea apropiat. Dar ai dat la o parte regulile și regulamentele, fiindcă și el este o victimă. Și avea nevoie de asta. Partea cu sângele rece din tine se întreabă acum, în adâncul minții tale. Și partea furioasă știe că este drept.

— Care parte din tine s-a depărtat de Alex Ricker?

— E o întrebare, nu-l așa? Coltraine se ridică, se aplecă și-l mângâie pe Galahad care i se lipise de picior. Drăguț pisoi.

— Ce-ai zice să-mi răspunzi?

— Te întrebi dacă l-am părăsit pentru că nu mă iubea de-ajuns ca să se retragă din ce făcea. Ca să-mi dovedească ce mult însemn pentru el. Sau dacă am plecat fiindcă mi-am amintit că eram polițist și aveam o datorie față de lege.

— Nu contează. Eve ridică din umeri. L-ai părăsit și acum despre asta este vorba.

— Contează pentru tine, din cauza lui Li. Contează din cauza insignei. Și contează pentru că te întrebi ce-ai fi făcut tu dacă Roarke nu ti-ar fi arătat cât de mult însemni pentru el.

— Nu pe de-antregul. Cu o excepție sau două, e adevărat. Dar ultima remarcă? îmi arată în fiecare zi. Cred că-mi dau seama cât de mult te-a durut când Alex nu a făcut la fel, pentru că nu trebuie să mă gândesc. Știu. Și nu cred că polițistul a fost cel care l-a părăsit. Cred că polițistul a apărut ulterior. Cred că, probabil, ai fost un polițist mai bun după ce ai venit aici.

— Drăguț. Mulțumesc. Și totuși, nu am fost un polițist suficient de bun ca să mă feresc să nu fiu ucisă cu propria armă.

— Mda, asta e o mare porcărie. Însă mă uit la tine, detective. Mă uit acum la felul în care cred că ti s-a întins cursa asta. Și mă gândesc că nu ai avut nici măcar o șansă.

— Ei bine, Coltraine își puse mâinile în șolduri. Asta e o adevărată consolare pentru mine în momentul ăsta.

— E cea mai bună pe care o am.

se întâlnească cu Baxter. Se uită la el cum tura, pe alee, motorul mașinii sale spilcuite cu două locuri și îi făcu un semn cu degetul în direcția mașinii ei deloc spilcuite.

— Hai, Dallas, de ce să luăm hârbul tău de ultimă oră, când îl avem pe-al meu?

— Misiune oficială și eu conduc.

— Uite cum e obligat bărbatul să-și ridice fundul din pat într-o sâmbătă ploioasă și nici măcar nu poate să și-l pună într-o mașină de Doamne-ajută. Mormăi cât trecu dintr-o mașină în alta, dar făcu asta până la urmă. Hei, faine scaune, trebuie să recunosc.

— Acum îi-ai așezat confortabil fundul?

— Să știi. Surprinzător cât de… ce mai, uau. Se aplecă să studieze bordul, la te uită! Iisuse, matahala e doldora. E… Se opri și se trânti violent de spătar când Eve demară pe alee. Și se mișcă briză blândă de primăvară o întâmpină pe Eve când ieși să al naibii de bine, iubito! Nu-i o mașină pentru departament. Ce, sunt prost?

— Depinde pe cine întrebi. Și pot să optez, potrivit regulamentului, să folosesc mașina personală dacă corespunde codurilor. La fel cum folosești și tu jucăria aia.

— Dallas, ai niște profunzimi pe care nu le-am sondat.

— Nu ai sondat niciuna dintre profunzimile mele.

— Tu pierzi, surioară. Și Peabody nu a scos o vorbă despre mașina asta.

Eve tresări brusc când își aduse aminte.

Nu a văzut-o încă. Așa că o să-ți ții gura. Altfel, o să înceapă să se sclifosească cum că de ce nu a văzut-o ea prima sau mai știu eu ce. Partenerii pot fi câteodată adevărate belele.

— Nu și al meu. Doamne, e o bijuterie. Și zi, te-ai gândit că tatăl lui Ricker junior și cel mai bun prieten al lui i-au tras-o pe la spate și au omorât-o pe Coltraine.

— Au omorât-o ori au pus umărul să-i însceneze o chestie care s-o ducă la asta. Și l-au manipulat și pe Alex, pentru orice eventualitate.

— Cel mai buni prieteni pot fi adevărate belele.

Eve nu se putu abține să nu râdă.

— Habar n-ai tu. O să-l lucrăm separat. La început, un interogatoriu obișnuit. Verificarea detaliilor. Pe urmă, am de gând să iau pielea de pe Sandy, te las pe tine să te ocupi de Ricker. Vreau să-l pun puțin pe jar și n-am nevoie să-mi stea în cale cel mai bun prieten al lui.

— E-n regulă din partea mea. Chiar nu crezi că juniorul ar avea vreun amestec? Are motiv, ocazie, chiar și alibi. Nu trebuia decât să pocnească din degete.

— Dacă avea de gând să pocnească din degete, atunci ar fi făcut-o de la distanță. Bătrânul lui i-a înscenat totul, e fix stilul lui. Cum am pus mâna pe Sandy, cum o să cedeze. E trădător, așa că o să trădeze din nou. Și o să-l tragem în țeapă pe ăla din Echipa Optsprezece, oricine ar fi el.

— Nu-mi place deloc că e vorba de un polițist. Însă da, mi-am aruncat o privire prin dosare sl prin notițele tale. Nu se poate să nu fie așa.

Comunicatorul încorporat în bord bipăi.

— Dallas.

— Callendar raportează de pe Omega. Chipul lui Callendar, cu 202

ochii obosiți și un zâmbet de zile mari, umplu ecranul. A fost o oarecare întârziere la andocare, dar Sisto și cu mine am sosit. Am (ăcut formalitățile, ne-am cazat și suntem pe cale să fim escortați direct la Comunicații. Directorul ne-a autorizat accesul la… mă rog, cam peste tot.

— Fă-mi rost de ceva, Callendar.

— Dacă există, o să găsim. Doamne, locul ăsta chiar e sumbru. Ai fost vreodată aici?

— Nu.

— Bună alegere. Chiar și zonele pentru personal și administrație Bunt sumbre. Pun pariu că dacă le-ai oferi copiilor un tur obligatoriu în locul ăsta, nici măcar nu le-ar mai trece prin minte să se lege de airboardul cuiva. Privi într-o parte și făcu un semn. Sunt gata Bă se ocupe de noi.

— Vreau să mă pui ia curent din clipa în care aflați ceva. Chiar și po jumătate.

— S-a. Callendar terminat.

— S-a? repetă Eve.

— Adică s-a făcut. Baxter dădu ochii peste cap. Ăștia de la suportul tehnici

Eve dădu din cap, absolut de acord cu el.

— Ăștia de la suportul tehnic.

Trase pe dreapta, lângă trotuarul din fața clădirii lui Ricker.

— În misiune, zise ea, și se făli puțin când se aprinse lumina.

— Tare.

— Dacă rezolvăm aici, îți arăt ascensiunea pe verticală la întourcere.

Intră folosindu-se de insignă și se duse direct la ascensor când portarul le spuse că erau anunțați și așteptați de domnul Ricker.

El îi aștepta în hol.

— Locotenente.

— Domnule Ricker. Detectiv Baxter. Mulțumim că v-ați făcut timp ba ne mai răspundeți la câteva întrebări.

Tonul său fu ia fel de politicos și de neutru ca al lui Eve:

— Vreau să cooperez atât cât îmi este cu putință.

— După cum am discutat, am dori să vorbim și cu domnul Sandy.

— Da. Probabil că este în bucătărie, pregătește cafeaua. Vă rog, luați loc. Îl voi chema.

— Marfă a-ntâia, comentă Baxter uitându-se împrejur. Și să mai /Icăcineva că nu merită să încâlci legea.

— Numai idioții spun asta.

— Lumea e plină de idioți.

Alex se întoarse singur.

— Îmi cer scuze, de obicei se trezește devreme, astfel încât am presupus… Trebuie să fie sus. Vă rog să mă scuzați.

Când Alex se duse sus, Eve și Baxter făcură un schimb de priviri.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu? șopti Baxter. Cuiva i s-a făcut frică. Fir-ar să fie. Era vorba de o revenire de rutină, de ce s-a speriat? Nu-i nimic care să-l pună pe fugă, să-l facă să-și riște slujba, să ne trezească suspiciuni. E o prostie.

— Locotenente. Alex se așezase în capul scărilor și Eve citi ceea ce urmă în paloarea de pe chipul său. Rod nu este. În patul lui nu s-a dormit. Nu mă opun dacă vreți să vedeți personal.

Normal că voiau să vadă personal. Eve o luă înainte.

— Când l-ați văzut ultima oară?

— Aseară, în jur de opt. Avea o întâlnire. Dar știa că erați așteptați astăzi de dimineață. Nu are obiceiul să rateze o întâlnire. Și nici nu răspunde la *'llnk.* Tocmai am încercat.

Eve se duse până la ușa camerei lui Sandy.

— Cu cine se întâlnea?

— Nu știu. Nu am întrebat.

Trecu pe lângă Alex ca să verifice dulapul, apoi se încruntă.

— Lucrurile lui sunt la locul lor. Vă puteți da seama dacă lipsește ceva?

— Cu ce era îmbrăcat aseară - stați să mă gândesc. Avea un sacou din piele maro și pantaloni negri, cred. Nu-mi amintesc culoarea cămășii. Era îmbrăcat casual. O întâlnire neprotocolară. Hainele lui

sunt aici după câte îmi dau seama. Dar de ce să nu fie? Nu avea niciun motiv să plece și nu ar fi plecat fără să-mi spună.

— Poate că a fost vorba de o decizie luată în pripă, sugeră Baxter cu suficient sarcasm ca să-l facă pe Alex să-i arunce o privire de gheață.

— Nu ia decizii pripite și lucrează pentru mine. Este cel mai vechi prieten al meu și lucrează pentru mine. Evident, întâlnirea s-a dovedit ceva mai mult decât nepretențioasă și a rămas peste noapte. Nu se poate trezi și nu aude 7/nfc-ul. Sunt cât se poate de dispus să vă răspund la orice întrebare pe care vreți să mi-o adresați acum și voi avea grijă ca Rod să fie disponibil de îndată ce revine.

Apoi se întoarse spre Eve.

— Nu am luat legătura cu avocații mei. Nici măcar nu știu că nunteți aici. Nu vă duc de nas. Rod…

— S-a încurcat cu o femeie? sugeră Eve. Baxter, așteaptă-mă os.

— Sigur.

— Rod nu a greșit cu nimic în afară de faptul că a fost neglijent În privința unei întâlniri, începu Alex.

— la adună-te puțin. Cine a fost șoferul tău ieri?

Tonul mușcător și rece înlocui politețea.

— Și asta ar fi relevant pentru care motiv?

— Pentru că vreau să știu, domnule Cooperare. Cine a condus mașina cu care te-ai dus la întâlnirea cu Roarke?

— Carmine. Carmine Luca, adăugă el când Eve îi aruncă o privire scrutătoare. E jos, într-un apartament pe care îl țin pentru personal.

— Cheamă-l sus.

— Nu înțeleg de ce vrei să discuți cu șoferul meu.

— O să înțelegi după ce o să vorbesc cu el. Cheamă-l sau cheamă-ți avocații și dă-le întâlnire la sediu.

Privirile, deja reci, deveniră de gheață.

— Poate că am judecat greșit situația. O să-l chem sus și vom vndea dacă mă poți face să înțeleg. Altfel, dacă nu ai mandat, pleci do-aici.

Alex scoase un *'link,* arătându-i ușa lui Eve.

— Carmine, am nevoie de tine sus.

În câteva minute, masiv și zdravăn, Carmine își făcu greoi npariția. Eve își spuse că avea un chip ca de piatră bătută zeci de itnl de vânt și ploi. Dur, ciupit de vărsat și lipsit de orice expresie.

— Acești ofițeri de poliție vor să-ți pună niște întrebări, Carmine. MAspunde-le, e clar?

— Da, domnule Ricker.

— Când te-a întrebat Rod Sandy despre întâlnirea domnului lllcker cu Roarke?

— Nu știu nimic de nicio întâlnire.

Eve îl privi pe Alex.

— Vrei să-l lămurești sau îl lămuresc eu?

— Carmine, vreau să răspunzi la întrebările locotenentului. Am Avut o întâlnire cu Roarke ieri dimineață în Coney Island. Tu al condus mașina.

— Da, domnule Ricker, dar m-am gândit…

— Nu gândi, îi spuse Alex cu o bunătate în tonui vocii la care Ev nu se așteptase. Apreciez asta, Carmine, dar încercăm doar să lă murim ceva. Așa că poți să răspunzi la întrebări. Asta dacă nu-ț spun eu altceva. În regulă?

— Da, domnule Ricker.

— Când te-a întrebat Rod Sandy despre întâlnirea domnului Ricker cu Roarke?

— A câta oară?

— De fiecare dată.

— În regulă, păi m-a întrebat înainte. Să se asigure și, mă rog, că totul era pregătit cum trebuie. Domnul Sandy se asigură că lucrurile

sunt pregătite cum trebuie pentru domnul Ricker. Așa că i-am spu* că eram pregătit, mașina era pregătită și scannerele… Se opri și-l privi pe Alex.

— E în regulă.

— Și cafeaua în minibar. Și chestii dintr-astea.

— Te-a întrebat și după aceea?

— M-a întrebat după cum se simte domnul Ricker. Știți, starea dej spirit, chestii de-astea. Și i-am spus că a fost în regulă și că poate domnul Ricker a părut puțin abătut la întoarcere. Dar a fost în regulă și nu a fost nicio problemă sau ceva. I-am spus că mi s-a părut că domnul Ricker și domnul Roarke s-au înțeles destul de bine și că au discutat o vreme. Își face griji pentru dumneavoastră, domnule Ricker. Fiind vorba de domnul Sandy, nu m-am gândit că dau din casă sau mai știu eu ce.

— Este în regulă, Carmine.

— Ce altceva i-ai mai spus? întrebă Eve.

Carmine întoarse din nou privirea spre Alex și din nou Alex își dădu acordul.

— Nu-s prea multe de spus. Am băut o bere și am discutat puțin despre meciuri și el a zis, de parcă gândea cu voce tare, că domnii Ricker și Roarke vor face până la urmă afacerea. Eu i-am spus că nu cred că e vorba despre vreo afacere. Că nu am auzit prea, multe, pentru că nu trebuie să tragi cu urechea, dar, din când în când, briza a mai adus vocile la urechile mele. Că mi s-a părut că au discutat mai mult despre domnișoara Coltraine și tatăl domnului Ricker și că poate…

— Poate…

— Domnule Ricker.

— Continuă, îi ceru Alex, nu tot atât de binevoitor de astă dată.

206

— Păi mi s-a părut că parcă domnul Ricker se gândea că tatăl dumnealui ar fi putut să facă ceva. Dar vorbeam cu domnul Sandy, domnule Ricker.

— Da, așa este, încuviință Eve înainte ca Alex să apuce să deschidă gura. Ai mai vorbit cu el și despre altceva?

— Nu prea. N-am încercat să ascult, jur. Acum, că mă gândesc, cred că domnul Sandy mi-a pus o mulțime de întrebări și nu a fost locmai bucuros că nu știam mai mult decât știam, l-am spus doar că la sfârșit ați dat mâna cu Roarke și asta a fost tot.

— E în regulă, Carmine, mulțumesc, spuse Alex. Poți să te întorci în apartamentul tău acum.

— Da, domnule Ricker. Dacă am făcut ceva…

— N-ai făcut nimic. E în regulă.

— Încă ceva, zise Eve. L-ai dus pe domnul Sandy undeva cu mașina ieri?

— Nu. Îl duc doar pe domnul Ricker, dacă dânsul nu spune altfel.

— Săptămâna asta, tu sau altcineva l-ați dus cu mașina pe domnul Sandy undeva?

— Nu. Avem o singură mașină aici și eu o conduc. Corect, domnule Ricker?

— Exact, Carmine. Poți să pleci.

Alex se întoarse și păși în zona de living.

— Crezi că Rod lucrează pentru tatăl meu?

— Tu nu? îi replică Eve.

— Ne cunoaștem de mai mult de doisprezece ani. Suntem prieteni. Prieteni. Știe aproape tot ce se poate ști despre mine. Știa ce însemna Ammy pentru mine. Nu te poți aștepta să cred că a luat pnne la toată povestea asta.

— De ce nu i-ai dat detaliile întâlnirii cu Roarke?

— A fost o întâlnire privată. Nici chiar prietenii nu-și împărtășesc nbsolut totul.

— Aș spune, după felul în care Sandy l-a tras de limbă pe Cnrmine, că el nu e de acord cu chestia asta.

Alex își apăsă degetele pe ochi.

— Prin urmare, nu mi-a fost niciodată prieten cu adevărat. Doar un alt instrument. În toți acești ani.

— Poate, sau poate că a fost cooptat și cumpărat ceva mal recent.

— Dacă el a ucis-o pe Ammy…

— Ar fi putut să părăsească apartamentul în noaptea aceea fără srt fie înregistrat de sistemul de securitate?

— Întotdeauna există mijloace, spuse Alex. Nenorocitul. Nenorocitul mi-a spus în noaptea aceea, mi-a spus că ar trebui să; ies, să fac o plimbare lungă, să trec prin Times Square, să mă în-, care cu energie de la mulțime. Asta am și făcut.

— El a spus că a crezut că ai rămas toată noaptea în apartament..

— Oamenii mint, locotenente. Alex rosti cuvintele sacadat. Știi1 asta. Am presupus că mă acoperea, așa că am făcut la fel și ți-am spus că am plecat când el era sus. Că nu a știut că am plecat. Două minciuni convenabile. Nu i-am făcut niciun rău. Nu i-aș fi făcut niciodată vreun rău. Bine, ne-am acoperit reciproc. Mi-a întins o cursă, prietenul meu de o viață, așa că m-am dus să mă plimb în New York, să beau o bere, un alt chip în mulțime, în timp ce el o ucidea. De ce? De ce?

— Unde ar putea să se ducă?

— Într-o mie de locuri. Dacă aș ști, jur că aș spune. M-a convins să vin la New York, explică Alex. Să vin acum - pentru afaceri, pentru ea. M-a convins că aveam nevoie să o văd, să vorbesc cu ea. Știa ce simțeam, cum mă simțeam. Am avut încredere în el așa cum aș avea într-un frate. Iar el a folosit totul împotriva mea.

— Vreau toate datele despre situația lui financiară. Toată situația lui financiară. M-ai înțeles?

— Da, o să le primești.

— Face călătorii, pleacă în vacanțe și așa mai departe, fără tine. Are timp liber când nu ai putea să-l ții sub observație?

— Desigur.

Ocazii în care ar fi putut să facă o vizită pe Omega, se gândi Eve.

— Știi pe cine are tatăl tău în echipa lui Coltraine?

— Nu. Nu știu să aibă pe cineva, n-aș putea confirma asta. A fost întotdeauna discret în privința acestor chestiuni.

— Despre ce ai discutat cu tatăl tău când l-ai vizitat pe Omega?

— Nimic care să aibă legătură cu asta.

— Totul are legătură cu asta.

Chipul lui fu străfulgerat de furie.

— Înțelege că nu am nicio obligație să-ți răspund și nici măcar sa cooperez. Dar o să-ți mărturisesc ce i-am spus răspicat tatălui meu: că nu mă voi mai întoarce vreodată și că nu voi mai comunica niciodată cu el, în niciun fel. Că mă dusesem să-l văd doar pentru că voiam să-l văd - pentru ultima oară - și să știu că se află exact acolo unde mi-am dorit să-l văd.

— Și care a fost răspunsul lui?

— Că nu are nevoie de mine și că nici nu mă dorește. Mi-a promis că o să mă pună la pământ, iar după ce o să termine răfuiala cu mine, o să rămân sărac lipit pământului. Asta fiind ceea ce merit. Asta a fost ideea.

Alex închise ochii, luptându-se să-și păstreze controlul. Ce-ar fi putut să-i ofere lui Rod ca să-l determine să facă asta? Ce-ar fi putut să-i promită el ce Rod nu ar fi putut să-mi ceară mie direct?

— O să-mi spui tot ce știi despre Rod Sandy, tot ce nu apare în dosarul lui oficial. Și o să-mi faci rost și de datele alea financiare, în timpul ăsta, detectivul Baxter o să-i răstoarne camera cu fundul în sus. Pornește înregistrarea, ordonă Eve. Domnule Ricker, avem permisiunea dumneavoastră să percheziționăm apartamentul lui Rod Sandy de la această adresă, în acest moment?

— Da, da. Aveți permisiunea mea să-i percheziționați camera, aveți permisiunea să-l vânați ca pe un câine. Aveți permisiunea mea să faceți orice e nevoie ca să puneți mâna pe el. E suficient?

— E un început bun. Baxter.

— De asta mă ocup.

Eve se așeză.

— Povestește-mi despre Rod Sandy.

16

Eve se înfipse, se înghesui și forță înaintarea

În traficul de sâmbătă dimineața. Alături de ea, Baxter lucra furios la computerul auxiliar încastrat în bord.

— Avem nevoie de cineva de la suportul tehnic dacă vrem să intram prin conturile astea, îi spuse el. Mă descurc cu cele standard. Niclo activitate semnificativă în cursul ultimelor zece zile. Dar celelalte sunt mal problematice. O să-mi ia ceva timp.

— Am pe cineva la suportul tehnic. Verifică din nou mijloacele de transport.

— Nu a părăsit orașul cu niciun mijloc de transport public, cel puțin nu și-a folosit cardul obișnuit. Verificarea cardului privat o să mai dureze un timp. Și sigur s-ar fi folosit de un card privat. Ar fi putut să ia un taxi sau orice mașină ca să iasă din New York și să ia pe urmă o mașină privată să se ducă oriunde ar fi vrut, la cât avans are înaintea noastră.

— Trebuie să recurgă la unul dintre conturi. Întotdeauna rămânea o urmă, își spuse Eve și banii erau cele mai evidente indicii. Și o să ia legătura cu Ricker pe Omega. Face ce i se spune. Nu e decât un robot, un nenorocit de robot. Urmează instrucțiunile venite, dacă nu direct de la Ricker, atunci de la cel pe care l-a făcut Ricker să lucreze pentru el.

— A intrat în panică, a plecat doar cu ce avea pe el, cu ce bani lichizi avea și probabil cu niște dosare. Dar în cazul lui, panica i-a fost de folos.

— Nu pentru mult timp. Poate că o să iasă din oraș, o să scape, dar e deja mort, Baxter, îi spuse Eve când se întoarse spre ea. Ricker n-o să-l lase să scape. Doar a dovedit câți bani face. E inutil. Îl găsim noi primii sau Ricker o să-i ucidă.

Prea nerăbdătoare să aștepte în fața porții, Eve comută pe modul vertical și trecu peste ele.

— l-ha! făcu Baxter.

— O să aflăm de care cont s-a folosit. Eve străbătu aleea în viteză. Când l-a accesat și, mergând pe firul ăsta, unde se afla când l-a accesat. Verificăm transportul privat începând din oraș și continuând spre periferie. Și luăm legătura cu polițiile din toate regiunile unde Sandy și Ricker au reședințe. O să vrea să ajungă într-un loc unde să-și tragă sufletul, să-și mai adune din lucruri. Dacă e inteligent - și este -, o să se grăbească cu chestiile astea și s-a dus deja. Însă aflăm unde a fost și începem să-i luăm urma, să vedem încotro a pornit de acolo.

Eve sări din mașină și o luă în sus pe scări în goană.

— Tu. Eve îl împunse cu degetul pe Summerset, care era pe cale să se facă nevăzut. Fă-te util. la legătura cu Feeney și McNab, spune-le că am nevoie de ei aici. Acum. Baxter, cheamă-ți omul, ordonă ea urcând treptele.

— Îți amintești, strigă Summerset după ea, că găzduiești petrecerea miresei în aproximativ șase ore.

Zgomotul pe care-l scoase Eve semănă periculos de mult cu un țipăt.

— Petrecerea miresei? repetă Baxter.

— Taci din gură. Taci. Să nu pomenești vreodată de asta. Coti în 210

direcția biroului și aproape se ciocni de Morris.

Baxter abia îl evită.

— Ah, hei, Morris.

— Ai prins un fir, zise Morris.

— Am prins un tip, l-am pierdut și acum o să-l găsim. Îl dădu la o parte și trecu de el, apoi scăpă o înjurătură când văzu că ușa de legătură dintre biroul ei și al lui Roarke era închisă. Becul roșu de deasupra indica faptul că Roarke lucra.

Avea să-i rămână datoare, își spuse. În stil mare.

Ciocăni.

Când deschise ușa, în ochii lui Roarke sclipea furia.

— Eve. Ușa închisă. Lumina roșie.

— Îmi pare rău. O să mă umilesc în fața ta mai târziu dacă vrei. În spatele lui Roarke se vedeau mai multe siluete în costum. Întâlnire hologramă, își dădu ea seama și își imagină că urma o umilire loarte serioasă.

— Am nevoie de ajutorul tău, sunt contra cronometru.

— Zece minute, spuse el și îi închise ușa în față.

— Doamne, cât o să mai plătesc pentru asta! Baxter, folosește computerul auxiliar ca să supraveghezi firmele de transport. Trebuie să începem să căutăm printre prietenii lui Sandy, rude, contacte, cunoștințe, femei, bărbați, nenorocitul lui de croitor. Tipul nu ii un singuratic. A anunțat pe cineva, undeva.

— Pot să ajut eu. Morris stătea în mijlocul încăperii. Lasă-mă să ajut.

Eve îl scrută rapid. Părea odihnit și asta era bine. Summerset probabil că îi scosese de pe undeva o cămașă și o pereche de pantaloni.

— Morris. Va trebui să-mi aduc aici panoul crimei. Poți să te ocupi de asta? Nu te oferi dacă nu te simți în stare.

— Da.

— O să trebuiască să te pun la curent din mers. Deocamdată, Intră acolo. Îi făcu semn către bucătărie. Programează o cafea mare de tot. Nu e o treabă de mâna a doua. E necesară.

— Nu mă deranjează treburile de mâna a doua.

Eve se duse la birou în timp ce Morris porni spre bucătărie.

— Computer, toate datele cunoscute despre Rod Sandy pe ecranul unu. Rulare prioritară autorizată, Dallas, locotenent Dallas.

Acceptat. Se operează…

Își face griji, zise ea când începură să se deruleze datele. Are un fior când Alex îi spune că o să se întâlnească cu Roarke. Desigur, îl susține, dar asta e slujba lui. Însă își face griji din cauza asta. Rumegă. Îi trage de limbă pe șofer pentru că nu e sigur - sută la sută - că ceva din conversație nu a declanșat un semnal de alarmă care sună prea aproape de el. Nu poate să îl descoasă prea mult pe Alex și să facă alarma să sune și mai tare. Șoferul nu e prea inteligent. Loial, dar nu prea inteligent și, ce naiba, doar e vorba de domnul Sandy, care are o anumită poziție.

Eve umblă de colo-colo, studiind datele pe măsură ce le punea cap la cap.

— Obține suficiente informații de la șofer pentru ca îngrijorarea lui să se transforme într-o preocupare serioasă. Și, în consecință, ce face în continuare? Are nevoie de cineva care să-i spună ce să facă. Îl contactează pe Ricker? Nu. Nu, e un robot. E un executant. Există un lanț trofic. Roboții nu se duc direct la vârf. Îl contactează pe cel care îl controlează. Persoana care a colaborat cu el la uciderea lui Coltraine. Asta face.

Eve înclină capul.

— Computer, oprește derularea, la te uită, ce părere ai? Nu a ajuns niciodată în frunte. Al zecelea din promoție și Alex e primul. Amândoi căpitani ai echipei de fotbal în ultimul an, dar ia te uită cine e cel mai valoros jucător. Nu Rod al nostru, ci Alex. Și cine e

vice-președlntele clasei, Alex fiind președinte? Exact, vechea noastră cunoștință Rod Sandy din nou. Niciodată nu apucă trofeul, tot timpul e pe locul doi. Pun pariu că a făcut pe el când Max Ricker i-a oferit șansa de a se revanșa în fața vechiului amic Alex. Pun pariu că a plâns de bucurie. Pun pariu că a fost vorba și despre femei, femei care nu s-au uitat la el din cauză că au pus ochii mai întâi pe Alex. Pun pariu că și Coltraine a fost una dintre ele. Și probabil că a știut-o și ea. Sigur, era inteligentă, conștientă de sine. N-ar fi putut să nu știe că simțea ceva pentru ea. Poate că i-a părut rău pentru el. Sigur că a urât-o pentru asta. A ajuta la uciderea ei ar fi fost, astfel, un fel de bonificație.

Începu din nou să umble încoace și încolo și îl văzu pe Morris urmărind-o.

— Fir-ar să fie. Nu mi-am…

— Nu ai de ce. Veni la ea cu cafeaua și-i întinse cana pe care i-o turnase. O să-ți mut panoul crimei dacă-mi spui unde este. Eu o văd așa cum era, adăugă el.

— Ușile de acolo dau într-o debara. Când vrei o pauză…

— Nu-ti face griji pentru mine. Despre ea e vorba.

— Niciun zbor privat din oraș. Niciunul, anunță Baxter care să corespundă intervalului orar. Nimeni care să-i fi folosit cardul de identitate și nimeni care să corespundă descrierii. O să extind cercul.

— Fă-o. Eve se întoarse la birou să facă o evaluare cronologică; ridică și întoarse capul când intră Roarke.

— Groveling poate să aștepte, spuse el înainte ca ea să apuce să deschidă gura. Și știu eu de ce. Deocamdată, despre ce-i vorba?

— Feeney și McNab sunt pe drum. Am nevoie de o investigare completă și aprofundată a situației financiare a lui Sandy. Am codurile ascunse de la Alex. Cele de care știe el. Presupun că mai oxistă cel puțin încă unul. Sandy s-a făcut invizibil.

— Și orice om invizibil care se respectă are nevoie de fonduri. În regulă, o să văd ce pot găsi. Dar la patru te descotorosești de ochipa ta de la suportul tehnic.

— Dar…

— Plecăm, locotenente, cum am aranjat, la Vegas. Petrecerea burlacilor a lui Charles.

— Vă duceți la Vegas? intră și Baxter în vorbă, părând atât trist, cât și plin de speranțe. Îl știu pe Charles.

Roarke îi zâmbi.

— Vrei să vii și tu, detectiv?

Eve își flutură mâinile deasupra capului.

— Hei, hei!

— Am și ajuns. Pot să-mi iau și amicul?

— Cu cât mai mulți, cu atât mai mare veselia. Roarke întinse degetul spre Eve, în timp ce ea vorbea incoerent. Și tu o să fii ocupată. Iar dacă nu găsim nimic în următoarele câteva ore, înseamnă că nu e nimic de găsit. Dar în această eventualitate puțin probabilă, voi programa o căutare automată.

— Nu înțeleg de ce nu am putea să amânăm toată povestea până când…

— Sigur că nu înțelegi. Dar s-a votat împotriva ta.

— Viața trebuie să meargă mai departe. Morris ieși din spatele panoului pe care-l așezase în mijlocul încăperii. Altfel, n-are niciun sens.

— În regulă, stai. Stai. Trebuie să gândească. Până la patru. Dar dacă descoperim locul unde se află Sandy ori ceva la fel de relevant la trei cincizeci și nouă…

— Să ajungem noi acolo, încheie Roarke. Dă-mi ce ai. Luă discul pe care i-l dădu ea. Feeney și McNab? Atunci folosim laboratorul de informatică. Trimite-i când ajung aici.

Cum nerăbdarea avu câștig de cauză în fața sentimentului de v' novăție, Eve o luă grăbită pe urmele lui.

— Ascultă, am făcut vreo încurcătură - una importantă - câ te-am întrerupt?

— Ei, ce înseamnă câteva milioane pierdute din când în când, I scară mare vorbind? O să încerc să le câștig la Vegas.

— Oh, Doamne. Oh, Dumnezeule mare!

Râzând, îi luă fața copleșită de îngrijorare între palme.

— Îmi ești datoare, cu toate că n-ar trebu i să te las să-mi scapi a cu una, cu două. E în regulă. Dar enervant, așa că va trebui să p grămezi totuși chestia aia cu umilința. Acum, du-te. Mai sunt și ait probleme de care trebuie să mă ocup înainte să plec.

Sigur. În regulă. Eve se întoarse la lucru.

— Nimic, îi raportă Baxter. Am verificat pe Toate-Punctele. Avem câteva Identificări, dar niciuna nu s-a dovedit a fi Sandy al nostru. Morris i-a verificat din nou conturile și cârdurile.

— În continuare, nicio activitate. Pot să-l ajut pe Baxter cu căutarea, cu transportul.

Eve încuviință din cap și se întoarse la aspectul cronologic. După ce termină, în timp ce afișa rezultatul pe panoul crimei, intră echipa ei de la suportul tehnic.

Eve rămase privindu-l fix pe Feeney.

— Ce-i aia pe tine? Nu tu, îi spuse lui McNab. De la tine nici nu mă așteptam la altceva.

— E cămașa mea norocoasă. Feeney își împinse bărbia în față.

Cămașa norocoasă era de un verde care-ți dădea rău de mare.

plină de păsări flamingo roz, care rânjeau ca niște maniaci. Peste chica rebelă purta o șapcă neagră de baseball, cu alt flamingo pe post de emblemă.

— lisuse, Feeney, niciun bărbat nu ajunge în patul vreunei femei îmbrăcat așa.

— Nu e vorba de genul ăsta de noroc. Îi aruncă lui Baxter o privire tăioasă când detectivul se puse pe țipat. Am o soție, nu? Cămașa asta are o poveste. Până acum m-a ajutat să câștig opt sute și-un sfert.

— Nu merită. Oricum, nu contează. Laboratorul de informațică. Roarke e acolo deja. Pe scurt, începu ea și le relată pe scurt.

— Cred că mi-a ars corneea cămașa asta, mormăi Eve după ce rămase singură.

Obsedați de calculatoare. Ce să le faci?

Eve întoarse capul la comentariul lui Baxter și-l văzu pe Morris,?ro se afla alături de el, zâmbind.

Rulează automat programul un minut. Aruncă-ți ochii pe i fonologie, ti făcu semn către panoul crimei. Alex Ricker îl contactează pe Roarke la șapte treizeci. Summersetîi spune lui Alex na o să-l sune Roarke. Roarke ia legătura cu Alex imediat după opt și ntabilesc întâlnirea. Legătura durează opt minute. Se întâlnesc în i oney island la zece. Întâlnirea durează aproximativ treizeci de minute. Conform declarației lui Alex, a făcut două opriri înainte să icvlnâîn apartamentul de la ultimul etaj. Prima la magazinul său de antichități din Tribeca, unde pun pariu că a fost dusă aparatura nnînregistrată înaintea percheziției. A plecat de acolo în jur de unsprezece treizeci și a avut o întâlnire la un prânz de afaceri - verificată - în mijlocul orașului. S-a întors acasă abia la ora șaisprezece. Spune că Sandy era în apartamentul de la ultimul etaj În momentul acela. Au discutat scurt și în cursul conversației Alex a menționat că șoferul ducea mașina la spălătorie și întreținere.

— Pun pariu că a început să transpire, spuse Baxter.

— Vorbește cu șoferul abia după orele șaptesprezece. Se întoarce în apartamentul de la ultimul etaj, după ora marcată pe discul sistemului de securitate, la șaptesprezece patruzeci și trei. Și într-adevăr, pare să-l fi cam trecut toate căldurile. Este posibil ca și po

urmă să fi luat legătura cu omul de contact, dar sigur l-a contactat când Roarke a sunat la apartamentul de la ultimul etaj și l-a informat pe Alex că o să trec a doua zi dimineața să-i mai pun câteva întrebări. Asta s-a întâmplat la nouăsprezece și cinci minute. Era deja prea mult. Prea multe lucruri converg. Și totuși, încă o oră nu pleacă. Timpul necesar ca să primească instrucțiuni, să ia ce-i trebuie cel mai mult.

— Nu ai de unde să știi câți bani lichizi putea să aibă, sublinie Morris. Ai lui sau cât putea avea Alex acolo în momentul acela.

— Nu puteau fi prea mulți, nu puteau să fie destui. Alex păstrează bani într-un seif la ultimul etaj, dar e la locul lui. Sandy nu putea să deschidă seiful fără ca acesta să nu îl avertizeze pe Alex. E programat. Suficienți, să spunem, suficienți bani ca să iasă din oraș Hoațe și să se ascundă până reușește să ajungă la sume mal mari, să facă aranjamente. Totul e făcut în grabă și el este metodic.

Panică, panică, își spuse Eve din nou. Ce să fac, încotro s-o apuc?

— Poate are un cont de credit de care Alex nu știa și pe care n nu l-am descoperit încă. Poate. Plătește transportul, calculă Ev și dispare. Dar în cazul ăsta o să descoperim cardul și o să dăm d1 urma lui. Nu poate să facă nimic fără bani.

— Au sosit rapoartele de la polițiile locale din câteva dinr locurile fierbinți. Nici urmă de el, niciun indiciu că ar fi venit și ar plecat.

Eve dădu din cap către Baxter.

— Iar eu pun pariu că o să lase o urmă. Până acum nu a fos niciodată obligat să fugă, așa că nu știe cum să facă. A dus o via* privilegiată. Nu o să reziste fără privilegii. Eve se opri și se încrunt Unde naiba e Trueheart?

— Ah, era pe drum, dar știi tu… Vegas. Face un ocol mic. Îmi tr buie și mie o ținută potrivită.

— L-ai trimis să-ți facă *bagajele*?

— N-am nevoie de mare lucru. Oricum, îi ține Morris locul.

— Poate vrei și tu să te duci la Vegas, i-o trânti ea lui Morris, ap sări ca arsă. Fir-ar să fie, n-am…

— Aproape că e tentant, spuse Morris repede. Atât de mare încredere am în tine. Dar nu, nu de data asta.

Eve se așeză din nou la birou și începu să se lămurească î legătură cu familia lui Sandy. Părinții, divorțați, se recăsătoriseră de două ori fiecare. Un frate bun, un frate vitreg. Din ce spuse- Alex, Sandy nu era apropiat de nimeni din familia lui. Și totuși, fa milia este sursa obișnuită, nu-i așa, când ai nevoie de bani. Eve s* apucă de procesul plictisitor de contactare, interogare, intimidare, eliminare.

Abia ridică privirea când intră Trueheart, dar observă că tânărul și proaspătul ucenic al lui Baxter era evident îmbrăcat pentru apropiatul eveniment. Pantaloni călcați, o cămașă lejeră, pantofi buni.

Eve încercă să nu se gândească în ce fel putea să-l corupă Baxter pe agreabilul și masculinul Troy Trueheart la Vegas.

Epuiză familia, femeile actuale din viața lui Sandy și încheie cu fostele. Se încruntă când Summerset împinse înăuntru o ma mare, pe roți.

— Ce-i asta?

— Prânzul.

— Mamă, ce-aș mânca ceva. Baxter se lăsă pe spate și își trecu degetele prin păr. *Nada,* Dallas. Și încep să-mi sângereze ochii. 216

— O să-ți folosesc bucătăria, o informă Summerset, să aduc sus im am pregătit.

Eve continuă să fie îmbufnată când Summerset trecu pe lângă liiroul ei, cu pisica pe urmele lui, plină de speranțe.

— Când nu găsești nimic, spuse Morris, înseamnă că elimini c«iea ce ascunde acel ceva.

— E o chestie zen? întrebă Eve.

— Dacă nu e, ar trebui să fie.

Eve sări în picioare când își făcură apariția Roarke, Feeney și McNab. În celălalt capăt al încăperii, Summerset împingea un cărucior pe roți cu două niveluri, de existența căruia nici nu știa.

— Să te ajut. McNab se duse glonț la el.

— Mă descurc, detective. Dar mai e unul în bucătărie. Dacă nu În deranjează.

— Aș face orice să ajung la mâncare. McNab se duse aproape dansând în bucătărie, în cizmele lui purpurii până la genunchi.

Feeney întoarse capul, cu gâtul și umerii dintr-o bucată. Eve nuzi trosnetele din celălalt capăt al camerei.

— A-nceput să cam scârțâie.

— Am aranjat să avem două maseuze la bord, îl anunță Roarke.

— Bravo, bărbate. Baxter își pocni mâinile.

— Gemene.

— Vai, mă doare inima.

— Mi-ar prinde bine un masaj. Strict terapeutic, adăugă Feeney i;And surprinse privirea lui Eve. Am găsit contul. L-a ascuns bine. Nu e prost. Și-a tras douăspe milioane și niște mărunțiș. A luat-o pe calea tradițională și s-a folosit de Zürich. Nu s-a atins de el, »puse Baxter înainte ca Eve să apuce să întrebe. Dar am făcut și noi niște verificări. L-a interogat - el sau altcineva - prin *'link.* Comunicarea pe *'link* a venit din New York, iar ora precizată este șaisprezece cincizeci și cinci, ora Coastei de Est.

— Înainte să vorbească cu șoferul, spuse Eve, și se ridică să-și actualizeze cronologia. A început să-și acopere urmele. Era îngrijorat.

— Niciunul dintre conturile lui nu a fost atins, interveni Roarke. Are cutii bancare de valori în patru locuri. Când Eve se întoarse la ol, ridică din sprâncene. Am verificat. Nu a semnat pentru niciuna dintre ele.

— Prietenii, propuse Feeney. Familia.

Eve dădu din cap.

— Nu am găsit nimic.

Feeney îi aruncă o privire lui Morris și își umflă obrajii.

— S-ar putea să avem noi ceva în legătură cu detectivii Coltraine. *'Link-u* \ folosit pentru interogarea contului din Zürich. An j făcut săpături și i-am descoperit identitatea. Este înregistrat Varied Interests.

— Compania lui Alex Ricker.

— Mda, *'link-ui* companiei - l-am scanat și i-am redirecționat c' municațiile. Către un alt *'link.* Era confidențial, nu se putea detec proprietarul, dar am scos ID-ul și frecvențele. Apar transmisiun1 între *'link-un,* din New York în New York, din ziua dinaintea crimei, ziua crimei și o zi după.

— Nu puteți să-l localizați mai exact?

— Confidențial, asta înseamnă. Fără surle și trâmbițe. Est aproape imposibil să obții ceva despre nenorocitele astea. Trebui să fie un accesoriu. Feeney se scărpină la ceafă. Are un filt atașat. Exact ca amprenta. La fel de bună ca semnătura ADN.

— Și dacă Callendar pune mâna pe amprenta asta pe Omega?!

— Putem s-o comparăm.

— Dacă există, o găsește. McNab îl urmărea pe Summersetj aranjând tăvi cu delicatese din carne, pâine, brânzeturi, fructe,I legume, salate, cu același devotament ca și pisica. Miroase chesti-l ile de genul ăsta. Când o găsește, punem ia un loc ce obține ea cui ce avem noi și o să avem mai multe informații.

— Cu ce avem, nu se poate obține mai mult, îi spuse Roarke.l Rulăm un program automat. Dacă vreunul dintre conturi este des-! chis - chiar și pentru o verificare - sau se solicită accesul la vreuna dintre cutiile de valori, o să știm.

— În regulă. E bine.

— Atunci mâncăm. McNab se avântă primul.

Polițiști! își spuse Eve. Mișună ca furnicile la picnic. Dădu să se îndrepte spre Morris, dar îl văzu pe Roarke abordându-l. Avu o) strângere de inimă - una zdravănă - când îl văzu convingându-l pe Morris să se ducă să mănânce.

Eve se întoarse la birou și în timp ce haosul era la el acasă, făcu un calcul estimativ, să verifice dacă calculatorul era de acord cu instinctele sale. În câteva momente, Roarke veni în spatele ei și-i masă umerii.

— Morris e bine?

— Mai bine, cred. Peste capul ei, Roarke urmări agitația din jurul 218

tnesei. Aș zice că chestia asta ajută. Nu doar munca, sentimentul de a face ceva, ci faptul de a se afla aici, alături de ceilalți. Ai adus panoul crimei înapoi.

— Mai întâi l-am întrebat.

— Nu, vreau să spun că l-ai adus înapoi. Și el vede că ea e în centrul lui. Chiar și când sunt acolo, devorând sendvișuri de parcă mint pe cale să fie declarate ilegale, el vede că ea e centrul. Cred că-l ajută.

— Nu o să-l ajute deloc dacă eu și computerul avem dreptate. I ve se întoarse cu fața la el. Sunt obligată să-mi imaginez una din două. Sandy a dispărut de aproape șaptesprezece ore. Unu, e încuiat undeva, înghesuit într-un colț, sugându-și degetul. Sau doi, e mort deja.

Iar tu și probabilitățile sunteți în favoarea morții. Și eu la fel. E o amenințare vie. Ricker n-are niciun interes să-l țină în viață, în schimb are tot interesul să-l omoare.

— Cineva în care are încredere, la fel cum avea și Coltraine. Am niuns înapoi la secție. Este unul dintre ei.

— Nu poți să faci mai mult de-atât. Lasă puțin lucrurile să se așeze, Eve. Oricine ar fi, se simte scutit de pericole, în siguranță. Nu o să fugă, ca Sandy.

— Nu. Nu o să fugă. Și câtă vreme e prețios pentru Ricker, o să rămână în viață.

— Atunci hai să mâncăm ceva înainte ca polițiștii tăi să ne mănânce și fața de masă. Mai sunt vreo câteva lucruri de care trebuie să mă ocup înainte să plecăm.

— Mda, ai dreptate. Gemene? adăugă ea, îndreptându-se amândoi spre ceea ce mai rămăsese din masa de prânz.

— Mi s-a părut că asta ar fi cireașa de pe tort.

Eve își făcu un sandviș și mușcă cu poftă. Peste gălăgia făcută de băieți și plescăituri, auzi niște râsete de femei. În ușă, își făcură apariția Peabody și Nadine, amândouă îmbrăcate în rochii foarte feminine.

— Mmm, frumusețe, ia te uită!

Dragostea, presupuse Eve, putea să-i facă până și pe McNab să uite de stomac câteva secunde.

Se apropie mândru de ea, o răsuci, apoi o lăsă pe spate pe Peabody care chicotea - realmente chicotea - și o sărută.

— Nu! Nu! E o cameră de polițiști, totuși. Nu lași pe nimeni pe spate și nu săruți pe nimeni într-o cameră plină de polițiști.

Peabody se limită să-i expedieze un zâmbet locotenentului e cu ochii sclipindu-i.

— Prea târziu. Pentru orice eventualitate, îl strânse de fund pr McNab când o ridică înapoi în picioare.

— Ce delicios arată totul! spuse Nadine fluturându-și genele. Ș mâncarea arată foarte bine. O atinse ușor pe obraz pe Eve când trecu pe lângă ea și îl făcu pe Trueheart să roșească de-a binel când se lăsă pe el.

— Ești de serviciu, ofițer?

— Renunță, draga mea. Roarke o mângâie pe spate pe Eve. Tu s-a terminat.

Și cu asta basta, își spuse ea.

Peabody luă o bucată de morcov.

— Deocamdată mă mulțumesc cu mâncarea de iepuri. Ne așteaptă niște bunătăți extraordinare mai târziu. Ariei a pregătit totul. M-am îngrășat două kilograme doar că am cărat toate cutiile alea. Poți să mă pui la curent.

— Mai târziu, decise Eve. Facem o pauză.

— În regulă. Peabody mușcă veselă din morcov. Nadine și cu mine am adus aproape totul. Trebuie să apară Mavis și Leonardo, care mai aduc și ele ceva.

— Bravo!

— Trina și consultanții vin până în patru, să înceapă să aranjeze.

— Joy și - poftim? Cine? Trina? *De* ce? Ce-ai făcut?

— Ai zis fără striperi, fără prostii, îi aminti Peabody. E o petrecere exclusiv pentru fete. Șampanie, mâncare decadentă, tratamente corporale, pentru păr și față. Filme pentru fete, cadouri, deserturi siropoase. Petrecere în pijamale de fete mari, urmată de un mic dejun târziu mâine, cu șampanie.

— Vrei să spui… Șocul se dovedi dureros și crud, o lovitură de armă cu șocuri electrice în dreptul inimii. Toată noaptea? Toată noaptea și mâine?

— Da. Peabody zâmbi cu morcovul între dinți. Nu ți-am spus?

— Trebuie să te omor chiar acum.

— Nu, nu. Fără prostii, fără striperi. Astea au fost singurele tale reguli.

— Găsesc eu o cale să te fac să suferi pentru asta.

— O să ne distrăm!

— Să te fac să suferi până o să guiți ca porcul.

Eve îl zări pe Roarke intrând în birou și se duse după el.

— Stai, stai! Se strecură în urma lui și închise ușa.

— Nu poți să te duci la Vegas.

— De ce?

— Pentru că nu mă poți lăsa aici. Suntem căsătoriți și există reguli. Eu încerc să mă țin de ele. Nu le știu pe toate, dar Dumnezeu știe că mă străduiesc. Și asta *trebuie* să fie o regulă. Nu mă poți lăsa singură într-o situație ca asta.

— Ce fel de situație?

— Cu toate femeile astea. Și Trina. Trina, repetă ea cu multă patimă, apucându-l de cămașă. Și deserturi siropoase și chestii pentru corp și filme de fete. Toată noaptea. Petrecere în pijamale. Știi ce *înseamnă* asta?

— Am avut multe vise cu așa ceva. O să vă bateți cu perne?

Eve îl întoarse, lipindu-l cu spatele de ușă.

— Nu. Mă. Lăsa.

— Draga mea. O sărută pe sprânceană. Trebuie. Trebuie.

— Nu. Poți să aduci Vegasul aici. Pentru că… tu ești tu. Poți să faci asta. O să avem Vegas aici și o să fie bine. Fac cinste cu un dans erotic.

— Foarte drăguț din partea ta. Dar mă duc. Mă întorc mâine să-ți pun un prosop rece pe fruntea fierbinte.

— *Mâine*? O luă pur și simplu amețeala. Nu vii diseară?

— Nu te-ai simți așa dacă ai fi fost atentă. Duc o navetă plină de bărbați la Las Vegas pe la sfârșitul după-amiezii. O să fie destrăbălare. Am făcut aranjamente. O să aduc înapoi aceeași navetă plină de bărbați - să sperăm - mâine după-amiază.

— Lasă-mă să vin cu voi.

— Să-ți văd penisul.

— Dumnezeule! Nu-l pot folosi pe-al tău?

— Oricând altă dată. Acum adună-te și amintește-ți că după ce se termină toate astea, probabil că o să arestezi un criminal care e

foarte posibil să fie în același timp un polițist vândut. Două plăceri într-una singură.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Altceva mai bun n-am.

Eve expiră cu un șuierat.

— O să găsesc un loc în casa asta unde să nu fie nimeni. Și o să urlu.

— Asta e o idee bună. O împinse spre ușa dinspre hol. O să te caut înainte să plec.

— Încă nu e patru, zise ea misterios. S-ar putea să intervină ceva - Intervine gâtul tău frânt dacă nu ieși să mă lași să-mi termin treaba. Aproape că o împinse afară și, pentru a doua oară, în ziua1 aceea, îi închise ușa în nas.

17

Eve nu considera că se ascunde, poate că se afla

Într-o încăpere în care nu mai stătuse cu ușa închisă. Și încuiată. Dar nu însemna că se ascunde.

Însemna că lucrează, își spuse ea. Într-un loc liniștit, unde nu putea fi distrasă. Probabil că ar fi putut să rămână acolo în următoarele douăzeci și patru de ore fără nicio problemă. Avea un fotoliu pat, un post de lucru - o unitate mini, dar foarte eficientă. Nu observă un ecran de perete, însă după ce porni sistemul și ceru, sticla oglinzii fanteziste, se înnegri.

După câteva căutări pe panoul de control, îi oferă un miniAutoChef și un frigider când deschise un panou de sub fereastră și ele își făcură apariția.

Trecu prin baia alăturată și observă că era complet dotată, inclusiv un duș conceput ca o cascadă miniaturală. Da, putea să trăiască fericită acolo. Poate chiar ani de zile.

Își luă cafea și se așeză la birou. Mai întâi Callendar, își spuse Eve.

— Hei, zise Callendar când apăru pe ecran - Raportează.

— Locul ăsta îți dă fiori, dar are niște scule grozave. Ești ca într-o colivie aici, chiar ești izolat. Securitatea e mai constipată decât unchiul meu Fred în ajunul Anului Nou. Cu toate permisele și cooperarea, ne-a luat ceva timp să ajungem la miezul sistemului. Avem dispozitivele de comunicații asupra noastră, fiindcă suntem polițiști și suntem autorizați. Altfel, se păstrează la andocare.

— Cât de departe ați ajuns cu treaba?

— Eu mă ocup de transmisiuni, Sisto se ocupă de vizite. Deocamdată nu a dat de nimic. Eu am dat de ceva care pare să fie o pistă, dar sunt departe de ceva care să fie cu adevărat o pistă. O să dureze un timp.

— Ce fel de pistă?

— E mai mult un fel de bănuială. Chiar vrei să-ți explic?

O discuție cu obsedata de calculatoare sau petrecerea fetelor? Eve cântări și hotărî să riște mai curând cu o discuție.

— Am un minut liber.

— Hai să spun așa. Pista ar putea să fie o transmisiune de aici la New York, dar trebuie să trec de enșpe filtre ca să o identific. Fac asta pentru că, deocamdată, pare să fi ajuns la New York în după-amiaza zilei în care a murit Coltraine și nici nu apare consemnată. S-ar putea ca unul dintre tehnicienii de aici să fi făcut-o, fără să o înregistreze, fiindcă apela New Yorkul pentru sex pe *'link.* Dar am o minte bănuitoare.

— Am o amprentă - sau cum dracu' i-o zice - a unei transmisiuni camuflate pe *'link.* Trebuie să aflu dacă se potrivesc.

— Dacă o identific pe-asta de aici, pot să verific dacă se potrivesc. Un fleac.

— Ai localizările lui Ricker când a fost făcută transmisiunea?

— E tot o pistă, dar consemnările spun că se afla în celulă. Însă consemnările spun că treizeci de minute înainte de momentul pistei se bucura de privilegiul zilnic al programului de igienă. Duș izolat,

cu măsuri complete de securitate. Am comandat analiza și verificarea consemnării, însă rotițele se mișcă încet.

— Transmisiunea putea fi efectuată cu întârziere sau putea plăti pe cineva să o facă în locui lui. Ai numele paznicului sau al paznicilor care l-au dus din celulă la igienă?

— Mda. Am făcut o verificare standard - e curat. M-am gândit să sap mai adânc dacă pista se transformă într-o pistă ca lumea. Callendar sorbi adânc ceva roz dintr-un flacon transparent. Vrei numele?

— Da. Eve notă numele. Bine. Sapă mai departe.

Eve închise legătura, se lăsă pe spate și cugetă. Fusese semnalul de la Ricker pentru ucigașul din New York. Imposibil să fi fost altceva.

— Computer, verificare completă, autorizație prioritară. Citi numele și seriile de identificare ale paznicului și comandantului, la să vedem peste ce dăm.

O oră mai târziu intră Roarke.

— Eve, fu singurul cuvânt pe care îl rosti.

— Am prins ceva. Callendar a dat de o pistă și eu am descoperit ceva. Rouche, Cecil, paznic de închisoare pe Omega - de șase ani. La aripa de maximă securitate. Aripa lui Ricker. Divorțat. Dar, în mod ciudat, situația financiară a fostei soții s-a îmbunătățit serios anul trecut. Nu atât situația financiară, cât valoarea acoperită de asigurarea ei. Și-a mărit-o la cinci milioane. Ce poate să aibă fostr soție a unui paznic de pe Omega, care și-a lăsat și slujba mediocră în urmă cu opt luni, când s-a și mutat dintr-un apartament închiriat din Danville, Illinois, într-o vilă de douăsprezece camere, în sudul Franței, ca să valoreze cinci milioane?

— Obiecte de artă, bijuterii. Transformarea banilor gheată în investiții sigure.

— Exact. Plus vila. A plătit cu bani gheață casa, care este pe numele ei și a fostului soț. Callendar o să ceară să fie adus pentru interogatoriu după ce se lămuresc lucrurile. Și se vor lămuri. Nu am reușit deocamdată să dau de urma banilor. Nu le găsesc urma de la Ricker la fosta soție. Tu ai putea probabil…

— Nu, mă duc la Vegas.

Eve se holbă la el, cu gura căscată și ochii ieșiți din orbite.

— Dar, lisuse.

— Callendar, care este mai mult decât calificată, îl are pe paznic, se ocupă de cercetări. Ți-ai găsit conexiunea, legătura cu Rickercare nu pleacă niciunde. Continuă vânătoarea lui Sandy, pe care oricum îl crezi mort.

— Dar…

Roarke nu cedă niciun milimetru.

— Cunoscând metodele lui Ricker, este foarte puțin probabil ca paznicul acesta să știe numele persoanei de contact din New York. Ai redus căutările la echipa de la secție, ceea ce instinctul fi-a spus-o de la bun început. Și luni o să avansezi în direcția asta. Indiferent cine este polițistul acesta, ești mai inteligentă și, Dumnezeule, mult mai tenace. Însă în clipa asta ai casa plină de femei, pe mine mă așteaptă limuzina afară și un grup de bărbați care sunt foarte dornici să se îmbete rău și să-și piardă toți banii. Asta-i viața.

Îi luă capul între palme și o sărută.

— Asta este viața noastră. O să supraviețuim și în următoarele douăzeci și patru de ore.

— Când pui problema așa, murmură ea.

— Morris s-a dus acasă.

— Oh. Fir-ar să fie!

— Mi-a spus să-ți transmit că vrea să se gândească la tine cum te distrezi câteva ore. Că se simțea mai ușurat la plecarea de aici decât

la venire. Cred că așa este și știu că l-am văzut discutând puțin cu Mira înainte să plece.

— Cred că e bine. Cred că e ceva.

— Atunci haide. Condu-mă. Sărută-mă de rămas-bun.

Prinsă în capcană, Eve se ridică.

— Cum m-ai găsit aici? Ai scanat casa, își dădu ea seama. Nu m-am gândit la asta. Apropo, ce scop are camera asta?

— Birou pentru oaspeți. Evident, nu poți ști când poate avea cineva nevoie de ea. Apropo, bravo pentru verificarea financiară.

— Nu cred că pe navetă ai putea să…

— Nu, n-aș putea, replică el ferm. Mâine, după ce mă întorc și pleacă musafirii tăi, este suficient timp. O să ne distrăm.

— Ție ți-e ușor să vorbești.

— Da. Îi expedie un zâmbet larg și lipsit de înțelegere. Îmi e.

— lată-te! Mavis, în ținută de mireasă completă pentru petrecere - rochie albă mini și cizme până la genunchi de un roșu țipător, țopăia prin hol. Buclele părului, de aceeași culoare roșie țipătoare ca și cizmele, îi săltau, ajungându-i la talie. Eu mă duceam să văd ce face Bella. Ești magicianul magicienilor. Camera copilului e atât de drăguță!

— Vrem ca Belle să fie fericită și să se simtă bine de câte ori ne vizitează, îi spuse Roarke.

Eve prinse cuvintele din zbor.

— Ai adus copilul?

— Aveam de gând să aduc o bonă, dar Summerset a zis că preferă să stea cu Bellisimo decât să se ducă la Vegas. Omul ăsta e o comoară. Acum sunt acolo, se joacă cu Kissy Kitty și Puppy Poo.

Eve nu-și dori să afle cine era Kissy Kitty și Puppy Poo sau să și-l imagineze pe Summerset jucându-se cu ele. Și nici altceva nu-și dori să-și imagineze. Se străduí din răsputeri să-și șteargă orice imagine din minte, în vreme ce Mavis continuă să sporovăiască.

— O să ne distrăm mega-extraordinar. Stai să vezi decorațiunile, *mâncarea.* Și salonul este după ultima modă. O să îi trag un sărut lung și apăsat ursului meu dulce, să putem începe petrecerea.

— Și eu ce-o să fac? întrebă Eve când Mavis o luă în Jos pe scări.

— Tu ai să-mi tragi mie un sărut lung și apăsat. După asta? O să mă aflu într-o realitate paralelă.

Erau așa de mulți, își spuse Eve când ieșiră toți unde îi aștepta o limuzină cât Long Island. Nu putea să-i cunoască pe toți oamenii aceia. Când îi trecu amețeala, își dădu seama că nici nu-i cunoștea. Chipuri străine erau amestecate cu chipurile cunoscute. Viitorul mire o îmbrățișă entuziast.

— Mulțumesc, îi spuse Charles. Pentru tot. Loulse este foarte entuziasmată de tot ce se petrece.

Eve se uită în jur și o văzu pe Louise cu Dennis Mira. Dumnezeule, lisuse, își spuse Eve, Roarke îl lua pe domnul Mira la Vegas. Lumea ei se întorsese pe dos.

Undeva, în haosul acela, bărbații urcară în limuzina enormă. În timp ce se depărta pe alee, Baxter scoase capul pe una dintre trape și făcu semnul victoriei, în strigătele femeilor.

Pe urmă rămase singură cu ele.

Țipau. Săreau peste tot. Scoteau sunete neomenești și intraseră într-un vârtej de culori și membre. Și porniră spre casă în fugă, continuând să facă la fel.

— Poate că e doar un vis ciudat.

Râzând, Mira se apropie de Eve și-i puse o mână pe după umeri.

— Nu mi-am dat seama că ești pe-aici.

— A fost cam aglomerație și o dinamică foarte interesantă. Bărbații plecați să-și dea frâu liber, iar femeile s-au adunat să-și facă de cap.

Mira o bătu ușor pe umăr pe Eve.

— Sărbători - foarte clar definite, foarte tradiționale, care îi pregătesc pe doi indivizi să devină unul singur.

— Mi se pare că e vorba mai curând de multă băutură și țipete.

— Și la limita maximă a puterii tale de înțelegere, știu. Dar o să fie distractiv.

— În regulă. Observă că Mira era îmbrăcată într-o rochie de un albastru pal și elegantă într-un mod subtil. Trebuie să mă schimb?

— Cred că ar trebui. O să te aduc într-o stare de spirit corespunzătoare. De fapt, mi-ar plăcea să arunc o privire în dulapul tău, să-ți aleg ceva.

— În regulă, sigur. În schimb, avea timp să o descoasă pe Mira. Roarke mi-a spus că ai vorbit cu Morris înainte să plece.

— Da, și o să mai vorbim. A spus în treacăt că i-ai sugerat să-l caute pe părintele Lopez, continuă Mira după ce intrară și începură să urce scările. Mă bucur că te-ai gândit la asta. Morris este un tip

credincios și cred că părintele Lopez îl poate ajuta să înfrunte tot ce are de înfruntat. Treaba pe care i-ai dat s-o facă îl ajută și e bine că e destul de conștient de sine ca să ți-o fi cerut. Are cu ce să-și ocupe mintea și, mai mult de-atât, ia parte la aflarea răspunsurilor.

— Eu am niște întrebări.

— Mi-am Imaginat eu. Mira intră în dormitor și, la gestul lui Eve, se duse la dulap. Îl deschise și oftă.

— Oh, Eve.

— Tot timpul pune câte ceva acolo.

— E o fantezie. Un mic boutique eclectic. Aruncă o privire în spate. Vezi, eu chiar mă distrez. Întreabă-mă. O să fac mai multe lucruri deodată. Oh, Dumnezeule, uită-te numai la rochiile de seară.

— Nu trebuie să-mi pun ceva convențional nu?

— Nu, nu, e doar o distracție. Spune-mi ce-ai mai aflat de la ultimul raport.

Eve îi povesti despre declarațiile lui Alex Ricker referitoare la tatăl lui, despre Rod Sandy, progresele lui Callendar, gardianul închisorii. După sunetele cu o conotație sexuală pe care le scotea Mira din străfundurile dulapului, Eve își imagină că vorbea singură. Dar nu conta, pentru că exprimarea orală îi limpezea întotdeauna gândurile.

— Asta. Mira ieși cu o rochie subțire cu bretele, de culoarea prunei coapte. Este simplă, confortabilă, minunată.

— În regulă.

— Și are buzunare discrete, așa că poți să-ți lei 7/n/c-ul și comunicatorul cu tine. Cu un zâmbet plin de înțelegere, Mira îi dădu rochia lui Eve. Te întrebi dacă Ricker ar fi putut și ar fi vrut s-o ucidă pe Coltraine ca pedeapsă pentru fiul său. Să comande crima fără să aibă vreun profit sau ceva de câștigat. Doar ca să-i facă în ciudă.

— Credeam că nu mă asculți.

— Am crescut copii. Știu cum să ascult și să fac o mulțime de alte lucruri în același timp. Da. Ar fi putut și ar fi vrut. Este exact patologia lui. Mai mult, fiul lui este liber, iar el nu. Fiul său îl disprețuiește. Ar trebui doar să-și disprețuiască și mai mult fiul. Da, din nou, l-ar folosi - ar fi încântat să-l folosească - pe un om pe care fiul său îl consideră cel mai apropiat prieten al lui. S-ar delecta cu asta.

— Faptul că a venit la New York i-a dat ideea, nu-l așa? Faptul că Coltraine a venit aici, unde sunt eu, unde e Roarke. Și-a semnat condamnarea când s-a transferat aici.

— Nu e vina ta, Eve.

— Știu asta. Te întreb dacă, după părerea ta, a comandat uciderea ei ca să se răzbune pe fiul lui și pe mine. S-a folosit de un polițist pentru asta. Arfi avut alte modalități, alte mijloace. Dar s-a folosit de un polițist. Știu asta. Ăsta a fost mesajul lui pentru mine. Faptul că

mi-a trimis mie arma crimei. O amenințare directă, o mică atenționare că puteam fi eu în locul ei. Asta pentru Roarke.

— În momentul ăsta, spuse Mira după o clipă, cu aceste date, *cu* acest scenariu, da. A manipulat acest act pentru a lovi în cei trei oameni care îl obsedează cel mal mult.

— Așa m-am gândit și eu. Pentru asta o să-mi facă și mai multă plăcere să pun mâna pe omul lui și să i-o arunc în față.

— Știu că nu-ți stă mintea la ce se petrece jos.

— E în regulă. Eve își netezi partea de jos a rochiei. O să fac mai multe lucruri deodată.

Nu după multă vreme, nu mai era atât de sigură că avea ceva în minte. Sala piscinei fusese transformată într-o fantezie de femei cu canapele aurii, albe și argintii, șezlonguri, lumânări albe lungi. Pe mese albe erau băuturi roz în pahare prelungi și tăvi de argint cu mâncare de toate culorile. Pe o alta se aflau darurile, cu funde lungi.

În capătul adânc al bazinului cu apă albastră era salonul. Scaune rabatabile, mese de masaj, posturi de manichiură și pedichiură, cu toate instrumentele și dispozitivele care îi dădeau o senzație de greață lui Eve.

— Bellini! Mavis îi puse iui Eve cu forța un pahar în mână. Al meu e nealcoolic, cu bule, pentru că alăptez. Dar tot e delicios. O să tragem la sorți o mulțime de servicii, imediat. După o frecție cu ulei.

— Nu-mi pune mie numele acolo.

Mavis îi zâmbi.

— Prea târziu, spuse ea și se depărtă în pași de dans.

Eve își spuse: *La naiba* și dădu peste cap jumătate din paharul de Bellini. Se dovedi cât se poate de delicios.

— Ce părere ai? o întrebă Peabody și făcu un gest cuprinzând întregul spațiu.

— Cred că arată ca un bordel de lux fără clienți. Într-un fel.

— Cam asta a fost și ideea. Ascultă, cât mai durează facialele, putem să ne eschivăm. Poți să mă pui la curent cu ce mai e nou.

Eve o privi pe Peabody, se uită în jurul ei, aruncă o privire către 228

locul în care Louise râdea în mijlocul unui grup de femei.

— E petrecere. Restul poate să aștepte. Dar de vreme ce ai întrebat, durerea se reduce de la guițatul de porc la un mormăit de agonie.

— Zău?

— Zău.

— Poftim!

Când Mavis anunță primele nume la tratamente, femeile scoaseră țipete stridente. Și Eve dădu gata cel de-al doilea pahar de Bellini.

Louise îi puse altul în mână și ciocni paharul de al ei.

— Când eram mică, începu ea, visam să mă mărit și restul chestiilor. Multă vreme, după ce am crescut, am lăsat visele acestea deoparte. Din cauza slujbei și fiindcă nimeni n-a fost pe măsura viselor mele de fetiță. Acum, cu Charles și cu ceea ce este între noi, toate aceste lucruri și ceea ce am în acest moment înseamnă mult mai mult decât am visat vreodată.

— Pari ametită de fericire, Louise.

— Sunt. Sunt ametită de fericire. Știu că e un moment nepotrivit pentru tine și să sărbătorim când Morris trece prin atâtea…

— Nu ne gândim la asta acum. la zi, cât crezi că mai durează până se îmbată cineva și cade în piscină?

— Oh, nu mai mult de o oră.

A mai durat o oră, aproape la minut, dar nimeni nu a căzut în apă. Mavis își scoase cizmele, își trase rochia peste cap și sări în apă, goală pușcă. Gestul ei fu întâmpinat cu entuziasm, în asemenea măsură încât rochiile zburară în toate părțile și pantofii săriră în sus. Femeile, de toate mărimile și formele, i se alăturară.

— Ochii mei, mormăi Eve. Nu e destul Bellini în lumea asta ca să-mi salveze ochii.

Înotară goale și când cineva comandă muzică, dansară. Trăncăneau ca morile stricate și beau ca peștii. Se întinseră în salon, cu chipurile și trupurile acoperite cu o chestie ciudat colorată. Se adunară în colțuri discutând aprins.

— E extraordinar.

Eve o privi pe Nadine.

— Chiar așa?

— Uită-te la Peabody cum dansează cu Louise. Și Mira, acolo, de vorbă cu Reo și cu cine o mai fi, vreo prietenă a lui Louise de la spital. Vorbesc ca surorile și își fac tratamente faciale. Eu sunt prinsă cu munca. Știi cum e. Și uit să-mi pierd vremea cu fetele.; stau cu alte persoane din specia mea, fără niciun scop precis. I urmă apare câte o chestie din asta, atât de feminină, și îmi plac Foarte mult.

— Nu te-am văzut sărind goală în piscină.

— Încă nu am băut destul. Dar noaptea de-abia a început. Na dine îi aruncă o privire leneșă, de felină. Vrei să dansezi, frumusețe?

Eve râse.

— Nu, dar mulțumesc. Două chestii și pe urmă ne mai luăm ceva de băut. S-ar putea să fi prins un fir în cazul Coltraine și o să tel pun la curent când se confirmă. Nu mă întreba, nu aici. A doua. ți-am citit cartea. Cartea ta *Icove.* Ai prins ideea. Știam deja sfârșitul, dar am vrut să văd cum ajungi la el.

— Muream să te întreb. Nadine închise ochii și bău din nou. Mulțumesc. Serioase și sincere mulțumiri, Dallas.

— N-am scris-o eu. Eve se uită ia pahar. E gol.

— Hai să rezolvăm chestia asta.

Petrecerea deveni tot mai stranie. Mâncarea din categoria trebuie-să-am-grijă-de-silueta-mea dispăru și fu înlocuită cu dulciuri leșinat de dulci. Prăjiturele congelate, fursecuri, tarte pline de zahăr,

aluaturi cu diverse creme. Pentru că spera să aibă vești de la Callendar, Eve trecu pe cafea. Nadine, care băuse suficient, execută un salt excelent de la trambulină. Mai multe perechi de sâni pluteau în învolburarea provocată de jeturile din colțurile bazinului. Eve se străduia din greu să facă abstracție de faptul că o pereche îi aparținea Mirei. Pur și simplu, nu era în regulă.

— O să începem runda de deschidere a darurilor, o anunță Peabody.

— Bine, asta ar trebui… Cu ce ești îmbrăcată?

— Cu pijamaua mea de petrecere. Peabody se uită în jos la tricoul de dormit și slipul de un galben aprins. Slipul era acoperit cu desene colorate de pantofi. Drăguț.

— De ce ar purta cineva pantofi pe chiloți? Pantofii se poartă în picioare.

— Îmi plac la nebunie pantofii. Îmi place la nebunie pijamaua mea. Zâmbind languros, Peabody se înlănțui cu brațele și se legănă. Sunt amuzante.

— Peabody, ești beată.

— Știu. Am băut enșpe belamie, bellybutton, bimini și ce-or mai fi fost. Și am și mâncat prea mult. Așa că dacă vomit, nu se pune! 230

5,îtiai că m-a sunat McNab de la Vegas? A câștigat o sută de dolari.

Fir-ar să fie, își spuse Eve. Petrecerea e petrecere.

— O sută de dolari?

— A-ha. A zis că dacă mai câștigă o sută, îmi cumpără un cadou. Oops! Cadourile! E timpul să deschidem cadourile!

Eve se dădu la o parte, presupunând că deschiderea cadourilor impunea un fel de ritual și o schimbare a decorului, de la sala piscinei în holul de alături. Luând exemplul lui Peabody, multe invitate cerură și ele să se schimbe.

Mavis apăru într-un maiou din tricot cu buline și pantaloni în dungi ținând în brațe copilul, care avea o pijama asortată.

Femeile se adunară în jurul lor ca niște porumbei guresi.

— Îi este foame, explică Mavis. Plus că nu a vrut să piardă toată petrecerea. Spunând acestea, Mavis se așeză și își scoase un sân. Bella se conectă la el cu entuziasm.

Femeile se așezară sau se întinseră peste tot, în timp ce Louise începu ritualul îndepărtării panglicilor, fundelor și hârtiilor. Se iscară discuții și exclamații de uimire, râsete obscene la darurile care constau în jucării sexuale. Și conversația pe tema deschiderii cadourilor ajunse la subiectele căsătorie, bărbați și sex.

Bărbații, considera Eve, habar n-aveau ce părere au femeile despre ei când nu sunt de față. Studii comparative, discuții de sondare asupra lungimii, grosimii, duratei, pozițiilor, ciudățeniilor, preferințelor.

Mavis o mută pe Bella la celălalt sân.

— Leonardo poate să reziste toată noaptea. E un…

— Urs drăgăstos, zise Eve și o făcu pe Mavis să chicotească.

— Da, dar ursul are putere.

— Care e recordul? o întrebă cineva.

— Șase într-o singură noapte. Desigur, asta înainte să apară Bellaloca, aici prezentă, adăugă ea peste ropotul de aplauze. Acum trebuie să ne limităm desfrâul pentru locul și momentul în care se poate. Dar ursul știe să atragă atenția.

— Noi am ajuns la cinci într-o noapte. Peabody își scutură paharul gol. Și patru e standardul în ocaziile speciale. Dar, de regulă, o dată - lung și plăcut, eventual cu o recapitulare. McNab e mai curând un cățeluș. Îi place să se tot joace, iar pe urmă trebuie să se cuibărească și să se culce.

— Odată mă întâlneam cu un tip numai mușchi și atât. O sculă uriașă, adăugă Nadine, folosindu-se de mâini să arate cât de uriașă,

spre hazul femeilor. Și cum trăgea la mal, cum se dezumfia. Ca o broască țestoasă care-și retrage capul în carapace. El I Țestosul.

— M-am culcat odată cu unu'. Trina plescăi un ecler și înghiți crema gălbuie, aproape de culoarea părului ei. Nu era rău. Ne-ann întâlnit de câteva ori, apoi mi-a spus că poate vreau să schimbăm nota. Mi-am Imaginat jucării și am înghețat. Dar el voia în trei. Trebuie să fii deschisă, nu? își spălă gâtul cu Bellini roz. Dar s-a dovedit că a treia persoană era țicnită de soră-sa. Ăsta e Șarpele, spuse ea într-un cor de dezgust.

— Dennis reușește în continuare de două ori.

— Nu pot să aud așa ceva. Eve își acoperi urechile cu mâinile. Îmi pocnește capul.

— Ce e? Am nepoți și nu mai pot să fac sex? întrebă Mira.

— Da. Nu. Nu știu. Exact asta e ideea.

Mira o împunse pe Eve cu un deget în braț.

— Ce încântătoare ieșire de mironosiță. După cum spuneam. Dennis, dacă este stimulat adecvat, poate să ajungă la două. Când ești căsătorit de atâta timp, ca noi, sunt adese, perioade îndelungate în care căldura, confortul, ritmul vieții înlocuiesc sexul. Îți doresc asta Louise. Căldura și confortul unei vieți lungi împreună, cu cele două ture care să vă surprindă pe amândoi. Dennis este Bufnița. Înțelept și tăcut.

— Charles ce este? întrebă Nadine. Suavul companion transformat în sex-terapeut. Sexul trebuie să fie grozav.

— Nu așa e firesc? Louise afișă un zâmbet satisfăcut care îl aduse o sclipire în ochii cenușii. El este Leopardul. Elegant, grațios, puternic și, credeți-mă, trece peste creastă. Și iar înapoi.

— Leoparzil, cățelușii, bufnițele - chiar și șerpii sunt sexy, se tângui Nadine. Și eu mă aleg cu o țestoasă moale. E rândul tău, i se adresă ea lui Eve, apoi întinse degetul spre ea când aceasta refuză

dând din cap. Atunci o să descriu eu. Panteră. Șiret, misterios, undulos, cu eleganță și fermitate în mișcări.

— În regulă.

— Nu e drept! în regulă, care e recordul? De câte ori?

— Dacă le mai puteți număra, înseamnă că n-ați leșinat mal înainte.

Nadine gemu, se înfioră și zâmbi.

— Stricata.

Printre râsete, Louise deschise următorul cadou. Eve sorbi din cafea.

— Lup, murmură ea fără să se gândească.

— Da. Alături de ea, Mira o bătu pe mână. Își aleg perechile pentru toată viața.

După ce fu deschis și ultimul cadou, Trina se ridică în picioare.

— În regulă, fetelor, înapoi la posturi. Următoarea rundă de tratamente. Se întoarse, rânjind către Eve. Eu te-am tras.

— Nu. Eu nu…

— Ba da. Toată lumea joacă. Să-i aducă cineva ceva de băut femeii ăsteia. Părul. E al meu.

Ar fi putut să suporte un tuns. Probabil. Mai ales că nu avea nicio scăpare.

— Nu vreau tratament corporal, începu Eve. Nu vreau tratament lacial. Nu vreau…

— Mda, mda, bla-bla-bla. Șezi. Cineva îi dădu Tonei un pahar de Bellini, pe care i-l puse cu forța în mână lui Eve. Te-am păstrat la sfârșit, cel puțin în prima rundă. Suntem aici până la capăt, dacă vrea cineva să mai încerce o dată. E drăguț ce faci aici.

Eve miji ochii a suspiciune pe când Trina își aranja instrumentele de tortură.

— Ce fac aici?

— Le-ai adus pe toate aici. Louise e în regulă. Pe bune, în regulă. Are o bază solidă. Eu una nu am prea multe relații fără regulat, dar aș fi putut să mă îndrăgostesc de un avocat și să mă țină. Nu chestia aia mare, știi? Dar ea a făcut-o, pentru că el era ce căuta. Și acum s-a ales cu tot ce e mai bun. E drăguț că s-a adunat toată lumea să se bucure pentru asta.

Exact când Eve se relaxa, gândindu-se că poate mai exista o urmă infimă de bun-simț, Trina se întoarse și ochii ei deveniră niște fante.

— Ce naiba ai făcut cu părul meu? L-ai tocat, nu-i așa? Nu puteai să-l iași în pace sau să mă chemi pe mine să mă ocup de el?

— Eu n-am… doar am… Este părui meu.

— Nu și după ce-mi bag eu foarfecă în el, surioară. Ai noroc că sunt un geniu și foarte umană. O să-l aranjez și nu va trebui să te rad în creștet ca să-ți dovedesc punctul meu de vedere.

Trina luă un flacon și începu să pulverizeze o ceață deasupra părului lui Eve, masându-l cu degetele.

— Plus că ai nevoie de un tratament facial și de o corecție la ochi. Ești cam obosită.

— Nu e de la oboseală, e de la alcool. Am băut.

— Dacă eu zic că e de la oboseală, e de la oboseală. Știu de iu* bita lui Morris. Te-ai îmbolnăvit pentru că e un bărbat a-ntâia - din toate punctele de vedere. O să pui mâna pe ticălos, dar n-o sfaci cu părul hăcuit și cu pielea obosită. Am pretenții.

— Vrei părul? la părul, dar restul lasă-mi-lîn pace. Am…

*'Link-u * pâlpâi. Eve se luptă să-și vâre mâna, pe sub kilome de pelerină, în buzunarul rochiei. Trina îi apucă și-l scoase.

— E ocupată, se răsti ea în timp ce Eve o înjura.

Amprentă vocală nerecunoscută. Transmisiune pentru Dallas, locotenent Eve.

— Dă-mi-l, fir-ar să fie. Eve îl apucă și-l smuci. Dallas.

Dispecer, Dallas, locotenent Eve. Prazintă-te în Pearl Street 509.

Polițiști la fața locului. Cadavru la etajul doi identificat vizual ca fiind Sandy Rod, subiectul dat în urmărire.

— Locul este asigurat?

Afirmativ.

— Am plecat.

Înainte ca Eve să termine propoziția, Trina luase pelerina de pe ea și ridicase scaunul în poziție verticală.

— Să o caut pe Peabody?

— Nu, poate să rămână aici. Mă descurc. Dacă întreabă cineva ceva, spune-le că m-am dus la culcare.

— Am înțeles.

Eve se strecură afară din cameră și dădu să se facă nevăzută.

— Hei, hei! Observând-o, Peabody o luă iute pe urmele ei. Nu poți să fugi. O să punem filmele. Ai… ai ceva, zise ea când reuși să se concentreze.

— Mă descurc. Du-te înapoi. Ocupă-te de… mă rog, ce se petrece acolo.

— Nici pomeneală. Vin cu tine. Am niște „Trezește-te" la mine. Pot să-mi revin destul de repede. E vorba de Coltraine, așa că vin cu tine.

— În regulă, dar mișcă-te repede. Trebuie să mă schimb. Ca și tine, de altfel!

În timp ce Eve chemă liftul, Mira se grăbi și ea să o prindă. 234

— Ce s-a întâmplat?

— Cadavru identificat ca fiind Rod Sandy. Trebuie să plec. Ea trebuie să se trezească dacă vrea s-o iau cu mine.

— Eu vreau.

— Du-te și schimbă-te, îi ordonă Mira și puse un braț pe după talia lui Peabody. Mă ocup eu. Vă întâlniți sus.

— Zece minute, zise Eve tăios. Sări în lift, spunându-și că era absolut imposibil ca partenera ei să fie limpede și trează în zece minute.

Și, pe când urca, își spuse că oricât de mult s-ar fi străduit, nu ur fi putut să pună mâna pe Rod Sandy viu în ziua aceea.

18

Eve își scoase rochia, își puse pantalonii, cămașa și arma. Căută o scurtă din piele și o trase pe ea, apoi coborî scările în fugă. Își dădu seama că o subestimase pe Peabody când colega ei apăru ieșind din lift în hol, însoțită de Mira și Mavis.

— Pe jumătate m-am trezit, îi spuse Peabody.

— Te trezești de-a binelea până ajungem acolo sau rămâi în mașină. Ah, fă ce crezi, îi spuse Mirei.

— Nu-ți face griji. Totul e sub control aici.

— Absolut, o asigură Mavis. I-am spus lui Summerset care e treaba, așa că ți-a scos mașina.

— Bravo. Ne întoarcem când om putea. Peabody.

Peabody se îngălbeni puțin când o izbi aerul rece, dar urcă în mașină cu un minimum de văicăreli.

— Dacă-ți trece prin minte să dai la boboci aici…

— Nu, am trecut de faza asta. Unde e locul?

— O clădire de pe Pearl.

— O să mă trezesc de tot până… De unde ai mașina asta?

— Ea mea. De acum încolo o să ne folosim de ea.

— Adică e a ta, a ta? Peabody studie bordul. Tari jucărioarele astea.

— Folosește jucărioara tare și găsește cel mal scurt drum pâr. În Pearl 509 și identifică ce fel de clădire este.

Peabody îndeplini cererile.

— Trei etaje, chiriași, actualmente liberă. Permisele depind d reamenajare. Vrei ruta pe afișaj sau audio?

— Pe afișaj. Urăsc să-mi vorbească. Într-o clădire liberă, la eta jul doi. S-ar părea că ucigașul a vrut ca de data asta cadavrul si nu mai fie găsit atât de curând. Clădirea este în afara jurisdicției Secției optsprezece, dar nu prea departe. Secția lui Coltraine ai trebui să cunoască terenul.

— Ce mai e cu Callendar și Sisto? Trebuie să mă pun la curent. Eve îi umplu lacunele, grăbindu-se spre centru.

Clădirea era dărăpănată și tristă, un bloc cenușiu acoperit de graffitiuri jignitoare. Ferestrele păreau niște guri căscate, cu] resturile de sticlă spartă ca niște dinți stricați. Câteva erau! acoperite cu carton și mal multe cartoane se legănau parcă ar fi fost bete. Zăvorul și lanțul de pe ușa de la intrare amuzaseră pe cineva suficient ca să-l determine să își piardă timpul făcându-le bucăți. Și dacă ar fi fost în stare bună, tot era o glumă să fie sparte. Două mașini de poliție erau parcate bot în bot lângă trotuar. Doil polițiști în uniformă stăteau pe platforma din beton din fața intrării, vorbind. Se opriră când Peabody și Eve coborâră din mașină.

— Omucideri, spuse Eve, scoțând insigna și agățând-o la cen-l tură, în timp ce Peabody scotea trusa de teren din portbagaj.

— Cadavru la etajul doi. Noi suntem rezerve. Echipa principală e înăuntru. Locul e pustiu - am făcut o verificare. Am pus proieci toarele de teren, că e întuneric beznă înăuntru.

Eve încuviință din cap, studie lanțul și lacătul.

— Nu au fost sparte în seara asta.

— Nu, doamnnă. Noi patrulăm pe aici. Sunt așa de vreo două I luni. Se adunau drogați pe aici. Proprietarul a făcut plângere, așa că i-am pus pe fugă. Își găsesc alt loc.

Putea. A urină veche, a vomă veche, praf și murdărie de un deceniu.

Polițiștii în uniformă puseseră proiectoarele de teren pe etajul întâi și umbrele pe care le aruncau jucau pe grămezi de zdrențe, 1

hârtii și diverse gunoaie pe care le lăsaseră în urma lor drogații. Eve își imagină că bucățile din podea care lipseau fuseseră aruncate într-un cazan de tablă ruginit, să dea căldură. La fel și cele câteva 236 tiopte lipsă, își spuse ea, sărind peste goluri în drum spre etaj.

Lumina din trusa de teren jucă peste un culcuș de șobolan dintr-o țjnură, puii semănând cu niște bile jupuite de piele care sugeau din burta umflată a mamei lor. În spatele ei, Peabody făcu:

— Puah!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu face „puah". Suntem polițiști tie la Omucideri.

— Nu-mi plac șoarecii. Sau poate erau șobolani. Puteau să fie șobolani. Și cum tăticu' nu-i aici, înseamnă că e prin alte părți. Peabody îndreptă fasciculul de lumină la stânga, la dreapta, în sus și în jos. Așteaptă ocazia să se cațăre pe un crac de pantaloni și să mă muște de fund.

— Chiar dacă se întâmplă asta, nu face puah. Locotenent Dallas și detectiv Peabody, strigă Eve. Criminalistică.

La etajul doi, la lumina proiectoarelor de teren, unul dintre polițiștii în uniformă se apropie de scări.

— Ofițer Guilder, locotenente. Partenerul meu îi păzește pe cei care nu sunat la nouă-unu-unu. Vrei să-i vezi pe ei mai întâi sau cadavrul?

— Cadavrul.

— E acolo. Am fost anunțați de niște vagabonzi care caută prin gunoaie. N-ai ce să găsești în gunoiul de aici. Ce a rămas nu le-a trebuit drogaților, dar tot au venit să caute. Au spus că l-au găsit când răscoleau un morman de pături vechi. La început au crezut că doarme, apoi și-au dat seama că e mort. Ne-au chemat pe noi.

— Vagabonzi cu spirit civic?

— Mda, ce importanță are? Dar mie mi se pare că sunt în regulă. Nu am găsit nicio armă asupra lor. Nici măcar un vârf de cuțit.

Când am sosit, ne-au condus la cadavru. L-am recunoscut după mandatul de căutare și am anunțat mai departe.

Guilder arătă cu mâna:

— Acolo e.

Eve rămase în pragul unei încăperi care într-un trecut neclar ar fi putut să reprezinte o garsonieră.

— Mda, aici e.

Ședea pe podeaua murdară, cu spatele lipit de perete. Fusese dezbrăcat, doar cu un mic orificiu și o urmă de sânge provenind de la inimă pe pieptul gol.

N-a mai rămas nimic de jefuit, își spuse Eve. Asta a sperat ucigașul să sugereze. Se lăsă pe vine atât ca să studieze unghiul corpului, cât și ceea ce-l înconjura.

— Sunt niște urme în praful ăsta, probabil de la vagabonzi Astea? Ștersăturile? Ucigașul s-a protejat, a purtat apărători de] încălțăminte pentru locui crimei din câte se vede. Dacă lucrurile ar fi mers altfel, în câteva zile, o săptămână, s-ar mai fi depus prad Urmele nu s-ar mai fi văzut. Lovitură în inimă, mort pe loc. O singură lovitură cu o lamă subțire. De aproape și personal. Verifică identitatea și ora morții, Peabody.

Eve își puse mănuși, apărători de încălțăminte și o pereche de microochelari, apoi se apropie de cadavru.

— Probabil un stilet, spuse Eve examinând rana. Criminalul a vrut să nu lase urme de sânge, să nu facă niciun pic de mizerie. A vrut s-o facă rapid. A aruncat zdrențe și prelate uzate peste el. Pe întuneric, ai fi putut trece pe lângă grămada asta. Fereastra e acoperită cu carton. Dacă l-ar fi găsit cineva, un drogat, cineva fără adăpost sau un vagabond, nu ar fi avut de gând să anunțe poliția.

— Verificarea amprentelor. Rod Sandy, confirmă Peabody. Ora morții, unu și un sfert, azi-dimineață.

— Inteligent. Inteligent, l-a dat timp să intre în panică, să-l treacă transpirațiile, l-a obosit puțin. Pe urmă trebuia să-l ademenească undeva, unde să fie atât de încordat, încât să nu judece limpede. Trebuia să-l ducă într-un loc închis, acoperit, să-l ascundă de lume. A sosit aici primul, l-a atras în cursă. Trebuia să-l treacă toate nădușelile. Nu vrea să rămână într-un loc ca ăsta. Vrea să plece, trebuie să-l ajute să iasă. Nu pot să stau în gaura asta de șobolani. Și pe urmă a trecut la modul ia-o ușurel, totul e pus la cale. Poate chiar i-a pus mâna pe umăr. L-a ținut nemișcat, și-a asigurat ținta pentru momentul în care i s-a uitat în ochi și i-a înfipt cuțitul.

Eve își scoase ochelarii.

— L-a dezbrăcat în pielea goală, să pară că a fost ucis pentru haine, pentru ce avea în buzunare. Însă nu e suficient de inteligent să-l acopere. Asta-i prea mult. Ca și cum o singură lovitură drept în inimă ar fi fost prea mult. Asta nu a fost o crimă în scop de jaf. Ai gândit prea mult, asta ai făcut. Și, de data asta, te-ai cam dat în spectacol.

— Ucigașul trebuie să-l fi tăvălit puțin, interveni Peabody. Apoi l-a lăsat peste zdrențele astea, în loc să-l bage dedesubt.

— Exact. Lovitura cauzatoare de moarte sugerează îndemânare. E vorba de mândrie. Nicio rană postmortem, cum s-ar vedea dacă ar fi fost rostogolit de colo-colo în timp ce era dezbrăcat de haine, însă a trebuit să fie atent, să nu lase urme. Oricum, toate astea sunt o pierdere de vreme, fiindcă nu suntem idioți.

Eve se ridică.

— Să vină cei de la criminalistică și morgă. O să mă ocup de vagabonzii care caută prin gunoaie.

Eve se gândi că aveau aspectul tipic. Două creaturi umane, atât de acoperiți de haine și murdărie, că ar fi fost aproape imposibil să Io ghicești vârsta sau sexul. Ședeau pe podea, cu un coș pe roți între

ei. În el, mai multe obiecte de îmbrăcăminte, pantofi, ceva ce-ar fi putut fi jucării stricate și o mulțime de aparate electronice distruse.

Se identificară ca fiind Kip și Bop.

— Ar fi mai bine să vă dați numele reale.

— Nu le-am păstrat, spuse Kip. Păstrăm numai ce vrem.

Bop strângea la piept o geantă enormă.

— Păstrăm, folosim și vindem. Nu facem rău nimănui.

— În regulă. Ați venit aici în căutare de lucruri pe care să le puteți păstra, folosi sau vinde?

— Nu le mai vrea nimeni. Kip ridică din umeri. Nu locuiește nimeni aici. Nu-i pasă nimănui.

— Ați mai văzut pe altcineva?

— Pe bărbatul care e mort.

— Poate și voi ați venit aici noaptea trecută.

— Nu. Noaptea trecută am fost pe Bleecker. O doamnă de acolo lasă lucruri afară în fiecare seară de vineri și sunt prăzi bune, dacă ajungi repede.

— În regulă. La ce oră ați venit aici în seara asta?

Kip ridică mâna și bătu în ecranul spart al unității de mână.

— Tot timpul arată aceeași oră. Uite ce e. Am intrat și am urcat la ultimul etaj, ca să căutăm coborând. Nu e mare lucru pe-acolo, așa că am coborât și am căutat. Poate găsim vreo pătură sau niște șosete în grămadă. Dar am găsit un om mort.

— Ați luat ceva de la el sau din grămadă?

— L-am găsit destul de repede. Nu luăm de la morți.

— Altfel ajungem în iad, interveni Bop înclinând înțelept din cap.

— Pe urmă ce ați făcut?

— Am sunat la nouă, un unu și un unu. Așa e bine.

— Da, așa e bine. Aveți vreun *'lini*c?

La întrebarea lui Eve, Bop strânse sacoșa și mai tare.

— E al meu!

— Exact. E al tău. Mulțumesc că-l folosești. Putem să vă ducem la un adăpost dacă vreți.

— Nu ne plac adăposturile. Sigur îți ia cineva lucrurile.

Eve se scărpină după ureche.

— În regulă. Ce-ați zice de un aranjament pentru vreo do nopți? O cameră, un pat. Nu la adăpost.

Kip și Bop avură un schimb de priviri.

— Unde? întrebă Kip.

— Ofițer Guilder, există vreun hotel în apropiere care să-l primească pentru vreo două nopți? Pe cheltuiala primăriei.

— Sigur. Știu unul pe Broad. Metro Arms.

Cei doi vagabonzi schimbară iar o privire.

— Și nu plătim?

— Nu, primăria plătește ca să vă arate că vă apreciază pentru ajutorul dat. Cu toate că avea mâinile înmănușate, Eve se opri totuși să dea mâna cu ei.

— Nu trebuie să omori pentru lucruri, spuse Kip.

— Oamenii ie lasă oricum peste tot, adăugă Bop.

Ș rnsă afară, în stradă, Eve studie clădirea în cauză și cele în jurul ei, în timp ce polițiștii de la Criminalistică intrau și ieșeau.

— Dacă locuiești sau lucrezi pe-aici, cunoști clădiri ca asta. Terenul ucigașului, cu avantajul că este străin, cu totul străin, pentru victimă.

— Și fără Kip și Bop, ne-am fi omorât mult și bine ca să-i dăm de urmă lui Sandy. Toate bănuielile duc la el în cazul lui Coltraine. Când l-am fi găsit, ar fi părut că s-a dat la fund, a fost jefuit și ucis. Ai putea interpreta că și-a luat tălpășița ca să evite arestarea - și că fiind apropiat de Alex, acesta rămâne suspect în cazul Coltraine.

— Ai putea interpreta și așa.

— Dacă n-ar fi mottoul nostru. Peabody luă un aer serios. Nu suntem idioți.

— Păcat de Sandy, el a fost. Hai să mergem să scriem.

— Mi-era teamă că o să zici asta.

La Sediul Central era destul de multă activitate în orele nopții. Văicărelile prostituatelor, momnăielile sau chicotelile drogaților, plânsetele victimelor. Eve se închise în birou ca să-și transforme înregistrarea în raport. Când bipăi *'linkul*, se repezi la el.

— Callendar. Vorbește.

Callendar zâmbi.

— Am ce. Dă-mi voie să încep cu chestia mare, plină de sevă. Două, de fapt. Transmisiunea din Omega la New York, confirmată. 240

Atât emisia, cât și recepția au fost efectuate cu *'linkuri* neînregistrute. Și da, iubito, este același *'link* folosit pe planeta-mamă. Se potrivesc.

— Oh, da, iubito, repetă Eve.

— Transmisiunile codate de aici acolo nu au fost înregistrate. Omega a negat complet.

— Nu le poți sparge?

— Nu există codare care să mă bată pe mine. Dar o să dureze ceva și vreo câteva ore de somn. Între timp, Sisto a discutat puțin cu prietenul de pahar al amicului Cecil Rouche, care s-a întâmplat sa fie și el la comunicații în momentul cu pricina. Tipul, pe nume Art Zeban, a făcut pe prostul, dar s-a luminat brusc când Sisto l-a înghesuit puțin. Ceea ce Sisto a raportat că-i place la nebunie. Zeban susține că Rouche i-a oferit o mie de bucată să nu înregistreze transmisiunile. O favoare pentru un amic, însoțită de o compensație.

— Bravo.

— Și mai bine e că în bani Intra și ștergerea înregistrării pauzei de Igienă a lui Ricker.

— S-a dus.

— Te rog. Callendar își flutură mâna ca și cum ar fi izgonit un țânțar. Nimic nu e pierdut cât sunt prin preajmă. O să scot ceva la iveală. Între timp, am obținut autorizație de percheziționare a camerei lui Rouche.

— El știe?

— Încă nu. Suntem…

— Nici nu-i spune. Asigură-te că nu poate să ia legătura cu planeta - și nici în altă parte. Niciun fel de comunicații. Împachetează-l, Callendar și leagă-l fedeleș. Adu-i pe el și pe amicul de pahar acasă.

— Mă ocup de toate. Chestia asta e chiar amuzantă.

— Dacă tot ți se pare amuzant, asigură-te că nu ajunge nimic - nici măcar un ecou cât de mic - la Ricker. Vreau să fie Izolat complet. Dacă directorul are vreo problemă, poate să ia legătura cu mine. Însă Ricker să fie izolat complet până la noi ordine.

— Total, zise Callendar și încheie transmisiunea.

Eve adăugă noile informații, apoi se ridică să-și completeze panoul crimei.

— Sunt gata, spuse Peabody când intră. Dacă nu vrei să îl anunți rudele în noaptea asta… Se opri când observă noile adăugiri de pe panou. Iar ai mai primit ceva.

— Callendar confirmă transmisiunile de pe Omega. Sunt crip-l tate, dar spune că poate să spargă codurile. Și a comparat amprenta comunicării emisie și recepție de pe Pământ, descoperită de Feeney. A pus mâna pe tehnician… Eve bătu cu degetul Tn fotografia lui Zeban. Paznicul pe care l-a mituit omul lui Ricker de acolo ca să nu-l înregistreze și să șteargă înregistrarea dușului lui Ricker. Dar zice că poate să reconstituie.

— E bună. McNab o recunoaște deschis. Cam multă mită.

— Da, mită într-un penitenciar. Am fost șocată. E un adevărat lanț, murmură Eve. Ricker e în vârf. Îi avem pe Sandy, Rouche.

Zeban și probabil mulți alții sub ei. Dar există o legătură între Ricker și Sandy. La nivelul ăsta. Trebu ie să îl completăm pentru ca întregul raționament să stea în picioare.

Se întoarse și se încruntă.

— Ce oră e în Franța?

— Mmm.

— Nici eu nu știu. Nu am de ce să știu. Roarke ar fi știut, dar e în Vegas. Nu știu nici ce oră e acolo. Dădu din mână înainte ca Peabody să o Informeze. Găsește-mi-l pe șeful poliției franceze, cel care se ocupă de regiunea în care locuiește fosta soție a lui Rouche. Vreau să fie pusă sub supraveghere. Vreau să i se monitorizeze comunicațiile.

— S-ar putea să ai mai mult noroc cu Global.

— Ăștia sunt lacomi. Or să o vrea pentru ei. Hal să încercăm mai întâi cu poliția locală.

menționarea unor fonduri ilegale și a unor achiziții masive cu aceste fonduri ilegale, din Franța - ca să-și asigure cooperarea.

Posibilitatea confiscării câtorva milioane merita timpul și efortul de a sta pe urmele unei anumite Luanne Debois și de a-i monitoriza comunicațiile.

— O să fie nevoie de timp, se lamenta Eve în drum spre garaj. Autorizare corespunzătoare - adică rahaturi birocratice - înainte de a putea aplica supravegherea. Dar l-am aprins o scânteie în ochi

când am vorbit de spălarea de bani, mai ales că s-a petrecut pe terenul lui.

— Obții asta, Callendar vine și ea cu rezultate și-l legăm pe Ricker. Dar nu apare și nici măcar nu este identificat locțiitorul lui la comandă de aici.

— De asta mă ocup.

vu nevoie de putere de convingere, lingușiri și, în sfârșit, de

Peabody se opri și miji ochii când Eve se apropie de mașină.

— Nu pricep. Pur și simplu nu pot să înțeleg cum de ai putut să alegi ceva atât de urât, când puteai să ai orice altceva. Cum ar fi 2X 5000 sau una mare, de teren sau…

— Nu am ales-o eu; Roarke a ales-o.

— Îmi risipești toate speranțele și visele.

— Pentru că e deștept și știe că se pierde în mulțime. N-o să se uite nimeni a doua oară la ea. Vrei să te duc acasă sau ce faci?

— Nu, nu merg acasă. Peabody urcă înaintea lui Eve. Merg la tine. Toate lucrurile mele sunt acolo și mai vine și McNab la întoarcere. Plus micul dejun.

Eve simți o zvâcnire de avertisment în spatele ochilor.

— Nu mai sunt acolo. Mai sunt? De ce?

— Pentru că ăsta a fost planul și, da, mai sunt. Am verificat eu.

— Aveam de gând să trec pe la morgă.

— De ce?

— De-aia. E posibil să ne fi scăpat ceva.

— O să iau legătura cu ei de aici, în timp ce tu ne duci la micul ăla dejun mirobolant.

Viața trebuie să meargă înainte, spusese Morris, altfel care ar mai fi logica? Pe moment, și-ar fi dorit să se afle în altă parte, dar acceptă înfrângerea. Putea să lucreze de acasă, își spuse. Putea să se ascundă în birou până ar pleca toată liota de femei. Putea să caute ultima verigă, așteptând un semn de la Callendar.

Trebuia să se ocupe de Rouche și trebuia să discute înțelegerea aceea cu ofițerul de la biroul procurorului districtual. În sfârșit, Cher Reo de la biroul procurorului districtual dormea după o noapte de chef, ca toți ceilalți, așa că s-ar putea descurca.

Plus că o avea la îndemână și pe Mira. Mira putea să-l fie de folos la completarea profilului.

Voiau o gustare înainte de prânz? își spuse ea. În regulă, dar trebuiau să muncească pentru ea.

Aruncă o privire în dreapta și observă că Peabody se rezemase de portieră și dormea ca un copil.

Ok, aveau să muncească pentru micul dejun de îndată ce se trezeau.

Când se apropia de casă, zorii începeau să înroureze aerul. Eve își spuse că era foarte probabil ca toate să doarmă. Asta l-ar du timp să se revigoreze, să gândească, să-și intre în ritm, să analizeze niște posibilități, fără să fie întreruptă tot timpul.

Liniște, își spuse. Sigur avea nevoie de liniște.

O înghionti pe Peabody în umăr și obținu în schimb un sforăit iritat din partea partenerei sale.

— Trezește-te, intră în casă, du-te sus, bagă-te în pat.

— Sunt trează. Sunt bine. Unde… oh. Înapoi acasă.

— Nu te obișnui cu asta. Dormi vreo două ore. Poți să mănânci când te trezești, pe urmă ești în tură până îți spun eu.

— În regulă. Bine. Se frecă la ochi, îndreptându-se spre intrare în urma lui Eve. Ne culcăm?

— Vreau să profit de liniște până…

Deschise ușa și țipătul ascuțit o făcu să ducă mâna la armă. Peabody o apucă de mână.

— Nu scoate arma. E copilul.

Eve rămase cu mâna pe armă, dar în urechi îi țiuiau scâncete și țipete.

— Nu este posibil. Ceva atât de mic nu poate să scoată asemenea sunete.

Se luă însă după zgomot în salon, unde Mavis, în pijama, o plimba pe Bella, care urla și avea fața roșie.

— Hei! Mavis pășea, lovea ușor copilul cu palma peste fund și îl legăna. Te-ai întors. Scuze, dar e cam agitată.

— Țipă de parcă ar hăcui-o cineva. Mai mult, își spuse Eve, de parcă ar vrea ea să hăcuiască pe cineva.

— Are plămâni buni.

Eve tresări când Mira - o Mira într-un halat albastru fazan - se ridică de pe sofa.

— Hai, draga mea, dă-mi-o mie puțin. Hai la mătușa Charley, fetiță mică. Da, uite-așa.

— Pfiu. Mavis luă o cană de pe masă și gâlgâi. Am adus-o jos să nu le spargă timpanele pe sus. Da' știu că e supărată rău.

— De ce? Ce i-ai făcut? Nu poate fi ceva normal. Ești doctor, adăugă Eve, întinzând un deget spre Mira. Ar trebui să faci ceva.

— Fac. Mira se plimba, mângâia și fredona încet. Îi cresc dinții și e nervoasă, nu-i așa, micuțo? Biata Belle. Pun pariu căți-ar prinde bine niște cafea.

— Și mie, mormăi Eve.

Mavis se ridică, întinzându-i lui Mira un dispozitiv roz-albastru pe care Mira îl introduse în gura lui Belle, apoi Mavis turnă o cană de cafea.

— Poftim. Peabody?

— Da, mulțumesc.

De vreme ce chestia pe care o molfăia Belle îi reduse țipetele la volumul zgomotului de supt, Eve bău.

— Deci… în rest toată lumea doarme.

— Din câte știu, spuse Mavis. Unele au adormit la filme. Altele s-au târât până în camerele lor. Toată lumea a fost megatrosnită. Îmi pare rău că ai fost chemată.

Eve o supraveghe prudent pe Belle, ai cărei ochi deveniseră sticloși de când sugea.

— Chestia aia e un tranchilizant? E legal?

— Nu, nu e tranchilizant; da, e legal. E rece. Recele îi face bine la gingiile inflamate. Mira își mângâie obrazul de obrazul lui Belle.

— E epuizată. Nu-i așa, scumpete, ești epuizată. Apelul avea legătură cu cazul Coltraine?

— Mda, unul dintre suspecții principali este la morgă. Eve rămase în alertă, în caz că micuța se hotăra să izbucnească din nou. Callendar a dat lovitura pe Omega. Aștept noutăți de la ea. Am vreo câteva ipoteze de verificat. M-aș… Mă duc sus.

— Ai nevoie de ajutorul meu?

— Pot să aștept.

— Pot să o iau eu. Mavis se apropie și întinse brațele după Belle. Cred că e gata să adoarmă din nou. Micuță Buricuță, hai la mami. Mulțumesc, îi se adresă Mirei.

— Îmi place la nebunie.

Descumpănită, fiindcă afirmația păruse sinceră, Eve o luă în sus pe scări.

— Reo mai e aici, nu?

— Da. S-a dus la culcare pe la două, cred. Ai nevoie și de ajutorul ei?

— La un moment dat, da.

— la să mă duc s-o aduc.

— Pot să mai aștept… Dar de ce? Da, du-te și scoal-o. Eve merse mai departe spre birou și se uită în urmă, la Peabody. Am spus că poți să dormi vreo două ore.

— Sunt trează. Și mi-e foame. Mă duc să pregătesc micul dejun, dacă ai nevoie de mine. Ce preferi, proteine sau carbohidrați?

— Indiferent, Eve intră în biroul ei. Se duse direct la panou și-l actualiză. Când începu să ruleze probabilitățile, Peabody puse o farfurie și o cană de cafea proaspătă pe biroul ei.

— Ouă cu șuncă mi s-a părut în regulă. Doctor Mira, ce părere ai de-un mic dejun? Ți-l servesc eu.

— Oh. E o idee. Mira intră și se duse la panou. Ce i-ai adus lui Eve e foarte bine. Studie fotografia lui Sandy, mort. O singură rană?

— Da. Una, drept în inimă.

— Lucrătură de la mică distanță. Armă diferită, metodologie diferită decât la Coltraine, dar același sentiment, dacă vrei. Îi place să-i vadă murind. Îi place să fie conectat. Are o atitudine profesionistă, dar nu detașată.

— Omorul e meseria polițiștilor. S-ar putea spune.

— Faptul că l-a lăsat gol pușcă… Umilire, ca în cazul folosirii propriei arme asupra lui Coltraine, luând-o apoi de la locul crimei împreună cu insigna.

— Cred că da. Pentru un moment - și Eve își dădu seama că n-ar fi trebuit - o văzu pe femeia care mai adineauri legăna și liniștea un bebeluș care urla, făcând acum, detașat, profilul unui criminal.

— E o acoperire, un mod de a lăsa să se înțeleagă că a făcut-o și a șters-o, continuă Eve. La fel cum faptul că i-a luat bijuteriile lui Coltraine, portmoneul, a fost sau putea să fie interpretat ca o acoperire, așa încât inițial să pară un jaf. Dar umilirea vine după aia. Este un bonus. El era acoperit cu pături împuțite, haine murdare, prelate jegoase.

— Criminalul nu-l putea suferi, îl considera netrebnic. S-a descotorosit cu ușurință de el.

— Lui Rickerîi place să se descotorosească de oamenii care nu mai prezintă nicio utilitate pentru el.

— Poate că Ricker a comandat crima, însă persoana care a comis-o putea - și sigur a făcut-o - să-și aleagă metoda. Momentul, locul. Mulțumesc, Peabody. Mira se așeză cu farfuria pe care i-o adusese Peabody. Vizezi echipa lui Coltraine. Hai să aruncăm o privire la ei.

— Miroase a mâncare, zise Cher Reo, răvășită în pijamaua decorată cu margarete galbene, intrând în cameră după mirosul de mâncare. Și cafea. Mâncare și cafea, vă rog.

— Pot să fiu eu chelneriță. Mavis o urmă pe Reo înăuntru. Belle doarme și sunt moartă de foame. Am chef de pâine prăjită.

— Mmm, făcu Reo. Pâine prăjită.

— O să fac două. Hei, Nadine, vrei și tu pâine prăjită?

— Fraieră aș fi să nu vreau. Cine e fost omorât? întrebă Nadine, intrând și ea. Mira n-a vrut să spună nimic.

— Iisuse, pleacă, îi porunci Eve, dar se abținu să nu-și bage mâinile în păr. Sau în părul lui Nadine. Lucrez.

— O să păstrez confidențialitatea. Nadine luă o felie de bacon de pe farfuria lui Eve. Pot să te ajut. Suntem fete istețe, la hai să rezolvăm o crimă!

Când întinse mâna și după cana ei, Eve o apucă de încheietură.

— Va mai avea loc o crimă dacă te atingi de cafeaua mea.

— O să-mi iau și eu una. Însă se duse mai întâi la panou și descoperi fotografia lui Sandy. O lovitură în inimă. Fără mizerie, fără gălăgie.

Eve se încruntă când Nadine intră în bucătărie. Adevărul este că erau într-adevăr fete inteligente.

— În regulă, bine. Reo, închide ușa aia până nu mai intră cineva. Pe urmă, scoase un oftat când apăru Louise.

— Nu puteam să dorm și… oh, pâine prăjită!

— Și ea e fată isteață, sublinie Nadine și se duse să închidă ușa. Mavis, Louise vrea pâine prăjită. O ajutăm pe Dallas la un caz.

Eve rezistă cu greu pornirii de a se da cu capul de birou.

— Toată lumea, stați jos și… gura! Nadine, nu vreau să se audă ceva din ce se întâmplă aici până nu îmi dau acordul. Și nu vreau să văd nimic în vreo carte.

— N-aș transmite nimic fără acordul tău. Cât despre carte… Hmm, interesant.

— Vorbesc serios. Louise, tu te ocupi de Pearl, nu?

— Sigur.

— Ai tratat cumva doi vagabonzi pe nume Kip și Bop?

— Adevărul este că da. Sunt…

— Poți să rămâi. S-ar putea să am întrebări. Reo, hai să-ți spun despre paznicul ăsta de pe Omega.

De vreme ce le avea la îndemână, Eve începu să mănânce ouăle, relatând legătura dintre Cecil Rouche și Ricker.

19

ERA RiDICOL SĂ INFORMEZE O GAȘCĂ DE FEMEI, ÎN majoritate civile, cu privire la o crimă. Femei În pijamale, își spuse Eve în timp ce îi povestea lui Reo. Femei În pijamale, mâncând pâine prăjită și ciugulind bacon.

Fete istețe, în regulă. Totuși. În afară de Peabody, Reo și Mira, ce știau ele despre munca unui polițist? Putea să o includă și pe. Nadine, își spuse. Munca la investigarea unei crime îi dădea lui Na-' dine un exemplu din interior. Și putea să aibă încredere că ar pună un reportaj înaintea eticii. Și asta însemna ceva.

Poate că Louise nu era nici ea chiar atât de departe de subiect. Ca medic, tratase o mulțime de victime. În ce-o privea pe Mavis, cunoștea strada, ceea ce nu se aplica, de fapt, în cazul ăsta. Înl orice caz, le aducea cafea.

La naiba.

— Prin urmare, vrei să faci o înțelegere cu Rouche, să-l stimulezi să îl dea în gât pe Max Ricker - și pe omul de legătură din New York care, crezi tu, i-a ucis și pe Coltraine, și pe Sandy.

— Da. Dacă Rouche știe numele.

— Dacă îl știe, întări Reo. Și să-l supui la presiuni să-l dea în gât pe Max Ricker ca orchestrator al crimelor. Ricker care execută deja o pedeapsă multiplă pe viață în cel mai dur penitenciar de maximă securitate pe care ÎI avem. Nu putem să-i mai facem nimic, realist vorbind, dar Rouche, complice înainte și după, posibil parte la conspirația în vederea comiterii unei crime - el ar trebui să plătească. Dacă Callendar obține ce speri tu de la ea, ai avea suficient pentru acest scop și suficient pentru a-l obliga să-ți dea numele criminalului propriu-zis - dacă îl știe.

— Nu asta e ideea. Dacă Ricker a apăsat butonul, și sigur el a făcut-o, trebuie să fie făcut răspunzător. Eve nu putea - nu voia - să schimbe o iotă din acest unic punct. Acuzat, judecat și condamnat pentru cele două crime. Una dintre ele având ca victimă un polițist. Poate că practic, încă două pedepse pe viață nu înseamnă mare lucru. Însă contează. Contează pentru Coltraine.

— S-ar putea ca legea să nu-l poată face să plătească, într-un sens real, mai mult decât acum. Louise se uită pe panoul crimei și la fotografia lui Coltraine. Dar dacă nu e făcut răspunzător, nu se poate vorbi de justiție, nu? Doi oameni sunt morți pentru că a vrut el să-i omoare.

— Justiția vizează și familiile celor care le-au iubit pe victime, adăugă Mira. Ele sunt îndreptățite să se facă dreptate.

Reo oftă.

— Nu mă opun la asta și va trebui să scot toate astea - și multe altele - în evidență ca să-l conving pe șeful meu să-i ardă o palmă

248

metaforică lui Ricker și să renunțe la un alt pește din cârlig pentru treaba asta. Dar nu scapă de treaba asta, Dallas. Nici Rouche nici tehnicianul nu scapă.

— Nici nu vreau să scape. Luarea de mită, măsluirea mijloacelor de securitate, falsificarea de documente, spălarea de bani. Putem s o agățăm și pe fosta soție, ceea ce îl va supune la presiuni și mai mari. O să facă pârnaie, dar pun pariu că lui Rouche o să i se pară o adevărată afacere o condamnare de zece ani în schimbul uneia pe viață.

— Acuză-l de complicitate la comiterea unei crime, plănui Reo, și pe urmă propune-i târgul. O să-i duc cazul șefului meu dacă obții ce ne trebuie. Dar înțelegerea depinde de ce ne pune pe masă Rouche. Crezi că știe numele criminalului?

— Identitatea reală, nu. Presupun că ținea legătura prin intermediul lui Sandy. Dar s-ar putea să știe destule cât să îngustăm cercul suspecților. Și s-ar putea să știe destule cât să putem înfunda filiera prin care Ricker își finanțează operațiunea. În cazul în care mai are un polițist cumpărat, înseamnă că mai sunt și alții.

— Ești sigură că este vorba de un polițist? întrebă Nadine.

— Nu doar că e un polițist, ci și că e unul din secția lui Coltraine. Eve comandă afișarea datelor pe ecran. Delong, Vance, comandantul ei. Personaj autoritar, căruia îi place să țină lucrurile într-o oarecare armonie. Familist. Douăzeci de ani în slujbă, mai mult cu interese și abilități administrative decât de investigație. Rareori lucrează pe teren, dar o mai face ocazional.

— Preferă fluxul permanent, adăugă Mira când Eve îl făcu semn din cap.

— Deși posedă calități de lider, este mai potrivit să conducă această secție mică decât dacă ar fi la cârma unul departament mai mare, mai complex.

— O'Brian, Patrick. Detectiv, continuă Eve. Cel mal bătrân din secție. Experiență. Afirmă că preferă ritmul mai lent al echipei slujbei pe care a avut-o. Relația lui personală cu Coltraine este recunoscută ca fiind una de genul tată-fiică. La modul în care este

alcătuită secția, el - și ceilalți - primeau ca parteneri pe cine voia Dolono

— Ar fi, după părerea mea, cel mai de încredere membru ni echipei. Ceilalți îl respectă, interveni Mira. Ce-am citit eu În dosare și în notițele lui Dallas indică faptul că echipa are mal multă încredere în părerile lui decât în cele ale locotenentului. El est» liderul echipei.

— Coltraine nu s-ar fi îndoit de el, spuse Peabody. Dacă ar fi contactat-o el și i-ar fi spus că are nevoie de ea pentru un caz, o verificare, orice fel de operațiune, ea ar fi făcut exact ce credem că a făcut în noaptea aceea. Și-ar fi luat armele și ar fi plecat să se întâlnească cu el. Dar… Ei bine, părea cu adevărat trist la comemorare. A venit și soția lui. Mi s-a părut sincer.

— Uneori, pentru unii, omorul este doar o afacere, spuse Eve.

— Adevărat. Mira dădu din cap în semn de aprobare. Și afacerea poate fi separată de sinceritate. Polițiștii se distanțează adesea de emoții. Unul cu longevitatea lui ar putea, potențial, să comită actul ca pe o misiune pe care trebuie să o îndeplinească și să regrete pierderea unui prieten și coleg. Are maturitatea necesară pentru a-și controla abilitățile, dar și experiența. Însă elementele personale ale actelor nu prea se potrivesc profilului său, din nou, în opinia mea. Umilirea ambelor victime.

— Poate că așa au fost ordinele, sugeră Louise. Făcea parte din misiune.

— Adevărat, admise Mira.

— Nu ar fi folosit cuvântul „curvă” în mesajul trimis mie. Eve studie chipul lui O'Brian. Este prea dur pentru tipul ăsta. „Cățea”, nu „curvă”. Plus că nu cred că ar fi dat greș când m-a urmărit. Are prea multă experiență. Deiong ar fi dat greș, dar nu O'Brian. În momentul ăsta, este ultimul pe lista mea.

Anunță următorul nume.

— Clifton, Dak. Detectiv. El ar folosi cuvântul „curvă”. Și ar fi în stare s-o dea în bară într-o urmărire. E înfumurat, plin de el și nici pe departe atât de bun pe cât se crede. Fiind cel mai tânăr bărbat din echipă, se crede preferatul femeilor și s-a dat la Coltraine. Ea l-a respins.

— Bărbații nu suportă chestia asta. Nadine își mai rupse o bucată de pâine prăjită. Omorul e ceva extrem, dar bărbații urăsc asta.

— Există elemente de ură în cazul crimelor, sublinie Mira. Acea nevoie sau plăcere a crimelor de la mică distanță. Amânarea uciderii lui Coltraine, ca să știe ce o așteaptă. Din nou umilirea. M-aș aștepta ca tipul ăsta să ofere indicii de abuz sexual. Dacă nu chiar viol, atunci o formă oarecare de molestare. Să-și dovedească puterea pe care o are asupra ei.

— Ar fi putut s-o facă fără să lase vreo urmă, vreun semn. Louise analiză datele. S-o atingă sau s-o abuzeze verbal. Nu crezi că el e, îi spuse ea lui Eve. De ce?

— Aș vrea să fie el. E un ticălos. Însă se înfurie ușor și are un dosar plin de cazuri de utilizare excesivă a forței și Insubordonare. Ricker înclină să prefere genul mal Inteligent, mai calm. Și totuși, s-ar putea ca Ricker să nu fi reușit să găsească altceva mai bun în acest caz. Nu iese de pe listă, dar nu e pe locul întâi.

Trecu mai departe.

— Newman, Josh. Detectiv. Discret, o ia cu ușurelul. Ține capul plecat și-și face treaba.

— Nici el nu e în fruntea listei tale. Mavis stătea în fața panoului, cu farfuria în mână. Femeia e. Mai luă o mușcătură și se întoarse spre locul unde ședea Eve. Femeia trebuie să fie. Ea se potrivește cel mai bine.

— De ce? vru să știe Nadine.

— Păi, lisuse, Coltraineîi respecta poate pe locotenent și pe tipul bătrân. Poate că-l plăcea de ticălos, chiar dacă-l respinsese. Pentru că,

hei, Morris și ea aveau gusturi bune. Poate că se înțelegea bine și cu ceilalți. Dar ea și asta? Singurele femei din club, nu? Relația lor este diferită. Femeile își spun una alteia toate porcăriile pe care nu și le pot spune cu sculele. Uitați-vă la noi. Scuze, îi spuse brusc Mitei. Mă bag în treaba ta.

— Nu, e interesant. Ideea ta este că Cleo Grady a ucis-o pe Coltraine pentru că sunt femei.

— Îmi imaginez că ea a ajuns mai aproape decât ceilalți, știa mai multe despre ce-a fost când Coltraine a fost pe dinafară - știți voi, la relaxare și odihnă. Nu poate să-i spună ticălosului că e la ciclu și are nevoie de o baie caldă sau bătrânului că e stârnită și de-abia așteaptă să sară pe Morris. Chestii de-astea. Probabil că Cleo știa totul.

— Și ar fi putut să știe, mai bine decât ceilalți, că în seara aceea urma să fie singură acasă. Nadine își țuguie buzele. Bravo, Mavis.

Mavis zâmbi și ridică din umeri.

— În regulă, îi spuse lui Eve, am dreptate sau greșesc?

— Ai câștigat premiul Fata Inteligentă.

— Din centrul orașului!

— Grady e principalul tău suspect? Ai fi putut să-ml spui, se plânse Peabody.

— Nu m-am lovit de ea până în dimineața asta. E calmă, dar ascunde ceva necurat. Asta mi-a atras atenția. În regulă, te Joci și taci să pară că a fost un jaf. Dar nu trimiți înapoi Insigna și arma. Le păstrezi. Un bărbat așa ar fi făcut, ar fi păstrat un trofeu. Dar »1 îl plac

Nora Roberts bijuteriile, chestiile de clasă. Prin urmare, este un element. Este posi-(bil ca Coltraine să fi spus întregii echipe că avea de gând să petreacă] seara singură acasă, dar dat fiind genul ei, era mai probabil să vor-, bească cu Grady. În plus, ea și Grady lucrau împreună la un caz. O ocazie în plus. Și o ocazie pentru Grady să o

caute, să-l spună că prinsese un fir în anchetă. Și lui Ricker îi place să se folosească de femei. Îi place să le folosească, să le facă să sufere și să se descotorosească de ele. Îl excită să le provoace una împotriva alteia.

— Sandy. Peabody își lăsă farfuria deoparte și se ridică să se ducă la panou. Unei femei i-ar fi mai ușor să se apropie de el. Să se joace cu egoul lui, iar el ar avea mai puține motive - în mintea lui - să își facă griji din cauza ei, fizic vreau să spun.

— Fizicul e un factor, nu-i așa? Nadine întinse degetul către fotografia lui Grady. Ucigașul nu a cărat-o pe Coltraine la subsol? Sau crezi că a fost prezent și Sandy, care a făcut treaba grea?

— Poate. Dar ar fi reușit și ea.

— Eu am cărat-o pe Dallas până jos. Peabody zâmbi. Am făcut o reconstituire.

— Mergând pe ipoteza că ea este ucigașul pe care-l cauți, nu ar fi vrut să fie și el prezent. Și nici altcineva. Mira făcu un gest cu cana de cafea. Dacă luăm în calcul teoria, a fost o chestie unu-launu, femeie-la-femeie. La ordin, probabil, dar personal.

— Ai nevoie de ceva mai mult decât de niște simple teorii. Scuze. Reo întinse brațele lateral.

— Nu ai niciun motiv probabil, niciun martor, nimic care să-l lege pe suspect de vreunul dintre locurile crimelor. Asta dacă nu cumva Roucher a lucrat direct cu ea și ne-o poate da pe mână legată fedeleș - sau dacă nu-i vine vreo idee lui Ricker și se gândește să ne-o dea pe mână de dragul distracției - nu ai nicio,dovadă palpabilă, nicio circumstanță reală.

— S-o ia dracu' de procuratură. Mavis își puse fundul pe biroul lui Eve. Toate instinctele mele îmi spun că ticăloasa e vinovată.

— De obicei e nevoie de ceva mai mult decât de instincte ca să condamni, sublinie Reo.

— Mai întâi, trebuie să reușească Callendar. După care, Rouche trebuie să vorbească. În principiu, s-ar putea să-mi placă teoria, dar, din perspectiva mea, nu ai împotriva ei nicio dovadă în plus față de ceilalți. Cu alte cuvinte, nimic.

— Instinctul ar trebui să conteze, protestă Mavis. Și, în plus. Hopa! Se dădu jos de pe birou. S-a trezit Bellamina, spuse ea bătând în fluturele mare și roz pe care-l avea prins deasupra urechii. Pa!

— Mavls, zise Eve când ea porni spre ușă. Mulțumesc pentru părere.

— Hei, noi, astea cu doi cromozomi X, trebuie să fim unite.

— Cred că mai sunt câteva care au început să se agite deja. Louise se ridică în picioare. Le adun și le duc în sufragerie și le țin departe de tine.

— Cred că petrecerea s-a cam terminat. Nadine își întinse picioarele. Aș putea să fac niște cercetări, să văd dacă nu cumva drumurile lui Ricker nu s-au încrucișat cu ale acestei Cleo Grady. Undeva trebuie să existe o legătură între ei. Consider că ai controlat-o prin buzunare. Puțin probabil să fi omorât doi oameni pur și simplu de plăcere.

— l-am verificat situația financiară cât am putut, fără să am un motiv să caut mai adânc. Presupun că a fost plătită, însă nu scot din calcul factorul plăcere sau ceea ce consideră oamenii de genul ei ca fiind dragoste. Lui Ricker îi plac femeile mai tinere.

— Oricum, o să verific din nou, reflectă Eve cu voce tare. Nu e de dată recentă, legătura asta. Nu a apărut cu ocazia arestării lui, însă nu-i un recrut nou. Asta înseamnă că are niște antecedente de ceva timp.

— Dacă îmi descoperi o legătură între ea și Ricker - ceva solid - aș putea să folosesc chestia asta și legătura ei cu Coltraine. Aș putea să smulg chiar și un mandat de arestare și autorizarea unor cercetări aprofundate ale situației financiare. Reo cântări propunerea. Dacă

poți să-l faci pe Roucher să mărturisească faptul că Ricker are pe cineva în echipa lui Coltraine. Nu am nevoie de nume, doar de confirmarea faptului că Ricker are pe cineva în Interiorul acestei echipe, pot să-ți fac rost de mandate. Poate chiar mandate internaționale.

— Nu au nimic împotriva ei, Ti spuse Eve lui Reo. Am verificat.

— Ei bine, poate ar trebui să mai verifici o dată.

— O să mă mai uit o dată pe dosarul ei, spuse Mira. Și pe antecedente ei. O să fac un profil mai cuprinzător.

— Pe care o să-l scriu și o să verific probabilitățile. Peabody se ridică să adune farfuriile goale. În vreme ce Nadine caută încrucișarea drumurilor cu Max Ricker, eu pot să caut o încrucișare a drumurilor lui Grady cu Sandy. Poate că el a recrutat-o.

— Ori ea l-a recrutat pe el. Eve comandă calculatorului eă afișeze mai multe date pe ecran. Sandy, Grady, Alex Ricker. Toți trei cam de aceeași vârstă. Mda, s-ar putea să fie ceva aici. Întoarce-te cu zece ani în urmă, cincisprezece. Colegi de colegiu. Dacă era cumpărată de Ricker încă de atunci, ar fi putut s-o folosească să pună mâna pe Sandy. Hai să… stați așa.

Eve se întoarse la *'link.*

— Dallas.

— Ce vrei mai întâi, Dallas? întrebă Callendar. Pentru că am o mulțime de date pentru tine.

— Ai spart codarea?

— Normal că da. Doamne, chiar sunt obosită acum. M-au cam lăsat motoarele. Text, Omega către New York. Căscă și clipi. Scuze. Text: „ Lovește ținta în patruzeci și opt. Dezactiveaz-o complet. Finalizează aranjamentele cu vânătorul. Onorariile obișnuite livrate la verificarea dezactivării.” Al doilea text, Omega către New York, continuă Callendar. Oh, ăsta este mesajul pe care l-am comparat cu

mesajul de la tine. Text: „Liber. Coordonare cu cârtița. Nu mă dezamăgi, dragă".

— Mai sunt și altele?

— Astea nu-ți ajung?

— Nimic de pe Omega în ultimele douăzeci și patru de ore?

— Nu pe tema asta. Dar ca să trec mai departe, există unul din New York către Omega, aceleași *'linkurica* la a doua transmisiune. Text: „Dezactivare completă. Nu dezamăgesc niciodată". Ăsta a fost transmis la o jumătate de oră după momentul estimat al morții iui Coltraine, pe *'linkul* neînregistrat pe care l-am găsit în camera lui Roucher. Am mai găsit și un calcul foarte drăguț. Păstra înregistrări ale veniturilor, Dallas. Plăți listate după dată - începând de acum zece luni - și conturile, după numere, în care a ascuns fondurile. A fost o nebunie. Pe urmă mai este e-mailul. Le-am scos de pe computerul din camera lui. Toate mailurlle trebuie să treacă prin sistemul de securitate, însă se pare că l-a convins pe amicul Art să le ignore. Contul în care s-au făcut depunerile este pe numele Luanne DeBois.

— Pariez că așa e.

— O mulțime de verzișori. Și o mulțime de instrucțiuni și comunicări despre cum și când să acceseze fondurile. E terminat.

— Împachetează-l și adu-l încoace. Dar vezi să nu apăreți pe radare. Nu vreau ca Ricker să știe că am pus mâna pe omul lui. Brețele de securitate, fraternizarea cu prizonierul, suspiciunea de

Înțelegere secretă. E suficient să-i aducem aici. Ține-i separat în timpul călătoriei de întoarcere. Măsuri complete de securitate de acolo până aici. Dacă e nevoie, cere-i directorului să trimită cu tine doi oameni în care are încredere. Iau legătura cu el direct, obțin aprobarea. Dă-i drumul, Callendar.

— Sisto, plecăm naibii de pe stânca asta!

— Bravo, adăugă Eve și încheie legătura.

— Cu asta, avem marfa împotriva lui Rouche, dar dacă nu putem să-i punem *'linkul*acela în mână lui Rlcker…

— Nu încerca să-mi strici dispoziția, Reo. Am de lucru și sunt chiar fericită.

Luă legătura cu directorul penitenciarului, apoi cu Whitney. Pe urmă, pentru că nu avea nicio rezervă să fie informatoarea Afacerilor Interne, luă legătura cu Webster.

Se uită la ecranul albastru, care arăta blocarea comunicării video.

— lisuse, Dallas, e duminică dimineață. Sunt liber.

— Am informații pentru Afacerile Interne, dar dacă ești prea ocupat să…

— Ce, ce, ce?

— Ești singur?

— Ce-ți pasă? înjură în gând. Da, da, sunt singur. Și mai sunt în pat, aproape gol. Pot să deblochez comunicarea video pentru confirmare dacă vrei să mă visezi.

— Te-am văzut deja aproape gol și numai să visez nu mi-a venit după asta.

— Rece.

— Ascultă. Informez Biroul de Afaceri Interne că îl suspectez, la modul cel mai serios, pe detectivul Cleo Grady de înțelegere cu Max Ricker în vederea comiterii de infracțiuni, de faptul că este plătită de el și de uciderea detectivului Amaryllis Coltraine și a lui Rod Sandy.

— Stai așa. Stai așa. Faci o arestare?

— Am zis eu că fac vreo arestare? Te informez, ca membru al Biroului de Afaceri Interne, că îl suspectez pe un coleg polițist de implicare în activități ilegale în scopul obținerii unor venituri, împreună cu un criminal cunoscut și condamnat. Bănuiesc că acest coleg polițist l-a ucis pe detectivul Coltraine la ordinul lui Max Ricker și tot ea l-a ucis și pe Rod Sandy.

— Cine dracu' mai e și Rod Sandy ăsta?

— Asistentul personal al lui Ricker. E la morgă. Bănuiesc că, tot la ordinele lui Max Ricker, Grady și Sandy au colaborat la uciderea lui Coltraine și pentru a arunca suspiciunile asupra lui Alex Ricker.

— Ce dovezi ai?

— Nu trebuie să-ți dau dovezi, spuse Eve când Webster, trăgându-și un tricou pe el, apăru pe ecran. Îmi expun suspiciunile și pentru Afacerile Interne ar trebui să fie suficient ca să se pună în mișcare. Dacă tu consideri că asta înseamnă aproape gol, Webster, nici nu e de mirare că ești singur în pat duminică dimineața.

— M-am îmbrăcat. Nu te mai lua de mine. Nu punem câinii pe un polițist doar pentru că zice un altul.

— Știi că nu este vorba de așa ceva. Uită-te bine la ea, Webster, și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune nimic. Îmi construiesc cazul și începe să capete formă. Dacă greșesc, greșesc și nu pățește nimeni nimic. Dar nu greșesc. Am confirmări din partea unui expert.

— Ce confirmări?

— Intuitive, spuse ea și întrerupse legătura.

Lucrurile s-au pus în mișcare, mingea e în aer, își spuse Eve. Nu ma avea ce să facă pentru moment, doar să aștepte. Dădu să iasă și își aminti de toată liota de femei care probabil că umblau prin toată casa. Schimbă direcția și se duse la lift. Când ajunse în dormitorul ei, coborî și închise ușa. Pe urmă se duse ia pat, scoase un oftat și se aruncă cu fața în jos.

Coltraine ședea la biroul ei din secție, iar Eve la biroul lui Grady.

— Nu a fost niciodată o prietenă, un partener. Vocea lui Coltraine era îndurerată. Nici pentru mine și nici pentru altul dintre noi. L-ar fi ucis pe oricare dintre noi dacă i-ar fi ordonat Ricker.

— Mă îndoiesc că ai fost prima. De obicei este nevoie de mai mult de o crimă ca să acționezi cu atâta sânge rece. Nu are aptitudini pentru slujba asta. Din păcate, probabil, fiindcă testele de absolvire

sunt destul de dure. Mai dure decât selecția și evaluările pentru primirea insignei.

— Pari foarte sigură că ea a fost - Ai privit-o în față când te-a ucis.

Coltraine se întoarse cu scaunul dintr-o parte în alta.

— Este un vis al tău, Dallas, este perspectiva ta. Nu-ți pot spune nimic din ceea ce nu știi deja.

— În regulă, așa o să mergem mai departe. Da, ea este. Asta este perspectiva mea.

— Pentru că suntem femei.

— Contează și asta, da. Cred că Mavis a avut dreptate. Oricum era în primii doi din topul meu. Newman era și el pentru că își ține capul plecat, nu se bagă. Își face treaba, un tip plăcut, nu face valuri. Un om care poate să facă asta e un instrument bun. Asta este și motivul pentru care Clifton nu s-a potrivit. Prea volatil. Locotenentul? Prea se ține de regulament, iar O'Brian… Pentru mine, el e în regulă. Un polițist bun, pentru care mândria face parte din slujbă. Nu poți să pui mândrie în abuzuri, în trădări. Plus soția, familia. De ce să te zbați să plătești facturile, să le dai o educație copiilor, dacă ai la îndemână sacul ăsta din care să te înfrupți?

— Îți place de el.

— Cred că da. Delong are nevoie de secție - ei sunt familia lui și are nevoie de dinamica asta. Clifton pozează, umblă cu băieții ca să se laude cui i-a mai spart dinții azi și se folosește de asta ca să ajungă și sub câte o fustă când are ocazia. Newman trece ca gâscă prin apă, poate bea un păhărel după o tură lungă, apoi se duce acasă la soție și la câine.

— Grady e o singuratică. Nu o așteaptă nimeni când se întoarce acasă. Știu cum e. Însă nu trăiește pentru slujba asta, nicidecum. Dacă ar fi făcut-o, e destul de inteligentă, destul de capabilă să fi ajuns detectiv gradul doi până acum - aproape de gradul întâi - pentru a avea șanse să lucreze într-o secție mai mare, într-o echipă

mai sexy. Eve bătu cu degetele în biroul lui Grady. Dar nu este și nu se află acolo. Pentru că prea multă atenție ar însemna să i facă pe oameni să o analizeze mai amănunțit. Are ceva de ascuns.

— Și tu ai avut. Să-ți ciopârțești tatăl la vârsta de opt ani e un mare secret pentru un polițist.

— Nu mi-aminteam lucrul ăsta. Cel puțin nu ml-l aminteam clar. Și nu ar fi contat dacă mi l-aș fi amintit. Eu am trăit pentru slujba asta. Am avut nevoie de ea așa cum ai nevoie să respiri Și Feeney m-a vrut… Se opri, întorcând capul. M-a vrut cineva. A fost pentru prima oară. Cineva m-a văzut, m-a dorit și a fost dispus să *investească* în mine. A fost extraordinar. Poate că a văzut-o Hlcker. Și dacă… Se opri din nou și înjură.

— Pisica e pe fundul tău, îi spuse Coltraine.

Eve se trezi simțindu-i labele lui Galahad pe fundul el. Pe urmă, greutatea lui considerabilă dispăru. Se rostogoli și-l văzu pe Roarke cu pisica în brațe.

— Scuze, îi spuse el. E gras, dar șmecher. A ajuns la tine înain tea mea.

— Aveai de gând și tu să-mi dai cu labele în fund?

— ZI și noapte nu mă gândesc la nimic altceva. Se așează alătur de ea, mângâind pisica. Am auzit că ai fost chemată de la petrecere azi-noapte. Rod Sandy.

— Da. Se ridică în capul oaselor. Nu cred să-mi fi simțit cineva lipsa în mod special, așa că…

— Ți-am simțit eu lipsa.

Acum Eve zâmbi.

— Da?

— Da.

Roarke se aplecă să o sărute.

— Cred că ar trebui să te întreb dacă te-ai distrat.

— Am fost cu un grup de bărbați, prieteni, prin cazinouri, în localuri de striptease de cea mai înaltă și de cea mai joasă speță.

— L-ai dus pe Trueheart la o demonstrație de striptease?

— Aproape că strălucește pe întuneric când roșește. De fapt, e încântător. Puștiul a mai și câștigat peste cinci mii de bătrâne la o mașină ciudată numită Pirate Quest.

— Cinci? Bravo, Trueheart.

Roarke râse.

— Și de atunci încoace am auzit toate variantele posibile.

— Oh, Dumnezeule, lisuse! Mai spune o dată. L-ai dus pe domnul Mira în spelunci de striptease?

— E băiat mare și s-a distrat. Are o pereche de urme care pot dovedi.

— Nu, nu, nu. Își puse mâinile peste urechi ca să se apere. Nu vreau să aud de domnul Mira în aceeași propoziție cu urmele.

— Și a câștigat vreo douăspe sute la zaruri. McNab s-a ales cu vreo două mii trei sute de dolari și optzeci și cinci de cenți mai mult. Exact, după cum ne-a informat ulterior. Charles s-a aies cu ceva mai puțin de atât. Feeney a câștigat în jur de douăzeci și cinci de I dolari, păstrând intactă reputația cămășii sale norocoase. Baxter a ieșit pe zero.

— Dar tu, șmechere?

— Cum era cazinoul meu, dacă câștigam, pierdeam - ca să spun așa. Dar tu? Te-ai distrat? Când se așează, posacă, Roarke îl trecu un deget peste gropița din barbă. Nu era o întrebare capcană.

— Trebuia să mă gândesc la asta. Sunt nevoită să spun că m-am

distrat într-un fel ciudat. Sunt surprinsă. Pe urmă, azl-dimineață m-am pomenit ținând o ședință la micul dejun cu grupul de bază. Fără să o fi planificat eu. Și Mavis a pus degetul pe criminal.

— Mavis?

— Da. M-am ales cu toate creierele astea - nu vreau să spun că Mavis e proastă, dar am avut detectivul, specialistul în profile, asul reporterilor și doctorul. Și tocmai fosta șarlatană devenită star de muzică și mamă a pus punctul pe i. Îți povestesc mal târziu dacă vrei, dar acum cred că trebuie să mă duc jos și să fac ce o trebui să fac până pleacă naibii toate acasă.

— S-au dus toate naibii acasă.

— Nu glumi cu mine.

— Cu mulțumiri pentru minunata petrecere.

Eve dădu să zâmbească, dar se controlă.

— E grav, nu-i așa? înseamnă că am fost o gazdă de toată jalea. Aveam de gând să mă întind doar o oră, până luau ele micul dejun și restul. Trebuia să fiu jos și să-mi iau rămas-bun, să le fac semne de la revedere cu mâna și să le mulțumesc tuturor că au venit.

— Îți spun eu că toate cele care se mai aflau aici când am sosit noi sperau să ai parte de odihna de care ai mare nevoie. McNab a venit și el sus, să o trezească pe Peabody, așa că nu ești singura. Cred că te-ai descurcat foarte bine.

— De când dorm?

— Nu știu la cât ai căzut în nas, dar este aproape patru acum.

— Fir-ar să fie. Trebuie să verific, să mă asigur că Callendar e pe drum.

— Pot să-ți spun eu că e, împreună cu celălalt detectiv, doi prizonieri și un reprezentant de pe Omega. Au fost nevoiți să obțină aprobarea mea pentru navetă. Deci. Se întoarse și se lăsă pe spate ca să ajungă la capul patului și bătu cu palma în spațiul liber dintre ei. De ce nu vii încoace să-mi spui și mie cine sunt prizonierii pe care îi transportă naveta la New York și care e legătura dintre ei și Ricker, Coltraine și Sandy.

— O să dureze ceva, îl avertiză ea.

— Crede-mă, după aproape douăzeci de ore de locuri de noroc, femei goale, muzică de striptease și glume extraordinar de deocheate, sunt pregătit să fiu acasă.

Eve se rostogoli până ajunse și se ghemul lângă el,

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Și în timp ce pisica rămase la capătul celălult al patului, făcându-și toaleta, Eve îl puse la curent pe Roarke cu progresele cazului.

20

Roarke ascultă, relaxându-se cu soția lui cuibărită alături de el. Pisica se târî pe pat să ajungă și ea în dreptul șoldului.

Da, era plăcut să fii acasă.

— Or să-l închidă o vreme, spuse Roarke, gândlndu-se la Ricker. Dar, după asta, o să găsească alt Rouche, altă cale. Puterea lui e redusă, libertatea s-a dus - are nevoie de o supapă de evacuare. De o… distracție.

— Are suficient de multă putere și libertate dacă a provocat două crime. Sau, în orice caz, una, aprecie Eve. Nu cred că el a ordonat uciderea lui Sandy. Dacă Callendar nu a găsit o transmisiune pe acest subiect, trebuie să cred că nici nu a existat. Grady a comis-o gratuit, pentru plăcerea ei.

— Ricker nu ar obiecta. Cel puțin nu pe termen lung. Sandy era pe un teren minat, suficient ca să se dea de gol. Este posibil ca Ricker să fi decis tăierea acestui fir chiar în timp ce organiza uciderea lui Coltraine.

— Nu știu. Eve dădu să se rostogolească de lângă el și Roarke o apucă mai strâns. Mă întorc. L-a folosit pe Sandy doi ani de zile - mai mult ca sigur, continuă ea după ce se dădu jos din pat. Sandy, instabil sau nu, era cea mai bună legătură cu fiul Iui. Mijlocul lui infailibil de a-l ține pe Alex sub observație. Acum s-a terminat cu el. S-ar putea ca Grady să albă impresia că poate găsi o cale pentru ca situația asta să fie în favoarea ei.

Roarke o urmări pe Eve ducându-se la dulap și deschizându-l ca să aleagă o sticlă de vin.

— Am simțit la ea ambiția și nu am putut să-mi dau seama de ce a rămas la gradul trei, în echipa asta mică, de nivel scăzut. Acum mi se pare logic, de vreme ce altele erau ambițiile ei. Eve alese un vin toscan roșu și-l deschise. Așa că da, trebuie să-mi imaginez că are niște planuri. Și trebuie să își închipuie că a scăpat de grijă în cazul Coltraine. Vina cade pe Sandy. Sau continui să muncesc, să găsesc o legătură între Alex și amicul mort. Așa o să pară.

— Ai și tu planuri.

— Lucrez la vreo câteva. Turnă două pahare de vin, apoi le duse la AutoChef. Programă un amestec de brânzeturi, pâine, biscuiți și fructe. Aduse vinul, ti dădu un pahar lui Roarke și îl puse pe al ei pe noptieră, după care se întoarse să aducă mâncarea.

Când așeză tava pe pat, și motanul - care își sprijinise capul de coapsa soțului ei - și, Roarke o studiară.

— la te uită, nu-i așa că e o atmosferă casnică?

— Într-un fel… Se întinse peste Roarke să-și ia vinul și-i șterse buzele cu ale ei la revenire. Ai putea să consideri că face parte din umilire.

— Ar putea fi un început.

Eve întinse brânză pe o bucată de pâine crocantă și i-o oferi lui Roarke.

— Alex și Sandy s-au împrietenit în colegiu. Tatăl și fiul nu se aflau în cele mai bune relații în momentul ăla. Prin urmare, ar fi posibil ca Ricker să-l fi plătit pe Sandy să se apropie, să lege o prietenie. Mai întinse brânză pe o bucată de pâine, pentru ea. Ideea este că, din ce am în momentul ăsta, Grady a urmat colegiul. Nu același colegiu, însă a petrecut șase luni în Europa. Un fel de schimb de experiență.

— Te întrebi dacă era plătită încă de atunci de Ricker și dacă nu ea l-a recrutat pe Sandy pentru el.

— E posibil. Trebuie să fi fost foarte tânără. Dar, la urma urmelor, și tu erai la fel de tânăr când ai început să faci afaceri cu Ricker. Nu-ți amintești de ea? Este posibil să fi folosit un alt nume când apărea pe-acolo, poate arăta altfel.

— Sigur, erau femei. Femei tinere. Îi plăceau. Le folosea. Sexual sau pentru oricare alt scop care-i convenea lui. Am văzut fotografia ei de identitate și m-am uitat bine la ea la comemorare. Nu mi s-a părut cunoscută.

Eve continuă să se gândească la asta.

— Nu s-ar potrivi să fie nouă pentru el. Nu ar fi avut de unde să știe că Coltraine o să se transfere la New York înainte s-o știe ea însăși. Grady este în secția asta de trei ani, iar în poliție de peste opt ani. Și niciodată nu a mai încredințat cuiva atât de nou o asemenea misiune. În plus, e închis de mai mult timp decât era Coitraine la New York, și-atunci cum ar fi putut s-o aleagă și s-o convingă pe Grady s-o ucidă? Vânătorul. Ăsta este numele pe care l-a folosit pentru ea în transmisiune. A mai făcut asta și înainte.

— Bine, deci Grady era la locul ei și întâmplarea a făcut să fie în locul și la momentul potrivit pentru scopurile lui.

— Da. Dacă n-ar fi fost ea, ar fi luat pe altcineva. Însă era ea, și atunci cum, de ce și când a atras-o de partea lui, când a cooptat-o? Nu s-a înscris în poliție imediat după colegiu. A mai durat vreo doi ani. În dosarul ei nu apare nicio slujbă în Intervalul ăsta de timp.

— Nu e nimic neobișnuit să-ți iei liber câteva luni sau un an între absolvire și începerea unei cariere. În acest caz, ar fi avut nevoie de mai mult timp pentru antrenamente și pregătire de specialitate.

— Detectiv gradul trei, secție mică - nu-i mare lucru ca să-ți atragă atenția. Locuiește singură, nu are pe nimeni care să se întrebe

unde e, ce face. Își ia absolut toate zilele de concediu - întotdeauna a procedat așa - și de concediu medical.

— Spre deosebire de o persoană pe care o cunoaștem, îi spuse Roarke lui Galahad, oferindu-i pisicii un biscuit mic cu o urmă de brânză pe el.

— Își adaptează permanent programul, adăugă Eve. Nu atât cât să atragă atenția, dar suficient. Destul timp liber, dacă pui cap la cap, ca să se ocupe de alte lucruri. Vreau să aflu unde a fost în perioada aceea dintre colegiu și începerea serviciului. Dacă s-a intersectat cu Sandy în cele șase luni petrecute în Europa. Unde se duce în timpul liber. Îmi trebuie o singură conexiune, o singură încrucișare a traiectoriilor. Reo poate să-mi obțină un mandat de percheziție pe acest considerent.

— Să înțeleg că diseară lucrăm.

Eve vârî un bob de strugure în gură înainte să ducă tava pe bufet.

— Dar deocamdată nu. Se târî înapoi în pat, apoi peste soțul ei. Și trebuie să termin umilirea.

— Asta așa e, trebuie. Cu o mișcare rapidă, Roarke inversă pozițiile.

Lăsă capul în jos și-i prinse buza inferioară cu dinții. O strânse.

— Trebuie să te umilești destul de mult. Așa că s-ar putea să dureze ceva.

— Parcă am de ales? Cuvântul dat e ca o garanție.

tripleta generatoare de energie. Și de vreme ce intenționa să folosească energia asta ca să lucreze, merita cele mai comode haine. Într-o pereche de blugi antici și un tricou și mai vechi de la Academia de Politie, își duse cafeaua din bucătărie în birou. Și-l găsi pe Roarke studiindu-i panoul.

omn, sex, câte ceva de mâncare - Eve se gândi că era
— Fiindcă e femeie?
Eve îi dădu una dintre căni.

— Știu că pare neserios. Ar fi trebuit să fii aici. Putea să fie oricare dintre ei, dar ea este cea mai potrivită. Și i se potrivește… judecată și curaj. Asta e problema. Fără să mai obțin niște informații, fără să mai dau peste un accident de teren, nu pot să obțin mandatul de percheziție. Și percheziția poate să fie singura cale pentru găsirea accidentelor de teren.

— Dacă accidentele astea ar exista, le-am putea găsi cu aparatura neînregistrată.

— Nu se poate. Înainte am făcut-o pentru Morris. Clătină din cap, știind că logica ei era din nou foarte fragilă. Urmăresc un alt polițist. Trebuie să procedez corect. Fiecare pas pe care îl fac trebuie să fie ca la carte pentru investigație. Și pentru mine. A făcut ea o greșeală undeva, a scăpat ceva din vedere, cândva. A făcut o greșeală trimițând înapoi arma și insigna lui Coltraine. Făcând varză ambuscada pe care ml-a pregătit-o.

— Presupunând că e Grady. Ăsta. Roarke bătu cu degetul în fotografia lui Clifton. Ăsta e belea. Cunosc genul.

— Da, și nici nu m-ar surprinde să aflu la un moment dat că i se ordonă să-și predea armele și insigna. Și dacă Coltraine ar fi fost bătută, el ar fi fost în capul listei. A fost o greșeală, spuse Eve gânditoare. Grady a făcut-o prea curat. Nu a avut o componenta fizică - niciuna dintre crime. Asta înseamnă mândrie. E mândră de opera ei. Se descurcă bine la slujbă, primește calificative bune de la locotenentul ei. Se descurcă bine în misiuni, le primește de În Rlcker. Acoperă ambele planuri.

— Nu mă dezamăgi, draga mea, îi aminti Roarke. Nu este ceva care să i se pară important unei femei. Un plan o pune În poziția de subordonată, celălalt presupune o relație.

— Tu le spui vreodată subordonatelor tale „dragă”?

— Dumnezeule, sper că nu. E o lovitură cu dosul palmei, nu? Dacă vreau s-o plesnesc pe o angajată, o fac pe față și fată în față

— Exact. Ricker nu poate, fiind foarte ocupat într-o celulă din 2(53
afara planetei. Întreaga frază este o insultă și un avertisment. Antecedentele sale în relațiile cu femeile corespund din nou. Așadar, unde i-a atras atenția? Mă gândesc să încep cu cele șase luni petrecute în Europa, de la colegiu. S-ar putea să găsesc vreo intersectare cu Sandy și pe urmă pot să mă întorc în timp, și de atunci încolo. Se duse la birou să facă acest lucru. Roarke rămase în picioare, studiind panoul.

O femeie atrăgătoare, își spuse el. Bine făcută, atletică, un chip puternic, dar foarte feminină în forma gurii, în linia maxilarului. Cu certitudine, o femeie de genul lui Ricker, își spuse el - în măsura în care își mai amintea. Și totuși, dacă legătura se întindea atât de mult înapoi în timp pe cât părea să creadă Eve, ea ar fi avut optsprezece ani, poate douăzeci. Ricker nu se ferise de femei foarte tinere pentru sex, dar să-l fi interesat într-adevăr o fată de vârsta asta?

Nu, din câte își amintea Roarke despre el.

Nu, partea asta nu se potrivea, în niciun caz nu era bărbatul pe care-l cunoscuse în tinerețea lui. Femeile fuseseră mărfuri, obiecte de uz. Ușor de înlăturat. Plătite, înlăturate, folosite. Sau, ca în cazul mamei lui Alex, eliminate.

— Caut-o pe mama ei.

— Poftim?

— Mama ei, repetă Roarke. Caut-o pe mama ei, părinții. Fă-mi plăcerea asta, insistă când Eve se încruntă la el.

Eve comandă căutarea și afișarea datelor despre Lissa Grady.

— Atrăgătoare femeie, comentă Roarke. Lucrează cu program redus la o galerie de artă din locul în care ea și soțul ei s-au retras. Regiunea suburbană a Floridei. Salariu respectabil.

— Niciun infractor. Verific legăturile anterioare ale fiecăruia. Și tatăl este curat, accentuă Eve. A avut propria firmă de contabilitate.

O firmă mică, doar doi angajați. Curat. Acum joacă mult golf și lucrează pe cont propriu.

— Hmm. Sigur au sacrificat multe ca să-l asigure fiicei lor educația de care a beneficiat. Unde locuiau când a început colegiul?

Eve comandă istoricul

— Bloomfield, New Jersey.

— Nu, unde lucra. Ea era vânzătoare, iar el lucra la o firmă de contabilitate. Caut-o pe ea. Unde era, să spunem, cu nouă luni înainte să nască?

— Chicago, anunță Eve. Muncea ca să-și poată termina cursurile postuniversitare - specializarea istoria artei -, ca secretară la o ga-

lerie de artă privată. S-a mutat în New Jersey, unde locuiau părinții ei, pe timpul sarcinii. A primit ajutoare de sarcină, apoi ajutorul pentru mamele cu pregătire profesională.

— Și a fost singură până prin luna a patra.

— De parcă asta nu s-ar întâmpla niciodată. E… Stai.

— Caută galeria, Eve. Unde lucra când a rămas însărcinată.

Eve încercă, dar clătină din cap.

— Nu mai există de șase ani. Acum este un magazin de antichități. Oh, Doamne Dumnezeule. Sunt o idioată. Nu o protejată, nu tocmai. Nici angajată - nu numai. Nu iubită. Chiar fiica lui.

— Alex mi-a spus că și-a petrecut cea mai mare parte a vieții încercând să-i facă pe plac tatălui său. Poate că și ea face același lucru. Ricker era proprietarul mai multor galerii de artă, o fațadă excelentă pentru traficarea și falsificarea obiectelor de artă. Poate că face la fel. Lissa Grady sau Lissa Neil la vremea aceea - ar fi putut să-i atragă atenția.

— Și dacă a rămas însărcinată? S-ar fi descotorosit de ea?

— Dacă nu ar fi purtat în pântece un fiu, îmi imaginez că da. Este testată, copilul este de sex feminin. Ar fi fost capabil - dacă s-ar fi

aflat într-o dispoziție generoasă - să-i dea tinerei femei o formă de compensație. Dacă nu, i-ar fi transmis o amenințare.

— Și Lissa a luat ori compensația, ori avertismentul și s-a mutat înapoi acasă, în New Jersey. A renunțat la șansa de a obține o diplomă postuniversitară, la slujbă și a născut copilul. S-a măritat cu un tip.

— Tipul a rămas cu ea peste treizeci de ani. Așa că aș spune că Lissa și-a găsit pe cineva și a făcut ceva.

— Ar fi fost capabil să o urmărească? se întrebă Eve. Să caute copilul?

— N-aș crede. nu. Femeia și copilul nici măcar n-ar fi existat pentru el.

— În regulă. În regulă. Eve se ridică și începu să se plimbe. Prin urmare, la un moment dat, i-au spus fetei. Sau poate că au fost deschiși tot timpul în privința asta. Poate că ea a știut dintotdeauna că tipul care o creștea nu era tatăl ei biologic. A devenit curioasă, a început să se intereseze.

— Și l-a găsit pe Max Ricker.

— Majoritatea oamenilor s-ar îmbolnăvi dacă și-ar căuta părintele biologic și ar da peste un criminal, suspectat de mai multe crime decât multe războaie mici. Dacă e adevărat, dacă asta - spuse Eve și arătă imaginea Lissei de pe ecranul de perete - este legătura, Grady s-a dus la el. Ea a stabilit contactul. Sunt copilul tău, nenorocitule, ce-ai de gând să faci în privința asta? Și el ce-ar fi făcut?

— Din nou, depinde de starea de spirit, spuse Roarke. Însă este posibil să fi fost atras de o abordare directă. Și cum el și Alex nu erau în relații prea bune în momentul respectiv, s-ar putea să-i fi stârnit interesul. Ideea de a avea șansa să-și modeleze o progenitură.

— S-o educe, s-o pregătească. S-o folosească. Ea cunoștea foarte bine subiectul, își spuse Eve, știa foarte bine care erau metodele pe care le putea folosi un tată pentru *modelare.* Alungă acest gând și se

concentră asupra lui Grady. Și, Dumnezeule, n-ar fi fost extraordinar s-o folosească pe ea ca să i-o plătească fiului care-l *dezamăgise*?

— Și pentru ea, nu crezi? Roarke se întoarse la panou. Și pentru ea ar fi fost o plăcere să joace un rol în subminarea fiului - prințul, cum ar putea să pară din exterior. Cel care avusese tot ce-i lipsise ei. Bogăția, avantajele, atenția. Numele. Cu acest element unic, totul se potrivește. Dar va trebui să dovedești că acest unic element este real.

— Pot să fac asta. Eve zâmbi feroce. ADN-ul nu minte. O să redactez toate astea și o să-i dau Mirei să completeze profilul. Dar tot mai am nevoie de ceva care să-i asocieze, pe ea și pe Sandy, chiar și același loc, aceeași perioadă de timp.

— Asta o să fie sarcina mea.

— O să fie, dar trebuie să joci cinstit.

— Întotdeauna îmi strici plăcerea.

— Ți-ai făcut deja plăcerea. M-am umilit.

— Adevărat. Veni la ea, îi puse mâinile pe umeri și buzele pe ale ei. Te cunosc eu. Îi masă umerii, ușor. Partea din tine care nu lucrează la caz se întreabă dacă toate astea sunt adevărate, dacă ea este cine este, dacă a făcut ce a făcut din cauza acelui ADN.

Da, își spuse Eve în gând, o cunoștea.

— Este o întrebare.

— Și oglinda se întoarce și te întrebi pe urmă cum rămâne cu sângele tău. Ce se transmite de la tată la fiică.

— Știu că nu sunt ca ea. Dar este o altă întrebare.

— Poftim și răspunsul. Trei tați - al ei, al meu și al tău - și trei produse aie sângelui, ca să spun așa. Și fiecare am făcut ce-am făcut cu el. Poate din cauza lui. Știi că nu ești ca ea, de atâta lucru ești sigură. Eu sunt sigur că niciodată nu ai fi putut să fii ca ea. 266

O sărută din nou înainte să plece.

Eve alungă acea parte din ea care nu lucra la cazul din mintea ei. Restul rămânea pentru mai târziu.

Închegă teoria pentru Mira și își spuse că era păcat că ADN-ul lui Grady nu se afla la dosar. Ar fi putut să obțină mandatele pocnind din degete dacă ar fi dovedit că Grady era fiica lui Max Ricker. Însă tot nu va mai dura mult. Puțină salivă, piele, păr, sânge - orice ar fi mai la îndemână - doar atât îi trebuia.

Trimise mesaje comandantului ei, lui Reo, lui Peabody și, după o scurtă ezitare, lui Morris.

Lăsându-se pe spate, Eve socoti care ar fi metoda cea mai bună, legală și satisfăcătoare de recoltare a ADN-ului lui Cleo Grady.

— Uite un fleac interesant, comentă Roarke revenind. S-a întâmplat ca echipa de fotbal care reprezenta universitatea la care Alex și Sandy deveniseră colegi să joace împotriva echipei universității la care era student vizitator Grady.

— E adevărat?

— Adevărat. De fapt, între aceste echipe exista o veche rivalitate și meciurile lor sunt ce s-ar putea numi un eveniment. Adunări, dans, petreceri dezmățate. Au fost două asemenea evenimente - fiecare pe teren propriu - în perioada în care Grady a fost acolo.

— Îmi place.

— Alex s-a bucurat de oarecare prezență în presă, fiindcă a marcat în ambele meciuri. Nu am găsit numele lui Sandy în niciun mijloc de informare în masă, dar este menționat ca membru al echipei.

— Eterna rezervă. Cred că era extrem de enervant. Reo o să sară cu gura - sau o să sară cu gura că șeful ei o să sară cu gura - că meciurile astea au fost urmărite, probabil, de mii de oameni. Greu de dovedit că așa au făcut cunoștință Sandy și Grady. Dar o să fie suficient. O să cântărească greu. Poate că Alex a făcut cunoștință cu

ea, speculă Eve. Sau l-a văzut pe Sandy cu ea. Ar fi posibil să fi știut de ea, să știe că are o soră?

— Max i-ar fi spus doar dacă ar fi fost folositor. Mai folositor pentru Max decât dacă ar fi păstrat lucrul ăsta pentru el.

— Și totuși, trebuie să ne ocupăm de asta. Mâine dimineață o să am de vorbit cu o groază de lume. Eve înclină capul. Ce spuneai mai devreme despre educația ei și situația financiară a părinților? Dacă Ricker a fost cel care a plătit, acest lucru trebuie să fie înregistrat undeva, indiferent cât de adânc ar fi ascuns. Pe Grady nu

Nora Roberts pot să o verific mai mult decât am făcut-o, dar Ricker e o carte deschisă. Pot să fac ce vreau. Câtă vreme joc corect.

— Știam că o să zici asta și tocmai când începeam să mă excit. Eve zâmbi.

— Hai să-i găsim finanțarea pentru colegiu. Să mai punem ceva greu în balanță pentru Reo.

Stabili ceea ce putu, apoi limpezi pașii într-o ședință a doua zi dimineață ia Centrală.

— Nu e numai pielea meu în saramură dacă insist pentru mandatul ăsta și tu nu vii cu nimic, îi spuse Reo. O să fie și a ta, și a departamentului pe lângă a mea.

— O să găsim ceva. Cu ce avem, nu e un mandat din burtă. Mai adaugă la asta și legătura de sânge cu Ricker și profilul Mirei și nu e deloc un mandat din burtă, merge la fix.

— Presupusa legătură de sânge, îi reaminti Reo. Și profilul se bazează pe asta. Nevoia de a-i impresiona pe tatăl ei, de a-l pedepsi pe frate și restul tâmpeniilor psihologice - fără supărare. - Nu-i nicio supărare, o asigură Mira.

— Totul se bazează pe faptul că e fiica lui Ricker și că știe lucrul ăsta.

— O să ne documentăm pe chestia asta astăzi. Dacă ești pregătit pentru asta, Morris.

— Da. Da, sunt.

— Peabody și cu mine o să-l aducem pe Alex, să-l luăm la întrebări. O să scoatem de la el dacă știe ceva de o soră, dacă suspectează că ar putea să aibă o soră. Și dacă să lansăm știrea că Alex Ricker e suspect, că e interogat în legătură cu uciderea lui Coltraine și Sandy? Grady o să aibă un sentiment de împlinire. Pun pariu că o să-și dorească laude de la tăticu'.

— Ar merge, fu de acord Mira. S-ar putea să încerce să ia legătura cu el pe canalul obișnuit.

— Pe care o să le avem, de asemenea, la mână în câteva ore. Rouche o să ni-l dea pe Ricker și el o să nl-l dea pe Sandy. S-ar putea să avem noroc și să ne mai alegem cu un bușteан la rugul pregătit pentru Grady. Îl privi pe Feeney. Trebuie să știm cât se poate de repede dacă încearcă să stabilească un contact. Să fii pregătit.

— O să fim pregătiți. Dacă transmite ceva pe 7/nfcul găsit de Callendar în camera lui Rouche, o să fim pe față. După ce termini cu Rouche, o să-i retransmitem ce răspuns vrei.

— Atunci așa rămâne. Fă-mi rost de mandatele alea, Reo. Peabody, așteaptă afară, te rog. McNab, pregătește-le. Morris, încă un minut.

Eve aștepta până se eliberă încăperea.

— McNab o să asculte tot timpul cât discuți cu ea.

— Nu-mi fac probleme pentru asta.

— E un criminal. Cu asta se ocupă. Ar trebui să-ți faci probleme. Dacă simte ceva suspect, mai întâi te omoară și pe urmă se gândește. Trebuie să…

— Am stabilit ce vrei să fac și cum vrei să procedez, de trei ori. Mă descurc. Și eu trebuie să fiu cel care o face, nu doar pentru Amaryllis, ci și pentru că sunt unica alegere logică. Trebuie să ai încredere că o să-mi fac treaba. Eu am încredere că tu o să ți-o faci pe-a ta.

N-avea de ales, își spuse Eve, trebuia să-l lase să-și facă treaba.

— Oricum, sună.

— Bine.

Eve îl urmări plecând, apoi vârî mâinile în buzunare când apăru Peabody.

— O să fie în regulă, Dallas, McNab o să fie pe-aproape. Practic.

— Dacă face o greșeală și ea scoate arma sau un cuțit, McNab o să înregistreze. Dar Morris tot și-o încasează. Nu am putut găsi o cale să fac eu treaba asta. Cu mine e în gardă. M-am gândit s-o fac să se dea la mine ca să pot să mă dau eu la ea Și așa, ups, să mă aleg cu sângele el pe bluza mea. Dar ar fi însemnat să o provoc să-mi dea ADN-ul în loc ca ea - fapt esențial - să-l doneze de bunăvoie.

— O să se descurce. Trebuie și o va face.

— Bine. la legătura cu Alex Ricker și roagă-l frumos să vină până aici ca să stăm de vorbă puțin.

— O să vină cu un alai de avocați.

— De-abia aștept.

Eve se întoarse în birou să se pregătească, să adune țoale firele pe care intenționa să le pună cap la cap. Putea s-o lege fodoloș pe Cleo Grady, dar voia, cu toate firele acelea, să facă și o tundă deasupra. De-acum încolo nu-i mai rămăsese decât să ușlnple. Să o aștepte pe Reo cu mandatele, să îi aștepte pe Callendttr și Slsto să-l livreze pe Rouche, să-l aștepte pe Morris sfl-și on;n rolul

Alex Ricker? în momentul acela era mal curând un plot» dncAt un fir. Îl putea folosi - și demonstra că tatăl, prietenul, »om vltmyfl îl folosiseră. Și urma să demonstreze că toate firele plnomi dn În ni pur și simplu fiindcă exista.

yftu

Nu-i părea rău pentru el. Făcuse niște alegeri - să urmeze drumul tatălui său sau să pășească suficient de aproape ca să li se întretaie cărările. Alesese să rămână pe calea aceea în loc să o schimbe pentru

o femeie care se pare că-l iubise. O femeie care murise pentru că-l iubise și-l părăsise.

Eve stătea în picioare în fața ferestrei, sorbind din cafea și evaluând posibilitățile. Când auzi ciocănitul în ușă, strigă:

— Intră.

Mira intră și închise ușa în urma ei.

— Vrei să urmăresc discuția cu Alex Ricker?

— Mă descurc.

— În regulă. O să vreau să urmăresc când și dacă ai o discuție cu Cleo Grady.

— Când. ADN-ul o să lămurească lucrurile. Am nevoie de chestia asta fiindcă așa cere legea. Am nevoie. Dar știu cine este. Este sămânța lui Ricker. Ce nu știu, ce mă face curioasă este ce a vrut sau de ce a avut nevoie de la el. Recunoașterea, banii, enuziasmul? Poate toate astea. Se potrivește că ea l-a căutat și nu invers. Se potrivește profilului ei.

— Da. Ea nu însemna nimic pentru el, dar el era important pentru ea. Ea putea să devină importantă pentru el.

— El a educat-o, așa că trebuia s-o facă. Banii de colegiu, proveniți dintr-o bursă - ea fiind unicul beneficiar. O dovadă de prostie și de lăcomie din partea lui Ricker. De ce nu a putut să mai cheltuiască niște dolari și să trimită la școală încă vreo câțiva copii? Și-a ascuns plățile, atribuindu-le unei sucursale dintre firmele sale de fațadă. Ar fi putut să procedeze legal, ar fi putut să mai procedeze în felul acesta de vreo câteva ori. S-ar fi ales cu o reducere a impozitelor sau cu mai știu eu ce.

— Nu ar da un dolar nimănui fără un scop anume, fără un interes personal. Nu e genul lui.

— Din momentul în care ea a acceptat, a devenit sclava lui. A fost atât de proastă să nu-și dea seama sau nu i-a păsat? Nu i-a păsat,

spuse Eve înainte ca Mira să apuce să deschidă gura. Ți-am citit profilul. Pur și simplu, gândesc cu voce tare.

— Toate astea te afectează. Genetica.

— Poate că da. Dar nu face decât să fiu și mai hotărâtă să o trimit în spatele gratiilor. Din câte văd, a avut o viață destul de frumoasă. Părinți care au iubit-o, un cămin decent. A renunțat la tot. Unii oameni pur și simplu se nasc așa. Știu asta.

Eve studie fotografia lui Grady de pe panou.

— Poate că era, poate că oricum avea să o ia razna - chiar și fără să-l cunoască pe Ricker, fără să știe că era a lui. Și poate că nevoia de a ști cine e tatăl ei, de unde venea, faptul că a aflat a stimulat-o cât a fost nevoie. Cât a fost nevoie ca să meargă înainte și nu a mai putut da înapoi. Sunt curioasă.

— Pentru tine o să conteze ce-o să faci? o întrebă Mira. Sau felul în care vei privi, după asta, ceea ce-al făcut?

— La prima întrebare, nu. La a doua, nu sunt sigură. Nu spun că nu e ceva personal în dorința mea de a o vârî după gratii, pentru că este. Pentru că este polițist, pentru că este vorba despre Ricker. Pentru că este vorba despre Morris și despre Coltraine. E ceva personal de la un capăt la celălalt.

— Și este mai ușor, mai limpede, să treci prin toate etapele, să faci ceea ce trebuie făcut, decât atunci când nu e ceva personal. Sau nu atât de personal.

Eve o privi în ochi pe Mira și îi răspunse calm, rece:

— Vreau să o fac să sufere, să o fac cu mâinile mele, să mi le mânjesc cu sângele ei. Vreau asta pentru toate motivele pe care tocmai ți le-am spus. Și vreau asta pentru mine.

— Dar nu o vei face.

Eve ridică din umeri.

— Presupun că o să vedem.

— Nu vei pune în pericol cazul pentru propria satisfacție, Indiferent cât de mare ar fi plăcerea. Asta ar trebui să-ți răspundă la una dintre întrebări, Eve. Genetica ne marchează, nu putem nega asta. Dar de acolo mai departe, noi suntem cei care construim ceva. Până la urmă, vei face ceea ce este necesar pentru tonte motivele pe care le-ai enumerat. Dar, în esență, vei face ceea ce trebuie să faci pentru Amaryllis Coltraine.

— Nu i-am dat nlcio șansă, știi?

— La ce te referi?

Eve oftă și își aranjă părul.

— Când trăia, când era cu Morris. Nu i-am dat nici o finisă, Mă irita pe undeva că el se îndrăgostise de ea. O prostie,

— Nu e o prostie, de fapt. Nu o cunoșteai și ești foarte ftăfnIA i le nl

— Nu din cauza asta.

Mira zâmbi.

— Nu din cauza asta. Dar tu nu ești genul care cQpălA Încredere repede sau ușor. Dumnezeu știe. Nu ai avut încredere În en jn

— Am avut niște vise, un fel de conversații în vis cu ea. E ciudat. Ciudat, fiindcă știu că ambele roluri sunt interpretate tot de capul meu, dar… Ieri, la petrecerea aceea, mi-a trecut prin minte un gând. Un gând care cred că vine din conversațiile astea ciudate din vise. Cred că mi-ar fi plăcut dacă i-aș fi dat o șansă, când încă exista posibilitatea asta. Cred că dacă petrecerea asta ar fi fost cu șase luni în urmă sau, mă rog, ea ar fi trăit și acum.

— E mai greu când gândești așa.

— E al dracului de brutal, de fapt.

— Dallas. Scuze, doctore Mira. Peabody vârî capul pe ușă. Alex Ricker e pe drum.

— Bine. Pregătește interogatoriul.

Așteptarea a luat sfârșit, își spuse Eve.

21

Alex aștepta pe scaun, însoțit de echipa lui de avocați. Între timp, Eve și Peabody se instalară, iar Eve porni înregistrarea și citi instrucțiunile.

— Întrebări? spuse ea pe un ton amabil. Comentarii? Remarci prefăcute?

După cum se aștepta, căpetenia avocaților începu un discurs pregătit dinainte despre prezența voluntară a domnului Ricker, despre disponibilitatea lui de a coopera, despre exemplele anterioare de cooperare. Eve îl lăsă să termine, apoi dădu din cap.

— Gata? Ați terminat? Sau vreți să dați exemple despre bunătatea domnului Ricker față de copilași și cățeluși orfani?

Harry Proctor privi peste nas impunător.

— O să iau notă de sarcasmul și atitudinea dumneavoastră lipsită de curtoazie.

— Partenerul meu le are înregistrate pe disc.

— Pot să vă dau o copie, se oferi Peabody.

— Și uitați aici ce notă fac eu. Cooperantul și civilizatul domn Ricker vine la o discuție însoțit nu de unul sau doi avocați, ci de trei - îi nu-?72

mără, trei - avocați. Asta mă face să mă întreb pentru ce îți faci griji, Alex.

— Cred în a fi pregătit, mai ales când e vorba de poliție.

— Sunt sigură. Dar, fir-ar să fie, este ciudat cum poate cineva atât de pregătit, un om de afaceri de… calibrul tău, să fie orb, așa cum pretinde, la mașinațiuni - nu-ți place cuvântul ăsta Peabody?

— E în top zece al preferințelor.

— Stal să mai spun o dată, la mașinațiunile asistentului său personal și vechi prieten, Rod Sandy. Asta înseamnă că ești un candid neștiutor cu privire la comportamentul și planurile dintre tatăl tău și Sandy. Chestia asta te face să pari un idiot, nu-?

Reuși să aducă un plus de culoare în obrajii lui Alex, dar vocea lui rămase neutră.

— Am avut încredere în Rod. Greșeala îmi aparține.

— O, doamne, ce mizerie! E vorba de *ani* de zile, Alex. Prietenul tău a pus la ciorap banii primiți de la tatăl tău ca să te spioneze și să-i dea informații despre tine. Probabil că-ți amintești de vreo afacere care n-a ieșit așa cum ai vrut și te întrebi dacă nu cumva bătrânul tău a avut informații din interior și a avut chef să-și bată joc de tine.

— Iar eu sunt aici ca să recunosc că un prieten în care am avut încredere m-a folosit în scopuri proprii și că tatălui meu îl face plăcere să-mi complice viața? Recunosc. Deschis. Asta e tot?

— Nici pe departe. Cred că te scoate din minți.

— Din nou, recunosc deschis.

— Dacă aș fi în locul tău, aș vrea să mă răzbun. Eve îl aruncă lui Peabody o privire complice. Dacă partenerul meu ulei prezent m-ar fi lucrat în felul ăsta și aș fi aflat? Nici n-ar fi avut unde să se ascundă și nici n-ar fi apucat s-o facă.

— Și eu alerg foarte repede dacă motivația e serioimfl.

— Aș face-o să plătească pentru asta. Cum crezi că te aș face să plătești pentru asta, Peabody?

— În cel mai dureros și mai umilitor mod cu putință?

— Vedeți cât de bine ne cunoaștem între noi? Deosebim« din tre situații și persoane, după cum văd eu lucrurile, mile -« nu nș omorî-o. Aș vrea să o fac să sufere și să se teamft de tnlf n»foni le, foarte mult timp. Însă avem fiecare propriile definiții ule nuvaniu lui distracție. Te-ai distrat omorându-l pe Sandy, Alex?

— Această acuzație…

Alex ridică însă o mână și-l amuți pe avocat.

27.1

— Rod e mort? Cum?

Păstrase confidențialitatea și avea confirmarea că procedase corect. Nu știa, își spuse Eve. Rețeaua lui nu dăduse de urmele lui Sandy sau nu primise ordinul să răscolească suficient de adânc.

— Eu pun întrebările. Te-a trădat, și-a bătut joc de tine, acum este mort. Mi se pare că e vorba de o chestie de genul unu plus unu fac doi. Bineînțeles, asta dacă ar fi să credem că tu erai fraierul.

Eve se rezemă relaxată de spătarul scaunului.

— Am putea specula că tu și Sandy vă băteați joc de tatăl tău. Îi luați banii și Sandy îi dădea mai departe ce îți convenea ție. Ești suficient de deștept să o faci.

— Exact asta aș fi făcut dacă aș fi știut.

— Te afli într-o poziție foarte incomodă, Alex. Să spunem că știai și că o să scapi de acuzația de a-l fi ucis pe Sandy. Dar să spunem că știai și - de vreme ce el este implicat în uciderea lui Coltraine - asta te-ar lega de uciderea unui polițist. Să spunem că nu știai și pari un prost care ar vrea probabil să se răzbune.

— Locotenent Dallas, începu Proctor, clientul meu nu poate fi făcut responsabil de acțiunile…

Eve nu se obosi să asculte, nici să-l întrerupă. Continuă să-l privească pur și simplu pe Alex. În cele din urmă, Alex îi închise gura avocatului și se aplecă spre Eve.

— Nu știu când l-a recrutat tata pe Rod. Intenționez să aflu, dar nu știu de cât timp. Nu știu de ce m-a trădat Rod pentru bani. Acum, nici n-o să aflu vreodată. S-ar putea ca acest „de ce" să nu ți se pară important. Pentru mine este esențial. Nu l-aș fi vrut pe Rod mort. Aș fi vrut să știu de ce, aș fi vrut să știu dacă a avut vreun amestec, cel mai mic amestec, în moartea lui Ammy. Și de ce.

— Nu numai că ar fi putut să aibă, chiar a avut. De ce? De multe ori, banii sunt un motiv suficient. Adaugă sexul și potențialul de putere și ai tot tabloul. Fir-ar al dracului, Aiex, probabil că i-o trage regulat surorii tale încă din vremea colegiului.

— Nu am o soră, deci presupunerea este…

— Iisuse, Peabody, poate că nu-i altceva decât un idiot orb. Eve scoase fotografia lui Cleo și o aruncă pe masă. Nu e prea mare asemănarea de familie, dar e de înțeles în cazul fraților vitregi.

Alex se holbă la fotografie și Eve văzu cum, treptat, îi dispărea toată culoarea din obraji.

— Ieșiți afară, le spuse Alex avocaților. Afară, toți.

— Domnule Rlcker, nu este în interesul dumneavoastră să… 274

— Ieșiți afară acum sau sunteți concediați. Rămase uitându-se la Eve în timp ce avocații își strânseră hârtiile și părăsiră încăperea. Dacă mă minți cu asta, dacă te joci cu mine, o să mă folosesc de toate mijloacele de care dispun ca să rămâi fără insignă.

— Cu asta chiar m-ai speriat.

— Nu-ți bate joc de mine!

Furia, emoția crudă îi dădură lui Eve o parte din răspunsurile pe care le voia.

— Vom continua să înregistrăm. Ți-ai alungat avocații?

— Da, i-am alungat. Spune-mi cine e și ce legătură are cu mine.

*

Morris îi deschise lui Cleo Grady ușa apartamentului lui Ammy. Ea o luă înainte, spunându-i doar „Morris” și îi întinse amândouă mâinile.

— Îmi pare rău căte-am amestecatîn asta, Cleo. Nu m-am gândit. - Nu trebuie să-ți pară rău. N-ar fi trebuit să încerci să faci asta de unul singur. A fost prietena mea. Vreau să ajut.

Părea atât de sinceră, își spuse el. Cu un indiciu foarte slab în voce. Cât de ușor i-ar fi fost s-o creadă dacă n-ar fi știut. Morris se dădu la o parte, făcându-i loc să intre, și închise ușa.

— Nu știu dacă aș fi putut s-o fac singur. Dar când familia m-a rugat, am… Nu vor să mai vină aici. Nu-i pot învinui. Dar sâ umblu

prin lucrurile ei, să le împachetez… Sunt atât de multe din ce însemna ea. Și ea… nicăieri.

— Mă ocup eu de asta. Sunt în timpul meu liber. Locotenentul știe că sunt aici astăzi. De ce nu mă lași pe mine să mă ocup de asta, Morris? Tu nu trebuie să…

— Nu, am spus că o fac. M-am apucat, dar mă tot împotmolesc Minciunile credibile, își spuse Morris, sunt ascunse în adevăr. Aparatura electronică, dosarele sunt încă la poliție, dur m irm apu cat de haine. Familia mi-a spus să păstrez ce vreau suu sfl (Iuti ce consider că e de cuviință prietenelor ei de-alcl. De undn na știu ou, Cleo? De unde să știu eu?

— Te ajut eu. Se ridică și privi în jurul ei în încăpere. Întotdeauna își aranja spațiul. Aici și la slujbă. Ne făcea pe noi, ceilalți, ttfl pAtorn niște nepricepuți. Ar fi vrut să-i strângem lucrurile frumos, dacă

Înțelegi ce vreau să spun.

— Cu grijă.

— Da, cu grijă. Cleo se întoarse spre Morris. Vom face asta pentru ea, Morris. Vrei să terminăm mai întâi cu hainele?

— Da, probabil e cel mai bine. O conduse în dormitor, unde începuse deja procesul dureros al împachetării lucrurilor lui Ammy. Acum continua împreună cu femeia pe care o credea vinovată de uciderea iubitei lui.

Vorbiră despre ea, despre multe altele. O privi în ochi pe Cleo când împăturea unul dintre puloverele preferate ale lui Ammy. Putea să facă asta, se gândi Morris. O putea lăsa pe femeia aceea să atingă lucrurile lui Ammy, să vorbească despre ea, să pășească prin camera în care el și Ammy își trăiseră intimitatea, unde se iubiseră. Putea să facă orice ar fi trebuit și, deocamdată - doar deocamdată - nu sim{ea nimic.

Un fior, doar un fior, îl străbătu când ea începu să pună în cutii și să împacheteze bijuteriile.

— Întotdeauna a știut cum să le asorteze. Ochii lui Cleo îi întâlni pe-ai lui în oglindă și-i zâmbi. Este un talent pe care nu-l am. Îi admiram… oh. Ridică o pereche de cercei mici, simpli, din argint. Îi purta foarte mult pe ăștia, cel puțin la muncă. I se potriveau atât de bine, știi? Exact cât trebuie, nici mai mult, nici mai puțin. Exact… ca ea.

Îl duru, în inimă și în stomac. Dar făcu ce trebuia să facă.

— Ar trebui să-i păstrezi tu.

— Oh, nu aș putea. Familia ei…

Ticăloaso, își spuse Morris privind-o. Ticăloasă rece.

— Familia ei mi-a spus să le dau prietenilor ce cred că se cuvine. Ea ar vrea să-i păstrezi tu, de vreme ce-ți amintesc de ea.

— Chiar mi-ar plăcea foarte mult dacă ești sigur. Mi-ar plăcea foarte mult să am ceva ai ei. În ochi îi apărură lacrimi în timp ce zâmbea. O să-i prețuiesc foarte mult.

— Știu că așa va fi.

Existau atât de multe mijloace pentru a ucide, își spuse el în timp ce închideau și sigilau cutiile. Mijloace lente, dureroase, mijloace rapide, îndurătoare. Moduri obscene. Le știa pe toate. Dar ea? În câte feluri ucisese?

Simțise ceva când îi luase viața lui Ammy? Sau fusese pur și simplu o sarcină pe care trebuia s-o îndeplinească, cum ar fi sigilarea unei cutii pentru transport? Ar fi vrut s-o întrebe asta, doar asta. Însă o întrebă dacă vrea o cafea.

— Să știi că da. De ce să n-o fac eu? Știu unde sunt toate.

Când ea se duse în bucătărie, el o urmă până în sufragerie și se lăsă pe vine în fata robotului, pisică. Îl activă, apoi se duse să aducă cutiile și hârtia de ambalat pe un scaun. Începu să împacheteze meticulos vaza de sticlă verde-pal pe care o folosise pentru

trandafirii trimiși de el. Și pisica mieună, după cum fusese programată. Când Cleo se întoarse cu cafeaua, animăluțul își întinse corpul mătăsos și alb.

— Mulțumesc. Își ținu mâinile ocupate - cu cafeaua, cu împachetatul -în timp ce pisica se învârtea pe lângă picioarele lui Cleo.

— Îi plăcea grozav chestia asta. Cleo se uită în jos când pisica scoase un mieunat rugător și se uită în sus la ea cu ochii plini de dragoste. Pur și simplu o adora. O păstrezi?

— Presupun că da. Nu m-am gândit la asta până acum.

Cleo râse când pisica se gudură, mieună și continuă să privească.

— Roboții s-or simți singuri? Ai jura că e disperată să capete puțină atenție.

— E programată pentru companie, așa că…

— Da. În regulă, în regulă. Cleo lăsă cafeaua jos și se aplecă. Morris continuă să împacheteze, ținându-și respirația.

— E foarte drăguță, dacă îți place genul ăsta de lucruri. Ei îl plăcea, l-a cumpărat jucării mititele și un pat pentru pisici. Cleo ridică pisica. O mângâie. Înjură.

— Să nu-mi spui că te-a zgâriat.

Morris lăsă baltă împachetatul și se duse la ea.

— Nu, dar m-am înțepat în ceva. Cleo ridică mâna cu sângele curgând dintr-o tăietură mică la degetul arătător. Cevn din zgardă.

— Fir-ar să fie de strasuri. Și lui îi zvâcnea sângele, dnr tonul, atingerea fură blânde când luă mâna rănită a lui Cli/o Nu e adâncă, dar o s-o curățăm.

— Nu-i nimic. O zgârietură.

— Trebuie să te speli și să o pansezi. Luă un șervețel din Im/u nar și tamponă sângele. Are tot ce-ți trebuie În bele lleuomitn darea medicuiui, spuse el.

— Nu pot să mă opun la asta. Mă întorc Imedlnt.

Morris împături șervețelul și-l vârîîntr-o pungă pentru dovn/1 Scoase zgarda robotului, studie - o clipă urma Rlnhu de ânur d" pe pietrele strălucitoare pe care le ascuțlse chiar el. Și o puse și pe ea în pungă.

Pe urmă ridică pisica și o alintă.

— Da, o să vii acasă cu mine. Nu vei fi singură.

Când se întoarse Cleo, el ședea într-un fotoliu din living.

— E în regulă? întrebă el.

— E ca nou. Ridică degetul cu un pansament curat în vârf. Unde e pisica?

— Am pus-o pe modul de somn. Făcu un semn absent către ghemul de blană de pe pernuță. Cleo, vreau să-ți mulțumesc din nou pentru tot ce ai făcut astăzi. M-ai ajutat mai mult decât îți dai seama. Dar va trebui să mă opresc deocamdată… Cred că am făcut tot ce puteam face într-o singură zi.

— E foarte mult. Se apropie și-i puse o mână pe umăr.

El vru să se ridice din fotoliu, să o apuce cu mâinile de gât și să-i pună acea scurtă întrebare: Ce ai simțit când ai omorât-o?

— Vrei să vin și mâine, să te ajut cu restul?

— Pot să te sun? Nu sunt sigur.

— Absolut. Oricând, Morris. Vorbesc serios. Cu orice ai nevoie.

Morris așteptă până o văzu plecată, strânse pumnii și-i ținu încleștați, încercând să-și imagineze toată furia concentrată în ei. Când comunicatorul său bipăi de două ori - semnalul lui McNab că totul era în regulă -, se ridică. Se duse să ia pisicuța, perna și jucăriile ei.

Luă doar toate astea și nimic altceva din casa femeii pe care o iubea. Cu excepția sângelui ucigașei.

I^n sala de interogatorii, Eve stătea față în față cu Alex. - Vrei să cred că tatăl tău nu ți-a spus niciodată că ai o soră vitregă?

— Vreau să știu de ce crezi că aș avea una.

— L-ai văzut vreodată pe Sandy cu această femeie?

— Nu.

— Ai răspuns extraordinar de rapid, Alex. Îl cunoșteai pe Sandy din colegiu, dar ești absolut sigur că nu l-ai văzut niciodată cu această femeie.

— Nu o recunosc. Dacă încerci să-mi spui că ea și Rod au avut o relație, nu am știut de ea. Nu le-am cunoscut pe toate femeile cu care a umblat. De ce crezi că e sora mea?

— Mama ei a avut o relație cu tatăl tău.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

— Tatăl tău a trimis-o pe această femeie la colegiu. A plătit tot, continuă Eve, observând cum enervarea se transforma în uimire. A urmat șase luni la Universitatea din Stuttgart. Marea rivală a uni-

versității la care ai învățat tu, nu? Rivală la fotbal. Uită-te mai bine.

— Îți spun că nu am văzut-o pe această femeie în viața mea.

— Poate ar trebui să-ți amintești din perioada colegiului. Anul doi și marele meci. Tu ai intrat în echipă. Prietenul tău era rezervă.

— Nu eram…

— Prieteni încă. Eve zâmbi.

— Ne cunoșteam. Desigur. Eram destul de prietenoși.

Eve scoase o altă fotografie, cu Cleo când avea optsprezece ani.

— Încearcă fotografia asta, făcută atunci.

— Nu… Dar se opri.

— Da, arată diferit aici. Mai tânără, dar nu e doar asta. Părul blond, des și lung. Este mai rotundă la față. Arată mai a fetiță, este altfel. Îți sugerează ceva?

— E vorba de acum mai bine de zece ani. Nu-mi pot aminti toate femeile pe care le-am cunoscut sau pe care le-am văzut.

— Acum mă minți. În regulă, să trecem mai departe.

Alex trânti mâna peste fotografie înainte ca Eve să apuce s-o ia.

— Cine e?

— Eu pun întrebările, tu răspunzi. Acum îți amintești?

— Nu sunt sigur. Seamănă cu o persoană pe care am văzut-o prin preajmă în perioada asta. Cu Rod. Ne împrieteneam, deveneam prieteni adevărați. L-am văzut cu ea de câteva ori, ori cu cineva care-mi amintește de ea. l-am pus întrebări de vreme ce începeam să petrecem destul de mult timpîmpreună - și, cinstit, îmi plăcea. El a fost rezervat, nu a vrut să-mi spună mal mult decât că era la Stuttgart. Mi-amintesc, fiindcă i-am zis Mlss Mister. O glumă nereușită între noi, care a durat luni la rând. Suficient cn să-mi amintesc de ea și de glumă. Nu e sora mea.

— Fiindcă?

— Fiindcă nu am o soră. Crezi că nu aș fi descoperit? Că ol - tatăl meu - n-ar fi folosit-o în vreun fel împotriva mea? Ar fi

Se întrerupse din nou și Eve așteptă iar cât timp ol cântări Iu crurile.

— Crezi că tatăl meu a trimis-o la Rod. Ca sfl-l recruteze, să I angajeze ca spion. Să se apropie de mine. Că în tot nonei timp, de la bun început, Rod a fost câinele de pază al tatălui meu

Se ridică de la masă, se duse la geamul dublu și privi dincolo de propria imagine.

— Da, înțeleg. Înțeleg cum a fost posibil, cum n putut și ti tont ce pabil să orchestreze asta. Nu înseamnă că sunt rudă de efliiu« cu femeia asta. Că este sora mea. Înseamnă, pur și simplu, că este o altă unealtă a lui Max Ricker.

Comunicatorul lui Peabody semnală. Citi textul și făcu un semn din cap spre Eve.

— O să putem verifica asta în cel mai scurt timp. Dacă ai fost cinstit cu mine în privința asta și dacă ai fost cinstit cu mine susținând că vrei să știi cine a ucis-o pe Coltraine și de ce, vei face ce-ți voi spune eu acum.

— Ce vrei să spui?

— Să stai aici. Va dura ceva timp să pun totul cap la cap și vreau să rămâi aici.

Alex continuă să se uite prin geam.

— Nu trebuie să fiu niciunde altundeva.

*

Eve ieși pe culoar ca să vorbească cu Peabody.

— Morris a reușit.

— McNab semnalizează că s-a terminat acolo. Ea a plecat de la Coltraine. O urmărim, se duce înapoi la secție. Asta e foarte bine, pentru că încă nu au terminat în apartamentul ei. Am primit nenumărate semnale în timpul interogatoriului lui Ricker. Computerul ei e codat cu o parolă și se blochează automat, l-l aduc lui Feeney. Deocamdată nu au găsit niciun *'link* neînregistrat.

— L-ar avea asupra ei. Eu, una, așa aș face.

— Dacă a păstrat inelul lui Coltraine, nu e printre celelalte bijuterii ale ei. Încă nu l-au găsit. Naveta lui Callendar e în orar. Morris duce personal mostra la laborator.

— Idiotului ăluia n-o să-i meargă cu el, murmură Eve, gândindu-se la șeful laboratorului. Nu cu Morris. Vreau s-o arestez, dar deocamdată nu avem ce ne trebuie. Încă. Avem nevoie de inel, de ADN, de *'link.* Oricare din astea ar fi suficiente.

— Am putea s-o chemăm aici. Să ne folosim de uciderea lui Sandy și de legătura cu Alex Ricker. Noi credem că el este răspunzător de ambele crime. Vrem să ne vină în ajutor cu memoria ei, cu orice și-ar putea aminti, cu orice idee pe care ar putea s-o aibă. Cum încercăm să-l băgăm după gratii, dar ne lovim de pereți.

— Nu e rău, Peabody. Fă-o. Pregătește o sală de conferințe departe de sala de interviuri. Nu vreau să nimerească peste Rouche când îl aduce Callendar.

Se întoarse să ia personal legătura cu Baxter.

— De ce n-ai găsit ce-mi trebuia? întrebă Eve.

— Lucrăm la asta. Am găsit o parolă codificată. Fund dublu la dulapul pentru arme. E un seif. Și înainte să-mi spui să iau legătura cu Reo, am făcut-o deja. Nu putem extinde mandatul la seif. Este nevoie de un mandat separat și nu avem suficiente dovezi pentru asta.

— Fir-ar să fie.

— Așa am zis și eu. Deocamdată, nu am găsit nimic aici care să nu corespundă vieții de polițist, salariului de polițist. Nici aparatură electronică specială, nici bijuterii și nici obiecte de artă. Are, însă, niște arme destul de serioase. Șase piese în afara celor standard. O colecție înfricoșătoare de cuțite. Nu-s toate sub limita legală, dar are permis de colecționar. Am căutat amprente, urme de sânge. Sunt curate ca la expoziție. Își întreține sculele.

— E și vreun stilet?

— Mal multe. Le-am strâns pentru laborator.

— Săpați mai departe.

Închise când se întoarse Peabody.

— Grady s-a dus la locotenentul ei să obțină permisiunea. E stoarsă, se vede cu ochiul liber. Ideea să vină aici și să ne scoată din rahat, să găsească un mijloc de a-i băga în corzi pe Alex… E epuizată.

— Bine. Ocupă-te de idiotul de la laborator, te rog. Dar nu cât să-l scoți din sărite. O să-l mut pe Alexîntr-una dintre sălile pentru vizitatori și o să las o bonă cu el. O să-i lucrăm pe Grady, Rouche și Zeban în același timp, după cum cântă. Tu te ocupi de Zeban. E cu nervii la pământ, dar asta înseamnă că o să cedeze. Doar ce i-a dat o mână de ajutor amicului de băutură și s-a pomenit în rahat. Lucrează-l rapid și dur, Peabody. Bagă-l în sperieți.

— O, Doamne, o, Doamne. Țopăind pe vârfuri, Peabody își freca mâinile. Și-acum cine e stoarsă?

Eve îl mută pe Alex, aranjă ca Cleo să fie dusă direct în sala de conferințe de la bun început.

Se plimbă de colo-colo, punând la cale cea mai bună strategie. Și era pregătită când primi vestea că detectivul Grady era în clădire. Luă o cană de cafea, un dosar voluminos și se sincroniză, astfel încât să ajungă în sala de conferințe la câteva minute după Peabody.

— Apreciem că ai venit până aici. Vorbi pe un ton hotărât, puțin peste tonul de enervare.

— Pentru mine nu e o problemă, o asigură Cleo. Toată lumea din echipă își dorea o parte din acțiunea asta. Acum avem partea noastră. Am auzit că l-aii reținut pe ticălos.

— Pentru moment. Are trei avocați cu el și mai sunt vreo câțiva în așteptare. E în regulă pentru tine?

— Sigur.

— Vrei o cafea, detectiv? întrebă Peabody.

— Sigur, Mulțumesc. Am auzit de cea de-a doua crimă. Rod Sandy? Și asta are legătură cu Ricker?

— Trebuie să aibă. În regulă, uite cum stau lucrurile. Pe un ton grav acum, ca de la polițist la polițist, Eve se așeză în fața lui Cleo. Ricker și Sandy o ucid pe Coltraine. Ricker îl ucide pe Sandy ca să arunce prima crimă în cârca lui. Ar putea să meargă, dar care este motivul lui Sandy? Nu există nicio dovadă a vreunei legături între Coltraine și Sandy. Sandy e omul lui Ricker. A fost. Așa tată, așa fiu, spuse Eve cu o ridicare din umeri. Îți folosești scula cât ai nevoie de ea, apoi o strici să nu se mai poată folosi nimeni de ea. Sângele lui Ricker? Otravă curată.

Cleo zâmbi.

— Asta e părerea ta, însă n-o să-l bagi pe Alex Ricker în spatele gratiilor pentru uciderea lui Ammy doar cu atât. Dacă asta e tot ce ai, nu ești atât de bună pe cât se spune.

— L-am băgat pe cel bătrân. Eve lăsă puțină furie - și ceva mândrie - să se facă simțite în ton. Nimeni altcineva nu a făcut-o sau nu a putut s-o facă. Nu uita asta. O să pun mâna și pe progenitura lui. Contează pe asta.

— Atunci de ce ai nevoie de mine?

— Tu ai lucrat cu ea. Morris este prea apropiat. Nu pot să obțin de la el ce-mi trebuie. E copleșit de emoții. Tu ai lucrat cu ea, ați fost prietene. După părerea partenerei mele, faptul că sunteți amândouă femei strânge și mai mult această legătură.

— Tu singură ai zis, îi spuse Peabody lui Cleo, că femeile vorbesc despre tot felul de lucruri. Poate că nu vorbesc nici cu bărbații cu care se culcă despre lucrurile astea. În plus, amândouă erați polițiste.

— Nu mi-a pomenit niciodată nimic în legătură cu Ricker, cel puțin nu a dat nume. Dar, așa cum v-am spus deja, mi-a vorbit despre un tip cu care avusese o legătură. Că se despărțiseră și venise aici.

— Trebuie să-ți fi spus mai mult de-atât, insistă Eve. Vrei să spui că nu ai întrebat-o niciodată ce s-a întâmplat? Nimic?

— Era treaba ei. Poate că am tras-o puțin de limbă. Ca și cum ar 282

fi avut o oarecare reticență, Cleo ezită și sorbi din cafea. Nu știu cum vă poate ajuta, nu vă puteți baza un caz solid pe asta, dar mi-a mai spus câteva lucruri din când în când. De exemplu, că avea bani și că făcuse niște călătorii împreună cu el. Că, pur și simplu, nu a fost să fie și genul ăsta de lucruri. Mi-a spus odată, întradevăr, că semăna prea mult cu tatăl său, dar nu a intrat în detalii. Nu am insistat, fiindcă nu știam că vorbim despre Ricker, pentru numele lui Dumnezeu.

Se încruntă o clipă. Eve aproape că vedea rotițele învârtindu-se în capul ei. Cât să pună de la ea, cât să inventeze.

— Știi, îmi amintesc că mi-a spus odată că el avea un prieten. Că erau practic frați siamezi și că asta era enervant. Mi-a spus că ar fi putut să creadă că cei doi au o relație, doar că el era prea ocupat să o reguleze pe ea.

Nu-i adevărat, își spuse Eve. Coltraine nu ar fi spus cuvintele alea în niciun caz.

— Prietenul nu o plăcea, adăugă Cleo. Era o tensiune între ei. O ura. La sfârșit au avut un schimb de cuvinte. A făcut-o curvă.

Eve intră în joc și-i cântă în strună. Se încruntă:

— Ești sigură? Asta este cuvântul?

— Curvă de polițistă, așa mi-a spus ea că a făcut-o. l-a spus-o când pleca cu lucrurile pe care le avea în apartamentul iubitului. Ea și-a văzut de drum. Așa era Ammy. Nu avea rost să mai tulbure apele când totul se sfârșise. Era bucuroasă că se terminase și cu asta basta. Hotărâse să se transfere aici. Asta mi-a spus.

— Dar? o îndemnă Eve.

— Am tot întors cuvintele astea pe toate părțile, încercând să descifrez nuanțele. Privind înapoi, cred că ar trebui să spun că era îndrăgostită de Morris. Ținea foarte mult la el. Dar tot mai simțea ceva pentru tipul acela de acasă. Dacă ar trebui să judec situația, să o judec pe ea, aș spune că, dacă Ricker ar fi luat legătura cu ea, dacă ar fi făcut primul pas, ea l-ar fi crezut. S-ar fi întors. El ar fi putut să se folosească de sentimentele ei ca să pună mâna pe ea.

Eve dădu să deschidă gura, dar se opri când bipăl comunicatorul.

— Fir-ar să fie. Trebuie să mă ocup de chestia asta.

— Putem să ne folosim de asta, spuse Peabody când Eve ieși. Nuanțele, cum ai spus și tu, ca să facem presiuni asupra lui Ricker.

Ține-o tot așa, Peabody, spuse Eve în sinea ei și răspunse la semnalul lui Morris.

— Dallas.

— Sunt în laborator. Cleo Grady este fiica lui Max Ricker. Facem un al doilea test, dar…

— De asta aveam nevoie.

— Vin și eu, Dallas. Trebuie să fiu acolo când o arestezi.

— E aici chiar acum, mă ocup de ea. Crede că mă ajută să-l bag la zdup pe Alex Ricker. Nu vreau să te vadă, Morris.

— Nu mă va vedea.

Morris întrerupse legătura, așa că Eve îl contactă pe Baxter.

— ADN confirmat. Contacteaz-o pe Reo vreau un mandat pentru seif.

Întrerupse și ea legătura și scoase *'link*-ul care bipăia. Iar comunicatorul bipăia în mână. Citi Roarke pe afișajul 7/nk-ului și-i răspunse cu un „Așteaptă naibii un minut", apoi trecu la comunicator.

— Hei, locotenente! Ne-am întors pe planeta Pământ!

— Mlșcă-ți fundul aici, Callendar. Predă prizonierii. Du-te acasă.

— Afirmativ la unu și doi. Negativ la trei. Haide, Dallas, vreau să văd și eu finalul.

— Treaba ta. Te anunță Peabody care sunt sălile de interogatoriu. Bravo, detectiv.

— Mulțam.

Eve încheie transmisiunea și trecu la *'link.*

— Da.

— Ocupată fată.

— Da, și am încercat toată ziua să-mi strecor o programare la manichiură.

— S-a anulat o întâlnire și am ceva timp la dispoziție. Ca să fiu ecoul lui Callendar, aș vrea să văd și eu finalul.

— Vor fi multe de văzut aici. Dacă chiar vrei să vii, poate te iei de mână cu Morris. Feeney se ocupă de electronice. Dacă nu se hotărăște că are nevoie de un supergeniu, aș vrea ca Morris să aibă un prieten alături.

— Pot să fac asta.

Da, putea, își spuse Eve.

— Atunci mișcă-ți fundul aici.

— Mulțumesc.

Își vârî *'iink-*ul înapoi în buzunar și scoase iarăși comunicatorul să-l verifice pe Feeney.

— Ceva noroc?

— Nicio încercare de contactare a 7/nkului lui Ricker.

— O să-i dau ceva mai mult timp să încerce să vorbească cu tati. Ca un boxer înaintea marelui meci, Eve își roti umerii. Apoi se întoarse în sala de conferințe.

22

UCUL, ÎȘI SPUSE EVE, AR FI FOST SĂ-I MONTEZE PE

jți jucătorii unul împotriva celuilalt și să îi lege pe toți. Sincronizarea era esențială. Dacă ar fi durat prea mult, Grady ar fi devenit suspicioasă.

— Tu îl iei pe Sisto și-l lucrați pe Zeban. Tu ești șefa.

— Ador partea cu „tu ești șefa”. Peabody zâmbi fericită. Și Grady?

— Mă ocup eu de ea într-un minut. Între timp, trebuie să-i dăm timp și spațiu, suficient dacă vrea să-l sune pe tati pentru aprobare sau instrucțiuni. Dar… nu prea mult ca să aibă timp să gândească.

Eve luă din nou legătura cu Feeney.

— Nu mă bate la cap, copile. Nu pot s-o fac pe femele să folosească nenorocitul de *'link*. În ce privește unitatea, se ocupă McNab de ea.

— Uite care e treaba. Vine consultantul civil, fiindcă vrea să se joace și el. Dar vreau să-i dai altă însărcinare, în caz că ea nu folosește *'linku*. Trebuie să obții aprobarea lui Whltney și de pe Omega, dar uite la ce m-am gândit.

— Îmi place, spuse Feeney după ce Eve termină. Îmi place grozav.

— Poți s-o pui în practică?

— Copile, sus, aici, e tărâmul magic. O să ne ocupăm

— Într-o oră?

— Îmi forțezi mâna, dar cu civilul s-ar putea să ne descurcăm

— Atunci mă apuc să pregătesc terenul aici, os. Da ml un blp când ești gata.

— Nu e corect, comentă Peabody când Eve închisa Dar cum poți fi sigură că n-or să se, mă rog, alieze, în loc să se întoarcă unii împotriva celorlalți?

— Pentru că așa sunt făcuți. Hai să-i dăm ceva de lucru lui Grady și să punem treaba în mișcare.

Intră din nou în sala de conferințe, lăsând să transpară o ușoară frustrare.

— Scuze, sunt presată să fac o arestare în cazul Coltraine. O să-l lucrez din nou pe Ricker, dar e o nucă tare. Ascultă, dacă obțin aprobarea locotenentului tău, te poți ocupa de asta? Am niște dosare peste care aș vrea să te uiți, să vezi dacă poți să mai adaugi ceva sau dacă-ți sare ceva în ochi. Am o mulțime de necunoscute, dar trebuie să fac o legătură între ele ca să-l spânzur pe ticălosul ăsta.

— Mă ocup eu de aprobare. Șeful meu vrea la fel de mult ca toată lumea să se încheie cazul ăsta.

— Excelent. Vrei să mai lucrezi cu cineva din echipa ta? Pot…

— Nu, cel pujin nu deocamdată. O să arunc o privire peste dosare. Vedem pe urmă.

— Tu hotărăști. Eve scoase discurile. Dacă vrei mai mulți ochi, nu trebuie decât să-mi spui. Apreciez asta, detectiv, apreciez că nu ai reținere pentru că a trebuit să vin la tine și la restul echipei în prima fază.

— Asta e slujba. Întinse mâna după discuri. Pentru mine e în regulă orice îl poate înfunda pe ticălosul ăla.

— Locul ăsta îti convine?

— E cafea în aparat?

— Sigur.

— Atunci e perfect.

— Vin să văd ce-ai făcut imediat ce pot. Peabody, vino cu mine.

— Ce i-ai dat? vru să știe Peabody de îndată ce porniră pe coridor.

— Prostii. Ceva de lucru. Suficient s-o țin ocupată, suficient s-o fac să vină cu micile ei minciuni. Caută-i pe Sisto și pe Zeban. O zări pe Reo venind în direcția ei. Trântește-l, Peabody, rapid și dur.

— Asta e cea mai frumoasă zi. Hei, Reo.

Eve așteptă până când Reo ajunse lângă ea.

— Fiica lui Ricker și suspectul meu principal sunt în sala de conferințe. Crede că mă ajută să-l spânzur pe Alex. O să trimit doi polițiști în uniformă la ușă, pentru orice eventualitate, dar în sală sunt microfoane.

— Ai pus microfoane în sală? Ești…

— Am întrebat-o, de la bun început, dacă o deranjează să fie înregistrată. A spus nu - e înregistrată. E cam slăbuț, dar o să țină. 286

Alex e în zona pentru vizitatori. Aș fi putut să-i dau drumul, nu mai are ce să-mi dea util în momentul ăsta. Dar cred că ar trebui să rămână pentru marea finală. Este un criminal, dar a ținut la Coltraine. Tatăl lui, sora lui și cel mai bun prieten au încercat să-i

însceneze - indiferent cât de neconvingător - ceva ca să-i arunce în cârcă uciderea ei. Cred că are dreptul la o recompensă.

Cu picioarele mai scurte și tocurile incomode, Reo se grăbi să țină pasul cu pasul lung al lui Eve încălțată cu ghetele.

— Care ar fi…

— Peabody îl stârnește pe Zeban împotriva lui Rouche. Eu îl stârnesc pe Rouche împotriva lui Ricker, ceea ce i-ar putea include și pe Sandy și eventual pe Grady. Pe urmă o să obțin o confesiune de la Grady pentru uciderea lui Coltraine și Sandy, și o s-o montez împotriva tatălui ei.

— Asta-i tot?

— Toți au o legătură. Vor cădea ca șirurile de domino.

— Cred că sunt o casă de cărți de joc și un șir de piese de domino.

— Oricum ar fi, îi pun la pământ. Se opri lângă automat și scoase niște monede.

— la-mi o doză de Pepsi. Nu vreau să interacționez cu mașina asta nenorocită. Sunt pe val și nu am de gând să-mi distrug norocul.

— Ai niște obiceiuri foarte ciudate, Dallas.

Eve studie pantofii eleganți ai lui Reo, cu tocuri înalte, în timp ce ea îi comandă un Pepsi.

— Nu eu sunt pe picioroange. Meciul ăsta o să albă nevoie de o groază de ture de la o sală la alta. Picioarele tale o să plângă ca niște bebeluși până se termină totul.

Eve bău și îi explică scenariul.

— Vreau ca Morris să urmăreascăorice vrea el să urtnftruimcâ. Mira vrea să observe când o interoghez pe Grady.

— Pot să mă ocup de asta. Dacă oamenii tăi găsesc oovn În unit, și pun pariu că găsesc, nu o să ai nevoie de toată Instalația

— Nu e suficient. Sigur, inelul trebuie să fie acolo înăuntru și probabil încă alte chestii care s-o acuze pe Grady și oslo o sA lin suficient ca s-o arestez. Dar răzbunarea nu e suflclwti da maro, po

scala mea valorică, l-am promis lui Morris că îl vom face dreptate lui Coltraine. Și, se gândi Eve, îi promisese același lucru unul polițist mort.

— O să facem dreptate până la ultima consecință.

— Dacă reușești treaba asta, îmi ușurezi foarte mult munca.

— Pe tine mă bazez s-o faci.

— Hei. Își făcu apariția țopăind Callendar, cu ochii adânciți în fundul capului. O gură din asta? spuse ea și-i luă lui Eve doza de Pepsi din mână. Gâlgâi câteva înghițituri.

— Mulțumesc.

— Păstreaz-o.

— Dublu mulțumesc. Sisto s-a cuplat cu Peabody. Vi l-am dus pe ticălos în sala de interogatoriu A, cum ați ordonat. Mai gâlgâi puțin din Pepsi. Gura asta de Pepsi ar trebui să mă țină trează la observație, cât timp îi frigi tu fundu'.

— Nu ești ia observație. Intri cu mine.

— La interogatoriu? Callendar holbă ochii înroșiți. Fir-ar să fie, e cea mai tare chestie.

— Ai meritat-o.

— Mă apuc și eu de treaba mea, spuse Reo. Noroc.

— Cum te-ai înțeles cu tipul ăsta?

— L-am ținut la distanță și l-am tratat cu răceală, începu Callendar. Sunt doar o fată. Își flutură genele extenuate. Îl interesează sânii mei, dar așa sunt toți. Și cine ar putea să-i condamne?

— Da, sunt excepționali. Folosește-i dacă ține.

— Încă nu a pronunțat cuvântul cu A, dar se gândește la ei. Îți spun eu.

— Poate să ceară un Avocat. Nu contează. Dacă o face, nu capătă înțelegerea. Voi fi rea. Tu poți să fii șocată. Hai să-i dăm drumul.

Eve intră.

— Înregistrarea pornită, spuse ea brusc, abia aruncându-i o privire bărbatului mare, masiv, înghesuit la masă. Citi instrucțiunile, întinzând un deget spre el ca să-l facă să-și țină gura.

Față lătăreață, observă Eve, păr scurt, zbârlit.

Se așeză.

— Ofițer Rouche, bun-venit pe Pământ. Și îi zâmbi. Ai dreptul să nu declari nimic, începu ea, uitându-se drept în ochii lui cu o privire dură până termină de recitat cuvintele. Înțelegi drepturile și obligațiile pe care le ai în această privință?

— Da, înțeleg. Dar nu înțeleg de ce am nevoie de drepturi și obligații. Nu înțeleg de ce am fost târât de la slujba mea și adus aici, jos, ca un infractor.

Eve se aplecă peste masă.

— Oh, ba da, înțelegi. Și când o să te întorci acolo sus, nu o vei face ca să-ți reiei slujba. O vei face ca să ocupi o celulă. Poate chiar foarte aproape de prietenul tău, Max Ricker.

— Cred că ești nebună. Vreau un…

— Spune avocat și ești terminat. Eve întinse mâna spre el cu arătătorul întins și degetul mare imitând percutorul unui revolver. Nu-ți dau nicio șansă, te împachetez și m-am spălat pe mâini de tine, ești acuzat, judecat și condamnat pentru complicitate la uciderea unui polițist.

— Con… Se înecă literalmente, chipul devenindu-i roșu ca sfecla. Eu niciodată… Ce dracu'l Nu am ucis niciodată pe nimeni.

— De unde și cuvântul complicitate. Nu trebuie să ucizi cu mâna ta ca să te înfunzi la fel de rău, pentru la fel de mult timp. Asta-i viața, Rouche. Dar hei, nu-i chiar atât de rău de vreme ce oricum îți duci zilele pe Omega. Mă rog, nu e chiar ca și cum ai plănui, de exemplu, să te pensionezi și să te retragi, să spunem în sudul Franței.

Eve zâmbi când de pe chipul lui dispăru orice urmă de culoare.

— Așa, Rouche. Callendar se apropie de el și-i oferi un pahar cu apă.

— Arăți de parcă chiar ți-ar trebui. Doamne, uciderea unul polițist. Te-ai ars rău. Vreau să zic, vai de tine. Și să ajungi fost gardian acolo alături de criminalii ăia față de care te dădeai mare? Aul Nasol să fii în pielea ta.

— În momentul ăsta, amicul tău Zeban eîntr-o comorii alăturată, la fel ca asta, adăugă Eve. Și o să se dea peste cap atât rin reped*, că o să semene cu un câine de circ. Dacă aud o bălaie În ușă înainte să apuci să îți joci cartea, nu mai am nevoie de tino,

Callendar scoase un fluierat.

— Doamne, m-aș da cu fundul de pământ și av împle» u

— Nu înțeleg despre ce vorbește. De data astă I ne adună direct lui Callendar, pe buza de sus adunându-i-se pU alun du tmn spirație. Jur pe Dumnezeu că nu am omorât pe nimeni. Nu jitiu nimic de uciderea unui polițist. De ce aș fi făcut neta?

— Te ascult. Callendar îl bătu amical pe umăr. Dm și pe undeva îmi pare rău pentru tine să spun asta, date fiind în\pmurflrlli te ui Im prietenii la cataramă cu Max Ricker. Am găsit personal puiule.luai mă cam simt răspunzătoare de ce se petrece acum. Dai ști' mi «m făcut datoria. Jurnalele cosmetizate, '//nkul netnreglntnjl din (jhiiioib

'„'MU

ta. Mesajul text. Plus… oh, sudul Franței! Callendar o privi pe Eve ca și cum de-abla atunci ar fi înțeles. Transmisiunile cu fosta soție!

— Chestie care o amestecă și pe ea în aceeași ciorbă. Este ridicată chiar acum și asta înseamnă o acuzație de complicitate la crimă și pentru ea, în afara evaziunii fiscale, spălării de bani, mituirii și a multor altor chestii.

— Luanne nu a avut nimic de-a face cu toate astea. A făcut doar ce i-am spus. Ce dracu' înseamnă asta?

— Max Ricker a comandat asasinarea unui ofițer de poliție, un anume detectiv Amaryllis Coltraine, cu ajutorul '//r?Mjlui pe care i l-ai pus tu la dispoziție. Ai fost plătit de el. Plăți multiple, pe care le-am documentat. Ai aranjat cosmetizarea jurnalului de comunicații și eliminarea transmisiunilor primite și efectuate de Ricker de pe înregistrări. l-ai pus în mână arma cu care a ucis-o pe Coltraine.

— Uită-te la *mine,* la mine! strigă Eve când Rouche se întoarse disperat spre Callendar. O cunoșteam pe Coltraine. Crede-mă când îți spun că am un interes personal în chestia asta, că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie că tu și nesătula aia de fostă soție o să vă petreceți restul vieților inutile într-o celulă. De fapt, o să mă bucur zilnic pe chestia asta. Mă crezi?

— Da.

Callendar se asigură că el o auzi când înghiți în sec.

— Oho! Și eu.

— Uite care a treaba. O ofertă unică și sper că ești suficient de prost să o accepți. Se va renunța la acuzația de complicitate din cârca ta și a soției tale dacă recunoști acuzațiile de mită și complicitate la modificarea jurnalelor. Faci zece până la cinșpe ani pe Pământ, cu condiția să cooperezi și să ne spui tot ce știi cu privire la comunicațiile lui Ricker.

— Zece până la cinșpe ani pe planetă e o bagatelă în comparație cu condamnarea pe viață fără posibilitatea eliberării condiționate pe Omega. Callendar îl bătu din nou pe umăr pe Rouche. În locul tău, aș cânta ca o privighetoare într-o dimineață de primăvară. Ce părere ai?

Rouche își șterse buza transpirată cu dosul palmei. Își drese glasul. Și mărturisi.

După ce termină, Callendar stătea afară, în fața ușii camerei de interogatoriu, cu Eve.

— Doamne, cum a putut să meargă. Serios. A pocnit și a turnat tot… ca o chestie care se sparge în două și are ceva înăuntru. Chiar că sunt obosită.

— Du-te acasă, culcă-te. Ai făcut o treabă bună.

— Sunt terminată. Hei, Peabody! Am ajutat-o pe Dallas să frigă curcanu'. Ne vedem mai încolo.

— Pare bătută, ca și Sisto. Dar ne-am fript și noi curcanul.

— O să comparăm notele. Dădu din cap către Reo, care ieși din camera de observație.

— Umblă și vorbește. Avem nevoie de… Bună, Morris.

— E un idiot. Un idiot lacom. Și lăcomia și prostia asta au ajutat la uciderea ei.

— Știu că zece până la cinspe s-ar putea să nu pară suficient, s-ar putea să nu pară că…

— Nu. Morris le întrerupse, dând din cap. E suficient. Pentru el.

— Poți să te duci cu Reo. Voi doi și Mira puteți să priviți următoarea fază. Am pregătit o cameră special pentru voi. Își scoase comunicatorul care bipăise și văzu că era Baxter. Luați-o voi înainte. Suntem aproape gata să începem.

Așteptă până când Morris se depărtă suficient ca să nu poată auzi și răspunse.

— Spune.

— O grămadă de bani gheață, cârduri de credit și de identitate pe nume false, încă niște parole despre care cred că sunt conturi bancare. Un *'Hnk*și un computer portabil, care deocamdată nu sunt activate. Și lovitura care face toți banii, Dallas: inelul lui Coltraine.

— Pune-le în pungi, înregistrează-le și adu-le încoace. Ți-ai meritat gogoșile pe ziua de azi, Baxter.

— Pune-i fundu' pe jar, Dallas.

— Poți să fii sigur de asta.

Închise legătura cu Baxter și îl sună pe Feeney.

— A mușcat?

— Nicio șoaptă pe *'link.*

— Dar unitatea?

— Am trecut de parolă și de blocarea automată - o destul de pricepută, dar eu sunt mai priceput decât ea. Abia acum mrt apuc de date.

— Atunci planul B. Roarke?

— Întreabă-l tu. Hei, șmechere, te vrea nevastă-ta.

Eve tresări la cuvintele „nevastă-ta", apoi troou peste nutri nărui auzi vocea lui Roarke.

— Bună, iubito.

— Nu *zice* asta. Sunt în contratimp. Ai găsit ceva?

— Sunt gata când vrei. Și dă-mi voie să spun că e o idee strălucită pe foarte multe planuri. Mă bucur că am contribuit.

— M-am gândit eu. Te bipăi de două ori când sunt gata.

— Îmi place „iubito", comentă Peabody. E demodat și romantic. Mai ales cu accentul ăla.

— Peabody.

— Gândeam și eu cu voce tare. Deci, o frigem și pe ea?

— Chiar acum.

Când ajunse la sala de conferințe, se opri să le dea polițiștilor în uniformă noi ordine.

— Nu o să treacă de mine, dar în caz că se întâmplă, trageți în ea.

Intră în sala de conferințe. Grady ședea la masă, bea cafea, studia ecranul. Părând, își spuse Eve, foarte mulțumită de ea însăși.

— Tocmai voiam să te caut. S-ar putea să am ceva.

— Ciudat, și eu am ceva pentru tine. Tu m-ai ajutat să ajung la asta.

— Da? Chipul lui Grady fu luminat de o plăcere reală. Pot să fiu de față când îl arestezi pe ticălos?

— Locul central. Crezi că depinde de sânge? întrebă Eve pe un ton de conversație. Înțelegi tu, sângele rău naște sânge rău? Eu una cred că e o chestie care te depășește ca polițist. Faci meseria asta de suficient de mult timp, vezi că nu e chiar așa ușor. Vezi oameni care ies din rahat și se zbat să iasă din el și să-și facă o viață decentă. Alții care vin din zona decentă și se târăsc în rahat. Pentru că le place. Și pe urmă, sângele lui Ricker e doar în parte rău.

— Alex Ricker nu are mintea tatălui său. E mult sub nivelul lui. Nu vreau să te jignesc, dar cineva tot punea mâna pe el mai devreme sau mai târziu.

— Poate. Problema lui a fost că s-a atașat de femeie. Nu suficient de mult ca asta să-l facă să-și schimbe firea, dar suficient ca să-l debusoleze. Tipul are o coardă sensibilă, e sentimental, aș spune. Doamne. Eve clătină din cap. Se cred mai puternici, mai tari decât femeile. Dar noi știm ce știm. Criminalii cu sângele cel mai rece pe care i-am cunoscut au fost femei.

— Dar să revenim la sânge. Sunt curioasă. Ai fost o ticăloasă criminală cu sânge rece înainte să știi că ai sângele lui Ricker sau ai devenit așa după aceea? Nu răspunde, continuă Eve când Grady se ridică încet. Hai să rezolvăm formalitățile. Cleo Grady, ești arestată pentru uciderea lui Amaryllis Coltraine și a lui Rod Sandy. Celelalte acuzații cuprind…

Când Cleo duse mâna la arma ei, Eve o duse pe a el la toc. Le scoaseră în același timp.

— Mi-ar plăcea la nebunie s-o fac, spuse Eve. Mi s-ar umple inima de plăcere să te văd cum cazi. Dar poate m-ai doborî tu pe mine. Poate. Apoi, partenera mea, care are arma în spatele tău, te va doborî pe tine. Nu ieși din camera asta, Grady. Lasă arma jos sau vei simți gustul sorții pe care i-ai hărăzit-o lui Coltraine.

— A mea e complet încărcată. Cazi și nu te mai ridici.

— Poate. Partenera mea tot te pune jos. Lasă arma jos.

— Pe dracu'. Tu mișcă-te de lângă…

Eve trase. Arma ei era setată la nivelul cel mai redus și nu făcu decât s-o zguduie pe Cleo, dând-o pe spate, și arma el zdrăngăni căzând pe podea.

— Ce bine m-am simțit. Cam slab din partea mea, dar m-am simțit bine. l-ai asigurat arma, Peabody?

— Da, șefa, i-am asigurat-o. Și m-am simțit bine și eu, în spate.

— Mâinile la spate, Cleo. Eve își asigură propria armă și scoase cătușele. Oh, și te rog, încearcă să te repezi la ușă, o Invită ea, ca să am o scuză să-ți trag și-un șut în fund.

— Ușor de spus când tu și partenera ta stați cu armele ațintite spre mine.

— Da, așa e. Eve zâmbi. Vrei să-ți mai spun o dată?

— N-ai cum să dovedești. Nu o să poți dovedi nimic.

— Pui pariu? O îmbrânci pe Cleo înapoi pe scaun, trecu cătușele prin gratiile spătarului scaunului, imobilizând-o, în timp ce completă ediția Miranda revizuită.

Nu am mâinile pătate de sânge, își spuse Eve.

— Cred că Mira avea dreptate, murmură Eve, apoi dădu din cap răspunzând privirii întrebătoare a lui Peabody. Nimic. Știu că ești fiica lui Max Ricker, îi spuse apoi lui Cleo. Știu Că I ni recrutat pe Sandy să-l dea lui Max Ricker informații despre Alex Ricker Știu că ai continuat să comunici cu tatăl tău de când n fo»t tnr.hle pe Omega și că ai comunicat cu el în noaptea În cnre nl mile o pe Coltraine.

— Pentru asta n-ai decât să-mi dai una peste mână, pi »tio nâ mă coste slujba. Dar nu mă poți acuza de crlmfl,

— Oh, dar o voi face. Tu te-ai dus să-l cauți, nu I nșn? le nl rina să-l cauți petati.

— Și ce dacă? Nu am făcut nicio crimă.

— Sperând să obții dragostea și afecțiune« lui Ce tin oâniu»

Patetic. Insulta o făcu pe Cleo să se smucească în cătușe. Știu despre tine cum ai fost crescută de stat. Tu nici măcar nu știi de unde vii. Asta chiar e patetic. Știu unde am ajuns. Eve își trase un scaun și-l încălecă. Max Ricker te-a trimis la colegiu, ți-a plătit taxele.

— Și ce? Asta nu-i o crimă.

— Dar nu a făcut-o gratis. De la Max nu pupi niciun prânz gratis. Nimeni. Dar pe de altă parte, cred că a fost o plăcere pentru tine să ai ocazia să i-o tragi fratelui tău.

— Vitreg.

— Partea vitregă a primit toată atenția, toate bunătățile în toți anii aceia. Fiul. Bărbații sunt absolut dați pe spate să aibă fii.

— Depinde de fiu.

— Rod Sandy a fost ușor de modelat. Era foarte invidios pe Alex. A fost suficient ca tu să sădești semințele, să-i arăți oportunitatea și recompensa.

— Nu poți să dovedești asta pentru că, ah, da, exact. E mort.

— Avem stiletul tău, Cleo.

— Sunt colecționar. Am autorizație. Cleo Grady căscă deliberat. Aș cere un avocat, dar e prea distractiv.

— Ți-am deschis seiful. Avem inelul lui Coltraine. Asta a fost o prostie. Un polițist să ia un trofeu care poate să-l lege de o crimă.

Cleo se mulțumi să ridice din umeri și să se arate plictisită.

— Mi l-a împrumutat cu câteva zile înainte să moară. L-am pus acolo din respect.

— Mda, chestia asta chiar o să țină. Tu crezi că o să țină, Peabody?

— Nici măcar în lumea în care cântă și dansează zânele roz. Dând din cap, Peabody se ridică brusc și se așeză pe masa de conferințe. Pun pariu că Max i-a spus să se descotorosească de el odată cu toate

celelalte lucruri. Însă e un inel tare drăguț. Îi zâmbi lui Cleo. Cred că pur și simplu ți l-ai dorit.

— Ea mi l-a împrumutat. Nu puteți dovedi contrariul.

— Crezi că Max o să rezolve chestia asta pentru tine? Că are puterea, mijloacele, legăturile ca să rezolve asta? Poate că da. Dar pentru asta ar trebui să-i pese. Și lui nu-i pasă.

Cleo se smuci din nou și în ochii ei Eve recunoscu setea de sânge.

— Habar n-ai de nimic.

— Știu că te-a folosit. V-ați folosit unul pe celălalt ca să obțineți ce urmăreați. Să-l faceți pe Alex să sufere. Și dacă trebuia să moară Coltraine ca să vă răzbunați cu adevărat pe el, ea nu a 294

Însemnat nimic. Un mijloc de a atinge un scop. De câte ori ai mai ucis pentru el?

— Tu să-mi spui asta. Ai numai dovezi circumstanțiale, speculații. Cățea, nu ai nimic.

— Am destul. Eve se ridică. El nu iubește nimic, Cleo, nu pune nimic mai presus de el însuși. O vreme, tu ai fost interesantă și folositoare pentru el. Însă valoarea pe care o aveai în ochii lui s-a dus. O să se descotorosească de tine ca de o tumoare.

— Nu ai nimic, spuse Cleo printre dinți. Nu știi nimic.

— În regulă. De ce să nu ne informăm direct de la sursă. Îi făcu un semn lui Roarke. Poți să urmărești pe ecran, Cleo. O să-ți salut tatăl în locul tău.

I se păru ciudat să se afle în sala de conferințe, să știe că rămânea acolo și totuși să-și urmărească imaginea pe ecranul de pe perete. Imaginea ei. Să știe că rămânea locului și să se uite împrejur și să vadă celula rece din beton. Să-i vadă pe omul de pe patul subțire, îngust, din celula cenușie și lipsită de orice decor.

Nu suportase prea bine detenția, observă ea. I se rărea părul, trupul începea să i se încovoaie, pielea să se scorojească. Însă ochii, își spuse ea, erau la fel de vii și de răi ca întotdeauna.

— Bună, Max.

Bărbatul se ridică încet. Îi observă tremurul - șocul, incitarea, frica? Nu putea fi sigură.

— Locotenent Dallas. Își arătă dinții într-un surâs feroce, când se ridică brusc de pe pat.

Trecu prin imaginea holografică și își zgârie mâinile de perete când le întinse înainte să-și oprească mișcarea.

— Da, și eu mă bucur să te văd din nou. De ce nu iei loc? O să stăm de vorbă.

Bărbatul se întoarse și rămase în picioare, astfel încât fețele aproape că li se atingeau. Deși știa prea bine aproape îi simți respirația pe piele.

— Nu sunt în niciun fel obligat să vorbesc cu tine. Prezența ta holografică îmi încalcă drepturile.

— Cred că tu o să vrei să vorbești cu mine. Apropo de drepturi. Hai să-ți împrospătez memoria. După ce o făcu, îi zâmbi. Iar te-am prins, Max. Complicitate la uciderea unui polițist. Știm că tu ai comandat uciderea lui Coltraine. Am lămurit totul. Cuvânt cu cuvânt. Am vrut să-ți dau eu vestea, să te anunț personal că vei fi pus sub acuzație și condamnat și că vei mai primi o condamnare pe viață.

Max Ricker se așeză, punându-și palmele pe genunchi.

— Nu știu despre ce vorbești. Dar și dacă aș fi știut, crezi că mai contează pentru mine? Curva e moartă, nu?

— Am pus mâna pe Rouche, așa că n-o să-l mai ai la îndemână, în plus, acum, că directorul este la curent cu tot, vei fi complet izolat de lume. S-a terminat cu statul la taclale cu prietenii și rudele de pe Pământ, Max.

Chipul lui se crispă.

— Întotdeauna va fi cineva dispus să negocieze. Întotdeauna se va găsi cineva. Într-o bună zi, ți se mai adăugă o condamnare pe

viață pentru moartea ta. Mă gândesc mult la asta. Mă gândesc foarte, foarte mult.

— Sandy nu te va mai putea ajuta cu asta. E mort.

Văzu cum furia îi schimonosește trăsăturile chipului înainte de a deveni de nepătruns și rece.

— Păcat. Dar întotdeauna se va găsi un alt Sandy.

— Fiul tău e pornit împotriva ta. Ți-ai pierdut calul de bătaie, Max.

— Fiul meu nu e bun de nimic. Nu a putut s-o țină sub control nici măcar pe femeia aia, nu? A avut un polițist în pat și nu a fost în stare să-l aibă la mână. Pe buze i se contură un zâmbet subțire și viclean. A fost gata să ucidă când i-am sugerat eu, când am făcut eu aranjamentele.

— Te rog. Alex este o dezamăgire pentru tine, fiindcă nu a procedat așa cum voiai tu. Nu el a ucis-o pe Coltraine. Am pus mâna pe fiica ta, Max.

— Nu știu despre ce vorbești. Acum se întoarse, mișcându-și corpul ca un copil îmbufnat. M-am săturat de tine.

— Cleo este arestată. Sub două acuzații de omor. Nu s-a consultat cu tine înainte să-l ucidă pe Sandy. Fetiță rea. A dat-o-n bară, Max, și acum o să plătești tu. Din cauza ei nu a ieșit cum ai vrut tu. Plină de compasiune și rațională, se sprijini de zid când el se repezi din nou spre ea. Chiar ai un mare zero la rubrica progenituri, Dar poate că, văzând că ești deja complet distrus, o să vrei s-o ajuți să scape. Să-ți asumi toată vina, să-i dai ceva cu care să se apere. Ai forțat-o, ai șantajat-o, i-ai spălat creierul, ai amenințat-o. Poate ai reușit să mă convingi să cer o pedeapsă mai ușoară. Fir-ar să fie, e polițist. Cad la înțelegere. Poate aș reuși să obțin o condamnare de douăzeci de ani în locul uneia pe viață. La urma urmelor, e sânge din sângele tău.

— E un nimic. Niciodată nu a fost și nici nu va fi. Mai puțin decât

296

un nimic. Cleo a căpătat tot ce putea căpăta de la mine și asta înseamnă mai mult decât ar fi meritat. Ea a ucis-o pe Coltraine. Eu sunt un om bătrân, în închisoare, adăugă Max Ricker cu un surâs disprețuitor. Nu am niciun control asupra faptelor unei curve de pe planetă. Nu poți să dovedești contrariul.

— Curva e fiica ta, Max.

— Nu mi-e nimic și n-o să capete nimic de la mine. L-a urât pe Alex - l-a urât pentru că el era fiul meu, moștenitorul meu. Evident, ea a ucis-o pe curva de la poliție ca să se răzbune pe el și asta nu mă privește deloc pe mine.

— Acum un minut ai încercat să-mi spui că Alex a ucis-o.

— Alex nu are *bărbăție* pentru asta. Cel puțin Cleo știe cum să obțină ceea ce vrea, indiferent de mijloace. Dar nu are mintea lui Alex. Ei doi abia dacă fac un om de folos.

— Ai cunoștință de faptul că Cleo Grady a ucis-o pe detectivul Coltraine?

Max Ricker zâmbi din nou.

— A vrut s-o facă de acum doi ani, când polițista trăia cu Alex, în Atlanta. Eu i-am spus să n-o facă, așa că nu are nicio legătură cu mine. Pentru mine e un nimic. Bag-o la pușcărie. Curvă proastă. Curvă proastă. Lovi cu pumnul în pat. Curvă proastă, repetă întruna.

— Terminat holo, comandă Eve și auzi în continuare refrenul amar răsunându-i în urechi în timp ce o fixa pe Cleo. Tați e într-o dispoziție foarte proastă, comentă Eve.

Apăruseră lacrimi, observă Eve, doar un licăr slab în spatele furiei din ochii lui Cleo.

— E un mincinos.

— Oh, da, dar nu și în privința asta. Am pus mâna pe el, Cleo. Am pus mâna pe tine. Și știi bine că n-o să ridice nici măcar un deget ca să te ajute, asta doar dacă nu ești nebună de-a binelea.

— Vreau o înțelegere.

— N-o să pupi nimic. Eve se așează la loc, se asigură că Cleo putea să citească adevărul acestor cuvinte zugrăvit pe chipul ei. Crimă cu premeditare în cazul Coltraine. Cu asta te legăm de nu te vezi. Legătura cu Ricker va ajuta la limpezirea cazului.

— Vreau o nenorocită de înțelegere.

— N-o să pupi nicio nenorocită de înțelegere! Nu pentru Coltraine. Nu atâta vreme cât respir eu. Ai vrut să-i faci pe plac tatălui tău și să-l faci pe Alex să sufere, așa că ai omorât o femeie nevinovată. Un coleg polițist, un camarad. O să plătești tot restul vieții pentru asta. Și pentru Sandy. El nu înseamnă la fel de mult pentru mine, e adevărat, dar asta mi-e slujba. O să plătești și pentru el.

— Atunci nu mai avem nimic să ne spunem.

— De tine depinde. Hai s-o închidem, Peabody, două acuzații de omor cu premeditare.

— Dă-mi ceva, fir-ar să fie!

— Vrei ceva, detective? Vrei un fel de considerație din partea mea? Faptul că ești conștientă și nu sângerezi e toată considerația de care o să te bucuri vreodată din partea mea.

— Știu care sunt oamenii de legătură ai lui Max, cei care ți-au scăpat. Știu unde are conturi, conturi în care sunt suficient de mulți bani cu care să plătească acești oameni de legătură.

— Nu-mi pasă. A murit un polițist bun, așa că, crede-mă, nu-mi pasă de târgul tău jalnic. Nu ai nimic din ceea ce-mi doresc măcar pe jumătate la fel de mult cum îmi doresc să-ți trăiești restul vieții într-o celulă.

Eve se opri un moment, ca și cum ar fi evaluat situația.

— Dar o să-ți dau șansa de a te răzbuna pe Max Ricker. O să-ți dau șansa să îi dai tu lovitura de grație. Urmări interesul și furia aprinzându-se. Și continuă în aceeași notă: El zice că nu contează,

dar tu știi mai bine. Încă o condamnare pe viață și s-a zis cu brețele prin care poate să se strecoare ca să apese butoane aicr, pe Pământ. Lasă-l fără ultimele fărâme de putere pe care le mai are. Îți dau posibilitatea asta, aici și acum. Dacă ies, s-a terminat și cu târgul ăsta. Răzbună-te, Cleo. Plătește-i-o că te-a aruncat ca pe un gunoi.

— A fost ideea lui, uciderea lui Coltraine. El a vrut s-o vadă moartă, așa că el a conceput totul. Nu e singura.

Eve se întoarse și se așeză.

— Hai să începem cu ea.

— Mai are ceva influență și relații în Atlanta. S-a folosit de ele când ea a început să vorbească despre un transfer, pentru a-i netezi calea spre New York, către secția mea. Dacă nu mușca momeala, aș fi fost eu transferată oriunde ar fi fost trimisă ea. Dar ea a ușurat situația.

— A luat-o la ochi din cauza lui Alex?

— El și Alex s-au certat înainte de arestarea lui Max și imediat după. Da, se gândise de multă vreme la o răzbunare - la dracu', îi spusese lui Alex că o să plătească. Coltraine a fost prețul.

— Tu ai contactat-o în noaptea aceea.

— Max a pus totul la cale. L-a pus pe Sandy să-l convingă pe Alex că trebuia să vină la New York pentru o vreme, să se ocupe de niște afaceri de aici. Sandy știa că Alex avea anumite regrete în legătură cu Coltraine și a insistat pe ele - l-a ademenit să ia legătura cu ea, să o cheme la el. După asta a fost ușor. Sandy l-a convins pe Alex să iasă, să se plimbe. Eu am luat legătura cu ea, i-am spus că aveam ceva serios pentru un caz din Chinatown și că voiam să vină și ea. Max mi-a spus cum voia să se petreacă toată treaba și am făcut exact cum a vrut el.

— Ai așteptat-o pe casa scării.

— Acolo i-am dat doar o lovitură paralizantă. Max voia să o fac într-un anumit fel, așa că am făcut-o într-un anumit fel. Am dus-o

jos în subsol, am trezit-o ca să-i transmit mesajul lui Max. „Alex te ucide, curvă. Alex îți ia arma și ți-o pune la beregată. O simți? Mori dacă părăsești un Ricker”. A vrut ca ea să moară crezând că Alex comandase crima. Dacă Alex ar fi fost condamnat pentru ea, cu atât mai bine. Oricum ai fi luat-o, era o răzbunare. Și partea tare era că urma să se petreacă pe terenul tău. Un mic ac înfipt în brațul tău.

— Se gândește mult la tine.

— Și tu o să te gândești.

EPILOG

DUPĂ CE SE TERMINĂ TOTUL, CÂND CHIAR Și EVE SIMȚI tot atâta dezgust câtă satisfacție, le ordonă celor doi polițiști în uniformă să o ducă pe Cleo în arest.

— Vrei să o conduci tu până acolo? o întrebă Peabody.

— Nu, chiar nu vreau.

— Mă ocup eu, se oferi Peabody. Rămâi cu un gust amar. A omorât peste o duzină de oameni pentru el. Pur și simplu fiindcă așa a spus el.

— Nu, nu doar din cauza asta. Asta e doar o parte. Restul? E ceva din ea. Dumnezeu știe de ce.

— O să scriu eu raportul. Mi-ar face plăcere, adăugă Peabody înainte ca Eve să apuce să protesteze. Pentru Coltraine.

— În regulă.

Rămasă singură, Eve încremeni pur și simplu pe scaun, în sala de conferințe. Își dădu seama că prea multe lucruri intraseră în acel vârtej. Prea multe lucruri care o tracasau.

Morris intră tăcut și se așeză în fața ei.

— Mulțumesc.

Dintr-un motiv pe care Eve nu-i putu identifica exact, își înfipse coatele în tăblia mesei și își apăsă degetele pe ochii care o usturau. - Ți-e cam milă de ea.

— Nu știu ce mi-e, reuși Eve să spună.

— O fărâmă de milă pentru o femeie a! cărei tată poate avea un asemenea dispreț față de ea. l-am văzut chipul când vorbea cu tine despre ea. Cuvintele lui au făcut-o zob. M-am bucurat, dar tot asta am simțit și eu. Fărâma aceea de milă.

Eve lăsă mâinile jos.

— Merita. Tot. Și mai mult chiar.

— Da. Și totuși. Asta ne face să fim diferiți de ea, Eve. Noi, cu toate astea, simțim fărâma de milă. La noapte plec la Atlanta. Aș vrea să transmit familiei ei că ucigașul - ucigașii - au fost aduși în fața justiției. Aș vrea să fac eu asta.

— Da, în regulă. Sigur. Ești… Aproape că-i era frică să-l întrebe. Te mai întorci?

— Da. Aici este locul meu, aici este slujba mea. Mă întorc. Puse o cutie pe masă. A fost al ei. Vreau să-l păstrezi tu.

— Morris, nu pot…

— Este un lucru mărunt. Deschise chiar el capacul. Înăuntru se afla un fluture din sticlă, ținându-și ridicate aripile acoperite cu pietre prețioase. Mi-a spus că a fost primul lucru pe care și l-a cumpărat când a venit aici. Că întotdeauna o făcea să zâmbească. Ar însemna foarte mult pentru mine dacă ai vrea să-l primești.

Eve încuviință din cap, apoi îi acoperi mâna cu mâna ei.

— De data asta nu a fost vorba numai de datorie.

— Știu. Dar, pe de altă parte, la tine niciodată nu e vorba doar de datorie. Se ridică și trecu de cealaltă parte a mesei. Îi luă fața între palme și o sărută ușor pe gură. O să mă întorc. Promit, spuse el și o lăsă singură cu fluturele având aripile acoperite cu pietre prețioase.

Pierdu noțiunea timpului cât rămase acolo, așteptând să se liniștească. Pierdu noțiunea timpului până apăru Roarke.

Ca și Morris, se așeză în fața ei, de cealaltă parte a mesei. Îi privi chipul în tăcere.

— Sunt obosită, îi spuse ea.

— Știu.

— Vreau să mă simt bine că s-a încheiat povestea asta, dar nu reușesc. Am făcut o treabă bună, știu asta. Toată lumea a făcut o treabă bună. Dar nu pot să mă simt mulțumită. Mă simt doar obosită. Oftă. Voiam s-o văd tăiată în bucăți și știam că asta îmi doream. Ricker exact asta ar fi făcut. Știam. O voiam. Aveam suficiente dovezi împotriva ei ca s-o arestez și fără asta. Dar…

— Coltraine și Morris meritau ceva mai mult. Și amândoi știm că arestarea nu înseamnă și condamnare.

— Reo ar fi băgat-o după gratii. Dar, într-adevăr, Coltraine și Morris meritau mai mult.

— S-au trădat unii pe alții atât de ușor. S-au folosit, atacat și trădat unii pe alții fără ezitare, fără remușcări. Deși m-am delectat când l-ai lucrat pe Ricker, m-am delectat să-l văd închis în cușca aia de piatră. E greu să te simți bine când vezi oameni care ar trebui să dea dovadă de loialitate unii față de ceilalți - mă rog, să nu pomenim un asemenea cuvânt să simtă *ceva* unii față de ceilalți, că se reped în schimb unii asupra celorlalți ca vulturii asupra unui cadavru.

— Ea chiar simțea ceva pentru el. Poate că asta e problema.

— Ai dreptate, da. Dar asta nu a oprit-o. Știai că simțea ceva pentru el, oricât de diform, și te-ai folosit de asta. Iar acest lucru, locotenente, înseamnă o treabă bine făcută. Bătu în cutia deschisă. Ce-i asta?

— A fost a lui Coltraine. Morris… a vrut s-o iau eu. Roarke îi zâmbi peste aripile fluturelui. Cred că vel putea să te uiți la el în zilele care vor veni și să te simți bine. Poți să pleci acasă?

— Da. Peabody se ocupă de hârțogăraie.

— Hai acasă, să petrecem o seară în care să fim recunoscători pentru ceea ce suntem.

Eve închise capacul cutiei și o vârî în buzunar. Ocoli masa și-l luă în brațe pe Roarke.

— Eu sunt. Recunoscătoare. Dumnezeule. Vreau să văd un film în care sar în aer o mulțime de chestii, să mâncăm floricele și să bem mult vin și apoi să facem sex beți pe dușumea.

— Ciudat, exact asta aveam și eu în minte. O întoarse și îi luă mâna în mâna lui. Suntem perfecți unul pentru celălalt.

Poate că nu se simțea chiar atât de bună, își spuse Eve când ieșiră din sala de conferințe și o luară către platforma rulantă. Însă cu siguranță se simțea mai bine.

SFÂRȘIT

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025